

Giới thiệu Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert

Một con người, hai thân phận, nào có ai biết. Người ấy, quyền khuynh triều dã, một tay che trời, là vương gia lãnh mạc, dưới một người trên vạn người. Tính cách hỉ nộ vô thường, tác phong trước sau như một không từ thủ đoạn. Đối với nàng, đùa bốn quyền mưu chỉ đơn giản như hô hấp bình thường. Kiếp này chỉ sợ không ai có thể bước vào trong tim, vậy mà tâm can vốn không ai có thể trêu chọc lại trở nên gọn sóng trước một con người khác. Đúng là truyện tình cảm không thể nói trước được, cũng không thể mạnh miệng tuyên bố.

Người khờ ngốc kỳ thật là kỳ tài giả ngu, tiếc là không ai biết rõ. Hắn trong tay không quyền không thế, bị người đời đùa bốn, ai cũng rõ hắn là người ngốc nghếch. Tính cách phúc hậu thiện lương, tác phong trước sau như một vui vẻ giúp người, thấy sự tình lục đục chân có thể chạy nhanh hơn bất kỳ ai. Số mệnh đã định hắn sẽ trầm luân trong tình yêu của nàng, vậy mà trước đó hắn đã sợ tới suýt ngất đi khi nghe được thanh âm “Ta muốn người” ấy. Mọi thứ trong truyện trở nên rối ren, càng ngày càng làm cho nàng và hắn không hiểu nổi, có thể là tình yêu, làm con người ta thay đổi.

Nhất lãnh khốc vô tình, nàng vì tình yêu mà buông tha cho chấp niệm nhiều năm, bất chấp nguy cơ bí mật bị toàn thiên hạ phát hiện, khôi phục thân nữ nhi, chỉ vì muốn cùng chồng lưu lạc thiên nhai, hưởng thụ tình yêu ấm áp không dễ gì có được.

Nhất phúc hậu thiện lương, hắn vì yêu mà bỏ qua cho tín niệm từng có, cùng nàng trở lại nơi thị phi, nơi mà hắn luôn trốn tránh, chỉ đơn giản vì muốn trợ vọt lên ngôi đế vị, quyết không để thế gian còn người dám mưu hại nàng.

“Ta yêu nàng, vì thế, ta sẽ dùng tình yêu vô hạn đến che chở, xoa dịu nỗi thương đau trong tâm khảm cho nàng. Cho dù làm như vậy sẽ khiến ta bước vào nơi hiểm ác dơ bẩn, hai tay dính đầy máu tươi của người khác, cũng không hối hận” – Vũ Văn Dật Thần

Mở đầu truyện Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân nhắc về tuổi thơ của cả hai nhân vật chính. Lần đầu tiên gặp mặt, nữ chính bốn tuổi, nam chính mười tuổi. Họ lướt qua nhau như thể để rồi mười ba năm sau gặp lại, bắt đầu câu chuyện tình của một “vương gia” lãnh khốc vô tình và “chàng khờ A Đâu”; đồng thời mở ra những câu chuyện của quá khứ nữ chính. Truyện chắc chắn không quá bình lặng mà cũng chẳng máu me, mời bạn đọc truyện và cùng cảm nhận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1: Tâm đau ngầm ẩn, tuổi thơ định chí hướng - Chương 1: Hoàng Tử Sống Tại Lãnh Cung

Nơi lãnh cung hiu quạnh thê lương.

Lúc này đêm đã khuya, trong đình viện hoang vu có hơn mười người nữ tử phủ phục xung quanh nghênh đón vị quân chủ họ chờ đợi đã lâu, bất quá, người ấy không phải mang đến thánh ân đặc xá sủng ái quen thuộc, mà là tức giận ngập trời!

Nguyên nhân là Thống lĩnh Ngự lâm quân đã mang theo phế phi nơi lãnh cung – nguyên Hiền Phi nương nương bỏ trốn mất rồi. Đầu hoàng đế bị chụp một cái mũ xanh* lớn như thế, chẳng trách hắn giận chó đánh mèo đến tận nơi này.

* mũ xanh: tại Trung Quốc, người ta gọi “kẻ đội nón xanh” là những người chồng bị vợ cấm sủng (trên đầu có sủng ai cũng thấy mỗi mình mình không thấy)

Mấy người con gái ai ai cũng đều thấp thỏm lo âu, đầu cúi thấp, mặt gần sát mặt đất, chỉ sợ liên lụy đến chính bản thân mình. Chính vì lẽ đó mà việc có một thân hình nhỏ nhỏ trắng lung quỳ giữa mọi người là một điều thật ngoài ý muốn.

Bé, đang mặc trang phục thái giám đã được cắt may thành độ dài phù hợp với thân hình nhỏ nhỏ, dù quỳ cũng không cong người, sống lưng rất thẳng. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt có vẻ hờ hững già trước tuổi, dường như bất kỳ việc gì trên thế giới này đều không liên quan tới bé, cả người liên tục phát ra ý lạnh làm người mới gặp bé không khỏi kinh ngạc!

“Nó là ai vậy?!” Thật ngoài ý muốn, tại lãnh cung lại có một đứa nhỏ, Diên Lân Đế lạnh giọng hỏi, vừa vận nhìn thẳng vào tầm mắt của bé, chỉ thấy đôi mắt kia thật giống đôi mắt phượng của chính mình, sáng như sao lại mang sự rét lạnh, con ngươi sâu thẳm không thấy đáy, nhưng không mang theo chút tình cảm nào làm cho ông càng cảm thấy ngoài ý muốn, giận quá, một chân đạp vào người cô gái gần nhất lại hỏi một lần, lần này cuối cùng cũng nghe được được một câu trả lời ngập ngừng lắp bắp.

Đứa bé này thật sự là con của vị phi tử đã bỏ trốn kia, nàng đã mang thai một tháng trước khi bị biếm vào lãnh cung, sinh con tại nơi lãnh cung này, nếu dựa theo tuổi tác xếp thứ, đứa bé này là đứa con thứ mười sáu của ông!

Một hoàng tử đường đường (1) sinh tại lãnh cung vậy mà không có người đến báo, Diên Lân Đế đã giận lại càng thêm giận, không cần nghĩ ngợi liền hạ lệnh xử tử những thái giám phụ trách lãnh cung liên quan. Nhất thời, tiếng cầu xin tha thứ nổi lên bốn phía, người thái giám đứng đầu lãnh cung hỏi hận ngày trước không nên nghe theo chỉ thị một vị nương nương trong cung, lại thêm nhiều nguyên nhân khác mà đoán rằng đứa bé này khó có thể sống sót,

tự can đảm cho rằng không cần làm điều thừa thãi như bầm bả lên trên, lúc này đây, hắn còn muốn giải thích cầu xin tha thứ, khai ra vị nương nương kia thì đã trễ, đúng lúc hắn bị đánh ngất xỉu lòi ra bên ngoài!

Tiếng cầu xin tha thứ dần dần biến mất, bọn thái giám liên quan đã bị kéo ra ngoài, Diên Lâm Đế đi tới phía trước người đưa bé kia, sắc mặt âm trầm nhìn xuống bé, trong lòng không ngừng lặp lại: Người đàn bà kia thế mà lại sinh một đứa nhỏ cho mình!

“Mẫu phi của ngươi thế mà không biết liêm sỉ bỏ trốn theo người mất rồi! Ngươi nói xem, trăm nên xử trí con trai nàng lưu lại, xử trí ngươi như thế nào đây!?” Nhớ tới việc cùng người con gái hắn vừa yêu vừa hận kia xảy ra biết bao nhiêu chuyện, Diên Lâm Đế giận chó đánh mèo giống như oán hận đặt hết vào đứa nhỏ trước mắt, lại thêm đứa nhỏ này làm người ta cảm giác không hề giống những đứa nhỏ cùng tuổi với nó. Ông không tự ý thức được trùng mắt với bé, hồi rồi muốn nghe bé trả lời như thế nào!

Đứa nhỏ lạnh lùng chỉ đơn giản là mặt không có chút biểu tình gì ngửa đầu lên nhìn thẳng hắn mà không hề lên tiếng, tựa như người bị hỏi chẳng phải là mình.

Diên Lâm Đế đình trệ, chợt cảm thấy hình như là mình đang tức đến mức hồ đồ mất rồi, một đứa trẻ con ba tuổi làm sao hiểu được bỏ trốn là ý gì, làm sao có khả năng trả lời được vấn đề của mình!?

Buông tha cho việc chờ đợi, hắn chuẩn bị đi tới phía trước thăm vấn thị nữ nơi lãnh cung, sau mới xử trí tới việc xuất hiện đứa con trai ngoài ý muốn này, nào biết hắn vừa quay người, một giọng nói trẻ con lạnh lùng mà trong trẻo vang lên từ phía sau hắn khiến động tác của hắn ngừng lại một chút.

“Ngươi cũng muốn ta chết, cũng muốn mạng của ta phải không?”

Hắn kinh ngạc nhanh chóng quay trở lại, cúi đầu nhìn đứa bé con.

“Ngươi cũng muốn giết ta sao?” Đứa bé con lại mở miệng lần nữa.

Việc phát hiện ra câu hỏi lạnh như băng kia thật sự phát ra từ miệng của đứa bé này lại không có gì ngoài ý muốn, điều càng khiến Diên Lâm Đế nghi hoặc hơn là từ “cũng” kia, chẳng nhẽ lại có người từng muốn giết chết đứa bé này?

“Nếu vậy thì sao?” Diên Lâm Đế hơi hơi cúi người, tới gần đứa bé con, không đáp lời mà hỏi lại.

“Vậy thì giết đi thì tốt!” Bé con vẫn như trước lạnh lùng, không có vẻ như đang bàn luận về việc sống chết của mình, lại càng không có một chút sợ hãi.

“À?” Diên Lâm Đế trong lòng dâng lên chút mùi vị vui vẻ, không khỏi hỏi lại, “Để cho trăm giết ngươi là vì muốn cầu tình cho mẫu phi ngươi?”

Lời vừa nói ra, chỉ thấy đôi ngươi của đứa bé con kia vốn không chứa bất kỳ tình cảm gì chợt tựa như nổi lên phong ba bão táp, toát nên hận ý nồng đậm, toàn bộ gương mặt nhỏ gầy mang tia u ám, hai chữ cứng rắn lạnh lẽo từ cánh môi khô nứt thoát ra: “Sẽ không!”

Không phải là không muốn, mà chính xác là hắn nhất định sẽ không giúp mẫu phi hắn cầu tình! Diên Lâm Đế ban đầu sùng sốt, sau nhìn bé rồi suy nghĩ sâu xa hơn, tiếp theo lại đứng thẳng người lên nói với bé: “Đứng lên mà nói!”

Thân hình bé nhỏ đứng dậy, thẳng người đứng vững ngẩng đầu nhìn hắn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn chứa đầy hận ý như trước.

“Con là con trai của trăm, trăm sẽ không giết con! Mẫu phi của con phạm vào tử tội, nhưng những người trăm phái ra kinh đô thật vô dụng, lại làm mất dấu bóng dáng hai người bỏ trốn ấy. Con nói xem, nếu trăm đem việc truy bắt này giao cho con phụ trách có được không? Tất nhiên không phải muốn con hiện tại làm được ngay mà đợi lúc con trưởng thành, sau khi có năng lực tiếp nhận việc này!” Trên mặt Diên Lâm Đế hiện một chút tươi cười quái dị.

Lời vừa nói ra, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, chẳng nhẽ Hoàng thượng không phải là có tính toán buông tha cho vị phi tử bỏ trốn kia chứ?

“.....” Đứa bé con không lên tiếng nhưng trên vẻ mặt lại lộ ra một tia kích động.

“Trăm hỏi con, đợi tương lai sau khi con mang hai người kia bắt về, xử trí bọn họ thế nào cho thỏa đáng đây?”

“Bầm thây vạn đoạn!” Trong đôi ngươi mắt phượng nho nhỏ chốc lát nhiễm đậm màu máu, giọng trẻ con thanh thúy chứa đựng sự cứng cáp mà ngoan tuyệt, bàn tay nho nhỏ dùng sức nắm chặt thật chặt, bốn chữ vang vọng mạnh mẽ truyền thật rõ ràng vào tai mọi người.

Mọi người sợ ngây người, Diên Lâm Đế lại nở nụ cười. Hắn nhìn đứa nhỏ này, sự thật trong lòng lại có một mặt toan tính khác: mẹ là phi tử bỏ trốn, hắn làm sao có thể bao dung! Nếu hôm nay đứa bé này giống như những đứa trẻ con bình thường khác muốn đi tìm mẫu phi, hoặc đi cầu tình, khóc suốt mướt, hắn định không thừa nhận kẻ này, mà còn càng phải giết! Nhưng đứa nhỏ này không biết tại sao lại hận người con gái kia đến thấu xương, làm nổi lên hứng thú của mình. Nếu như có thể để đứa con gái kia chết trong tay con ruột của nàng thì cảnh tượng sẽ như thế nào? Chính vì thế để nàng cùng với người đàn ông kia tiêu dao vài năm thì có làm sao! Hắn có thừa sự kiên nhẫn để đợi chờ! Trước hết hãy để nàng sống ở trong hạnh phúc, sau đó mới tàn nhẫn đem hạnh phúc của nàng đoạt đi! Làm như vậy mới có thể giải được mối hận trong lòng, làm con người ta thống khoái! Hừ, hắn sẽ làm cho mùi vị từ trên trời rơi xuống đất khắc sâu vào cảm nhận của nàng! Mặc khác hắn còn muốn quan sát xem tại cái nơi tính kế tràn ngập khắp nơi này, từng bước từng bước đều là nguy hiểm, trong nơi hoàng cung ăn thịt người này, một đứa bé con không có núi để dựa vào sẽ ra sao!

Không biết chuyện gì đã phát sinh làm cho đứa bé con ba tuổi đối với mẫu thân ruột của mình sinh ra hận ý nồng đậm đến vậy, nhưng có thể, chính loại hận ý này đã cứu bé con một mạng, bước ngoặt thứ nhất trong cuộc đời đã đến như vậy.

“Trẫm hỏi lại con, bộ tộc của mẫu phi con nên xử trí như thế nào bây giờ? Nên đi tru di cửu tộc đem toàn bộ giết hết, hay nên tha cho những người ấy một mạng, lưu đầy toàn tộc?” Đôi người trong mắt phượng của Diên Đế dưới ánh sáng mờ ảo dường như có chút yêu dị, vẻ tươi cười nơi khóe miệng lại thêm tà mị, hướng về đứa bé con, giống như đối với đại nhân hỏi ý kiến.

“Diệt cửu tộc!” Ngữ điệu không hề mang theo chút tình cảm gì, trong lòng đứa bé con tràn ngập hận ý, phạm là tất cả những gì liên quan đến mẫu phi mình, dù là người hay sự việc đều khiến người ta chán ghét, ngay như chính mình cũng không thể buông xuống sự chán ghét cùng thống hận.

Nghe thấy được câu trả lời thuyết phục mà mình muốn, Diên Lâm đế hài lòng nở nụ cười, chỉ là lại hành động ngược lại, con trai muốn giết, chính mình lại tha. Vì thế bộ tộc hiền hách vang danh thiên hạ Mạc thị bởi vì nữ nhi bất hiếu của tông chủ mà đại họa rơi xuống đầu, lại vì cháu ngoại mà thoát khỏi kiếp tuyệt nãi bị diệt tộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Thập Lục Hoàng Tử Khát Máu

Có người từ đây bỏ trốn ra ngoài, người trong lãnh cung không phải không biết mà là biết mà không báo! Nên xử trí như thế nào?” Diên Lâm Đế cảm thấy không cần phải thăm vấn lại chúng nữ lãnh cung này nữa, hẳn hỏi như bị nghiền, việc gì cũng đều hỏi qua trước bé con này sau đó mới tính tiếp. Về mặt hung ác nam hiểm lại tái hiện, bé con chậm rãi nhìn qua chúng nữ đang run rẩy sợ hãi quỳ rạp trên mặt đất, màu đỏ như máu trong ánh mắt dần dần đậm lên, gần như muốn tuôn ra vài giọt máu tươi.

Cảm xúc hối hận cơ hồ đồng thời xuất hiện ở từng người bị ánh nhìn của bé quét đến, trong lòng lại nhớ tới việc từng dùng đủ mọi hành vi đối xử với đứa bé này, biết sẽ như thế này đã chẳng làm! Sau một âm thanh không có gì đáng bất ngờ thoát ra “Toàn bộ đáng chết”, có người gần như cả người vô lực ngồi bịch xuống trên mặt đất, có người lại ngất đi.

Diên Lâm Đế gật đầu nói: “Được! Cứ làm như thế đi!”

“Hoàng thượng tha mạng” tiếng cầu xin tha thứ vang lên liên tiếp, một người con gái vẫn quỳ gối bên cạnh bé con sau khi nghe thấy vậy đột nhiên nâng người dậy, dịch vài bước quỳ hướng về bé con nơi đó, hai tay đặt vào vai bé kêu lên: “Tiểu chủ tử! Tiểu chủ tử! Chẳng nhẽ ngài muốn Mạc Hương vẫn hầu hạ bên người ngài cũng phải chết sao!?”

Bé con nhìn chằm chằm vào người từ khi mình sinh ra vẫn ở bên cạnh chăm sóc giúp đỡ chính mình, ban đầu có một chút tình cảm dâng lên, nhưng sau lại nhớ qua lần gặp được một mặt thực sự của người này, nhớ tới người duy nhất đối xử tử tế với mình đã chết đi, đột nhiên lạnh giọng thâu hận nói: “Di Phuong đã chết, ngươi còn sống làm gì! Buông, tay!” Lời vừa dứt, bé con dứt tay khiến nàng buông ra, rút lui từng bước, về hồn nhiên ngây thơ vốn là bản chất của một đứa trẻ ba tuổi ngay lúc này đây lại bị mọi người một lần lại thêm một lần vô tình tổn thương đã không còn lại bao nhiêu, giờ phút này, lại không còn sót lại một chút nào!

Tại sao có thể như vậy!? Cho dù nàng không giống Mạc Phuong đã chết, tận tâm tận lực, nhưng mà cũng là nha hoàn hầu hạ tiểu chủ tử cơ mà! Chủ tử bỏ lại chính mình bỏ trốn, tiểu chủ tử muốn mạng của chính mình! Buồn cười, nếu phải chết thì cũng không phải là chính mình chết! Mạc Hương lúc này ra quyết định, hướng về phía Diên Lâm Đế hô: “Hoàng thượng! Hoàng thượng! Nô tỳ có việc bẩm báo!” Nàng vừa hô, tay vừa chỉ vào bé con: “Nàng không phải là hoàng tử! Nàng không phải là hoàng tử! Nàng là...” Lời còn chưa nói xong liền bị người giữ lấy cổ, cứng rắn nhắc lên!

“Trẫm, làm sao có thể không nhận ra ai phải ai không phải con trai của mình!” Hẳn nhận ra ý tứ của nàng là bé con không phải con ruột của hắn, nhưng từ việc gương mặt của bé con cùng mình khi còn bé có bảy phần tương tự, hẳn đã xác định đây là đứa nhỏ của chính mình, hơn nữa lại nhận ra người đang nói chuyện này chính là người đi theo người phụ nữ bị chính mình ném vào lãnh cung kia, Diên Lâm Đế không có kiên nhẫn nghe xong, liền cắt đứt lời của nàng.

Mạc Hương thật sự khó thở, mặt đỏ lên, dùng sức lắc đầu, cố gắng nói ra hết câu nói kia nhưng lại nói không ra lời, trong lòng ngập đầy ý sợ hãi, khóe mắt nhìn thấy bộ dạng của bé con lạnh như băng, trong nội tâm không khỏi mang thâm: Yêu nghiệt! Mạng lớn đến mức giết bao nhiêu lần cũng chưa chết, căn bản chắc chắn là một đứa yêu nghiệt! Bấy h lại mạng tai họa đến trên người mình!

Mạc Hương liều mạng gầy dựa, muốn lên tiếng cầu xin tha thứ đã thấy tay Diên Lâm đế siết chặt lại, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên. Tay vừa buông, nàng mềm oặt ngã trên mặt đất, lời muốn nói ra cũng chỉ có thể mang vào phần mộ. Mà theo cách ăn mặc quần áo của bé con, cứ chỉ già trước tuổi của bé, hơn nữa lời Mạc Hương vốn định nói ra tại nơi lãnh cung này cũng chỉ có ba người biết, một vị đã trốn thoát không thấy bóng dáng, một vị đã sớm bỏ mình, mà nàng chưa kịp nói hết đã bị Diên Lâm đế giết, cho nên lần đầu nhìn thấy bé con, mọi người chỉ thấy dung nhan của bé có thiên hướng nữ tính, cũng không có bất kỳ ai miệt mài theo đuổi hàm nghĩa trong lời nói của người đã chết làm gì.

“Trẫm, không hy vọng nghe thấy bất kỳ lời đồn đại không thật nào về thập lục hoàng tử! Tất cả nghe hiểu hết không?” Diên Lâm Đế quét mắt nhìn tất cả

thái giám cung nữ hầu hạ ở bên, nghiêm thanh hạ lệnh, sau khi nghe được lời đáp lại liền phát người xử quyết chúng nữ lãnh cung.

“Có biết chữ không?” Đường như không có nghe thấy tiếng la khóc của chúng nữ bị bắt đi, Diên Lâm Đế hỏi bé con.

Bé con trong đáy mắt hiện lên một tia hoài niệm rồi khôi phục nguyên trạng đáp: “Cũng có nhận biết một chút!”

Trách không được tại sao lại có thể nói chuyện không giống đứa bé ba tuổi như vậy! “Còn chưa có đặt tên đi!”

Bé con không lên tiếng, gần như lác đầu, tên là gì? “Đồ đáng chết”, “Đứa nhỏ kia”, “Cục nợ”, “Yêu nghiệt” vân vân, những từ này có xem là tên không? Trong lòng bé hoảng hốt, đột nhiên phát hiện mình bị người bế lên, trên người truyền đến cảm giác đau đớn không khỏi khiến bé nhủ mảy, nhưng vẫn theo thói quen mím môi nhìn xuống.

“Con thứ mười sáu của trẫm, danh xưng Dịch Vũ Liễn nghe cũng được lắm!” Diên Lâm Đế kiêu ngạo tuyên bố. Hắn không có phát hiện ra trạng thái kì lạ của đứa nhỏ trong lòng, càng không biết trên thân thể bé bỏng cuộn trong áo bào kia là một mảnh lại thêm một mảnh xanh tím, từng vết từng vết đè lên nhau, thậm trí dưới mảnh vải được quấn kín kẽ, lồng ngực nhỏ gầy hiện ra một vết hương mới khép miệng kết vảy, xấu xí, gập khúc...

Cảnh Quan, tháng tư năm thứ hai mươi ba, thập lục hoàng tử được phát hiện ở nơi lãnh cung, Đế ban cho tên Vũ Liễn. Ngày kế, để Lễ Bộ nhập tên vào Diệp phả hoàng thất, chính danh thân phận hoàng tử, tới ở bên trái cùng điện Yên Vân Hiên, chỉ có bốn người tùy thị, không người nuôi nấng.

Ngay sau đó, Đế lệnh ngay ban ngày vào Tuệ Võ Điện cùng với các hoàng tử khác học tập. Vào điện học tập tất phải là hoàng tử đến tuổi, cùng với hai gã thư đồng, đều phải là danh môn đệ tử quan gia. Bên phải nội điện, Mặc Hương Các, học văn, phải trên sáu tuổi; tiền phía trái nội điện, Kiếm Vũ Tạ, tập võ, phải trên năm tuổi. Cho nên, việc thập lục hoàng tử ba tuổi đã vào điện, không có thư đồng, thật là ngoại lệ!

Trong cung thịnh truyền thập lục hoàng tử không phải con ruột của Đế, không có người bên gia mẫu tộc ủng hộ, không có bất kì nương nương hậu cung làm chỗ dựa vào, Đế coi như không nghe chẳng thấy, cảnh ngộ thật kham ưu (1), thường vô tình bị mọi người lấn lướt chèn ép.

(1) Kham ưu: khó có thể không lo lắng

Tháng năm năm sau, hậu cung đệ nhất thụ sủng Thực phi Thôi thị bị thập lục hoàng tử đâm trong đình thưởng hoa tại ngự hoa viên. Đế không giận, lòng dạ biết rõ, lại hỏi nguyên nhân. Không nói, chỉ đáp: trừ ba người kia, nàng cùng với người một cung này đều đáng chết! Thực phi bị bệnh mà hoăng (2), Đế hạ lệnh mang cung nhân hầu hạ hoăng phi ngoại trừ ba người kia tuần mình bồi táng (3)

(2) Hoăng: chết; hoăng phi: phi tử đã chết

(3) tuần mình bồi táng: chôn cùng

Diên Huyền quốc sư Liễu Khước nghe xong hoảng sợ, viết: bốn tuổi, tuổi còn nhỏ, đã thấm máu, mê hoặc Đế tâm, quả là yêu nghiệt! Tàn nhẫn khát máu, có thể coi như ma quỷ! Phóng túng con người ấy, là tai họa của Diên Huyền, là bất hạnh của con dân thiết hạ! Đại sư can gián, khuyên đế giảm cảm! Đế ban một ly rượu độc, quốc sư đối người!

Đế hạ chỉ, thập lục hoàng tử chuyển vào ở tẩm cung của Đế – An Khang Điện, do đế tự thân bồi dưỡng. Bỏ đi bốn người tùy thị ban đầu, thay bằng ba người còn sống sót tại cung hoăng phi.

Từ đó, ngoại trừ ba người này, không có người nào có thể thân cận thập lục hoàng tử, ba người dóc lòng dóc thực lực, lấy mạng phụng bồi.

Cảnh Quan năm thứ ba mươi, Đế đồng ý thập lục hoàng tử vào triều, ban thường ghế ngồi lại bên phải phía dưới long ý, năm ấy vừa mới mười tuổi!

Cảnh Quan năm thứ ba mươi hai, Đế phong thập lục hoàng tử thành Vương, danh hào Liễn, là người duy nhất trong số các chư vị hoàng tử được phong Vương, tựa xưng Liễn Vương, năm ấy mười hai tuổi!

Về sau, quyền thế Liễn Vương đạt tới đỉnh cao *như nhật trung thiên*, hậu cung e ngại, không người nào dám nhìn thẳng, vô tình gặp tất đi đường vòng; trong triều người sợ, không ai dám bàn luận coi rẻ người này, khắp nơi nơi đều vong bởi tay Liễn Vương!

Liễn Vương hành sự vừa chính vừa tà, không từ thủ đoạn!

Mọi người tán dương, vì chiến tích thật sự dữ dội, tuệ nhãn (4) biết lương tài (5); Mọi người chê bai, do tàn nhẫn khát máu, phạm chọc giận người này, dù là thiện hay là ác, cũng phải chết không nghi ngờ!

Ma tính này nếu có thể cầm chừng, chẳng phải sẽ hoàn mỹ. Chỉ là thiên hạ tuy rộng lớn nhưng người có thể đàn áp ma tính này, ở nơi đâu?

Q.1 - Chương 3: Con Trai Trưởng Tư Chất Ngu Dốt

Cảnh Quan năm thứ hai mươi tư,

Yến Đô là đế kinh của Diên Huyền Quốc, vùng đất trung tâm Bắc Bộ. Ở chính giữa trung tâm Đô thành mang tên gọi Huyền Cẩm Thành, là nơi ở của Hoàng đế.

Xung quanh Huyền Cẩm Thành là khu Thượng thành, toàn bộ là phủ đệ của hoàng thân quốc thích, danh quan cao quý, nghiêm cấm mọi sự ồn ào náo nhiệt.

Phía bắc Thượng thành là nơi dựng lên các phủ Vương gia, phủ Hoàng tử đã trưởng thành, phủ Phò mã, cùng với phủ đệ của tả hữu thừa tướng, hai mươi bốn nhà quý tộc, còn lại phía nam là nơi cư trú của các vị quan to quan nhỏ trong triều.

Diên triều từ lúc khai thiên lập quốc tới nay đã có gần ba trăm năm lịch sử. Triều đình có thể tồn tại trong thời gian dài đến như vậy có lẽ cũng có do bởi mỗi vị đại hoàng đế, không ít thì nhiều đều có cách làm suy yếu quyền lực của các quý tộc, thêm vào đây là một số thế hệ sau của những nhà quý tộc ấy rất bình thường hoặc đều quần áo là lượt, thế nên đến ngày hôm nay, hai mươi tư nhà quý tộc đã từ lâu rồi không còn hiển hách như những ngày xưa cũ, phần lớn nếu không suy yếu thì cũng bị khám xét nhà diệt gia tộc.

Năm vừa qua, sau khi gia tộc Mạc thị bị đày tới nơi biên ải, hai mươi bốn nhà quý tộc năm ấy giờ đây chỉ còn mười ba nhà, tính cả những gia tộc đã bị xuống dốc.

Tuy nói rằng những gia tộc đã xuống dốc này vẫn còn cư trú tại phía bắc Thượng thành, nhưng trên thực tế tất cả chỉ đơn giản là cái vỏ bọc bên ngoài để chống đỡ bộ mặt suy tàn của gia tộc, do đó dù có cùng là phủ đệ tọa tại phía Bắc nhưng sự thật cảnh tượng lại hoàn toàn khác nhau.

Có người suy vong, sẽ có bên hưng khởi, Thôi thị, Hạ thị, Liễu thị, Ô thị, Phương thị, ngũ đại gia tộc đương triều chính là những tộc mới quật khởi sau này, được xưng thành tân quý ngũ đại gia tộc!

Tất nhiên, hai mươi nhà đại quý tộc cũng không phải hoàn toàn bị lật đổ. Hiện nay vẫn còn có những nhà quý tộc vẫn luôn luôn đạt được vinh hoa phú quý, trải qua mấy đời hoàng đế, đội phong ba vẫn tuyệt nhiên đứng vững không ngã, không ai có thể lay đổ được địa vị vốn thuộc về gia tộc Vũ Văn!

Nhớ năm đó, Dịch thị khai quốc Thánh tổ Hoàng đế lấy võ nghiệp nhân phục chúng (1), lấy văn an bang trị quốc (2), lấy đức bình trị thiên hạ! Mà gia tộc Vũ Văn bọn họ sau đó đã theo Thánh tổ Hoàng đế, trợ võ phụ văn, tài đức vẹn toàn, các thế hệ tông chủ đều được các vị chư hoàng thưởng thức do đó bảo vệ được bộ tộc Vũ Văn của họ hiển hách danh vọng cho tới tận bây giờ, là đại tộc duy nhất đương triều còn được làm chủ một vùng đất phong! (3) Mà hiện tại ông không thể không một lần nữa lo lắng cho tương lai bộ tộc Vũ Văn rồi! Vũ Văn Hạo Nhiên chau mày, khuôn mặt vuông chữ quốc (4) càng ngày càng căng chặt, nhìn thẳng vào bé trai trước mặt ông, thần sắc lại càng ngày càng khó xem.

(1) nghiệp nhân phục chúng: làm người khiếp sợ, thu phục dân chúng

(2) an bang trị quốc: làm yên ngoại quốc, trị quốc gia

(3) đất phong: đất được vua ban cho

(4) Chữ quốc: 国

Bé trai kia ước chừng mười một, mười hai tuổi, hơi trẻ con còn chưa hết, người cao hơn một chút so với đám bạn cùng lứa. Nó đang đứng tại chính giữa sân, hai bên đều có người ngồi nhìn nó đến soi mói, khuôn mặt nhỏ hàm hậu (5) toát lên vẻ đồ bưng, áp úng một lúc lâu thật lâu mà cũng không thể nghẹn ra được nửa chữ để đáp lại những vấn đề được đưa ra trước đó.

(5) hàm hậu: trung thực và đơn giản

Cảnh này khiến các vị trưởng lão đang ngồi nơi đây người người trong lòng tự ai thán: Trời ơi! Đây thực sự là người thừa kế gánh vác bộ tộc Vũ Văn sau này sao, là Thiếu tông chủ của bọn họ ư! Loại tư chất này, làm sao mà tốt được?!

Tháng năm hàng năm, bộ tộc Vũ Văn bọn họ sẽ tập hợp lại các đệ tử trong tập, những người đã trên sáu tuổi mà vẫn chưa làm lễ trưởng thành để tiến hành một cuộc kiểm tra, thi văn đấu võ! Điều này là điều cần thiết phải làm để con cháu trong tộc chính đồn cả văn lẫn võ, không thể để lười biếng trở thành thói quen xấu sau này! Bởi vì có vài vị cùng với tông chủ Vũ Văn Hạo Nhiên đều không ở lại đất phong mà ra làm quan nên tháng chín hàng năm, chư vị trưởng lão bọn họ đều đặc biệt lên Yến Đô, cùng tông chủ khảo sát mấy đứa nhỏ những nhà này để rồi cho điểm. Chính vì thế mà hôm nay bọn họ mới có thể tại cái buổi xế chiều này mà ngồi đây đợi tông chủ mấy vị sau khi hạ triều, dưới Tư Văn hiên tại Vũ Văn nội phủ tiến hành cuộc kiểm tra năm nay.

Vậy mà cuộc thi mới bắt đầu không được bao lâu, Vũ Văn Hạo Nhiên rút từ trong “đại học” đưa ra một đoạn đề Vũ Văn Dật Thần học thuộc lòng, kết quả là đứa nhỏ này không thuộc lắp bắp, chỉ là một đoạn ngắn thôi mà cũng thuộc không nổi! Nghĩ đến việc đứa nhỏ này đã mười hai tuổi rồi, đây là lần thứ sáu bị sờ tới, tại sao nó vẫn trầm lặng như một, chẳng hề tiến bộ !?

“ ‘sinh tài hữu đại đạo’, đoạn tiếp nói như thế nào?” Vũ Văn Hạo Nhiên hít một hơi, thở ra, cố gắng tiêu diệt mầm mống lửa giận trong lòng, trầm tiếng nâng đầu dậy, đổi một đoạn đề hỏi Vũ Văn Dật Thần đọc thuộc lòng.

“Uhm... sanh chi giả... chúng, thực chi giả quả,.. uhm... vi chi giả...” khuôn mặt nho nhỏ trắng nõn của Vũ Văn Dật Thần hiện lên biểu tình ngưng trọng, nhíu mày một chút, nhỏ giọng tự hỏi thầm “vi chi giả gì ấy nhỉ?”, không cẩn thận lại thoáng thấy ánh mắt cha nhà mình phát lạnh, vội vàng hắng giọng một chút rồi tiếp tục nói, “Uhm...” thời gian ừm à có hơi dài một chút, “A, vi chi giả tậ, dụng chi giả thư, tắc tài hằng túc hĩ!” (6)

(Dịch nghĩa câu đố: Tích tụ được của cái có một đạo lí lớn: người làm ra của cái thì đông, người hưởng thụ của cái thì ít, làm ra của cái thì chóng mà tiêu dùng của cái thì chậm. Như vậy thì của cái luôn luôn dồi dào sung túc.)

“Những lời này được giải thích như thế nào?” Đứa nhỏ này vì sao luôn lấp bắp khi thuộc lòng như vậy?! Những điều này sau mỗi lần nó học chính mình đều có kiểm tra nó cơ mà! Hít sâu, Vũ Văn Hạo Nhiên lại đánh tan ngọn lửa nhỏ mới nẩy lên trong lòng, tuy nhiên ngọn lửa nhỏ lần này lại cao hơn so với lần trước một chút.

“Ý nghĩa là..... phát tài phải có đường lớn; sinh nhiều người, thức ăn sẽ ít đi; làm người bị bệnh, sai khiến người thật thoải mái; tài phú chỉ cần đủ dùng là đã tốt rồi!” Nhìn tựa như cảm giác thấy mình thế mà có thể giải thích được trôi chảy đến như vậy, khờ mặt nho nhỏ của Vũ Văn Dật Thần chưng ra vẻ tươi cười, vui vẻ nhìn lại về phía cha mình, hoàn toàn không chú ý một chút nào tới mọi người sau khi nghe xong giải thích của chính mình mà khoe miệng tất cả đều run rẩy, có vị trưởng lão không người nào không vỗ vỗ cái trán. Lúc nó nhìn đến mặt của cha thì mới phát hiện ra, không xong rồi! Mặt cha đen như mực!

“Vũ – Văn – Dật – Thần!” Ngọn lửa nhỏ trong lòng cuối cùng cũng biến thành lửa cháy lớn hừng hực, trong đại sảnh vang lên tiếng Vũ Văn Hạo Nhiên rống giận dữ, trán của ông nổi gân xanh, tay phải nắm nê đập xuống bàn vài cái, “Mì có giải thích được cái rầm chó gì đâu mà còn vui sướng!?”

Vũ Văn Dật Thần bị dọa sợ nhảy dựng lên, thân mình run lên cùng tần suất với mấy ấm trà đang rung rung trên bàn, lui từng bước một, chẳng dám hé răng.

“Dật Luân, con tới giải thích đi!” Vũ Văn Hạo Nhiên hung hăng trừng Vũ Văn Dật Thật một cái, ý bảo con trai thứ hai đứng ra giải thích.

“Vâng!” Một đứa nhỏ tầm chín tuổi từ trong hàng ngũ chờ kiểm tra bước ra, sau đó đi tới bên cạnh Vũ Văn Dật Thần rồi dừng lại, hỏi đáp, “Ý tứ của những lời này là muốn làm ra được của cái cũng phải theo cách chính xác: số đông làm việc, số ít tiêu xài, chăm chỉ làm việc, giảm bớt chi tiêu, như vậy của cái sẽ thường xuyên sung túc.”

“ ‘Sở vị tu thân tại kì tâm giả’, kế tiếp là cái gì?”

“Thân hữu sở phần chí, tắc bất đắc kì chính; hữu sở khủng cụ, tắc bất đắc kì chính; hữu sở hiếu lạc, tắc bất đắc kì chính; hữu sở ưu hoạn, tắc bất đắc kì chính. Tâm bất tại yên, thị nhi bất kiến, thính nhi bất văn, thực nhi bất tri kỳ vị. Thử vị tu thân tại chính kì tâm.” (7) Vũ Văn Dật Luân lưu loát đọc thuộc lòng thật sự đối lập với câu trả lời dừ dội của người nào đó, khiến Vũ Văn Hạo Nhiên cùng chư vị trưởng lão liên tiếp gật đầu.

(7) Dịch nghĩa: Nói rằng sửa mình (tu thân) trước hết chính là làm cho lòng mình ngay thẳng (chính kì tâm). Nếu như mình có điều giận dữ, thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều sợ hãi, thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều ham muốn thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều ưa thích, thì lòng sẽ không ngay thẳng; nếu như có điều lo lắng, thì lòng sẽ không ngay thẳng. Nếu tâm trí không để vào đó, thì dầu nhìn mà chẳng thấy, dầu để tai mà chẳng nghe, dầu ăn mà chẳng biết mùi vị. Như vậy nên gọi là sửa mình cốt ở chỗ làm cho lòng (cái tâm) mình ngay thẳng.

“Giải thích ý của câu đố xem!” Vũ Văn Hạo Nhiên hoàn toàn không hề để ý tới Vũ Văn Dật Thần còn đứng tại nơi đó, theo thứ tự khả năng của người mà hỏi những đứa nhỏ khác, người người trả lời trôi chảy như nước, khiến cho chư vị trưởng lão liên tiếp khen ngợi.

“Đường đệ nhỏ tuổi nhất của mi so với mi còn tốt hơn! Hôm nay sau khi kiểm tra xong, đem ‘Đại học’ chép một trăm lần cho ta! Năm ngày sau giao lại!” Sau khi kiểm tra xong toàn bộ trẻ nhỏ trong nhà, Vũ Văn Hạo Nhiên liền quăng xuống một câu như vậy với Vũ Văn Dật thật, tiếp đến tuyên bố đi tới sân luyện võ để kiểm tra võ học, liền đứng dậy mà đi luôn.

Không cần phải nói, lần này Vũ Văn Dật Thần lại đứng cuối, các vị trưởng lão đi ngang qua bên cạnh nó không nhận được lác đầu thờ dài. Vũ Văn Dật Thần xấu hổ lấy tay sờ sờ gáy, không dám nhìn bọn họ.

Sau khi thấy mọi người đã nhanh chân đi hết, nó mới ở cuối hàng chậm rì rì đi theo.

Q.1 - Chương 4: Biểu Hiện Của “Thiên Tài”

Vũ Văn Dật Thần vừa bước ra khỏi sảnh chính của Tư Văn hiền đã thấy mọi người nói nói cười cười, không chỉ như thế, còn có cả cha cậu và bốn vị phu nhân. Đoán chừng là vì mọi người đều rất quan tâm đến con của mình nên đã sớm chờ tại bên ngoài.

Nhìn thấy các đệ đệ khác đều có các vị mẫu thân bên cạnh, vẻ mặt họ đều thể hiện sự quan tâm yêu thương, đáy mắt Vũ Văn Dật Thần chợt tối lại, chân dừng bước, tay phải không tự chủ sờ vào túi hương nhỏ bên hông. Cậu cúi đầu, mắt ngậy đại nhìn cái túi.

Túi hương đó thấy có vẻ qua nhiều năm tháng, mặt trên thêu hình một đứa nhỏ bộ dáng ngây thơ mười phần, xung quanh là hình con dơi cùng với những trái đào mừng thọ bao lại, thiết kế tinh xảo thanh lịch, có thể thấy tay nghề của người thêu rất cao, đối với người được tặng có ý chúc phúc tốt đẹp.

Đây là vật mà mẫu thân cậu đã tự tay may, đưa tặng cậu năm sinh nhật tròn ba tuổi. Mẹ cậu hy vọng rằng trong cuộc đời này cậu có nhiều phúc nhiều thọ. Đáy mắt Vũ Văn Dật Thần hiện lên một hoài niệm, nhưng là, từ đây về sau, cậu cũng không hề nhận thêm được quà tặng gì từ mẫu thân nữa. Trong mắt hiện lên sự đau đớn sâu sắc, bởi vì... mẫu thân cậu điên rồi! Cha đưa các vị phu nhân từng người từng người một bước qua cửa, mẫu thân rốt cuộc chịu không nổi, kể từ đó liền sống trong ảo tưởng của chính mình, ngay cả con trai của nàng cũng không nhận ra nổi!

Vũ Văn Dật Thần nắm chặt túi hương, đôi mắt đã đỏ lên một vòng. Cậu ngẩng đầu nhìn về phía trước, trông thấy hình ảnh mẫu tử tình cảm ấm áp không thời, vẻ mặt trẻ con dần dần nổi lên ý hâm mộ, thân ảnh đứng thẳng nơi đó có vẻ có chút cô đơn. Cậu ở trong lòng không ngừng tự lẩm bẩm: Nếu như có thể, cậu tình nguyện có thể sử dụng chút phúc ít ỏi để cậu cùng mẫu thân có một gia đình hạnh phúc, sẵn sàng giảm tuổi thọ để đổi lấy sự khỏe mạnh của mẫu thân!

Thấy mọi người đi xa dần, Vũ Văn Dật Thần thu hồi cảm xúc, vội vàng bước theo. Khi cậu tới nơi, buổi kiểm tra đã bắt đầu. Lần này lại xếp tuổi nhỏ bắt đầu trước nên cậu được xếp ở tận cuối cùng.

Bởi vì chưa tới phiên của cậu nên cảm thấy thật nhàm chán, không khỏi lại suy nghĩ như đi vào cõi thần tiên. Cậu nghĩ, chờ sau khi kết thúc hết mọi chuyện ở đây thì đã gần như là thời gian cho bữa tối, cha cậu khẳng định sẽ ở trong con giận dữ không để cho chính mình cùng đi dùng bữa như buổi trưa nữa, thế nên cậu cũng có thể đi Thiên viện thăm mẫu thân, cùng nhau dùng bữa tối với mẫu thân. Nghĩ vậy, khuôn mặt thường thường đáng yêu hiện lên chút tươi cười hồn nhiên vui vẻ. Đồng thời trong tâm cậu cũng khẩn cầu một lần, hy vọng ngày hôm nay ông trời thiện lương bỗng mở lòng tư bi làm cho mẫu thân cậu khỏi phục được bình thường thì tốt. Cuối cùng, đầu óc của cậu chuyển tới sách thuốc mà tối qua đã xem, nhớ lại nội dung tối qua đã học được, lặng yên nhắm lại một lần lại một lần.

“Dật Thần”

“.....”

“Vũ Văn Dật Thần!”

“.....” Thật đáng tiếc, người nào đó lại đang trong tình trạng phân tâm “chăm chỉ” trong lòng, hoàn toàn không có phản ứng. Trong mắt mọi người đang nhìn lúc này lại phát hiện ra tiểu tử này đang phát ngốc chẳng hề kiêng nể tí nào.

Lần này thật sự xung khí nộ thiên, Vũ Văn Hạo Nhiên đi tới bên người cậu, người hơi cúi xuống hướng về phía lỗ tai của cậu mà rống giận hét lên tên cậu.

Vũ Văn Dật Thần bị dọa nhảy dựng lên, phục hồi lại tinh thần nhìn lại, chỉ thấy mặt cha cậu đang đứng tại trước mặt của mình, lúc này lại thành thành thực thực thốt ra câu nói: “Oa! Cha, mặt ngài thật đáng sợ, lớn như vậy dọa chết người!”

Nghe xong lời nói, mặt Vũ Văn Hạo Nhiên đích thực trở nên đáng sợ, bị tức đến xanh cả mặt!”

“Cha, có chuyện gì không?” Thấy thế, Vũ Văn Dật Thần hơi sợ một chút, đầu rút lại, giọng nhỏ nhỏ hỏi.

“Đến, lượt, con, rồi!” Thanh âm có chút nghiêng rằng nghiêng lợi, Vũ Văn Hạo Nhiên có lúc thật sự mong muốn đánh đứa con trai trưởng này một trận, xem có thể đánh cho đầu nó thanh tỉnh một chút, không cần lúc nào cũng ngây thơ ngu ngốc, cái gì cũng không để ý! Nhưng là mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngô có vẻ thật vô tội ấy thì chính mình lại không xuống tay được! Cùng lắm cũng chỉ hung hăng ngoài miệng mắng hai câu, đứa nhỏ này ngoại trừ bên ngoài có ngu dốt một chút nhưng thật ra rất thiện lương hiếu thuận, rất biết điều khéo ăn khéo nói đến trấn an cảm xúc tức giận của mình.

“Uhm!” Vũ Văn Dật Thần theo thói quen sờ sờ gáy, di chuyển chậm rì rì hướng giá để vũ khí đi tới, trước tiên chuẩn bị một loại binh khí thích hợp với mình. Những đứa nhỏ trước đó ngoại trừ người ít tuổi nhất là Vũ Văn Dật Thần thì đều là hai người đầu tập, cũng do võ công Vũ Văn Dật Thần bị xếp cuối cùng nên khi cậu chọn xong binh khí, đi tới giữa võ trường chờ đợi thì thấy không có một đối thủ nào xuất hiện.

Trong thoáng chốc, khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu mang theo chút ít biểu tình nghi hoặc nhìn về phía cha chỉ thấy ông không chịu được lấy tay vỗ trán, sau đó hướng về phía cậu xua xua tay, ý bảo cậu diễn luyện một mình một lần là được rồi.

Vì thế Vũ Văn Dật Thần giương thanh kiếm gỗ cậu vừa mới chọn được xong chuẩn bị diễn luyện.

Một khi đã nhắc đến võ công của bộ tộc Vũ Văn sẽ làm cho mỗi người trong gia tộc người nào người nấy cũng ưỡn thẳng người mà cảm thấy tự hào ngạo nghễ. Bởi vì ngoài người võ lâm trong chốn giang hồ, đương triều cũng chỉ có hai đại gia tộc có được võ công tuyệt học được tổ tiên truyền xuống,

không truyền ra ngoài, người trong tộc tất sẽ tập võ! Một nhà chính là đương kim hoàng tộc Địch thị, một nhà khác chính là bộ tộc Vũ Văn nhà họ! Hơn thế nữa, võ công của hai gia tộc này tại đương thời danh tiếng cực cao!

Võ công của bộ tộc Vũ Văn tập trung chú ý vào nhanh sắc cứng mạnh, trước đó có thấy lão nhị Vũ Văn Dật Luân sử kiếm nhanh tựa như chớp, lão tam Vũ Văn Dật Phàm tay cầm côn xoay vù vù như gió, những người khác cũng không cần phải nói, ngay cả Vũ Văn Dật Tân ít tuổi nhất đều sử dụng được bộ quyền pháp cơ bản, mạnh mẽ hữu lực, xem mọi người trừ cái con người Vũ Văn Dật Thần đang ngăn người như đi vào cõi tiên ngoài kia, thì người người đều cảm xúc mênh mông, nhiệt huyết sôi trào. Thế nhưng ngay tại giờ phút này, quan sát động tác sử kiếm của đứa nhỏ khờ giữa võ trường, tâm tình cảm xúc mênh mông bị đánh hạ, nhiệt huyết sôi trào bị “phủ phủ” tất ngóm, trên trán “hốt” toát ra mấy đường hắc tuyến, ngay cả các vị phu nhân không biết võ công cũng khó khăn ức chế khóe miệng co giật.

Trông Vũ Văn Dật Thần đang giữ vững tại giữa võ trường, khuôn mặt nhỏ nhắn thật sự rất nghiêm túc, cực kì thận trọng giương lên cây kiếm gỗ mà nó đã lựa chọn, chậm rãi đâm về phía trước, chậm rãi vạch một đường phía sau, trên không trung sử kiếm vạch thành một đường cung, chân trái nâng lên, chậm rãi đẩy về phía trước, nhẹ nhàng rơi xuống đất, người trầm hạ xuống, ngồi thành bộ dạng tồn mã bộ (1), kiếm trên tay phải đưa gạt lên trên, trong tâm thần thể dừng tại chân trái, chân phải từ từ nâng lên, thân thể lấy chân trái làm trụ chuyển mình về bên trái, từ từ xoay một vòng, chân phải đang nhẽ không được rơi xuống đất nay mới được nửa đường đã chạm đất, mà để giúp nó có thể xoay được xong một vòng này, kiếm gỗ bên tay phải đã thuận tiện từ từ vẽ một đường dài, thân mình thông thả xoay lại, tay phải cầm kiếm lại lặc lư đâm về phía trước. Tiếp theo đó, nó tiếp tục chậm rãi vung kiếm, lúc thì gập cánh tay, lúc thì nhấc chân, lúc thì xoay vòng.

Tóm lại, xem xong tất cả, nói lời tốt là nó đã thực sự chuyên tâm thận trọng vào từng chiêu biểu diễn, còn nói lời thật thì kia, kia, kia là toàn thân xoay múa, làm sao có thể gọi là sử kiếm được!? Vũ Văn Hạo Nhiên cùng chư vị trưởng lão rất muốn ngửa mặt lên trời mà thở dài. Chiêu thức uy phong凛冽 của bộ tộc Vũ Văn vào tay đứa nhỏ này sử ra thực sự đã bị thay đổi một cách nghiêm trọng rồi! Bị nó biến thành đẹp đến vô tư cùng nhàn nhã, thông thả nhẹ nhàng, mơ hồ mà mềm mại, cả người là cái dáng điệu ru ngủ người! Mà cái này cũng chưa tính là lợi hại nhất! Chợt thấy động tác tuy nói là chậm nhưng vẫn coi là tron tru này của nó đột nhiên bị cắt đứt! Vẫn giữ động tác không đổi, tư thế kiếm đâm về phía trước, biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn chợt trở nên ngưng trọng, khiến cho mọi người trong lòng kinh ngạc, bị vẻ mặt trang nghiêm của nó làm ảnh hưởng mà nín thở chờ đợi, tiếp theo nữa đã thấy người nào đó hít hít cái mũi nhỏ, khuôn mặt nhỏ khờ khờ hiện lên sự nghi hoặc, nhíu mày, ngẩng đầu, nhìn trời dưới một góc bốn lăm độ, trầm tư, bất động! Kiên nhẫn của mọi người nơi đây nhanh chóng sắp bị dùng hết thì nó “A” một tiếng, khuôn mặt nhỏ làm như bùng tỉnh nhận ra nói: “Nhớ ra rồi, tiếp theo chắc chắn là làm như thế!” Nói xong, tiếp tục làm động tác chậm rì rì, tiếp tục tra tấn cảm giác của mọi người nơi đây.

“.....” Một đám quạ đen từ trên đỉnh đầu mọi người đập cách kiêu ngạo bay đi, lúc này lại đến lượt bọn họ ngẩng đầu bốn lăm độ nhìn trời, trầm mặc không nói gì, rất muốn hỏi, võ công có thể sử như vậy sao!? Đã nhiều lần đề như thế, vì sao bọn họ vẫn không thể thích ứng được, còn ảo tưởng rằng lần này nó có thể có tiến bộ?

Nhẫn nại, Nhẫn nại! Mọi người đã đề biết võ công của nó luôn luôn chậm như thế, kinh lực cũng không có sai, chỉ ít thì cũng học thuộc lòng được khẩu quyết võ công một cách khó khăn, hơn nữa sử chiêu thức cũng không sai, cho nên chỉ cần siêng năng học tập, bản thân mình cũng đốc thúc nó nhiều hơn một chút, cái tốc độ này ngày nào đó sẽ biến thành nhanh thôi! Vũ Văn Hạo Nhiên cố gắng tự trấn an chính mình, cố dập tắt lửa giận không ngừng bùng lên trong lòng, ít nhất lần này so sánh với lần thứ..... so sánh với lần nào cũng không có chút tiến bộ nào cả! Thậm trí so với ngày thường ông tự mình đốc thúc thì độ chậm rãi càng bị cường điệu hơn.

Vì thế, tuy hành động dập lửa có thành công nhưng lý trí như dây đàn căng bị đứt “phăng”, “Vũ – Văn – Dật – Thần!” Tiếng rống giận dữ lại vang lên lần nữa, rung động tại trên không Vũ Văn phủ, thật lâu sau vẫn không ngừng.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: Đứa Nhỏ Của Mẫu Thân Điên

Rốt cuộc tại lúc tiếng rống giận dữ của Vũ Văn Hạo Nhiên vang lên, Vũ Văn Dật Thần sử một chiêu tốc độ có tăng nhanh đủ để “cho cậu chút mặt mũi”, đại khái là từ tốc độ ốc sên đã biến hóa nhanh chóng thành rùa bò.

Đợi đến lúc cậu diễn luyện xong thì thấy hình như cậu tựa như thực yên tâm bởi vì bản thân đã có thể đem toàn bộ chiêu thức sở học hoàn toàn thi triển ra, thở thật sâu một hơi, liền ngay sau đó quay khuôn mặt nhỏ nhắn thật thà chất phác về phía cha cậu, cười đến sáng lạn vui vẻ, còn hơi có vẻ giống như tranh công nói: “Cha, con sử xong rồi!” Tiếp theo đó, khuôn mặt nhỏ nhắn được lấp đầy bởi tình cảm tôn trọng và kính yêu sâu sắc tha thiết chờ đợi nhìn cha cậu, lại chờ đợi, khóe miệng cong cong thấp thoáng nụ cười tựa trăng non, đôi mắt sáng lấp lánh như ánh sao, lại thêm không ngừng chớp chớp, tựa như không một tiếng động hướng về phía cha cậu nói: khích lệ con đi, khích lệ con đi, hôm nay con đã sử hoành thành cả bộ đó nha!

A— Vũ Văn Hạo Nhiên trong lòng đột nhiên muốn quát to một tiếng, một hơi nghẹn nghẹn tại giữa ngực muốn ra cũng không ra được mà nuốt vào cũng nuốt chẳng trôi, chính là cái loại cảm giác đấy! Mỗi một lần đều hại chính bản thân mình không đành lòng tạt một gáo nước lạnh vào người nó, cũng chẳng thể lấy Tam Tự Kinh vương vương tròn tròn để mà mở miệng chửi bới. Con trai ngu dốt, có mắng nó thì cũng vô dụng thôi! Aiz, thật đúng là...!

“Đã sử hoàn rồi thì tốt!” Vũ Văn Hạo Nhiên rặn ra một câu như vậy rồi phát tay áo rời đi.

Đứa con này quả thật ngu dốt! Đã như vậy mà không nhận ra chênh lệch giữa mình với người khác, vẫn đứng đấy mà tự mình đắc trí cho rằng cứ có thể thi triển toàn bộ bài một cách hoàn chỉnh là thành công, mà chẳng biết rằng với công lực như thế đi ra ngoài gặp gỡ người cũng không chỉ có là người bị bỏ phân phần mà cũng còn làm mất hết thể diện bộ tộc Vũ Văn bọn họ! Đây cũng chính là lý do vì sao không có người cùng nó đánh luyện! Các vị trưởng lão hay cả sức lực thờ dài cũng đã không còn, toàn bộ đều đã theo Vũ Văn Dật Thần bay đi đâu mất.

Thầm nghĩ những người cao hứng ngày hôm nay chắc cũng chỉ có các vị phu nhân kia của Vũ Văn Hạo Nhiên, các bà người người đều thật tình nhìn Vũ Văn Dật Thật cười đến vô cùng hòa nhã. Vì rằng con trưởng càng ngu dốt thì con của các bà tương lai càng mới có thể trở thành tông chủ kế thừa gia nghiệp! Cứ tiếp tục như thế này, rồi một ngày nào đó Vũ Văn Dật Thần sẽ bị người trong gia tộc phế bỏ danh hào Thiếu tông chủ này của nó thôi! Điều này làm sao có thể làm cho các bà không thuận mắt được?

Còn về phía các đệ đệ cùng đường đệ của Vũ Văn Dật Thần lại đứng ở một bên trộm thầm thì khẽ cười cậu, ánh nhìn có chút thương hại. Nhưng dù sao thì việc này đối với Vũ Văn Dật Thần cũng chẳng hề có bất kỳ ảnh hưởng gì, cậu hướng về phía bọn họ cười thật thân thiết sau đó đem kiếm gỗ đặt tại giá đỡ, bước nhanh về phía Thiên Viện, muốn đi nhìn mẫu thân của cậu một chút.

Cha quả nhiên chưa có nói đến chuyện tối nay dùng bữa cùng nhau, thật tốt, cậu có thể đi về nơi của mẫu thân! Không có cậu ở một bên dụ dỗ thì không biết đi Lan có thành công dỗ mẹ cậu ăn cơm được không nữa? Trong lòng muốn gặp mẫu thân khiến tốc độ chân cậu ngày càng nhanh.

Cậu vừa gặp mẫu thân ở ngoài nhà thì thấy nha hoàn Lan Tú từ trong mở cửa đi ra, tay cầm cái chổi cùng chiếc xẻng hót, trong chiếc xẻng kia vẫn loáng thoáng dấu vết của vài mảnh bát đĩa hòa lẫn cùng chút đồ ăn.

“Di Lan, đây là...” Tuy rằng Lan Tú là nha hoàn tùy thân của mẹ cậu nhưng Vũ Văn Dật Thần vẫn luôn tôn xưng bà một tiếng di Lan.

“Giữa trưa lúc mà thiếu tông chủ không tại đây, phu nhân cũng không đụng vào cơm chút nào. Tôi vừa đem đồ ăn còn nóng lên, muốn phu nhân ăn một chút, vậy mà phu nhân cũng không ăn, còn hất đổ đồ ăn lên trên mặt đất.” Lan Tú vừa bắt đầu đi lại vừa khổ sở.

“Vừa lúc cũng đến giờ ăn tối rồi, di Lan, đi đi làm lại cái mới đi, chúng ta cùng nhau ăn” Vũ Văn Dật Thần tựa như an ủi hướng về phía bà cười một cái.

Lan Tú gạt đầu xoay người đi chuẩn bị, Vũ Văn Dật Thần liền đi thẳng vào trong nhà nhìn mẫu thân cậu.

Vào thời điểm tâm ý của người chồng thay đổi, dù người vợ có làm thế nào, có dùng yêu thương thâm tình đến cỡ nào để kêu gọi chồng mình quay về cũng là uống công, thế nên ngày xưa ghen với làm nũng từng là đáng yêu trong mắt chồng nay đã biến thành cố tình gây sự, từ yêu mà nảy sinh tâm lý độc chiếm thì bị định nghĩa thành ghen tị đáng xấu hổ, mà việc ngăn cản phu quân nạp thiếp lại biến thành hành vi mất đức hạnh khó chấp nhận được! Người phụ nữ như vậy đành bất lực trở mặt thấy chính mình mất đi người mình yêu, thương tâm rơi lệ, thế nhưng người khô lại là chính mình!

Mẫu thân Mẫn Mẫn của Vũ Văn Dật Thần chính là một người phụ nữ số khổ như vậy. Bà đã từng tin rằng mình được trời xanh chiếu cố, tuy rằng từ bé đã mất đi cha mẹ nhưng lại may mắn sống nhờ tại nhà của biểu ca xa Vũ Văn Hạo Nhiên.

Bà cùng ông là thanh mai trúc mã, hẹn định ở với nhau cả đời. Vũ Văn Hạo Nhiên đã từng vì bà mà không tiếc đấu tranh cùng gia tộc, cuối cùng đã thành công cưới một người không nơi nương tựa, một người không thể mang lại cho bộ tộc Vũ Văn bất kỳ lợi ích gì như bà.

Trên tất cả, bà từng cảm thấy nhiều ngày nhiều đêm có vị ngọt ngào quanh quẩn trong lòng. Nhưng sau khi Dật Thần bé bỏng sinh ra được hai năm, Vũ Văn Hạo Nhiên lúc ấy đã bước vào quan trường vì xã giao mà đi tới thanh lâu cùng đồng sự, trong phút chốc liền xảy ra biến cố.

Một lần đó, ông nói là gấp dịp thì chơi, là ngoài ý muốn! Kết quả của việc ngoài ý muốn đó là Vũ Văn Dật Thần có thêm một đệ đệ cùng cha khác mẹ, mà kỹ nữ hạng nhất Yên Đô liền được đón vào Vũ Văn phủ.

Trái tim Mẫn Mẫn tựa như đang sống bị đao khoét đi một miếng, thống khổ, nhưng chỉ vì Vũ Văn Hạo Nhiên không ngừng xin lỗi nhận sai, thậm chí lập ra lời thề không gặp vị tân thiếp kia nữa, quan hệ hai người lại tốt trở lại.

Tuy vậy, ngày vui chẳng dài, Vũ Văn Hạo Nhiên tiến nhập quan trường đã thay đổi. Tin tức về Tam tiểu thư Ô thị sắp vào phủ đối với bà tựa như tiếng sét giữa trời quang, bà không thể tin! Lúc ấy ông vẫn đang là Thiếu tông chủ bộ tộc Vũ Văn lại đưa ra lý do rất đơn giản, ông mang trọng trách gánh vác tương lai của bộ tộc Vũ Văn, ông nên suy nghĩ vì lợi ích của bộ tộc! Mà bà nếu yêu thương ông thì phải thông cảm cho ông!

Chính vì không muốn cùng người khác chung một chồng, cũng vì không muốn tin rằng chồng mình sẽ đối xử như ấy với mình, Mẫn Mẫn cùng Vũ Văn Hạo Nhiên đã có tranh cãi lại thêm chiến tranh lạnh. Nhưng sóng trước chưa tan sóng sau đã tới! Tại ngày thứ hai sau lần Vũ Văn Hạo Nhiên không muốn chịu đựng sự lạnh lùng của bà nữa mà phát áo quay đi, ông với năng lực xuất chúng lại được hoàng thượng ban cho hai nữ nãi nãi mà ngoại quốc tiến cống.

Thế là trong một năm đó, việc bị chồng phản bội, chuyện có bốn người đàn bà khác liên tục vào cửa làm cho Mẫn Mẫn hoàn toàn sụp đổ, phát điên!

Đường đường là chủ mẫu của đại tộc hiển hách Vũ Văn lại phát điên, chuyện này làm cho chư vị trưởng lão chỉ trích rất nhiều, tuy nói rằng không bức bách Vũ Văn Hạo Nhiên hưu vợ, nhưng vị tông chủ phu nhân này nhanh chóng bị đưa đến Thiên viện trong phủ, mọi chuyện lớn nhỏ trong phủ từ nay đều do Tam phu nhân xuất thân từ Ô thị tiếp quản.

Những chuyện mà cha mẹ từng trải qua đã được Lan Tú nói lại toàn bộ cho Vũ Văn Dật Thần, mẫu thân ôn nhu nể lệ của cậu thần trí từ bình thường trở

lên không rõ ràng, cuối cùng thì cũng hoàn toàn phát điên, đây cũng là sự thật mà cậu tuổi nhỏ tự mình trải qua, vĩnh viễn khắc ghi vào trong trí nhớ không thể nào quên được.

Vũ Văn Dật Thần vừa bước chân vào nhà, người phụ nữ nhỏ nhắn vốn đang tự mình chơi đùa ca hát ngẩng đầu lên nhìn cậu, vui vẻ nhanh chóng chạy ra lên tiếng: “Hạo Nhiên ca! Chàng tới rồi!”

“Ừ!” Gặp mẫu thân dùng biểu hiện thật ngây thơ nhìn mình, coi mình trở thành cha Vũ Văn Hạo Nhiên, Vũ Văn Dật Thần thật sự đang khóc trong lòng, rất nhiều lần cậu đều muốn dùng hai bàn tay này mạnh mẽ lay tỉnh mẫu thân, nói cho bà biết, để bà nhìn cho rõ, cậu là con trai của bà! Bà có thể quên hết mọi thứ nhưng làm sao có thể lại quên đi cậu, con trai của bà! Tuy vậy kinh nghiệm thuở còn thơ lúc mẫu thân lần đầu tiên phát bệnh đã cho cậu biết, dù cậu có nói thế nào đi chăng nữa, có khóc to cỡ nào cũng không hề có hữu ích, ngược lại còn có thể kích thích mẹ cậu đến điên nặng hơn, thế nên cậu lựa chọn im lặng, dù mẹ cậu có coi cậu là ai thì cậu sẽ thành người đó, tựa như giây phút này, cậu cứ nương theo mẹ cậu mà tiếp nhận thôi, “Nghe Lan Tú nói Mẫn Mẫn hôm nay không ngoan, giữa trưa cũng ăn không tốt, mới rồi còn phát giận đem cơm nóng đổ đầy trên mặt đất!”

So với cậu còn cao hơn một chút, Mẫn Mẫn bấu môi lời kéo cậu lay lay cánh tay nói: “Đều do Hạo Nhiên ca nuốt lời không tới bồi Mẫn Mẫn ăn cơm!”

“Xin lỗi, là lỗi của ta!” Vũ Văn Dật Thần nuốt xuống nỗi khổ sở vừa dâng lên trong lòng, nhìn tóc mẹ cậu vốn được chải cẩn thận đã có vẻ hơi rối liền nuốt thông cổ họng, mỉm cười nhẹ nhàng nói, “Tóc của nàng bị rối rồi, ta giúp nàng chải lại một lần nữa nhé, được không?”

“Ừ!” Mẫn Mẫn thật nhanh chóng ngồi trước gương soi. Vũ Văn Dật Thần đứng ở phía sau bà, tay cầm lấy lược, thực sự nghiêm túc giúp mẹ cậu chải đầu vuốt tóc, lại cực kì cẩn thận như sợ rằng nếu dùng sức quá mạnh lại làm mẫu thân bị đau. Cậu một bên chải đầu một bên nghe mẹ cậu nói chuyện ríu rít, thỉnh thoảng lại tiếp lời vài câu, chỉ có hốc mắt dần đỏ lên kia mới có thể nói rõ tâm tình chân chính của cậu bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 6: Chuyện Tình Bi Thương Nhất Trên Đời

Sau khi Lan Tú làm xong đồ ăn liền mang vào trong nhà, lúc này đây chỉ thấy tóc Mẫn Mẫn đã được chải lại một lần nữa chỉnh tề, trên tóc còn cài một cây trâm châu hoa, còn Vũ Văn Dật Thần đang giúp nàng cắt tỉa móng tay.

Do Mẫn Mẫn bị điên nên thời điểm phát cuồng thì lại trở thành con người hay đi đánh loạn, có quá nhiều người bị bà làm khó nên chỉ có Lan Tú trung thành và tận tâm hầu hạ bên người, hơn thế nữa Vũ Văn Dật Thần cũng không có quá nhiều yêu cầu, cũng không có tư thế của một chủ tử nên trong viện cũng không phân tôn ti trật tự gì cả, một khi đã dùng bữa Lan Tú liền ngồi cùng hai mẹ con. Chính vì thế đợi sau khi cậu tỉa xong móng tay cho mẹ, ba người ngồi cùng một chỗ bắt đầu ăn.

Mới ăn được hai miếng chợt thấy Mẫn Mẫn khóc lên, gầy gầy hạt cơm ra đầy bàn, miệng nức nở kêu lên “Ô ô, ta muốn cha ta! Ta muốn mẹ ta!”

Hai người biết rõ bệnh tình của bà lúc này đây vừa nghe thấy lời này liền biết rằng bà đã trở lại trạng thái hồi năm tuổi, lúc bà mới mất đi cha mẹ. Bệnh của Mẫn Mẫn tựa như trí nhớ bị rối loạn, lúc thì ở thời gian gần đây, lúc lại trở về thời điểm sau khi lớn lên, lúc Vũ Văn Dật Thần đi vào vừa rồi là Mẫn Mẫn vẫn còn đắm chìm trong gian bà khoảng mười hai tuổi.

Thấy thế, Vũ Văn Dật Thần để đĩa xuống, cầm chiếc bát trước mặt mẹ cậu lên, lấy đôi đũa từ trong tay bà, giọng nhẹ nhàng dỗ dỗi: “Mẫn Mẫn ngoan, ăn cơm đã rồi chúng ta cùng đi gặp cha mẹ người có được không?”

“Người là ai?” Mẫn Mẫn nghiêng nghiêng đầu nhìn cậu. mày nhíu lại có vẻ không hiểu hỏi.

“Con... Con là...” Thật muốn nói ra con là con trai của người! Thế nhưng nẫu thân thực đã không nhận ra được chính mình, vì thế mà ánh mắt Vũ Văn Dật Thần tối sầm lại, cậu cố gắng áp chế đi cảm giác chua xót trong lòng mà chuyển sang nói chuyện khác.

“Nếu người nghe con ăn hết bát cơm này, con sẽ chơi cùng người, được không?”

“Chơi với ta? Được!” Mẫn Mẫn chỉ suy tính trong nháy mắt, cứ đề cập đến chơi bà lại lập tức thẳng thắn mềm tính xuống, ngoan ngoãn ngồi yên để Vũ Văn Dật Thần bón cơm cho bà.

Vũ Văn Dật Thần thật sự rất kiên nhẫn, bón cho bà từng miếng từng miếng một. thấy mẫu thân cậu nuốt cơm như bình thường thì cậu liền cảm thấy thật vui vẻ. Cậu cũng từng tự an ủi mình mà nghĩ qua rằng rất có thể thời điểm này mẫu thân vui vẻ, không nhớ rõ những việc phản bội từng trải qua, cũng không nhớ rõ đứa con mà bà cùng với người phản bội mình sinh hạ, trong lòng tất cũng không có thương tích gì, thế nên dù có không nhận ra được đứa con trai này thì có làm sao! Hơn thế nữa dù là có việc gì đi chăng nữa thì người cũng là mẹ của cậu, thân là con trai có cái gì mà không thể nhẫn nhịn!?

Thế nhưng Lan Tú ở một bên lại không nghĩ như vậy, cô thấy hành động của Vũ Văn Dật Thần trong lòng nổi lên vị chua xót. Tiểu chủ nhân của cô từ thuở còn nhỏ đã là một đứa trẻ dễ thương hiếu thuận, nhớ lại năm đó lúc cậu còn nhỏ, biểu tình khiếp sợ khi mẫu thân không nhận ra cậu khiến người ta không nhìn được mà rơi lệ. Mỗi ngày chỉ cần tiểu chủ nhân có thời gian sẽ nán lại bên người phu nhân, thật kiên nhẫn vì phu nhân làm việc này việc nọ. Cô có thể biết được rằng cho dù biểu hiện của tiểu chủ nhân có rộng rãi thế nào đi chăng nữa thì kỳ thật nội tâm của cậu vẫn trải qua thời gian khó khăn, cậu thật sự hy vọng phu nhân khôi phục!

Bệnh của phu nhân ngay cả ngự y đều tuyên bố không có cách nào trị được, mà tiểu chủ nhân bình thường vốn không thông minh như những đệ đệ của cậu, làm chuyện gì cũng chậm hơn người khác nửa nhịp, như vậy tiểu chủ nhân không sớm thì muộn cũng bị phế bỏ đi danh hào Thiếu tông chủ, nếu thật sự như những lời đó, tiểu chủ nhân chất phác trong tương lai tại gia tộc này sẽ có loại địa vị xấu hổ đến nhường nào, sẽ không được người coi trọng đến mức nào!

Cô thật sự lo lắng cho tương lai của tiểu chủ nhân, Lan Tú xoay đầu đi, lau hết nước mắt không nhìn được mà tuôn ra rồi lại quay lại, muốn lấy đi cái bát đôi đũa từ trong tay Vũ Văn Dật Thần để bón cho phu nhân, khiến cho cậu có thời gian ăn cơm nhưng lại bị cự tuyệt.

Đợi đến khi Vũ Văn Dật Thần đã bón Mẫn Mẫn ăn xong, đồ ăn trên bàn đã sớm nguội, Lan Tú vốn định mang đi hâm nóng, cậu lại nói không cần. Mẫn Mẫn đang chờ ở một bên, cậu đành nhanh nhanh chóng chóng nuốt xuống toàn bộ đồ ăn nguội lạnh rồi sau đó cùng mẫu thân chơi.

Lan Tú dọn dẹp bàn ăn bưng bát đĩa đến trong phòng bếp nhỏ chuyên dụng của Thiên viện rồi chà chà rửa rửa, vào lúc mọi việc nhanh làm xong hết, chợt nghe thấy âm thanh kêu khóc truyền ra từ phòng ngủ của Mẫn Mẫn, cô thầm kêu một tiếng: không tốt! Cô cầm theo khăn lau trong tay chạy về phía phòng ngủ.

Quả nhiên lúc Lan Tú vừa tới liền gặp được Mẫn Mẫn một bên cầm đồ vật gì đó trong phòng ném về phía Dật Thần, một bên khóc mắng: “Chàng đi đi, chàng đi đi! Chàng đã nói cả đời này chỉ yêu ta một người! Kẻ lừa đảo! Làm sao chàng có thể đối xử với ta như vậy!” Bà đánh người, quan sát sẽ thấy ánh mắt của bà cũng không nhìn vào Vũ Văn Dật Thần, nếu như cẩn thận quan sát tiếp sẽ thấy bà hiện tại đang nhìn vào không khí, nói theo một cách khác là bà đang nhìn vào cái mà bà tưởng tượng ra, coi đó là Vũ Văn Hạo Nhiên. Sau khi hô khóc xong, thân mình bà dần dần trượt xuống ngồi trên mặt đất, nước mắt lưng tròng nhìn về hướng bên cạnh, sau đó lấy tay chụp lấy một nơi nào đó trong không khí mà ôm, lại vừa nói: “Thần nhi, ngoan, Thần nhi ngoan của mẹ, mẹ chỉ có mình con!”

Đôi mắt của Lan Tú trong nháy mắt tràn ngập nước, trong lòng khổ sở tự nói: hôm nay bệnh của phu nhân còn nặng hơn so với cả ngày xưa!

Quay sang nhìn Vũ Văn Dật Thần, cậu bị đuổi tới ngoài cửa, dường như là chưa kịp tránh đi đã bị Mẫn Mẫn tùy tay cầm lấy vật gì đó đập vào đầu, cái trán bị rách một mảng nhỏ, máu từ đây chảy xuống từng giọt.

Đầu của cậu cúi thấp nên Lan Tú không nhìn được rõ ràng biểu hiện trên mặt cậu, chỉ nghe được thanh âm rầu rĩ của cậu phát ra: “Di Lan, thời gian cũng không còn sớm, phiền đi chăm sóc mẹ của con, đưa người đi nghỉ ngơi sớm một chút!” Nói xong, cậu ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn lại mẫu thân, cái nhìn kia tràn đầy tình cảm phức tạp, tựa như bị thương tổn, lại như kiên quyết một điều gì đó.

Vũ Văn Dật Thần xoay người, chậm rãi tự mình đi về tắm viện của cậu. Chỉ có lúc ngẫu nhiên đi qua nơi có ánh nến mới mơ hồ thấy được nước mắt trên mặt cậu hòa với vết máu đã dần dần khô cạn trên trán.

Con trai ruột ngay tại trước mặt mà người làm mẫu thân lại coi không khí trở thành đứa con của mình, chuyện tình bị thương nhất đời người cũng chỉ đến thế mà thôi! Vũ Văn Dật Thần hít một hơi thật sâu, nhìn xuống hành động muốn khóc ra thành tiếng, nhưng lại không ngăn cản được nước mắt đang nương theo gò má mà rơi xuống.

Đã biết bao nhiêu lần cậu mong mỗi năm đó cha không có bước chân vào thanh lâu, cũng không có việc ngoài ý muốn kia, cái việc mà gọi là gặp dịp thì chơi! Có lẽ như thế cha mẹ bây giờ sẽ giống như ngày trước ân ái với nhau.

Cậu cực kỳ hiểu được một điều, quan trường như bùn lầy, tựa như chiến trường, lòng người khó lường, âm mưu quỷ kế chỉ thuộc loại bình thường đến mức tầm thường, con người sống trong đây liệu có thể nào không thay đổi! Chính vì thế mà có biết bao nhiêu lần cậu từng hy vọng qua cha ruột của cậu chưa bao giờ bước vào cái nơi dơ bẩn đó! Nếu như vậy có lẽ tình cảm của cha với mẹ cũng không có phát sinh biến hóa gì!

Còn có rất nhiều lần, cậu từng mong nghĩ qua, nếu cha không phải tông chủ của bộ tộc Vũ Văn này, chỉ đơn giản là người bình thường bình dân, cũng không có điều gì gọi là trọng trách trên vai, tất không phải lo lắng cái gì gọi là ích lợi gia tộc mà cần có đàm hời với gia tộc khác, nếu như vậy liệu cha cùng mẹ tới bây giờ có thể trải qua những ngày tháng đơn giản mà ấm áp không!?

Hơn thế nữa, cậu từ đáy lòng kỳ vọng cha mình không xuất sắc đến như vậy, thế thì năm đó cha cũng không bị hoàng thượng tán thưởng mà ban tặng nữ nhân!

Đáng tiếc rằng trên đời này không có nếu, cũng không tồn tại có lẽ, những chuyện trước kia cậu không có khả năng thay đổi, hy vọng chỉ đơn giản là tưởng tượng đẹp đẽ mà thôi!

Q.1 - Chương 7: Mục Đích Trong Đời Của Mỗi Con Người

Đối với bốn vị phu nhân của cha, cậu hận ư? Không, cậu không hận! Nhị nương thân là đệ nhất danh kỹ Yên Đô, kể cả bà có may mắn hoài thai nhị đệ, hay tính kế không dùng thì cậu vẫn không hận bà! Là phụ nữ, có ai tình nguyện vào thanh lâu bán rẻ tiếng cười, sống một cuộc sống chẳng hề có chút tôn nghiêm? Có ai không hi vọng có một chốn về thật tốt? Chính vì thế, người đáng thương như bà có làm điều gì sai?

Tam nương tuy rằng xuất thân phú quý nhưng làm sao có quyền tự mình lựa chọn! Lúc lấy chồng lại làm thiếp người ta, cùng những người khác hầu hạ chung một chồng! Thân phận đường đường là Tam tiểu thư Ô thị chẳng qua cũng chỉ là con cò trong tay cha anh mình để có được liên minh hôn nhân mà thôi! Làm sao có thể coi là hạnh phúc được!

Tứ nương cùng ngũ nương lại càng đáng thương, rõ ràng là con người mà lại bị người ta coi như lễ vật tặng tới tặng lui! Ngay cả địa vị tối thiểu của con người cũng không có!

Chính vì lẽ đó, cho dù các bà là một trong những nguyên nhân chủ yếu làm mẹ của cậu phát điên, Vũ Văn Dật Thần, chính bản thân cậu cũng không oán giận các bà!

Là lỗi của ai! Là lỗi của cha cậu sao? Cha cậu không nên sau lưng mẹ dây dưa với những người phụ nữ khác! Chỉ là, phận làm con làm sao có quyền bình luận phụ thân!

Do đó mà Vũ Văn Dật Thần cũng không thể kết luận là sai lầm của ai, cũng không có thẩm quyền đánh giá ai đúng ai sai, càng không thể thay đổi sự thật đã diễn ra! Nhưng, cậu có thể quyết định việc của chính mình!

Cậu không cần làm đứa trẻ xuất sắc nhất trong bộ tộc Vũ Văn, cậu muốn làm người ngu dốt nhất trong số anh em họ hàng! Vũ Văn Thiếu tông chủ tư chất ngu dốt chắc chắn không thể đảm đương tương lai của bộ tộc Vũ Văn, không sớm thì muộn cũng sẽ bị thay thế! Như thế cậu sẽ có thể đem vị trí này tặng lại cho các đệ đệ khác của mình, để cho bốn người phụ nữ đáng thương kia, những người đem hết thảy hy vọng gửi gắm vào đứa con của mình có thêm mong đợi. Còn việc vị trí này rơi vào nhà ai thì cậu không có khả năng quyết định!

Cậu không muốn bước chân vào chốn quan trường hiểm ác dơ bẩn! Những việc tính kế người khác, tay nhiễm đầy máu tươi cũng không phải điều cậu muốn làm! Cậu muốn trở thành một thầy thuốc, chữa bệnh cứu người! Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, cậu không phải vì chính mình mà vì mẫu thân của cậu tích đức.

Một ngày nào đó, cậu – Vũ Văn Dật Thần sẽ rời đi nơi này, rời khỏi cái nhà này, mang theo mẫu thân cậu chu du khắp thiên hạ! Có lẽ mẫu thân sau khi chiêm ngưỡng núi sông tươi đẹp, suy nghĩ sẽ thông suốt, buông xuống sự cố chấp trong lòng mà khôi phục lại bình thường; cũng có lẽ trên đường đi có thể tìm được vị danh y nào đó chữa khỏi được bệnh của mẫu thân cậu; dĩ nhiên biết đâu đến một ngày y thuật của cậu có chút thành tựu, cậu có thể tìm ra được phương pháp trị liệu cho mẫu thân! Tóm lại, việc có thể làm cho mẫu thân của cậu có một ngày thanh tỉnh nhận ra cậu, đứa con trai của người, là nguyện vọng lớn nhất của cậu, là mục đích của cả đời người!

Mà cũng có thể lúc đấy cậu vẫn chưa thể rời đi, lại đến độ tuổi cha sắp xếp việc thành thân của cậu với một người khác, tuy nhiên không phải một thiếu tông chủ phù hợp tất nhiên sẽ không trở thành Vũ Văn tông chủ, nào có cái gì gọi là trách nhiệm vì bộ tộc Vũ Văn, hơn thế nữa, cậu sẽ khiến cái danh khờ ngốc của mình truyền ra ngoài, như vậy ở trong gia tộc Vũ Văn cũng sẽ không chịu sự coi trọng, tương lai nếu ai muốn làm thông gia với Vũ Văn gia sẽ tuyệt đối không lựa chọn cậu! Vì lẽ đó, lúc cậu đã có vợ sẽ không tồn tại sự tình bị bức bách cưới thêm người nữa! Cậu sẽ ước hẹn với người con gái khoác lên mình bộ giả y kia một đời một kiếp! Cậu sẽ không để năng lực vào tình cảnh hầu hạ chung một chồng! Cậu sẽ không để cho cang nếm trải cảm giác ruột gan như đứt thành từng khúc vì bị người ta vứt bỏ! Cho dù là cậu cùng nàng có thể không yêu mà se duyên vợ chồng, hay đến lúc tình yêu sẽ non hẹn biển đã phai nhạt dần trở thành tình thân, thì cậu – Vũ Văn Dật Thần vẫn sẽ mang trên vai trách nhiệm của một người đàn ông thân là trọng phu! Quyết không để người con gái sẽ trở thành vợ cậu dẫm vào vết xe đổ của mẹ!

Vũ Văn Dật Thần dừng lại trước sân, chấp tay sau lưng đứng thẳng, dù chưa trưởng thành nhưng cũng đã có tư thái trầm ổn đội trời đạp đất, khuôn mặt luôn luôn hiện ra vẻ khờ ngốc thế mà nay lại thấy sự uy nghiêm, hơi hướng ngu ngốc trước kia đã hoàn toàn tan biến, lúc này đây cả người cậu tỏa ra một loại khí phách cao quý kinh người, cậu ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao, quyết định trong lòng càng thêm kiên định!

Cùng dưới bầu trời đầy sao ấy, trong An Khang điện tại Huyền cảm thành, một hình bóng nhỏ nhợt nhạt mau lẹ đi về hướng Phúc Thái các, phía sau có ba người theo sát.

Bước qua bậc cửa cao cao, tiến vào nơi ở của chính mình, đứa bé ngồi ngay ngắn tại trên giường, mặt không hề có biểu cảm, một thân trang phục màu đen khiến cho cả người bé tỏa ra không khí u ám càng lúc càng nồng đậm.

Theo sát phía sau là hai tiểu cung nữ khuôn mặt giống nhau như đúc, ước chừng chín, mười tuổi, một người mang theo hòm thuốc, một người bưng đến một chậu nước, hai người nhanh nhanh chóng chóng đi tới trước người đứa bé. Một người bận rộn cuộn tay áo ống quần của bé lên, bôi thuốc lên miệng vết thương, một người giúp bé rửa mặt.

Người vào cuối cùng là một tiểu thái giám tuổi chừng mười hai, mười ba, cậu cũng bưng một chậu nước lên để trên mặt đất rồi xoay người đóng chặt

cửa, sau đó đi tới bên người của đứa bé, giúp bé rửa chân.

“Tiểu chủ tử, ngài... ngài vẫn nên thỉnh ngự y đến xem!” Sau khi lau khô chân của đứa bé, tiểu thái giám quan sát thấy vết thương trên người đứa nhỏ liền cảm thấy đau lòng, lại tin rằng do thuốc mà họ cố gắng tìm được không tốt, đôi mắt đỏ hồng của cậu quay lại nhìn về phía đứa bé thật chân thành khuyên nhủ.

Đôi mắt bé con đảo qua, ánh mắt sắc đến phát lạnh, nhiệt độ ẩm áp bao bọc thân thể bỗng nhiên hạ thấp, thanh âm lạnh như băng cất lên trong phòng: “Lui xuống!”

“Tiểu chủ tử!” Hai tiểu cung nữ cùng một thái giám trăm miệng một lời kêu lên, trên mặt thực sự hiện lên tình cảm quan tâm sâu sắc.

“Toàn bộ lui xuống!” Coi như không thấy ý quan tâm của ba người, thanh âm non nớt nhưng lại lạnh lùng trong trẻo hạ mệnh lệnh.

Không thể làm gì được, ba người muốn nói lại thôi đành từ từ lui xuống, trước khi rời khỏi đành khó khăn quay lại liếc nhìn đứa nhỏ một chút.

Thập lục hoàng tử của bọn họ mới hơn bốn tuổi mà thôi, từng ngày từng ngày luyện võ đều bị thương, người xem thật cảm thấy đau lòng! Bọn họ mỗi lần đều muốn gọi ngự y tới nhưng tiểu chủ tử lại không chấp nhận, phải nói rằng chưa bao giờ có người nghe được tiểu chủ tử mời ngự y tới xem bệnh từ khi ở trong lãnh cung kia tới tận bây giờ, bọn họ nghi ngờ rằng tiểu chủ tử trước kia dù có thương tích hay phát bệnh chỉ sợ cũng giống như mấy ngày hôm nay chịu đựng không nói ra miệng.

Tiểu chủ tử không thích người khác đến gần người, nay có thể để cho họ giúp đỡ bôi thuốc miệng vết thương tại cánh tay khuỷu chân đã là nhẫn nại đến cực hạn của ngài. Bởi vậy đến lúc họ nhìn thấy vết thương cũ khiến người khác nhìn thấy đều có cảm giác ghê người xuất hiện trên thân mình nhỏ nhoi kia, họ thấy dường như tiểu chủ tử đã quen với cảm giác đau đớn, cuộc sống trước kia mà người trả qua là cái dạng gì đây? Ba người coi chủ tử như ân nhân, trung thành và tận tâm, đau lòng nghĩ, dù không tán thành hành động của tiểu chủ tử những vẫn tuân theo mệnh lệnh rời khỏi phòng rồi đóng cửa lại, canh giữ ở bên ngoài.

Sau khi ba người rời khỏi, đứa bé vốn bất động liền đứng dậy, chịu đựng cảm giác đau đớn từ vết thương truyền lại, thay quần áo luyện công bằng một bộ quần áo ngủ. Chất vải dệt may thượng đẳng, cảm giác thoải mái từ làn da truyền đến khiến cho bé con có cảm giác như đang ở trong mộng, một cảm giác thật không chân thật. Tay bé sờ lên miếng vải, cảm nhận sự mềm mại trơn bóng trong tay, bên tai tựa như vang đến một thanh âm nức nở, lại mềm mại ôn nhu của một người phụ nữ: “Tiểu chủ tử, xin lỗi, Mạc Phưong chỉ có thể sửa lại quần áo thái giám để ngài mặc...”

Hồi ức tựa như thủy triều dâng trào trong lòng, những người khác nhau, những lời nói khác nhau, những hành động khác nhau như một dòng chảy hiện lên đan xen trong đầu bé, và thanh âm ôn nhu mang theo niềm thương tiếc kia lại là thứ xuất hiện nhiều nhất.

“Tiểu chủ tử, ngoại trừ Mạc Phưong cùng Mạc Hưong, người đừng để ai khác giúp ngài thay quần áo tắm rửa...”

“Tiểu chủ tử, người vẫn nên mặc trang phục như hiện tại này, mặc dù tại lãnh cung này có khổ một chút nhưng đám phế phi kia cũng không phải là muốn tính mạng của ngài, trừ chủ tử, bà...”

“Tiểu chủ tử, công chúa thật sự không tôn quý bằng hoàng tử, hơn nữa lại là công chúa do phế phi sinh hạ... Nếu ngài thực sự là một hoàng tử thì tốt, vậy thì Mạc Phưong dù là liều chết cũng tới trước mặt Hoàng thượng báo cho người biết...”

“Tiểu chủ tử, xin lỗi, Mạc Phưong nên mang y phục đã sửa lại từ chỗ Trần công công về đây...”

“Tiểu chủ tử, Mạc Phưong... không còn cách nào... hầu hạ bên... người... ngài... nữa... xin lỗi...”

Dòng hồi ức hiện ra càng lúc càng nhiều, ánh mắt của đứa bé càng sắc lạnh, vẻ khát máu dần dần hiện lên, khuôn mặt nhiễm nồng đậm hận ý, hoàng tử tôn quý hơn công chúa phải không! Nếu tất cả mọi người đều đã coi bé như hoàng tử, vậy thì, bé sẽ lấy thân phận hoàng tử này để sống sót! Đau đớn có tính là cái gì! Bé phải trở thành hoàng tử lợi hại nhất! Bé phải trở thành thập lục hoàng tử ưu tú nhất nơi đây!

Cả cuộc đời này cho dù có chết, bé cũng phải tìm ra được người đàn bà đó! Tìm bằng được cái con người có tư tưởng muốn giết bé mặc dù bé vẫn còn chưa sinh ra! Tìm ra con người đã cướp đi người phụ nữ ấm áp nhất, đối xử tốt nhất với bé trên đời! Bé muốn giết chết cái con người chưa bao giờ cho bé được một chút tình thương của mẹ, người phụ nữ tựa như kẻ thù!

Bé muốn người đàn bà kia phải hối hận, khiến cho người gọi bé là nghiệt chủng không nên được sinh ra đời ấy phải tới trước mặt bé, quỳ gối. Khiến cho người ấy phải phủ phục dưới chân bé, con gái của bà, đứa con gái bị mẹ ruột hận đến thấu xương. Bé muốn người đàn bà kia phải nói ra một lời, xin lỗi!

Bé, Dịch Vũ Liễn, chính xác nên gọi bé là thập lục công chúa, không cần sự quan tâm của người khác! Mục tiêu cả đời này của bé là tìm được đôi nam nữ bỏ trốn kia!

Thu lại tâm trí, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế của bé con chợt hiện một số biểu tình, nhú mồm, mím môi, bé quay người đi về phía cái bàn, trèo lên trên chiếc ghế, bày ra một trang giấy chất lượng cực tốt, mài mực rồi nhắc bút, ngồi ngay ngắn chỉnh tề, thật yên lặng luyện chữ, một chữ rồi lại một chữ!

“Oành đùng đùng ——!” Một tiếng sấm rền đột ngột vang lên, đứa bé con đang cầm bút cơ thể chợt trở nên căng cứng.

“Oành đùng đùng ——!” Khi tiếng sấm một lần nữa vang lên, đứa nhỏ hoảng loạn vắt cây bút lông trong tay đi, vẻ mặt sợ hãi chạy vội đến bên giường, vội vàng trèo lên, ôm chặt chiếc chăn, lui về trốn ở góc giường, cả người run rẩy.

Mưa thật to, tựa như những hạt đậu rơi lộp độp xuống mặt đất, thi thoảng lại mang theo ánh chói chói lòa cùng tiếng sấm vang dội. Mưa đông thường thấy ở Yên Đô lại xuất hiện.

Bóng hình nho nhỏ lấy hai tay bịt chặt lỗ tai lại, nhưng không có cách nào ngăn cản đường âm thanh của sấm chớp truyền vào trong tai, trí nhớ tối tăm làm người ta hít thở không thông cũng từ đây mà không ngừng hiện ra.

Một người phụ nữ xinh đẹp ung dung nở một nụ cười thật tươi, lần đầu tiên trong đời hòa nhã gọi đứa nhỏ đang khiếp sợ đến bên người, đến khi đứa nhỏ vươn tay ra kéo lấy ống tay áo của nàng, vẻ tươi cười như qua trên khóe miệng bỗng nhiên trở nên dữ tợn, tay nâng lên, dùng sức thật mạnh, hung ác đánh xuống.

Trong đầu bóng hình nho nhỏ không ngừng lặp lại nụ cười dữ tợn khi người phụ nữ kia tay đang cầm kéo, sợ hãi đến run rẩy, thanh âm nức nở nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy được: “Di Phuong... ô... di Phuong... Tiểu Vũ rất sợ! Ô ô... Thật đáng sợ!”

Đã từng có nhiều lần quanh quẩn trên bờ vực sinh tử bé lại kêu tên của con người có thanh âm ôn nhu yêu thương kia, con người mà đứa bé đã khắc sâu vào trong lòng, là người bé thích nhất, mang lại sự áp áp vô cùng, là người mà bé vô cùng nhớ nhung.

Ánh chớp xoẹt qua trên bầu trời, xuyên qua khung cửa sổ chiếu rọi con người đang trốn tại góc giường, người ấy đột nhiên ngẩng đầu hoảng sợ, đầu tóc rối bời, khuôn mặt phủ đầy nước mắt không làm người ta nhận được, đó thật sự là một bé gái nhất gan như nhợc!

Tiếng sấm tựa như tiếng hống phẫn nộ, trái tim đã rơi vào ma đạo này liệu có ai tới cứu vớt!? Mưa rơi nặng hạt như đang rửa trôi những nỗi niềm đau xót xưa cũ, nhưng, trái tim tràn đầy vết thương bấy giờ liệu có ai có thể vỗ về an ủi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Tranh Chấp Phế Lập Kịch Liệt

Mưa rơi rơi, Vũ Văn Dật Thần đang nhìn lên bầu trời dần thu hồi thần trí, cậu đi về tắm lâu[1] của mình, sau đó đi vào tìm được hòm thuốc nhỏ, tự thân xử lý miệng vết thương trên trán.

Vừa sắp xếp xong mọi chuyện, tại lúc cậu đang rửa mặt, bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” Vũ Văn Dật Thần có chút buồn bực, theo lý thuyết thì lúc này đây sẽ chẳng có người nào đi vào nơi ở của cậu cả.

Nguyên do vì tư chất ngu dốt, không có phong cách của một chủ nhân, có việc mình thích thì sẽ tự mình làm, thế nên dù là nô tỳ hay nô bộc hầu hạ cậu cũng không đem cậu – Thiếu tông chủ này để vào mắt, mọi người đều cho rằng sớm hay muộn thì vị trí Thiếu tông chủ này cũng sẽ đổi người, mọi người cứ tranh thủ lười biếng thôi. Còn Vũ Văn Dật Thần đối với chuyện này cũng không hề để ý, cũng sẽ không chạy tới trước mặt phụ thân cáo trạng, ngược lại còn phóng túng những người này, ngày qua ngày, tư tưởng Thiếu tông chủ cùng một loại với kẻ ngu dân đã trở thành cảm nhận thâm căn cố đế trong lòng mọi người mất rồi, bởi vậy trên cơ bản mọi người đều đều lớn mật nhảy lên trên đầu cậu, thời gian về sau cũng chẳng còn có ai hầu hạ.

“Thiếu tông chủ, tông chủ mời ngài đến chính sảnh!” Người đến là tổng quản Vũ Văn phủ – Thường Hạc. “Đã trễ thế này rồi, cha ta muốn nói chuyện gì đây?” Vũ Văn đã thành thói quen cười hòa ái với người tới, “Có thể không đi không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ ngu ngốc, tràn ngập hy vọng nhìn Thường Hạc, ngữ điệu có chút khát vọng.

Thường Hạc ban đầu nhìn thấy cậu tươi cười theo phản xạ có điều kiện cười lại với cậu, lúc nghe thấy thể biểu tình trên mặt đột nhiên cứng đờ, lắc đầu nói: “Không được! Có một vị khách đến, tông chủ thỉnh tất cả các thiếu gia đều đi tới chính sảnh, ngay cả các vị thiếu gia của Tam gia và Ngũ gia cũng đều đã đi trước rồi!”

“Có chuyện gì phát sinh à?” Tâm trạng nhanh chóng cực kỳ rối rắm, chẳng lẽ hôm nay cha cùng các vị trưởng lão cuối cùng cũng quyết định phế đi hào vị Thiếu tông chủ của cậu? Nội tâm của Vũ Văn Dật Thần trở nên kích động nhưng cũng không biểu hiện ra, chỉ là từ từ buông chiếc khăn lau mặt, gạt gạt đầu với Thường Hạc, cất bước đi ra khỏi cửa.

Bên ngoài mưa vẫn đang rơi nặng hạt, Thường Hạc thấy trong tay cậu trống trơn mà đã đi ra ngoài nên vội vàng đuổi kịp, mở bung chiếc ô làm từ giấy dầu, che chắn cho cậu đi hết hành lang dài rồi mới thu ô về. Hai người đi dọc theo hành lang dài quanh co khúc khuỷu hướng về phía chính sảnh.

Đúng như Vũ Văn Dật Thần nghĩ tới, lần triệu tập mấy người con trai này là vì sự việc phế lập Thiếu tông chủ.

Trước đó, sau khi kiểm tra võ thuật xong, Vũ Văn Hạo Nhiên phát tay áo mà đi, chúng trưởng lão cũng đuổi kịp, tụ họp tại phòng nghị sự, cho lui tất cả

các hạ nhân, sau đó khởi nguồn từ Đại trưởng lão, nổi lên tranh luận việc phế lập Thiếu tông chủ.

“Hạo Nhiên, cuối cùng vẫn nên hạ quyết tâm thay đổi lựa chọn cho vị trí Thiếu tông chủ đi!” một vị lão nhân tóc bạc, tuổi cũng gần bảy mươi, nét mặt nghiêm trọng nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên đề nghị.

“Thần Nhi vẫn còn nhỏ, đợi qua vài năm nữa xem xét thêm đi!” Tuy nói rằng đối với đứa con trai trưởng này chỉ tiếc rèn sắt không thành thép[2] nhưng trong tâm Vũ Văn Hạo Nhiên vẫn thiên vị đứa trẻ đó. Nó là đứa con đầu tiên của mình, mới trước đây thôi thật đáng yêu, dùng thanh âm trẻ con mềm mại gọi mình cha, tại thời điểm tập đi lại rất thích quanh quẩn bên chân mình. Tuổi còn nhỏ đã biết bưng trà mời cha, biết hiếu thuận! Nó với những đứa con khác trong lòng mình có ý nghĩa không giống nhau! Chính vì thế Vũ Văn Hạo Nhiên nghe thấy trưởng lão nói như vậy cũng giống như trước đây, theo trực giác phản đối! Không chịu đổi!

“Lại chờ một chút! Cháu chuẩn bị đem tương lai bộ tộc chúng ta làm trò đùa hay sao? Nó còn nhỏ há? Nó năm nay đã mười hai tuổi rồi! Hai năm nữa đã có thể thành thân được rồi! Vậy mà cháu xem biểu hiện vừa rồi của nó đi!” Đại trưởng lão không hải lòng, ông vốn là thúc công[3] của Vũ Văn Hạo Nhiên, là trưởng bối lớn tuổi nhất gia tộc Vũ Văn hiện giờ. Tuy rằng có kính Vũ Văn Hạo Nhiên là tông chủ, nhưng lời nói rất có sức nặng, giờ phút này ông đang tức giận, ngữ khí trong nháy mắt trở nên sắc bén, “Không phải ta có thành kiến với đứa nhỏ này mà là tư chất của nó thực sự không đủ! Cho dù là ai đi chăng nữa cũng có thể nhìn ra đầu óc đứa nhỏ này ngu dốt, cháu làm sao có thể yên tâm giao tương lai bộ tộc vào tay nó được!?”

“Người được chọn vào vị trí Thiếu tông chủ tất phải là con của vợ cả, đây là tộc quy! Nhị thúc công, vợ cả của cháu chỉ có một đứa nhỏ! Phế đi hào vị Thiếu tông chủ của Dật Thần xin hỏi ngài chuẩn bị tìm ở đâu ra một đứa nhỏ khác hợp tư cách đảm đương vị trí này?” Đề cập đến tư chất của con trai trưởng, Vũ Văn Hạo Nhiên không nhịn được nhu mày, kể cả là như vậy, ông lại càng không nguyên ý phế bỏ hào vị của Vũ Văn Dật Thần. Đứa nhỏ kia tư chất ngu dốt lại thêm một mẫu thân điên, nếu không có kẻ làm cha như ông đứng ở sau lưng làm chỗ dựa, nó tại... tại gia tộc này sống sót như thế nào được!

“Hừ! Đây là lỗi của cháu! Năm đó cháu không để ý người trong tộc phản đối quyết lấy cô ta, kết quả chẳng qua cưới thêm mấy phòng thiếp, cô ta đã điên mất rồi! Cũng chỉ sinh được một đứa nhỏ, không nhưng thế lại còn ngu dốt!” Đại trưởng lão đề cập đến Mẫn Mẫn, trong lòng liền giận dữ, chuyện tình này dọa người đến cỡ nào, gia chủ mẫu của Vũ Văn gia bọn họ chỉ vì ít sự tình như vậy mà phát điên, chẳng hề có khí độ khoan dung! Đối với Mẫn Mẫn, cảm tình của Vũ Văn Hạo Nhiên thật phức tạp. Dù sao cũng là người mà mình đã yêu, có lẽ tình yêu qua đoạn thời gian tranh cãi kia đã dần dần biến mất, có lẽ tình nghĩa đã lâu đối với bà đã trở thành thân tình, nhưng lại bởi vì bà phát điên nên trong lòng ông cực kỳ áy náy. Không biết làm thế nào để đối mặt với bà khi đó nên ông lựa chọn trốn tránh. Điều duy nhất ông có thể làm là đưa cho đứa con trai mà hai người cùng có được những điều tốt đẹp nhất! Vì thế mà ngay lại lúc tranh chấp phế lập vị trí Thiếu tông chủ, lập trường của ông thực kiên định.

“Chuyện tình đã qua còn nhắc lại làm gì! Đứa nhỏ Dật Thần tuy rằng bản tính thiện lương, nhìn qua lại thành thật chất phác, nhưng ta thấy nó thực sự không thích hợp đảm đương trọng trách tương lai của bộ tộc Vũ Văn của chúng ta! Làm tông chủ, chỉ thật thà thiện lương sẽ không thể bảo đảm vinh hoa phú quý cho thành viên gia tộc, tính cách của nó cũng không thích hợp làm quan trong triều thì làm sao có thể làm cho tộc của ta ở trong triều tiếp tục đứng vững sừng sững không ngã? Hạo Nhiên, cháu nên rõ ràng một chút, đây cũng không phải là việc riêng của một hai người mà là đại sự của toàn bộ tộc ta!” Từ trưởng lão, lục thúc của Vũ Văn Hạo Nhiên còn khuyên nhủ chân thành.

“Tình huống đặc thù, không thể dù chết cũng phải theo tộc quy, thế hệ này phải thay đổi người đứng vào vị trí ấy! Cháu lựa chọn từ những đứa con khác đi!” Nhị trưởng lão, thất thúc công của Vũ Văn Hạo Nhiên hiển nhiên cũng đồng ý với việc đổi người được chọn cho vị trí Thiếu tông chủ.

“.....” Vũ Văn Hạo Nhiên không lên tiếng, ngồi tại chỗ sắc mặt khó coi, thầm nghĩ đến việc không phải hôm nay tất cả mọi người đều đang ép ông phải lựa chọn?

“Vẫn là nên quan sát thêm mấy ngày đi! Chuyên cần có thể bổ khuyết cho sự kém cỏi, đại ca cùng cháu cũng sẽ hết sức mình đốc thúc đứa nhỏ này, nói không chừng sau hai năm nó sẽ thông suốt.” Lục trưởng lão, Vũ Văn Hạo Chính, ngũ đệ của Vũ Văn Hạo Nhiên thấy huynh trưởng của mình không lên tiếng cũng biết rằng huynh ấy không muốn đổi Thiếu tông chủ liền lên tiếng phụ họa. Kỳ thật ông cũng thấy Vũ Văn Dật Thần không thích hợp với vị trí này nhưng vì ông phá lệ thích đứa cháu cả này nên vẫn hy vọng có thể cho đứa bé kia thêm một cơ hội.

“Thông suốt? Cháu xem xem, từ khi nó tròn sáu tuổi, đủ tư cách tham gia tuyển chọn thư đồng của hoàng tử tới nay, hàng năm đều có hoàng tử nhập Tuệ Vũ điện mà hần thi nhiều lần thi đều rớt! Không nói sang các nhà khác, Dật Tân nhỏ tuổi nhất nhà ta năm nay cũng đã trở thành thư đồng của thập tam hoàng tử rồi!” Tam trưởng lão, nhị bá của Vũ Văn Hạo Nhiên lên tiếng.

Nhắc đến cuộc thi tuyển chọn thư đồng hoàng tử năm nay, tất cả mọi người cùng với Vũ Văn Hạo Nhiên đều không nhịn được mắng Vũ Văn Dật Thần là một A Đẩu[4]!

Thái phó Lục Nhân Thân năm nay ra đề đã sớm được Vũ Văn gia thu xếp thật kỹ càng, trước lúc kiểm tra đã lấy đề ra, cố ý giúp Vũ Văn Dật Thần chuẩn bị thật tốt, đề kiểm tra này ngay cả Vũ Văn Dật Tân cũng không cho nó biết, sợ rằng nó còn quá nhỏ sẽ làm lộ tin ra. Kết quả, không nói đến việc Vũ Văn Dật Tân đã vượt qua cuộc kiểm tra, Vũ Văn Dật Thật nghe thấy kiểm tra liền lo lắng, tim đập tay run! Run đến mức làm cho con mắt của giám khảo Thái phó thiếu chút nữa cũng bị rớt ra, còn trên tờ giấy thi kia từng chữ từng chữ run rẩy lộ ra như gà bới, tựa như có phong ba bão táp cán quét qua, dơ bẩn không chịu nổi, khiến cho Lục Nhân Thân cảm thấy đáng tiếc khi đã để lộ đề thi, mà ông cũng không dám đưa bài viết dơ bẩn đấy lên cho Hoàng Thượng xem. A Đẩu! Có ai đến đỡ hần thi hần cũng dậy không nổi!

“Có lẽ chúng ta gây cho nó áp lực quá lớn.” Vũ Văn Hạo Chính xoa xoa trán, đối với kết quả của Vũ Văn Dật Thần làm người ta chết ngắt kia có lẽ cũng chỉ có một cách giải thích như thế. Chao ôi, đứa bé này trước kia lúc còn nhỏ khiến cho người ta cảm giác được nó rất thông minh nha, vì sao lớn lên lại càng ngày càng ngốc nghếch như thế này? Chẳng lẽ thật sự là áp lực quá lớn?

“Đây là cuộc thi dành cho đứa trẻ sáu tuổi, có cái gì khó!? Nó mười hai tuổi rồi! Có áp lực cái gì chứ?” Nói tóm lại, ngu dốt! Đại trưởng lão trợn trừng con mắt cả giận nói.

“Cho dù thư đồng hoàng tử yêu cầu tư chất rất cao, nhưng là Dật Thần, nó ngay cả cuộc thi vào Thượng Viện Quốc Tử Học năm nay cũng không thông qua!” Nói đến việc này, từ Đại trưởng lão đến Tứ trưởng lão đều cảm thấy chịu không nổi. Con em Diên Huyền Quốc tuổi từ mười hai đến mười tám tuổi đều nhập học tại ba nơi Quốc Tử Học, Thái Học cùng Chính Học. Ba nơi này có phân chia thành Thượng Viện và Hạ Viện, đối với việc thu lưu học sinh đều có yêu cầu về xuất thân. Tựa như Thượng Viện Quốc Tử Học chỉ thu nhận con cháu của chính quan tam phẩm trở lên, mà Vũ Văn Hạo Nhiên thân là Binh Bộ Thị Lang chính nhị phẩm, con của ông Vũ Văn Dật Thần đương nhiên phải đi vào nơi đó học tập mới đúng thân phận của nó. Chỉ tiếc là người nào đó lưng đeo danh hào thi rớt mãi không chịu xuống, lại không thể thi đỗ vào viện!

“Nó không đảm đương nổi vị trí thư đồng hoàng tử tài trí hơn người, thế thì lùi một bước, nhập học tại Quốc Tử Học cũng được, vậy mà nó cũng không vào nổi!” Mấy vị trưởng lão lớn tuổi lại càng lắc đầu liên tục. “Ta thấy chúng ta hôm nay cần phải quyết định chuyện này thôi!” Dù suy nghĩ như thế nào thì Vũ Văn Dật Thần kia cũng là người ngu dốt, Đại trưởng lão kiên quyết không nhìn đến nét mặt của Vũ Văn Hạo Nhiên mà đề nghị, “Vũ Văn Dật Luân tuy tư chất không tệ nhưng mẫu thân nó lại xuất thân từ thanh lâu, thân phận quá thấp, nên loại ra. Ta đề nghị lập đứa thứ ba Vũ Văn Dật Phàm thành Thiếu tông chủ, mẹ nó thân là người Ô gia, bản thân nó tư chất cũng không tồi, hiện tại lại đang làm thư đồng bên cạnh Bát hoàng tử.”

Nhị, tam, tứ trưởng lão đều gật đầu nói đúng, hiển nhiên số người đồng ý lập lại vị trí Thiếu tông chủ chiếm đa số, Lục trưởng lão không biết nên làm như thế nào mới tốt, quay lại nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên, thấy mặt ông trắng nhợt như tờ giấy, không hề nói một lời nào.

“Chuyện tình tại Quốc Tử Học cháu đã tìm được người rồi, qua mấy ngày nữa Dật Thần có thể vào đó học tập. Người Vũ Văn gia ta, ai dám không nhận!” Ngũ trưởng lão, Vũ Văn Hạo Kỳ, tam đệ của Vũ Văn Hạo Nhiên từ đầu đến cuối chưa nói một câu nào đột nhiên mở miệng, mới mở miệng một lần đã tràn ngập mùi thuốc súng. Ông cho rằng Vũ Văn Dật Thần trong bụng không có nhiều lo lắng, ở chung cùng đứa nhỏ này có cảm giác thoải mái nhất, thế nên trong số những đứa nhỏ cùng lứa tuổi, ông thích nhất Vũ Văn Dật Thần, “Tư chất Dật Thần không bằng người, đây là sự thật, nhưng quy củ tông chủ không thể thay đổi, mặc dù tương lai nó không làm nên thành tựu gì, nhưng không phải là còn các trưởng lão khác theo phụ tá hay sao, Vũ Văn gia ta chỉ cần có người tại trong triều không được sao, có ai quy định tông chủ cần thiết phải vào triều làm quan đâu?”

“Các đời tông chủ...”

“Các đời tông chủ vào triều làm quan cũng không có xếp vào tổ chế, vị trí tông chủ phải là con của vợ cả đây mới là quy củ của tổ tiên truyền xuống!” Vũ Văn Hạo Kỳ người này tính tình nóng nảy, hơn nữa cực kỳ bao che khuyết điểm, ông mà nhìn thuận mắt người nào thì đừng ai nghĩ chuyện động đến người đấy, mà ông thấy rằng đứa cháu đầu ngậy ngốc của mình một khi bị phế bỏ hào vị Thiếu tông chủ thì sẽ vừa không có khả năng cũng chẳng hề có địa vị, chỉ sợ sẽ phải trải qua những ngày thê thảm, thế nên mới nói, tuyệt đối không thể đổi người!

“Cháu muốn nói cho chúng ta biết là tông chủ tôn quý nhất của bộ tộc Vũ Văn ta được kế thừa từ người ngu dốt nhất, còn những người năng lực xuất chúng chỉ có thể phụ tá nó sao, tông chủ – đại biểu của cả bộ tộc là một thằng ngốc đáng xấu hổ sao, những lời này có ý nghĩa như thế phải không!?” Lời nói bất đồng, tranh chấp nổi lên.

Vũ Văn Hạo Nhiên phát hiện ra hai đệ đệ đứng về phía mình, nhất thời cũng không chịu nhượng bộ, cùng Vũ Văn Hạo Kỳ giằng co với bốn vị trưởng lão lớn tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Tượng Quẻ Của Chư Vị Hoàng Tử

“Hừ, theo như lời các người nói cần phải tuân theo tộc quy, Thiếu tông chủ phải là con của vợ cả, thật đơn giản thôi! Đưa Tam phu nhân của cháu lên làm chính, hưu ly[2] Mẫn Mẫn, giáng xuống làm thiếp, Hạo Nhiên, cháu tự quyết định đi!” Đại trưởng lão trầm giọng nói, lần này dù nói cái gì đi nữa thì ông cũng không chấp nhận nhượng bộ, nếu tương lai Vũ Văn gia rơi vào trong tay tiểu tử Vũ Văn Dật Thần đó, ông làm sao còn mặt mũi đi gặp liệt tông[3]!

“Từ khi Mẫn Mẫn phát điên, cháu đã tuyên bố rồi, Mẫn Mẫn là chính thê của cháu, việc này vĩnh viễn không có khả năng thay đổi được!” Sắc mặt Vũ Văn Hạo Nhiên trở nên sa sầm.

“Việc lần đó cháu lấy quyền tông chủ bắt chư vị trưởng lão chúng ta không được thay đổi gia chủ mẫu lại là việc khác, chúng ta nghe theo bởi vì chuyện này đối với toàn tộc mà nói thì không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng đối với chuyện Thiếu tông chủ này, tuyệt đối không phải chuyện mà một mình tông chủ cháu định đoạt!”

Đại trưởng lão đập mạnh xuống bàn trà bên cạnh ông, mày cau chặt, tức giận nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Đủ rồi, đủ rồi, đừng như vậy nữa, tất cả mọi người bình tĩnh lại đi!” Vũ Văn Hạo Chính thấy không khí trở nên căng thẳng, vội vàng xoa dịu cảm xúc

của mọi người, “Việc này... không phải đại sư Liễu Khước đã từng nói Vũ Văn Dật Thần đứa nhỏ này có mệnh đại phú đại quý sao, vinh hiển của bộ tộc Vũ Văn chúng ta...”

“Cháu tin ông ta hả? Nếu ông ta có thể nói ra được lời chuẩn xác, thế sao không tính được ông ta sẽ bởi vì một lời nói xấu một vị tiểu hoàng tử bốn tuổi mà bị hoàng thượng ban chết! Hừ!” Đại trưởng lão từ trước vẫn không vừa mắt quốc sư[4], Vũ Văn Hạo Chính vừa đề cập lại nói không thật sự chính xác, tựa như đổ thêm dầu vào lửa.

“Cái này... Khụ, cháu suýt chút nữa thì quên, ‘Kỳ Quái[5] tiên nhân Kỳ Toán Tử hiện tại đang làm khách tại phủ của cháu, mời ông ta đi xem một lượt cho toàn bộ mấy đứa nhỏ được không?’” Vũ Văn Hạo Chính nhìn thấy sắc mặt của đại trưởng lão càng lúc càng khó xem, đột nhiên nhớ ra quý phủ mình còn có một vị khách như vậy.

“Cái vị tiếng tăm lẫy lừng tại Ngự Phong Quốc?” Sắc mặt đại trưởng lão hòa hoãn hơn.

“Đừng! Ông ta thật sự bói toán như thần, trước hết để ông ta giúp đại ca tính tính cho mấy đứa trẻ. Việc phế lập Thiếu tông chủ này chúng ta quyết định sau vậy, như thế được không?”

Vũ Văn Hạo Kỳ cảm thấy đây là một biện pháp tốt, nghe Ngũ đệ của ông nhắc tới, ông đột nhiên cũng nhớ lại lời của quốc sư nói Vũ Văn Dật Thần nhất định mang đến vinh hiển cho bộ tộc Vũ Văn, tuy nhiên ông đôi với việc ấy cũng rất nghi ngờ không tin, giả sử Kỳ Toán Tử kia cũng tính ra kết quả giống như vậy thì đến lúc đó nhóm đại trưởng lão sẽ không còn điều gì để nói rồi!

Ông vừa nói như thế, tất cả mọi người đều cho rằng rất được, thế mới thấy danh hào của vị Kỳ Toán Tử kia thật vang dội, lúc này đây, bọn họ đã phái người đi mời Kỳ Toán Tử, thêm vào đó còn gọi chư vị tiểu thiếu gia tới trước chờ tại chính sảnh. Chẳng qua là vì đại trưởng lão vốn trời sinh tính đa nghi, không dễ dàng tin tưởng người khác được, thế nên ông mới gọi mấy đứa nhỏ nhà Vũ Văn Hạo Kỳ cùng Vũ Văn Hạo Chính cũng cùng tới, dự định không nói cho Kỳ Toán Tử biết đứa nào là con của nhà ai, để xem ông ta nói sao về tương lai của mấy đứa trẻ này.

“Tại sao Kỳ Toán Tử lại ở quý phủ nhà cháu?” Tam trưởng lão cảm thấy ngạc nhiên, trong lúc chờ đợi thuận miệng hỏi.

“Là do cháu mời ông ta đến,” Vũ Văn Hạo Nhiên tiếp lời, “Trình sát tra xét được ông ta đi vào nước ta, thế nên cháu mới để Hạo Chính nghĩ cách bí mật mời ông ta tới. Dựa vào sự thuận tiện của chức vụ Hạo Chính, lặng lẽ để Kỳ Toán Tử xem cho chư vị hoàng tử.”

Không cần nói quá rõ ràng, những người không biết việc này vừa nghe Hạo Nhiên nói thế liền hiểu được ý ông là gì.

Đương kim Thánh thượng tuy rằng đã lập Đại hoàng tử làm Thái tử, nhưng đến tột cùng tương lai thái tử có kế thừa được ngôi vị hoàng đế không lại là chuyện không ai có thể nói chính xác được. Hơn nữa tháng năm năm nay, Hoàng thượng cho phép Thập lục hoàng tử tiến vào ở tại An Khang điện, đích thân dạy dỗ, cho người ta thấy ý tứ muốn cực kỳ chiều chuộng vị hoàng tử này, thế nên tương lai lại càng dễ thêm nhiều sự thay đổi.

Tục ngữ từng nói, vua nào triều thần nấy, Vũ Văn bộ tộc của họ có thể đời đời nhận được ân huệ cũng là do lựa chọn chính xác của mỗi đời tông chủ. Tuy nhiên lần này lại khác, hoàng tử của đương kim Hoàng thượng rất nhiều, lại thêm người người đều tựa như rồng trong loài người, làm cho Vũ Văn huyênh đênh ba người đang làm quan trong triều khó có thể lựa chọn, vừa lúc Kỳ Toán Tử tiến vào Diên Huyền Quốc, thế nên Vũ Văn Hạo Nhiên mới ra quyết định mời vị đạo nhân này tính toán tương lai cho các vị hoàng tử, sau đó bọn họ mới có mưu tính tiếp theo.

“Việc này lo liệu như thế nào rồi?” Đại trưởng lão rất chú trọng, nhìn về phía Vũ Văn Hạo Chính dò hỏi.

“Tất cả các hoàng tử ông ta đều gặp qua rồi, ngày sinh tháng đẻ thì ngoại trừ Thập lục hoàng tử ra đã nêu nói cho ông ta biết. Do đề cập đến hoàng tộc nên theo giao ước, ông ta chỉ nói cho chúng ta biết kết quả quẻ bói của hai vị hoàng tử mà ông ta cho là quan trọng nhất thôi, cháu cũng không có hỏi kỹ việc này!” Vũ Văn Hạo Chính lắc lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Đợi lát nữa ông ta đến, trước hết để ông ta vào phòng nghị sự.” Vũ Văn Hạo Nhiên vừa nghĩ vừa nói.

“Sau khi ông ta nói xong, không thể giữ lại!” Nhị trưởng lão dặn dò.

“Việc đây là điều tất nhiên, đợi ông ta ra khỏi Yến Đô, sẽ” Vũ Văn Hạo Kỳ ra dấu một động tác giết người.

Mọi người gật đầu, chỉ có người chết mới có thể giữ được bí mật, việc bộ tộc Vũ Văn bọn họ muốn điều tra thăm dò để biết tương lai để vị sẽ rơi vào tay ai không thể để cho người nào biết đến!

Khi bộc nhân[6] tới báo Kỳ Toán Tử đã đến, Vũ Văn Hạo Nhiên cùng mọi người trước tiên gọi người dẫn ông ta tới phòng nghị sự. Người vừa đến, xung quanh phòng nghị sự không có phép lưu lại bất kỳ người nào.

Chứng kiến Kỳ Toán Tử một thân đạo bào, tay cầm phát trần, râu dài ngang ngực, khuôn mặt hơi hơi gầy yếu, đôi mắt sáng ngời, cả người mang bộ dáng tiên phong đạo cốt[7].

Mọi người cùng vị Kỳ Toán Tử kia chào hỏi lẫn nhau, sau khi giới thiệu mới tiến vào chủ đề chính.

Lúc bị hỏi tới kết quả bói toán của hai vị hoàng tử, Kỳ Toán Tử trầm ngâm không nói, thực ra trong lòng liên tục than ba tiếng, aiz, aiz, aiz! Ông tại sao phải chạy đến Diên Huyền Quốc? Đều là do Thiếu tông chủ Cung gia kia, Phụng Hiên thiếu gia! Cũng bởi vì ông không chịu giúp đứa bé vị đại thiếu gia đó yêu thích đôi mệnh nên bị ghi hận mất rồi, lại thêm chuyện đại thiếu gia của ông lạc mất đứa nhỏ kia tìm không thấy, nhất định vì thế mà đem việc này tính sổ trên đầu ông. Tám năm gần đây kiếm chuyện làm cho ông chạy tới chạy lui bên ngoài Cung Châu mà phỏng chừng vẫn còn cảm thấy chưa giải

hận, đầu năm nay lại nói cái gì đó cần biết tình huống các nước khác, mà thân phận của ông lại rất phù hợp để trà trộn vào nhà các trọng thần chư quốc. Coi thử xem, ông đường đường là đạo trưởng lại bị dùng như mật thám! Chính vì thế, ông cứ vậy mà bị vị đại thiếu gia kia một chân đá ra khỏi Ngự Phong Quốc, lưu lạc đến tận nơi này.

Sau khi ông xem mặt chư vị hoàng tử của Diên Huyền Quốc, thật kinh động! Hoàng tử bình thường đều văn võ song toàn, rỗng trong loài người, không hiểu tại sao các vị hoàng tử của Diên Huyền Quốc nếu không phải yếu đuối, thì nhất định hung tàn, nếu không thì cũng không có gì nổi bật, không bằng phụ hoàng bọn họ Diên Lâm để có tài, thậm chí ông thật lo lắng ngôi vị hoàng đế truyền sai người sẽ dẫn đến tình cảnh Diên Huyền Quốc bị suy yếu. Tuy nhiên, bình thường cũng tốt, thông minh cũng tốt, liên quan gì tới đại thiếu gia Phụng Hiên nhà ông? Cũng không phải hoàng tử của Ngự Phong Quốc! Mà Ngự Phong Quốc cùng Hiên Huyền Quốc còn cách nhau một Huyền Vũ Quốc đó thôi!"

Aiz, ông thật đáng thương, ông vẫn còn mong đợi Phụng Hiên đại thiếu gia có thể cho phép ông về Cung Châu! Vì lẽ đó nên tại giờ phút này, mặc dù là ông biết nếu đã tham dự việc này, tuyệt đối sẽ bị người ta nghĩ tới việc diệt khẩu, ông vẫn kiên định làm theo lời của Phụng Hiên, tay cũng đã cầm ngày sinh tháng đẻ của chư vị hoàng tử, tướng mạo cũng đã xem. Aiz, ngày mai sau khi rời quý phủ của Vũ Văn Hạo Chính, ông phải chạy nhanh bỏ trốn mất dạng thôi!

"Theo giao ước, bản đạo chỉ có thể cho biết kết quả quẻ bói của hai vị hoàng tử." Kỳ Toán Tử nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên nói.

Wu Văn Hạo Nhiên gật đầu, ý bảo ông nói.

"Tương lai Đại hoàng tử nhất định sẽ trở thành một vị Vương gia!"

Lời vừa nói ra, trong lòng mọi người đều kinh ngạc, Đại hoàng tử bây giờ đang là Thái tử, sẽ trở thành Vương gia, chẳng phải là tương lai quả nhiên có biến đổi!

"Thập nhị hoàng tử sẽ trở thành lựa chọn tốt nhất cho việc kế nhiệm trong lòng Hoàng đế!"

"Là Thập nhị!? Không phải là Bát hay Thập tam!?" Vũ Văn Hạo Kỳ ngạc nhiên thốt lên, mọi người quay mặt nhìn nhau, không thể tin được. Vị thập nhị hoàng tử này, mẫu thân xuất thân từ cung nữ tạp dịch trong cung, lại không có sủng ái, cũng không nổi bật trong chư vị hoàng tử, lại được hoàng đế lựa chọn kế nhiệm để vị!

"....., đạo trưởng có thể cho chúng ta biết thêm một ít không? Ví dụ như là Bát hoàng tử, Thập tam hoàng tử, Thập lục hoàng tử, ba vị ấy đi!" Người được chọn cho việc kế nhiệm trong lòng hoàng thượng không phải Bát hoàng tử hay Thập tam hoàng tử có gia tộc mẫu phi hiển hách, thậm chí cũng không phải vị Thập lục hoàng tử đang được sủng ái kia, tuy nói rằng Kỳ Toán Tử không nói ra những lời dối trá để làm hồng chiêu bài[8] của ông ta, nhưng mà Vũ Văn Hạo Nhiên vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, về mặt thành khẩn nhìn Kỳ Toán Tử, hy vọng ông ta có thể tiết lộ thêm gì đó.

"Vậy thì chỉ có thể thêm một vị nữa thôi, không biết ngài muốn biết vị hoàng tử nào?" Kỳ Toán Tử có chút chột dạ, ông chọn lấy hai người quan trọng nói ra, nhưng lại chỉ có nói một nửa, thế nên lúc này ông sẵn lòng nói thêm về một vị nữa.

"Vậy Thập lục hoàng tử đi! Quẻ tượng của cậu ấy như thế nào?" Vũ Văn Hạo Nhiên cẩn thận cân nhắc một chút, sau lại thương lượng thêm với Vũ Văn Hạo Chính rồi mới nói.

"....." Đưa nhỏ giống như sát tinh kia sao!? Về mặt Kỳ Toán Tử hiện lên vẻ cổ quái.

"Đạo trưởng, tương lai Thập lục hoàng tử như thế nào?" Vũ Văn Hạo Chính quan sát thấy vẻ mặt của Kỳ Toán Tử không bình thường, chậm rãi nhẹ giọng hỏi.

"Đứa trẻ đó, nếu là nữ, tất làm đế!" Nhất thời không phòng bị, Kỳ Toán Tử không cẩn thận nói ra những lời đang tự nhủ trong lòng.

"Cái gì!?" Lần này tất cả mọi người đều cùng kinh ngạc hô lên.

Không xong, nói ra mất rồi! Trong lòng Kỳ Toán Tử trở nên căng thẳng, vội vàng nghĩ cách sửa chữa: "Nhưng cậu ấy lại là hoàng tử, không phải công chúa, hơn thế nữa, các vị lại không nói ngày sinh tháng đẻ của cậu ấy cho ta, nên ta cũng chỉ có thể tính được sơ sơ cho cậu ấy. Bản đạo chỉ có thể tính ra rằng nếu trong cuộc đời này đứa nhỏ đó không có người có thể kiềm giữ được hành vi, buộc cậu ấy nghe lời làm việc thiện tích công đức, hai tay người ấy nhất định dính đầu máu tươi, đập lên vô số thi cốt, tội nghiệt sát sinh quá nặng, sống không quá mười chín tuổi!" Kỳ lạ, kỳ lạ! Ông thế nào cũng thấy mặt tướng nữ, sao lại là hoàng tử? Nếu là nữ, vậy mệnh cách kia hoàn toàn không có chuyện như vậy!

Thập lục hoàng tử đương nhiên không phải công chúa, đây chẳng phải là lời nói nhảm sao!? Đại trưởng lão bĩu môi, hoài nghi sâu sắc quẻ bói của Kỳ Toán Tử này có thực chuẩn như lời đồn đãi.

Cuộc đời này Kỳ Toán Tử rất ghét bị người khác nghi ngờ ông ta là loại lừa đời lấy danh, Kỳ Toán Tử thấy được vẻ mặt mọi người, nhất là sắc mặt của đại trưởng lão, lúc này mới hiểu được ông ta đang bị mọi người hoài nghi.

Trong lòng không vui, tỉ mỉ quan sát tướng mặt của vị đại trưởng lão kia, Kỳ Toán Tử nở nụ cười, nói lời chúc mừng: "Đại trưởng lão, chúc mừng!"

Mọi người không hiểu nhìn lại ông ta.

"Đại trưởng lão năm bảy mươi tuổi sẽ có thêm một vị chất trai nội, trước hết bản đạo xin chúc mừng tại nơi này!"

Đại trưởng lão nhú mày nghĩ thầm: cháu dâu trưởng ở đất phong đang có bầu, chẳng những thế còn dự tính sinh vào tháng sau, dù là vậy, ông ta làm sao mà biết được rằng là con trai?

“Có phải thật vậy hay không, đại trưởng lão đến lúc đó chẳng phải sẽ biết?” Kỳ Toán Từ tủm tỉm cười.

Vũ Văn Hạo Chính nhận ra Kỳ Toán Từ có hành động như vậy là do vừa rồi mọi người vì ông nói ra một câu quá mức kinh hãi thế tục mà nghi ngờ độ chính xác trong thuật bói toán của ông, lại để ông ta biết được, do đó Vũ Văn Hạo Chính vội vàng hòa giải: “Ha ha, vậy thì thật tốt quá, là việc tốt chuyện vui nha! Về phần ngày sinh tháng đẻ của Thập lục hoàng tử, lúc Hoàng thượng biết được từ trong miệng lãnh cung phế phi cũng không hỏi lại kỹ càng, nghe nói ngày đó kỳ thật cũng không chuẩn xác, thế nên mới không nói cho ngài! Thật ra ngài có thể cho chúng ta biết những điều ấy thế là đủ rồi! Mặc khác, chúng ta còn muốn thỉnh đạo trưởng bốc quẻ cho mấy đứa nhỏ trong tộc một phen, chẳng biết có được không?”

Kỳ Toán Từ gật đầu ngay lập tức, có thể có cơ hội nhìn thấy thế hệ sau của gia tộc Vũ Văn của Diên Huyền Quốc, ông ta làm sao bỏ qua được. Tốt nhất là để ông tìm được chuyện gì có thể làm cho Phương Hiền Thiếu tông chủ cảm thấy hứng thú, khiến vị đại thiếu gia khó chơi kia tâm tình vui thích, cho phép bản thân mình quay về Cung Châu thì tốt!

Thế là ngay sau đó mọi người liền rời chân hướng về chính sảnh của Vũ Văn phủ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 10: Tôn Giả Tương Lai

Đoàn người Vũ Văn Hạo Nhiên vừa đặt chân tới chính sảnh liền thấy chúng tiểu bối đã tới. Sau khi bọn họ ngồi xuống, Vũ Văn Hạo Nhiên nhìn lại đám tiểu bối đang đứng trước mặt, không nhận được nhú mày lại, đứa nhỏ ngốc nhà ông đâu mất rồi!? Ông ra hiệu gọi quản gia Thường Hạc tới, mở miệng dò hỏi: “Thiếu tông chủ đâu?”

Thường Hạc đến gần, hơi cúi mình xuống, khẽ trả lời: “Người được phái đi tìm Thiếu tông chủ còn chưa tìm ra được cậu ấy.”

Vốn dĩ Vũ Văn Dật Thần đã rời khỏi nơi ở của mẹ cậu, lại thêm không tìm thấy cậu ấy tại tử cấm viện, gia tộc đã để lỡ mất Dật Thần khi cậu đang ở trên đường đi về Thiên viện, thành thử cậu ấy còn không biết việc mình cần phải đến chính sảnh.

“Người đi tìm nó thêm một lần nữa đi! Phải thúc nó nhanh nhanh tới đây!” Ông thân làm cha lại vì vị trí Thiếu tông chủ của nó mà quan tâm, vậy mà tiểu tử này dù là một chút cũng không lo lắng, dạo chơi lung tung, chẳng thấy bóng dáng! Thật làm tức chết người đi được!

“Vâng!” Thường Hạc lên tiếng đáp lời rồi lui ra, nhưng chỉ trong chớp lát, y lại trở lại, tay dâng vật gì đó lên cho Vũ Văn Hạo Nhiên, nhỏ giọng nói, “Tông chủ, người trong tộc cho chim bồ câu truyền thư!”

Vũ Văn Hạo Nhiên nhận lấy ống trúc nhỏ nhỏ có cuộn giấy ở bên trong, gạt đầu, ý muốn y lui xuống.

Thường Hạc lúc này mới đi tìm Vũ Văn Dật Thần. Vũ Văn Hạo Nhiên mở chiếc ống trúc kia, lôi tờ giấy nhỏ ra, sau khi đọc một chút, sừng sốt liếc nhìn Kỳ Toán Từ, sau đó mặt mày tươi cười hướng về Đại trưởng lão chúc mừng! “Chúc mừng ngài, cháu dâu trưởng của ngài vừa cho ngài thêm được một vị chất, là con trai!”

“Không phải nói là tháng sau mới sinh sao?” Đại trưởng lão cũng kinh ngạc nhìn thoáng qua Kỳ Toán Từ.

“Họ nói là sinh non, tin tức đã từ tám ngày trước rồi, vừa mới nhận được.” Vũ Văn Hạo Nhiên đưa tờ giấy kia cho Đại trưởng lão, để lão tự xem.

Sau khi các vị trưởng lão khác nghe thấy tin tức này, tất cả đồng loạt nhìn về hướng Kỳ Toán Từ, lại nhớ về lời ông ta nói với đại trưởng lão, không ai không bội phục, thế nên đã thật sự tin tưởng lời tiên đoán về ba vị hoàng tử kia.

“Kỳ đạo trưởng tính toán tài tình! Dự liệu như thần!” Vũ Văn Hạo Chính tán dương, vỗ tay vái.

“Đâu có! Đâu có! Bản đạo chỉ tính ra năm nay Đại trưởng lão sẽ có một vị chất nam, nhưng lại không biết đứa bé đó kinh ra lúc nào!” Kỳ Toán Từ nói khiêm nhường.

“Ha ha, đạo trưởng quá khiến tốn rồi! Kính mong đạo trưởng tính xem giúp mấy đứa nhỏ này!” Vũ Văn Hạo Nhiên vẫy vẫy tay ý bảo bọn tiểu bối đi tới trước Kỳ Toán Từ.

Vũ Văn Hạo Kỳ sắp xếp người mang giấy bút lên, cùng với lúc Kỳ Toán Tử xem tướng, cho ông ta nhìn qua ngày sinh tháng đẻ của mấy đứa nhỏ, sau đó Kỳ Toán Tử mới ghi lại kết quả bói toán trên mấy giấy kia đưa cho nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên xem.

Ngay lúc này, ngoài trời sấm kêu vang rền, mưa rơi tầm tã, Vũ Văn Dật Thần bị Thường Hạc tìm thấy đang đi về hướng chính sảnh.

Đây chỉ là mấy đứa nhỏ gia tộc Vũ Văn, không phải hoàng tộc nên Kỳ Toán Tử có gì đều viết lại rất chi tiết.

Đội cho mấy đứa nhỏ đã được bốc quẻ đều rồi đi hết, khi ông ta viết xong kết quả bói toán của đứa nhỏ cuối cùng, nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên đang truyền tay đọc kết quả thì một âm thanh trong trẻo của trẻ nhỏ vang lên trong phòng: “Cha, nghe nói ngài có chuyện tìm hài nhi?”

Kỳ Toán Tử quay đầu nhìn lại nơi phát ra thanh âm ấy, thấy trong phòng xuất hiện một đứa bé trai ước chừng mười một, mười hai tuổi, vóc người cao thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm cười, diện mạo bình thường nhưng lại làm người ta có cảm giác nhẹ nhàng, nhìn thật thư thái bình tâm. Thói quen mạch bảo, Kỳ Toán Tử quan sát thật tỉ mỉ tướng mạo của cậu.

“Con lại làm cái gì mà để người khác tìm không thấy!” Vừa thấy con trai trưởng đến, Vũ Văn Hạo Nhiên theo thói quen nhăn mày. Bỗng nhiên ông phát hiện trên trán con trai mình xuất hiện một vết thương, sắc mặt không khỏi trầm xuống nói, “Con lại đây!”

Vũ Văn Dật Thần còn chưa kịp làm gì, trong phòng đã vang lên một thanh âm tán thưởng: “Dưới một người, trên vạn người, là người tôn quý! Thật tôn quý!”

Cái gì? Toàn bộ những người đứng trong chính sảnh đều nhìn về phía Kỳ Toán Tử, người vừa nói những lời kia. Đứa nhỏ này nếu không nhìn thì còn tốt, vừa nhìn đã thấy chỉ là một đứa nhỏ khờ khạo, tất cả đều trở nên ngầy dại, bộ não trong thoáng chốc không thể suy nghĩ được gì.

Hở? Dưới một người, trên vạn người! Ai cơ? Khuôn mặt ngốc nghếch của Vũ Văn Dật Thần lộ ra vẻ nghi hoặc, lại thấy vị đạo trưởng vừa nói xong những lời này đang ngời cười tủm tỉm nhìn cậu, hơn nữa còn từ từ gật đầu, vẻ mặt mang theo sự ca ngợi.

Vũ Văn Dật Thần ngay lập tức dâng lên một loại dự cảm không tốt, trên lưng nổi da gà, chậm chạp quay đầu lại nhìn xung quanh mình một mảng trống không, quán gia Thường Hạc đi theo cậu lúc trước cũng không tiến vào, chỉ có một người là cậu đứng tại chính giữa chính sảnh này.

Cậu đưa tay sờ sờ đầu, chậm chạp di chuyển về hướng cha cậu, khoe mắt lại liếc qua nhìn thấy tầm mắt của Kỳ Toán Tử chuyển động theo hướng di chuyển của cậu, lúc này trong lòng mới ô ô kêu khổ: Không phải chứ! Vị đạo trưởng kia thật sự là không đang nói chính mình chứ! Ai muốn làm con người dưới một người, trên vạn người! Trốn cũng chả kịp! Vị đạo trưởng này chắc phải có thù với cậu! Thực sự là có thù! Nếu không tại sao lại có thể nói ra những lời này để hại cậu cơ chứ! Thêm nữa không đã nói tập trung tất cả tiểu bối đến cùng một chỗ sao? Thế nhóm đệ đệ của cậu đâu mất rồi?

“Cha.....” Vũ Văn Dật Thần đi tới bên cạnh cha vừa mới cất tiếng đã bị cha cậu vung tay chặn lời.

Lúc này đây Vũ Văn Hạo Nhiên vừa mới kịp phản ứng làm sao còn có thời gian lo lắng cho việc hỏi han viết thư của cậu, tập trung vào lời nói của Kỳ Toán Tử liệu... có đúng với chuyện mà mình đang suy nghĩ hay không.

“Đạo trưởng, lời ngài vừa nói là nói về đứa nhỏ này sao?” Vũ Văn Hạo Nhiên hỏi có chút mong đợi, còn những người khác đều nhìn chằm chằm Kỳ Toán Tử chờ đợi câu trả lời của ông ta.

“Ha ha, bản đạo còn muốn nhìn thêm ngày sinh tháng đẻ của cậu ấy nữa!” Lời của ông vừa dứt, Vũ Văn Hạo Chính lập tức viết ngày sinh tháng đẻ của Vũ Văn Dật Thần đưa cho ông ta nhìn.

Chỉ thấy Kỳ Toán Tử nhìn tờ giấy kia vừa gật đầu vừa thêm một tiếng “uhm”, còn Vũ Văn Dật Thần ngây ngốc đứng bên cạnh cha của cậu, trong lòng kỳ thực lại rất buồn bực, cậu thật sự có dự cảm không tốt, cái loại dự cảm kiếm củi ba năm đốt một giờ!

Kỳ Toán Tử bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó mới cười cười nói ra kết quả bói toán của ông: “Vị tiểu công tử này, vinh hoa phú quý liên tục cả đời, bảo vệ địa vị vinh quang của người trong tộc, mỗi lời nói mỗi hành động đều chi phối tâm tư của Đế; là người tôn quý dưới một người, trên vạn người!”

Trước do có sự kiện lời tiên đoán chuyện vui của Đại trưởng lão có thêm một chất nam của Kỳ Toán Tử là bước đệm, thế nên nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên không có bất kỳ ai cảm thấy những lời này không thực tế hết. Từng câu từng chữ này đều khiến bọn họ như mở cờ trong bụng, trên mặt người nào người nấy cũng hiện vẻ vui mừng, còn Vũ Văn Dật Thần trước đây có làm mọi người tức đến khuôn mặt bị co giật, nay cũng đến lượt cậu học máu khi nghe được những lời kia!

Quả nhiên tên đạo trưởng này có thù có oán với cậu! Vũ Văn Dật Thần suýt chút nữa không giữ được khuôn mặt cười ngây ngô.

“Ha ha, nếu như là vậy thì thật là tốt quá! Nhị thúc công, các vị còn có ý kiến gì sao?” Vũ Văn Hạo Kỳ không nén được cười to ra tiếng, cảm thấy vui vẻ đến cực kỳ, lần này ông muốn xem bốn vị trưởng lão lớn tuổi làm cách nào để phản đối!

Vũ Văn Hạo Nhiên cười cười dịu dàng nhìn con trai, vỗ vỗ lưng nó, ý bảo nó lên ngồi bên cạnh mình, hành động thể hiện sự yêu thương của ông đối với đứa nhỏ này.

Vũ Văn Dật Thần cuối cùng cũng đã hiểu rõ, dường như lúc này đây, vị trí Thiếu tông chủ của cậu không chỉ không bị phế bỏ, mà ngược lại càng vững chắc hơn so với trước đây, ngồi được đến yên ổn! Trời ơi, cái danh Thiếu tông chủ này tại sao lại giống như con bạch tuộc vút mà vút chẳng xong!

“Tuy nhiên, tiểu công tử dù có địa vị tôn quý lại không qua mặt được phu nhân cậu ấy, mặc dù có thể chi phối tâm tư của Đế nhưng lại không dám không nghe lời vợ, nếu vợ nói một, cậu ấy tuyệt đối sẽ không nói hai!” Kỳ Toán Tử đột nhiên chuyển chủ đề.

Nghe thấy vậy, vẻ tươi cười vui mừng trên mặt mọi người trong phút chốc đều cứng đờ, tất cả nhìn lại đứa nhỏ khờ kia cùng một lúc, sắp xếp lại những lời vừa rồi trong đầu, “Không dám không nghe lời vợ”, khóe miệng không nén được co giật, nói đi nói lại chính là nói, tiểu tử này, nó, sợ, vợ!?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Lần đầu nghe tên Thập lục hoàng tử

Cậu đã nói rồi, vị đạo trưởng này có thù có oán với cậu! Vũ Văn Dật Thần cảm thấy được ánh mắt kỳ dị của chư vị trưởng bối đang ngồi kia, chỉ có thể duy trì nụ cười ngây ngô xấu hổ, nhưng trong lòng thật ra đang rất muốn trừng mắt với Kỳ Toán Tử, xem nó to bao nhiêu! Đợi đến lúc cưới vợ vẫn còn xa lắm, còn chưa tính nấy chuyện đạo trưởng này nói trước đây, không có việc gì lại còn thêm vào một câu!?

“Đạo trưởng, không biết nhân duyên của Thiếu tông chủ nhà ta như thế nào?” Đại trưởng lão vừa nghe lời của Kỳ Toán Tử xong liền liên tưởng tới việc Mẫn Mẫn bị điên, không thể không lo lắng Vũ Văn Dật Thần giống với cha của nó, lại cưới về một người không có khả năng làm gia chủ mẫu! Cha nó tìm một người lòng dạ hẹp hòi, nó lại đưa về nhà một hồ cái, như thế sao có được!?

“Tiểu công tử một đời chỉ một vợ, không thiếp, thế tử tương lai của cậu ấy có thân phận tôn quý!”

“.....” Khẳng định là một hồ cái!? Sắc mặt Đại trưởng lão tối đi.

“Khẳng định tôn quý! Chúng ta đang chuẩn bị thay hán cầu hôn Đại quận chúa của Quyết Vương phủ, muốn quyết định việc hôn nhân ngay trong tháng này, vị Quyết Vương kia là đệ đệ mà hoàng thượng kính trọng nhất, Đại quận chúa cũng được Thái hậu yêu thích, nhưng chỉ một vợ...” Chỉ có một phụ nữ làm sao có khả năng khai chi tán diệp[1]? Vũ Văn Hạo Nhiên không vừa lòng lắm, “Vừa lúc đạo trưởng tại đây tính toán hộ xem bát tự[2] có hợp nhau hay không!” Trước đây mặc dù có tìm người hợp qua, nhưng lại vừa nghe Kỳ Toán Tử nói thế khiến ông cảm thấy việc này chắc là nên hoãn lại một chút.

Vũ Văn Dật Thần nghe thấy cha cậu vậy mà đã muốn cậu đính hôn, khuôn mặt nhỏ thiếu chút nữa bị sụp đổ, cậu cũng không được kháng nghị, cậu muốn tìm một người mà mình thích! Aizz, theo như tình huống bây giờ thì cậu cũng chả có quyền lựa chọn, thật ra cậu cùng Nhị nương, Tam nương cũng đáng thương như nhau mà thôi! Thêm vào nữa, cậu cũng không được phép nhắc nhở cha cậu chút ít rằng cậu năm nay mới mười hai tuổi, còn cách việc thành thân rất xa, rất ra nha!

Kỳ Toán Tử lắc đầu, ngăn lại hành động của Vũ Văn Hạo Nhiên chuẩn bị viết lên giấy ngày sinh tháng đẻ vị quận chúa kia, nói lời giải thích: “Không cần phiền toái như thế! Bát tự này khẳng định không hợp! Bần đạo nói qua thân phận thế tử tương lai của tiểu công tử rất tôn quý, là quý không thể nói ra lời! Làm sao một vị quận chúa có khả năng so sánh được! Nhân duyên của tiểu công tử thì nên để cho cậu ấy tùy duyên đi!”

Vốn dĩ Vũ Văn Dật Thần chỉ có thể cúi đầu nhận mệnh, nay ánh mắt lại phát sáng, tinh thần dâng lên, trong lòng không ngừng tự nói: Đạo trưởng là một người tốt! Người tốt! Trước kia cậu đã hiểu lầm đạo trưởng rồi!

“Tôn quý hơn cả quận chúa!?” Nói thế không phải là chỉ còn có công chúa? Chính vì vậy, ngoại trừ Vũ Văn Dật Thần không để ý gì đối với chuyện này, khóe miệng mỗi người không tự ngăn cản được cong lên, còn chuẩn bị hủy bỏ việc đính hôn với vị quận chúa kia.

“Mạng chỉ một vợ có thể phá trừ không?” Vũ Văn Hạo Nhiên tuy vừa ý thân phận hiển hách của chủ mẫu đương gia tương lai, nhưng lại cho rằng chỉ có một vị phu nhân sinh không được nhiều đứa nhỏ, không tốt cho lắm.

Kỳ Toán Tử lắc đầu. Lại muốn thay đổi số mệnh!? Ông ta hiện tại ghét nhất nghe thấy chuyện như thế, chính bởi vì vậy mà ông mới xui xẻo lưu lạc tới tận nơi này, bị bức bách chạy trốn xa đến như vậy.

“Có cách này tốt, qua hai, ba năm, trước hết nạp mấy phòng thiếp cho con, sinh vài đứa nhỏ, đợi đến sau khi chính thê của con qua cửa, sẽ đem các nàng đi phân phát.” Tất nhiên chỉ có đứa nhỏ của chính thê mới có thể kế thừa Vũ Văn gia, nhưng trẻ con thì phải sinh nhiều mới tốt! Vũ Văn Hạo Nhiên nhìn đứa con trai trưởng, yêu thương sờ sờ đầu cậu, trong lòng nghĩ đến con trai trưởng đã lớn từng này rồi, qua vài năm nữa là có thể làm cha! Nhà ta có con trai sắp trưởng thành!

Vũ Văn Dật Thần bề ngoài thì hiện vẻ nhu thuận hợp lòng người, quay khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười ngây ngô nhìn lại cha cậu, còn thực ra sau khi nghe được những lời mà cha cậu nói, mặt cười lập tức biến xanh, trong lòng hiện tại đang học máu! Không được, cậu nhất định phải bóp chết sự tình đáng sợ như vậy từ trong trứng nước!

“Biện pháp này được!” Nhóm Đại trưởng lão tức thì có cảm giác yên tâm.

Kỳ Toán Tử liếc nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên một cách kỳ dị, lần này thật cẩn thận không đem những lời trong lòng nói ra: số con trai ông chỉ có một nam một nữ, đều được sinh bởi chính thể, ông có tìm một trăm thiếp cho nó cũng không ích lợi gì! Lại nói thêm, chính mình cũng đã nói rất rõ ràng nha, không thiếp! Vị Vũ Văn tông chủ này lại nghĩ rằng sau khi cưới vợ mới không có thiếp ư?

Đáng tiếc nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên không biết được suy nghĩ của Kỳ Toán Tử, lúc này, sau khi bọn họ cảm thấy mọi chuyện đều thực vừa ý thì cuối cùng cũng cảm thấy đói bụng, mời Kỳ Toán Tử cùng dùng bữa, lại bị Kỳ Toán Tử khéo léo từ chối, nói rằng trước khi ông ta đến quý phủ của Vũ Văn Hạo Chính đã dùng bữa chiều rồi.

Kỳ Toán Tử cáo từ nhóm người nhà Vũ Văn, nói là cản trở về nghỉ ngơi, thực tế trong lòng tự nói: lúc này không chuồn đi, còn đợi đến khi nào? Ông quyết định thay đổi ý định, tối nay phải lặn đi! Cũng may Phương Hiền có phái người bảo vệ ông, không có mặc kệ ông tự sinh tự diệt, nếu không thì ông ta không sống được đến lúc phát hiện ra kỳ thật việc bói toán của mình cũng có sai, hơn nữa cũng không chỉ một lần, bị chửi rửa máu chó xối đầu, cũng bởi người nhà Vũ Văn khó đối phó!

Kỳ Toán Tử rời đi, Vũ Văn Dật Thần cũng muốn rời đi cất lời nói: “Cha, hài nhi cũng cáo lui!”

“Cáo cái gì lui! Ở lại cùng chúng ta dùng bữa!” Vũ Văn Hạo Nhiên mỗi lần nhìn đến nó đều cảm thấy đứa nhỏ này còn chưa đủ rắn chắc. Nó ở cái tuổi này, là cái tuổi phát triển, nhưng đứa con trai ngốc nghếch này lúc nào cũng chạy đến chỗ mẹ nó dùng bữa, chỗ mẹ nó đồ ăn xanh xao làm sao có thể so sánh được với việc dùng bữa tại chỗ của cha! Vũ Văn Hạo Nhiên lại quan sát thấy vết thương trên trán cậu, không vui nói, “Con lại đi tới nơi của mẹ?”

“Vâng. đúng vậy. Cha, hài nhi đã dùng qua bữa tối rồi!” Nhắc đến mẫu thân, tâm tình Vũ Văn Dật Thần lại sa sút một chút.

“Aizz, đứa nhỏ này, cháu lại bị thương rồi!” Tam thúc Vũ Văn Hạo Kỳ của cậu đứng bên cạnh lắc đầu, đưa tay khoác lên vai cậu, ý bảo cậu đi cùng, “Ăn thêm đi rồi sẽ thấy tốt hơn!”

Chính vì thế Vũ Văn Dật Thần bị bắt đi cùng tới sảnh ăn, dùng bữa tối lần thứ hai.

Giống như những lần trước, chủ đề của nhóm đại nhân đều không thoát khỏi triều đình cùng với việc làm thế nào để bốn đứa con trai của họ có tiền đồ sáng lạn. Bởi vậy mà sau khi đồ ăn đều đã được bê lên, Vũ Văn Hạo Nhiên liền cho bọn hạ nhân lui đi, rồi Đại trưởng lão mở đầu câu chuyện.

“Sắp tới trong cung không phải còn có một vị hoàng tử muốn nhập Tuệ Vũ điện cần tuyển chọn thư đồng đấy sao? Cần phải nghĩ biện pháp để Vũ Văn Dật Thần có thể ở bên người hoàng tử mới đúng, như vậy mới có thể có cơ hội tiếp cận Thập lục hoàng tử!” Vốn dĩ tất cả mọi người đều vứt bỏ đi ý định muốn cậu nhập Tuệ Vũ điện làm thư đồng rồi, nhưng lúc này đây, trong lòng Đại trưởng lão lại dấy lên hy vọng, dù sao đứa nhỏ này tương lai cũng có thể chi phối đến tâm tư của Đế, chẳng phải là đang nói nó nhất định sẽ là bạn bên người của Hoàng đế!

Aizz, lại bắt đầu rồi! Vũ Văn Dật Thần buồn rầu nhìn bát cơm đầy ụ trước mặt mình, sau lại nghe thấy lời nói của Đại trưởng lão, đã sầu lại càng sầu thêm!

“Không sai, tuy nói rằng số trời là như thế, những cũng phải có cố gắng từ chính con người. ta nghe nói Thập lục hoàng tử muốn tuyển chọn thư đồng, có chuyện này phải hay không? Hạo Chính!” Tứ trưởng lão nhìn Vũ Văn Hạo Chính.

“Dạ có việc này, ngay tại chiều ngày mai!” Ngày mai có con cháu của nhiều nhà vào cung để tiến hành chọn lựa, nên thân là tân thống lĩnh Ngự Lâm quân, Vũ Văn Hạo Chính tự nhiên cần phải chú ý an toàn trong cung nhiều hơn bình thường, đương nhiên sẽ biết việc này. Ông một bên trả lời, một bên gấp rau vào bát cho Vũ Văn Dật Thần.

“Chiều ngày mai? Thời gian gấp như vậy!” Nhị trưởng lão cau mày nhìn Vũ Văn Dật Thần, ánh mắt như đang nói, nó liệu có thể hay không?

Vũ Văn Hạo Nhiên suy tư chút ít sau đó nói: “Tối nay cháu sẽ đốc thúc nó chuẩn bị một tí, còn trước buổi chiều ngày mai thì đành nhờ chư vị trưởng lão giúp nó chuẩn bị thêm! Hơn nữa, nghe nói lần này không giống với trước kia, quyền lựa chọn nằm trong tay Thập lục hoàng tử.” Ý của ông là nói không chừng mèo mửa vớ phải cá rán, may mắn khiến cho Thập lục hoàng tử nhìn thuận mắt Vũ Văn Dật Thần nhà ông, chọn trúng nó, vậy thì tốt quá đi!

“Lần này nhất định sẽ thành công, về sau chắc chắn không còn cơ hội tốt như thế đâu! Đây lại là lần đầu tiên Hoàng Thượng giao quyền quyết định việc này vào trong tay Hoàng tử, mà vị hoàng tử kia mới có bốn tuổi, biết làm sao được lựa chọn như thế nào, phỏng chừng chỉ cần cậu ấy nhìn thuận mắt là đã được rồi!” Tin rằng nếu không nhìn tới tư chất, đứa cháu mình nhìn kiểu gì cũng rất thuận mắt, Vũ Văn Hạo Kỳ hiển nhiên cảm giác rằng vị hoàng tử kia cũng nghĩ như thế. Ông cùng với Vũ Văn Hạo Nhiên mong chờ cùng một việc.

Vũ Văn Dật Thần khề nhếch miệng, mở to mắt nhìn mấy cọng rau mà tam thúc cậu gấp vào trong bát cho, mày cau lại, sau đó vùi đầu khốn khổ bắt đầu ăn.

“Chớ xem thường người ấy, Đại ca cùng Tam ca chưa gặp qua vị tiểu hoàng tử kia thì mới có thể nói như lời như thế!” Khuôn mặt Vũ Văn Hạo Chính trở nên nghiêm túc, thật sự không tán thành lắm việc cháu trai cả tham gia việc tuyển chọn thư đồng lần này, nhân tiện cũng không quên gấp thêm đồ ăn vào trong bát cháu trai mình, “Đệ thấy Dật Thần vẫn nên chuyên tâm vào chuyện tiến vào Thượng Viện Quốc Tử Học thôi!”

“Thập lục hoàng tử tuy rằng không giống những hoàng tử khác nhưng dù sao cũng mới có bốn tuổi, Hạo Chính, đệ quá lo lắng rồi!” Vũ Văn Hạo Nhiên chưa từng bao giờ gặp Dịch Vũ Liên nên vẫn kiên trì muốn con trai trưởng tham gia cuộc thi tuyển ngày mai, cho rằng đây là một cơ hội tốt. Nói xong, ông nhìn thấy đĩa thịt viên kho tàu[3] ngay gần mình liền nhắc lên, ý bảo Vũ Văn Hạo Kỳ ngồi đối diện cầm lấy.

“Đúng, ngũ đệ, Thập lục hoàng tử nhiều nhất thì cũng chỉ thông minh hơn những đứa trẻ khác một chút mà thôi!” Vũ Văn Hạo Kỳ cũng chưa từng nhìn thấy vị Thập lục hoàng tử này bao giờ không đồng ý nói, nhận lấy chiếc đĩa từ trong tay huynh trưởng, trực tiếp đổ xuống bát cháu trai trưởng ngồi bên cạnh mấy viên, sau mới đưa lại cho anh trai mình.

Vũ Văn Dật Thần nhìn bát com của mình đầy ụ như núi, trên khuôn mặt khờ khạo viết đầy chữ sầu, cậu, không muốn lãng phí thức ăn đâu nha!

“Vị tiểu hoàng tử kia không đơn giản chỉ thông minh một chút, người ấy sau khi ra khỏi lãnh cung, hoàn cảnh loại nào mọi người đều biết đấy! Nghe nói vị Thục phi đã chết kia ra tay xúc phạm cậu ấy nhiều nhất. Vấn đề giờ thù đoạn tàn bạo với tiểu cung nữ và tiểu thái giám thân phận thấp mới tiến cung tuy nói là điều cấm, nhưng cũng là chuyện trong hậu cung thường xuyên xảy ra, lại thêm mức độ được sủng ái của Thục phi cùng gia thế hiển hách, nào ai dám quản! Cậu ấy ra tay không sớm, cũng không muộn, nhằm đúng vào ngày Thục phi phạm vào điều cấm trong cung mới có hành động thật hải hùng, gây kinh động tới Thánh thượng. Nếu như ngày đó các huynh ở đây thấy về mặt của cậu ấy, tuyệt đối không thể nghĩ ngờ, vị hoàng tử đó đã tính toán chắc chắn hết mọi việc! Thứ nhất, người ấy không sợ chết! Nếu không thì phải nói rằng, cậu ấy ở trong cung tồn tại cũng rất khó khăn! Đám Thục phi bị thương, tự đưa mình vào chỗ chết có ngại gì đâu! Thứ hai, Thục phi phạm vào điều cấm, có tội! Thứ ba, tuy nói rằng người ấy đâm Thục phi bị thương nhưng người ấy vẫn là hoàng tử. Thứ tư, người ấy biết rõ Hoàng thượng thực yêu thích kẻ mạnh! Kể từ lúc đó, người ấy đã chiếm được sự sủng ái của Hoàng thượng, lại thu dọn được kẻ thù là Thục phi, thêm nữa có được ba tên nô bộc từ nay quyết một lòng theo cậu ấy, còn khiến cho hậu phi hoàng tử trong cung không còn người nào dám ức hiếp cậu ấy như trước đây, một lần tính chắc, chiêu đưa mình vào chỗ chết sau đó có được đường sống thật hoàn mỹ!

“....., khoa trương quá, ngũ đệ, đệ vẫn mắc bệnh cũ thích đem sự thật lẫn lộn với lý tưởng. Một đứa bé bốn tuổi, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi!” Những người khác đều đồng ý với lời của Vũ Văn Hạo Kỳ, cho rằng Vũ Văn Hạo Chính chỉ là đang nghĩ quá nhiều mà thôi.

“Tóm lại, ngày mai Dật Thần sẽ tham gia buổi tuyển chọn thư đồng của Thập lục hoàng tử, cứ quyết định như vậy đi! Biết chưa, Dật Thần!” Vũ Văn Hạo Nhiên gõ gõ bàn ra quyết định cuối cùng, nhìn về phía con trai.

“Uhm?” Gi? Vũ Văn Dật Thần nghe thấy tên mình, ngẩng đầu lên. Chỉ thấy quai hàm cậu phình phình, trong miệng ngậm đầy ứ đồ ăn, khuôn mặt nhỏ nhỏ ngây ngô nhìn cha.

“Ngày mai con đi tham gia cuộc tuyển chọn thư đồng của Thập lục hoàng tử!” Vũ Văn Hạo Nhiên suýt chút nữa lại phát tức, phun ra một câu đầy đủ từ trong kẽ răng.

“Uhm... uhm!” Được! Trong miệng đầy những thứ này nọ, ừm ừm hai tiếng ý tỏ vẻ đồng ý, thực ra lại đang suy nghĩ: Thập lục hoàng tử, là ai? Cậu không quan tâm, dù sao cũng là hoàng tử, cậu sẽ không giao thiệp gì với người này, vì trốn cũng có trốn kịp đâu! Cậu sẽ tham gia thi tuyển, nhưng được chọn hay không được chọn, là ý trời, ý trời nha! Tuyệt đối không phải là cậu cố ý làm như thế!

Ghi chú:

[1] Khai chi tán diệp: mở rộng dòng họ, ý chỉ sinh nhiều con

[2] Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 11: Lần đầu nghe tên Thập lục hoàng tử

Cậu đã nói rồi, vị đạo trưởng này có thù có oán với cậu! Vũ Văn Dật Thần cảm thấy được ánh mắt kỳ dị của chư vị trưởng bối đang ngồi kia, chỉ có thể duy trì nụ cười ngây ngô xấu hổ, nhưng trong lòng thật ra đang rất muốn trừng mắt với Kỳ Toán Tử, xem nó to bao nhiêu! Đợi đến lúc cưới vợ vẫn còn xa lắm, còn chưa tính mấy chuyện đạo trưởng này nói trước đây, không có việc gì lại còn thêm vào một câu?

“Đạo trưởng, không biết nhân duyên của Thiếu tông chủ nhà ta như thế nào?” Đại trưởng lão vừa nghe lời của Kỳ Toán Tử xong liền liên tưởng tới việc Mẫn Mẫn bị điên, không thể không lo lắng Vũ Văn Dật Thần giống với cha của nó, lại cưới về một người không có khả năng làm gia chủ mẫu! Cha nó tìm một người lòng dạ hẹp hòi, nó lại đưa về nhà một hồ cái, như thế sao có được!?

“Tiểu công tử một đời chỉ một vợ, không thiếp, thê tử tương lai của cậu ấy có thân phận tôn quý!”

“.....” Khẳng định là một hồ cái!? Sắc mặt Đại trưởng lão tối đi.

“Khẳng định tôn quý! Chúng ta đang chuẩn bị thay hấn cầu hôn Đại quận chúa của Quyết Vương phủ, muốn quyết định việc hôn nhân ngay trong tháng này, vị Quyết Vương kia là đệ đệ mà hoàng thượng kính trọng nhất, Đại quận chúa cũng được Thái hậu yêu thích, nhưng chỉ một vợ...” Chỉ có một phụ nữ làm sao có khả năng khai chi tán diệp[1]? Vũ Văn Hạo Nhiên không vừa lòng lắm, “Vừa lúc đạo trưởng tại đây tính toán hộ xem bát tự[2] có hợp nhau hay không!” Trước đây mặc dù có tìm người hợp qua, nhưng lại vừa nghe Kỳ Toán Tử nói thế khiến ông cảm thấy việc này chắc là nên hoãn lại một chút.

Vũ Văn Dật Thần nghe thấy cha cậu vậy mà đã muốn cậu đính hôn, khuôn mặt nhỏ thiếu chút nữa bị sụp đổ, cậu cũng không được kháng nghị, cậu muốn tìm một người mà mình thích! Aizz, theo như tình huống bây giờ thì cậu cũng chả có quyền lựa chọn, thật ra cậu cùng Nhị nương, Tam nương cũng đáng thương như nhau mà thôi! Thêm vào nữa, cậu cũng không được phép nhắc nhở cha cậu chút ít rằng cậu năm nay mới mười hai tuổi, còn cách việc thành thân rất xa, rất ra nha!

Kỳ Toán Tử lắc đầu, ngăn lại hành động của Vũ Văn Hạo Nhiên chuẩn bị viết lên giấy ngày sinh tháng đẻ vị quận chúa kia, nói lời giải thích: “Không cần phiền toái như thế! Bát tự này khẳng định không hợp! Bản đạo nói qua thân phận thế tử tương lai của tiểu công tử rất tôn quý, là quý không thể nói ra lời! Làm sao một vị quận chúa có khả năng so sánh được! Nhân duyên của tiểu công tử thì nên để cho cậu ấy tùy duyên đi!”

Vốn dĩ Vũ Văn Dật Thần chỉ có thể cúi đầu nhận mệnh, nay ánh mắt lại phát sáng, tinh thần dâng lên, trong lòng không ngừng tự nói: Đạo trưởng là một người tốt! Người tốt! Trước kia cậu đã hiểu lầm đạo trưởng rồi!

“Tôn quý hơn cả quận chúa!?” Nói thế không phải là chỉ còn có công chúa? Chính vì vậy, ngoại trừ Vũ Văn Dật Thần không để ý gì đối với chuyện này, khước miệng mỗi người không tự ngăn cản được cong lên, còn chuẩn bị hủy bỏ việc đính hôn với vị quận chúa kia.

“Mạng chỉ một vợ có thể phá trừ không?” Vũ Văn Hạo Nhiên tuy vừa ý thân phận hiển hách của chủ mẫu đương gia tương lai, nhưng lại cho rằng chỉ có một vị phu nhân sinh không được nhiều đứa nhỏ, không tốt cho lắm.

Kỳ Toán Tử lắc đầu. Lại muốn thay đổi số mệnh!? Ông ta hiện tại ghét nhất nghe thấy chuyện như thế, chính bởi vì vậy mà ông mới xui xẻo lưu lạc tới tận nơi này, bị bức bách chạy trốn xa đến như vậy.

“Có cách này tốt, qua hai, ba năm, trước hết nạp mấy phòng thiếp cho con, sinh vài đứa nhỏ, đợi đến sau khi chính thê của con qua cửa, sẽ đem các nàng đi phân phát.” Tất nhiên chỉ có đứa nhỏ của chính thê mới có thể kế thừa Vũ Văn gia, nhưng trẻ con thì phải sinh nhiều mới tốt! Vũ Văn Hạo Nhiên nhìn đứa con trai trưởng, yêu thương sờ sờ đầu cậu, trong lòng nghĩ đến con trai trưởng đã lớn từng này rồi, qua vài năm nữa là có thể làm cha! Nhà ta có con trai sắp trưởng thành!

Vũ Văn Dật Thần bề ngoài thì hiện vẻ nhu thuận hợp lòng người, quay khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nụ cười ngây ngô nhìn lại cha cậu, còn thực ra sau khi nghe được những lời mà cha cậu nói, mặt cười lập tức biến xanh, trong lòng hiện tại đang học máu! Không được, cậu nhất định phải bóp chết sự tình đáng sợ như vậy từ trong trứng nước!

“Biện pháp này được!” Nhóm Đại trưởng lão tức thì có cảm giác yên tâm.

Kỳ Toán Tử liếc nhìn Vũ Văn Hạo Nhiên một cách kỳ dị, lần này thật cẩn thận không đem những lời trong lòng nói ra: số con trai ông chỉ có một nam một nữ, đều được sinh bởi chính thê, ông có tìm một trăm thiếp cho nó cũng không ích lợi gì! Lại nói thêm, chính mình cũng đã nói rất rõ ràng nha, không thiếp! Vị Vũ Văn tông chủ này lại nghĩ rằng sau khi cưới vợ mới không có thiếp ư?

Đáng tiếc nhóm người Vũ Văn Hạo Nhiên không biết được suy nghĩ của Kỳ Toán Tử, lúc này, sau khi bọn họ cảm thấy mọi chuyện đều thực vừa ý thì cuối cùng cũng cảm thấy đối bụng, mời Kỳ Toán Tử cùng dùng bữa, lại bị Kỳ Toán Tử khéo léo từ chối, nói rằng trước khi ông ta đến quý phủ của Vũ Văn Hạo Chính đã dùng bữa chiều rồi.

Kỳ Toán Tử cáo từ nhóm người nhà Vũ Văn, nói là cản trở về nghỉ ngơi, thực tế trong lòng tự nói: lúc này không chuồn đi, còn đợi đến khi nào? Ông quyết định thay đổi ý định, tối nay phải lặn đi! Cũng may Phương Hiền có phái người bảo vệ ông, không có mặc kệ ông tự sinh tự diệt, nếu không thì ông ta không sống được đến lúc phát hiện ra kỳ thật việc bói toán của mình cũng có sai, hơn nữa cùng không chỉ một lần, bị chửi rủa máu chó xối đầu, cũng bởi người nhà Vũ Văn khó đối phó!

Kỳ Toán Tử rời đi, Vũ Văn Dật Thần cũng muốn rời đi cất lời nói: “Cha, hài nhi cũng cáo lui!”

“Cáo cái gì lui! Ở lại cùng chúng ta dùng bữa!” Vũ Văn Hạo Nhiên mỗi lần nhìn đến nó đều cảm thấy đứa nhỏ này còn chưa đủ rắn chắc. Nó ở cái tuổi này, là cái tuổi phát triển, nhưng đứa con trai ngốc nghếch này lúc nào cũng chạy đến chỗ mẹ nó dùng bữa, chỗ mẹ nó đồ ăn xanh xao làm sao có thể so sánh được với việc dùng bữa tại chỗ của cha! Vũ Văn Hạo Nhiên lại quan sát thấy vết thương trên trán cậu, không vui nói, “Con lại đi tới nơi của mẹ?”

“Vâng..... đúng vậy. Cha, hài nhi đã dùng qua bữa tối rồi!” Nhắc đến mẫu thân, tâm tình Vũ Văn Dật Thần lại sa sút một chút.

“Aizz, đứa nhỏ này, cháu lại bi thương rồi!” Tam thúc Vũ Văn Hạo Kỳ của cậu đứng bên cạnh lắc đầu, đưa tay khoác lên vai cậu, ý bảo cậu đi cùng, “Ăn thêm đi rồi sẽ thấy tốt hơn!”

Chính vì thế Vũ Văn Dật Thần bị bắt đi cùng tới sảnh ăn, dùng bữa tối lần thứ hai.

Giống như những lần trước, chủ đề của nhóm đại nhân đều không thoát khỏi triều đình cùng với việc làm thế nào để bốn đứa con trai của họ có tiền đồ

sáng lạn. Bởi vậy mà sau khi đồ ăn đều đã được bê lên, Vũ Văn Hạo Nhiên liền cho bọn hạ nhân lui đi, rồi Đại trưởng lão mở đầu câu chuyện.

“Sắp tới trong cung không phải còn có một vị hoàng tử muốn nhập Tuệ Vũ điện cần tuyển chọn thư đồng đấy sao? Cần phải nghĩ biện pháp để Vũ Văn Dật Thần có thể ở bên người hoàng tử mới đúng, như vậy mới có thể có cơ hội tiếp cận Thập lục hoàng tử!” Vốn dĩ tất cả mọi người đều vứt bỏ đi ý định muốn cậu nhập Tuệ Vũ điện làm thư đồng rồi, nhưng lúc này đây, trong lòng Đại trưởng lão lại dấy lên hy vọng, dù sao đứa nhỏ này tương lai cũng có thể chi phối đến tâm tư của Đế, chẳng phải là đang nói nó nhất định sẽ là bạn bên người của Hoàng đế!

Aizz, lại bắt đầu rồi! Vũ Văn Dật Thần buồn rầu nhìn bát cơm đầy ụ trước mặt mình, sau lại nghe thấy lời nói của Đại trưởng lão, đã sâu lại càng sâu thêm!

“Không sai, tuy nói rằng số trời là như thế, nhưng cũng phải có cố gắng từ chính con người. ta nghe nói Thập lục hoàng tử muốn tuyển chọn thư đồng, có chuyện này phải hay không? Hạo Chính!” Tứ trưởng lão nhìn Vũ Văn Hạo Chính.

“Đạ có việc này, ngay tại chiều ngày mai!” Ngày mai có con cháu của nhiều nhà vào cung để tiến hành chọn lựa, nên thân là tân thống lĩnh Ngự Lâm quân, Vũ Văn Hạo Chính tự nhiên cần phải chú ý an toàn trong cung nhiều hơn bình thường, đương nhiên sẽ biết việc này. Ông một bên trả lời, một bên gấp rau vào bát cho Vũ Văn Dật Thần.

“Chiều ngày mai? Thời gian gấp như vậy!” Nhị trưởng lão cau mày nhìn Vũ Văn Dật Thần, ánh mắt như đang nói, nó liệu có thể hay không?

Vũ Văn Hạo Nhiên suy tư chút ít sau đó nói: “Tối nay cháu sẽ đốc thúc nó chuẩn bị một tí, còn trước buổi chiều ngày mai thì đành nhờ chú vị trưởng lão giúp nó chuẩn bị thêm! Hơn nữa, nghe nói lần này không giống với trước kia, quyền lựa chọn nằm trong tay Thập lục hoàng tử.” Ý của ông là nói không chừng mèo mửa vớ phải cá rân, may mắn khiến cho Thập lục hoàng tử nhìn thuận mắt Vũ Văn Dật Thần nhà ông, chọn trúng nó, vậy thì tốt quá đi!

“Lần này nhất định sẽ thành công, về sau chắc chắn không còn cơ hội tốt như thế đâu! Đây lại là lần đầu tiên Hoàng Thượng giao quyền quyết định việc này vào trong tay Hoàng tử, mà vị hoàng tử kia mới có bốn tuổi, biết làm sao được lựa chọn như thế nào, phỏng chừng chỉ cần cậu ấy nhìn thuận mắt là đã được rồi!” Tin rằng nếu không nhìn tới tư chất, đứa cháu mình nhìn kiểu gì cũng rất thuận mắt, Vũ Văn Hạo Kỳ hiển nhiên cảm giác rằng vị hoàng tử kia cũng nghĩ như thế. Ông cùng với Vũ Văn Hạo Nhiên mong chờ cùng một việc.

Vũ Văn Dật Thần khẽ nhếch miệng, mở to mắt nhìn mấy cọng rau mà tam thức cậu gấp vào trong bát cho, mày cau lại, sau đó cúi đầu khốn khổ bắt đầu ăn.

“Chớ xem thường người ấy, Đại ca cùng Tam ca chưa gặp qua vị tiểu hoàng tử kia thì mới có thể nói như lời như thế!” Khuôn mặt Vũ Văn Hạo Chính trở nên nghiêm túc, thật sự không tán thành lắm việc cháu trai cả tham gia việc tuyển chọn thư đồng lần này, nhân tiện cũng không quên gấp thêm đồ ăn vào trong bát cháu trai mình, “Đệ thấy Dật Thần vẫn nên chuyên tâm vào chuyện tiến vào Thượng Viện Quốc Tử Học thôi!”

“Thập lục hoàng tử tuy rằng không giống những hoàng tử khác nhưng dù sao cũng mới có bốn tuổi, Hạo Chính, đệ quá lo lắng rồi!” Vũ Văn Hạo Nhiên chưa từng bao giờ gặp Định Vũ Liên nên vẫn kiên trì muốn con trai trưởng tham gia cuộc thi tuyển ngày mai, cho rằng đây là một cơ hội tốt. Nói xong, ông nhìn thấy đĩa thịt viên kho tàu[3] ngay gần mình liền nhắc lên, ý bảo Vũ Văn Hạo Kỳ ngồi đối diện cầm lấy.

“Đừng, ngũ đệ, Thập lục hoàng tử nhiều nhất thì cũng chỉ thông minh hơn những đứa trẻ khác một chút mà thôi!” Vũ Văn Hạo Kỳ cũng chưa từng nhìn thấy vị Thập lục hoàng tử này bao giờ không đồng ý nói, nhận lấy chiếc đĩa từ trong tay huynh trưởng, trực tiếp đồ xuống bát cháu trai trưởng ngồi bên cạnh mấy viên, sau mới đưa lại cho anh trai mình.

Vũ Văn Dật Thần nhìn bát cơm của mình đầy ụ như núi, trên khuôn mặt khờ khạo viết đầy chữ sầu, cậu, không muốn lãng phí thức ăn đâu nha!

“Vị tiểu hoàng tử kia không đơn giản chỉ thông minh một chút, người ấy sau khi ra khỏi lãnh cung, hoàn cảnh loại nào mọi người đều biết đấy! Nghe nói vị Thục phi đã chết kia ra tay xúc phạm cậu ấy nhiều nhất. Vốn việc giở thủ đoạn tàn bạo với tiểu cung nữ và tiểu thái giám thân phận thấp mới tiến cung tuy nói là điều cấm, nhưng cũng là chuyện trong hậu cung thường xuyên xảy ra, lại thêm mức độ được sủng ái của Thục phi cùng gia thế hiển hách, nào ai dám quản! Cậu ấy ra tay không sớm, cũng không muộn, nhằm đúng vào ngày Thục phi phạm vào điều cấm trong cung mới có hành động thật hải hùng, gây kinh động tới Thánh thượng. Nếu như ngày đó các huynh ở đây thấy vẻ mặt của cậu ấy, tuyệt đối không thể nghĩ ngờ, vị hoàng tử đó đã tính toán chắc chắn hết mọi việc! Thứ nhất, người ấy không sợ chết! Nếu không thì phải nói rằng, cậu ấy ở trong cung tồn tại cũng rất khó khăn! Đám Thục phi bị thương, tự đưa mình vào chỗ chết có ngại gì đâu! Thứ hai, Thục phi phạm vào điều cấm, có tội! Thứ ba, tuy nói rằng người ấy đâm Thục phi bị thương nhưng người ấy vẫn là hoàng tử. Thứ tư, người ấy biết rõ Hoàng thượng thực yêu thích kẻ mạnh! Kể từ lúc đó, người ấy đã chiếm được sự sủng ái của Hoàng thượng, lại thu dọn được kẻ thù là Thục phi, thêm nữa có được ba tên nô bộc từ nay quyết một lòng theo cậu ấy, còn khiến cho hậu phi hoàng tử trong cung không còn người nào dám ức hiếp cậu ấy như trước đây, một lần tính chắc, chiều đưa mình vào chỗ chết sau đó có được đường sống thật hoàn mỹ!

“....., khoa trương quá, ngũ đệ, đệ vẫn mắc bệnh cũ thích đem sự thật lẫn lộn với lý tưởng. Một đứa bé bốn tuổi, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi!” Những người khác đều đồng ý với lời của Vũ Văn Hạo Kỳ, cho rằng Vũ Văn Hạo Chính chỉ là đang nghĩ quá nhiều mà thôi.

“Tóm lại, ngày mai Dật Thần sẽ tham gia buổi tuyển chọn thư đồng của Thập lục hoàng tử, cứ quyết định như vậy đi! Biết chưa, Dật Thần!” Vũ Văn Hạo Nhiên gõ gõ bàn ra quyết định cuối cùng, nhìn về phía con trai.

“Uhm?” Gi? Vũ Văn Dật Thần nghe thấy tên mình, ngẩng đầu lên. Chỉ thấy quai hàm cậu phình phình, trong miệng ngậm đầy ứ đồ ăn, khuôn mặt nhỏ nhỏ ngây ngô nhìn cha.

“Ngày mai con đi tham gia cuộc tuyển chọn thư đồng của Thập lục hoàng tử!” Vũ Văn Hạo Nhiên suýt chút nữa lại phát tức, phun ra một câu đầy đủ từ trong kẽ răng.

“Uhm... uhm!” Được! Trong miệng đầy những thứ này nọ, ừm ừm hai tiếng ý tỏ vẻ đồng ý, thực ra lại đang suy nghĩ: Thập lục hoàng tử, là ai? Cậu không quan tâm, dù sao cũng là hoàng tử, cậu sẽ không giao thiệp gì với người này, vì trốn cũng có trốn kịp đâu! Cậu sẽ tham gia thi tuyển, nhưng được chọn hay không được chọn, là ý trời, ý trời nha! Tuyệt đối không phải là cậu cố ý làm như thế!

Ghi chú:

[1] Khai chi tán diệp: mở rộng dòng họ, ý chỉ sinh nhiều con

[2] Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tin cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q1 C12: Lặn đầu tới Huyền Cẩm Thành

Chính vì vậy mà sau khi bữa tối hôm nay kết thúc, Vũ Văn Dật Thần đương nhiên bị cha cậu chộp tới thư phòng chuẩn bị cho ngày mai, đứng kiêu nước đến chân mới nhảy. Tuy nói rằng trong lòng cậu không tình nguyện, tự mình lằm bằm than vãn việc nghỉ ngơi bị quấy rầy nhưng cũng chỉ có thể thật biết điều nghe lời cha cậu mà làm theo. Kết quả đương nhiên là tra tấn cha cậu rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bởi vì buổi chiều Vũ Văn Dật Thần sẽ tham gia thi tuyển nên cha cậu liền miễn buổi luyện võ sáng sớm. Dù là miễn nhưng cũng không có nghĩa là cậu được phép ngủ nướng, vẫn phải dậy sớm như bình thường.

Bốn vị trưởng lão lớn tuổi dự định giám sát cậu ôn tập cho tới tận trưa, mong mỏi cậu có thể nhớ này nhớ nọ một ít, phát huy khả năng hơn bình thường. Nhưng đến khi các vị trưởng lão đều đã dậy từ lâu, đứa nhỏ khờ kia tuổi còn trẻ, hẳn là tràn đầy sức sống lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Người đâu? Sau khi chờ đợi một thời gian chừng khoảng hai nén hương, bốn vị trưởng lão trong lúc chờ đợi cuối cùng cũng bùng nổ tức giận, phái người đi gọi cậu, nhận được câu trả lời một cách dĩ nhiên là không tìm thấy người, cửa sổ phòng ngủ của Thiếu tông chủ đóng chặt một cách kỳ quái, gọi cửa phòng thế nào cũng không có người đáp lại.

Bốn người thở phì phì chạy vọt tới tẩm viện của cậu, thấy cửa sổ phòng ngủ của cậu thật sự chính xác là đang đóng chặt. Khuôn mặt Đại trưởng lão lúc này biến đen, hay là Thiếu tông chủ nhà ông căn bản không đem chuyện ngày hôm nay là chuyện quan trọng, bây giờ vẫn còn đang ngủ?

“Phá cửa ra cho ta!” Đại trưởng lão tức giận trằm mặt, ra lệnh.

“Oanh”, hai tên nô bộc đi lên phá cửa, sau đó lui về, để cho bốn vị trưởng lão đi vào.

Đi vào bên trong, bốn người liền thấy được Vũ Văn Dật Thần đang nằm trên giường, nó quả nhiên vẫn còn đang ngủ! Tiếng động lớn như thế mà không thể làm cho nó tỉnh dậy! Chỉ thấy trên người nó đắp một cái chăn, ngửa mặt lên trời ngáy to nằm ngủ, khuôn mặt lúc ngủ khờ khạo, tựa như đang gặp mộng đẹp, trên mặt còn mang vẻ tươi cười thần nhiên.

Việc này thật là làm cho bốn vị trưởng lão tức điên lên, tiếng rống giận dữ lúc này suýt chút nữa lật ngược nóc nhà, mà Vũ Văn Dật Thần vì thế mới bị đánh thức, thấy cảnh này, vội vã trèo xuống giường, ngoan ngoãn u rử cúi đầu để cho bốn vị trưởng lão thay nhau giáo huấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống, biểu tình rất chi là vô tội...

Buổi trưa trôi qua rất nhanh, thời gian tuyển chọn thư đồng cho Thập lục hoàng tử đã tới.

Vì thư đồng của chư vị hoàng tử tại Diên Huyền Quốc đều xuất thân là con cháu quan gia quý tộc, cho nên việc tuyển chọn thư đồng thường được tổ chức tại Thượng Viện của Quốc Tử Học bên ngoài Huyền Cẩm Thành. Việc tuyển chọn đều do các vị Thái phó của chư vị hoàng tử đích thân làm, còn Hoàng thượng sẽ là người ra quyết định cuối cùng xem hai người nào trúng tuyển.

Mặc khác, tuy có quy định rằng thư đồng của hoàng tử chính thức vào học tại Tuệ Võ Điện phải qua sáu tuổi, nhưng trên thực tế con cháu quan gia cũng giống như những vị hoàng tử, từ khoảng bốn tuổi đã được giáo dục nghiêm khắc, nên tuyển chọn cũng tương đương với việc khảo sát trình độ các vị con cháu quan gia này ra sao, tư chất như thế nào, nói chung, là sẽ phải thi viết.

Nhưng tuyển chọn thư đồng lần này không hề giống với trước kia, bất gì ai là quan viên trong Yến Đô, dù là quan lớn hay quan nhỏ, có phải là nhà danh môn hay không, chỉ cần con cháu ở độ tuổi phù hợp là có thể tham gia tuyển chọn. Địa điểm tuyển chọn cũng chuyển từ Tuệ Vũ Điện sang Mậu Học Hiên, giờ Thân[1] bắt đầu cuộc thi. Diên Lâm Đế tự mình ra đề, Hàn Lâm Viện cử Văn công công cùng Thái phó Vương Trí Lợi của Thập lục hoàng tử làm giám khảo, Thập lục hoàng tử sẽ là người ra quyết định cuối cùng xem tuyển chọn ai.

Vũ Văn Dật Thần cùng đi với các vị trưởng lão nhà mình, một canh giờ trước giờ thi đã đến Quang Vũ Môn tại phía Bắc Huyền Cẩm Thành. Tới nơi mới thấy những đứa nhỏ có độ tuổi phù hợp cùng với người nhà của họ đã đứng chen chúc ngoài cổng thành. Những đứa trẻ tham gia tuyển chọn có vài người giống như cậu đã bị rớt vài năm, cũng có người mới chỉ vừa đến tuổi tham gia cuộc thi tuyển này. Cũng bởi tư cách của những người tham gia tuyển chọn năm nay được hạ thấp xuống, thế nên số người tham gia năm nay so với năm trước đông hơn gấp bội. Đứa trẻ tham gia tuyển chọn trước hết đến phía sau cửa thành đăng ký tên, xuất thân với thái giám ở đó, sau đó nhận lấy một tấm thẻ bài ghi trên đó tên của mình rồi tiếp tục chờ đợi.

Đến lúc chuẩn bị tiến cung, lại thấy người nhà đi theo những đứa trẻ đó dần tới dần lui con cháu nhà mình. Khi còn gần nửa canh giờ nữa sẽ đến giờ Thân, nhưng đứa nhỏ tham gia tuyển chọn xếp thành hàng, được thái giám trong cung dẫn đường tiến vào cung, người nhà của chúng tất phải đứng đợi ngoài cửa thành.

Đây là lần đầu tiên Vũ Văn Dật Thần tiến vào Huyền Cẩm Thành. Do cậu lớn tuổi nhất, đầu cao nhất, nên mới được đi ở cuối hàng; cậu không hề giống những đứa nhỏ khác nom nớp lo sợ, ngược lại còn khá thoải mái ngắm nhìn hoàng cung. Khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khạo tràn đầy ngạc nhiên, ấn tượng đầu tiên của cậu với hoàng cung chính là oa, tường thành thật cao lớn, sang trọng trang nghiêm, ấn tượng thứ hai là nơi này khiến cho người ta có cảm giác thật khó thở, cuối cùng trong đầu cậu cũng xuất hiện ý nghĩ rằng sau ngày hôm nay, cậu sẽ không bao giờ đặt chân tới nơi này một lần nữa. Cậu với hoàng cung là vô duyên, không có duyên, tuyệt đối không có bất kỳ mối quan hệ nào!

Trong lúc cậu đang suy nghĩ, hàng người mới đi được một lúc đã dừng lại. Tuy rằng đứng cuối hàng nhưng do ưu thế chiều cao, Vũ Văn Dật Thần thấy được bị dừng lại do có một vị công công xuất hiện chặn đường cả đội, còn thái giám vốn đang dẫn đầu hàng lại cúi đầu khom lưng đối với vị công công kia, cực kỳ cung kính.

Chắc chắn là một người có quyền lớn! Vũ Văn Dật Thần thầm nói.

Người tới chính là Văn công công phụ trách làm giám khảo lần thi này, chỉ thấy sau khi ông ra lệnh cho cả đội đứng lại, liền cầm lấy bản danh sách trong tay vị thái giám kia rồi bắt đầu điểm danh, lần lượt quan sát thẻ bài của từng đứa nhỏ.

Văn công công dường như đang phân chia những đứa nhỏ mà ông ta điểm danh tới, có một vài người đứng bên phải ông ấy, còn phần lớn những người còn lại đứng ở bên trái ông. Cùng lúc đấy, có một tên tiểu thái giám đi theo ông ghi lại tên vào một quyển giấy khác, dựa vào tần suất người ấy viết, Vũ Văn Dật Thần đoán rằng người ấy chỉ ghi lại tên của những đứa nhỏ đứng bên phải.

“Vũ Văn Dật Thần!”

“Có.”

“Vũ Văn thiếu tông chủ, mời ngài đứng sang bên này!” Vũ Văn công công cười rất nhã nhặn, vừa nói vừa chỉ vào bên phải của chính mình.

Vũ Văn Dật Thần phát hiện ra một điều là toàn bộ những người đứng bên trái đều là con cháu danh môn, quan lại; mà vị công công này cũng chỉ trưng ra khuôn mặt cười nhã nhặn với những người này, điển hình cho một con quý tham tài. Cậu âm thầm oán thán, thùng thỉnh đi tới đội phía bên phải.

Tiếp theo lại thấy Văn công công ra lệnh cho vị công công vốn dẫn đầu đội mang toàn bộ những đứa nhỏ đứng bên trái ra ngoài, ngoài ra còn sai vị đó mang bản danh sách đầu tiên đi hủy. Vị công công kia muốn nói rồi lại thôi, dưới cái trừng mắt của Văn công công chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Không phải nói là hề là con em đến tuổi đến có thể tham gia tuyển chọn sao? Nhưng sao xem tình huống trước mắt này rõ ràng cho thấy vị công công này đã giấu diếm bề trên, tự tiện làm chủ, chỉ nhận con cháu danh môn, giám thiếu đối thủ cạnh tranh. Xem ra ông ta không chỉ là người có quyền lực lớn mà còn là một thằng cha dám cả gan làm loạn! Đã nói dính đến triều đình cùng hoàng cung là không có chuyện gì tốt, y như rằng, thật đen tối! Âm hiểm nha! Vũ Văn Dật Thần tiếp tục oán thán, chân lại vẫn tiến về phía trước theo cả đội mà đi, thường xuyên quay đầu nhìn lại nhóm trẻ con đang xếp thành một hàng đang lùi dần về sau kia, hơn nữa cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với chúng.

Hai nhóm đi về hai hướng ngược nhau ngày càng cách xa nhau, Vũ Văn Dật Thần vừa đi vừa quay đầu chợt thấy cả nhóm đang lui dần kia bị một gã tiểu công công chặn đầu dừng lại. Vũ Văn Dật Thần không thấy rõ ràng lắm về mặt của vị công công kia, chỉ thấy người ấy lấy ra cái gì đó cho vị công công dẫn đầu nhóm đó xem, nhận lấy bản danh sách ban đầu, đồng thời thay đổi hướng đi, mà hướng đi kia tuyệt đối không phải là hướng xuất cung.

Vũ Văn Dật Thần quay đầu lại, nhìn vị Văn công công phía trước một cách đầy thông cảm, thầm nghĩ: người thật đáng thương, ông ta xui xẻo rồi, khẳng định là thật sự xui xẻo! Thú vị đây, chốc nữa cậu cũng muốn xem vị công công này ứng phó thế nào? Á! Không đúng, chuyện này liên quan gì đến bản thân mình chứ! Cậu cần phải nghĩ xem làm thế nào an toàn vượt cuộc tuyển chọn ngày hôm nay mới đúng!

Vũ Văn Dật Thần cau mày, nhớ lại trước khi tiến cung, Đại trưởng lão có dặn dò cậu là cha cậu buổi sáng đã phái người về nhà truyền lời, mọi chuyện đã được chuẩn bị rất tốt, cậu không phải căng thẳng gì hết, trả lời đúng hay không đúng cũng đều không sao, chỉ cần viết tên lên bài, viết chữ ngay ngắn rồi nộp bài là được! Aizz, nghe xem, sao cậu lại có cảm giác lần này tuyệt đối không thể trốn thoát vậy?

Vũ Văn Dật Thần tưởng tượng một chút về cảnh sau này mỗi ngày đều tiến cung, làm bạn bên người của một vị hoàng tử, chợt thấy sau lưng nổi da gà.

Chính vì lẽ đó, ánh mắt trước kia vốn làm cho người ta có cảm giác mộc mạc chất phác nay lại xoay tròn tới lui, ngăm ngăm trái, ngó ngó phải, liếc mắt một cái về phía đám thái giám đang hộ tống phía trước nhóm mình, sau lại quay đầu nhìn lại con đường nhỏ không người, lúc này đây tại đáy lòng mới nổi

lên lời khen ngợi: Hoàng cung thật là lớn nha! Lớn mới tốt! Ở nơi lớn như thế này, lạc đường là điều bình thường, đúng không? Chân Vũ vẫn Dật Thần đi chuyển thật nhẹ nhàng chậm rãi.

Cậu không cẩn thận bị tụt lại phía sau rồi! Vũ Văn Dật Thần dừng bước, nhìn hàng người vẫn đang tiếp tục bước đi, trên khuôn mặt khờ khạo nhỏ nhỏ nổi lên vẻ vô tội đáng thương. Tại nơi rộng lớn như hoàng cung này, thật xin lỗi người nhà cậu nha, cậu lạc đường mất rồi! Bàn chân lại đi chuyển theo hướng một con đường khác, trong nháy mắt, người đã loáng cái không còn thấy bóng dáng đâu.

Ghi chú:

[1] Giờ Thân: 3-5h chiều

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q1 C12: Lần đầu tới Huyền Cẩm Thành

Chính vì vậy mà sau khi bữa tối hôm nay kết thúc, Vũ Văn Dật Thần đương nhiên bị cha cậu chop tới thư phòng chuẩn bị cho ngày mai, đứng kiêu nước đến chân mới nhảy. Tuy nói rằng trong lòng cậu không tình nguyện, tự mình lăm bằm than vãn việc nghỉ ngơi bị quấy rầy nhưng cũng chỉ có thể thật biết điều nghe lời cha cậu mà làm theo. Kết quả đương nhiên là tra tấn cha cậu rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, bởi vì buổi chiều Vũ Văn Dật Thần sẽ tham gia thi tuyển nên cha cậu liền miễn buổi luyện võ sáng sớm. Dù là miễn nhưng cũng không có nghĩa là cậu được phép ngủ nướng, vẫn phải dậy sớm như bình thường.

Bốn vị trưởng lão lớn tuổi dự định giám sát cậu ôn tập cho tới tận trưa, mong mỗi cậu có thể nhớ này nhớ nọ một ít, phát huy khả năng hơn bình thường. Nhưng đến khi các vị trưởng lão đều đã dậy từ lâu, đứa nhỏ khờ kia tuổi còn trẻ, hần là tràn đầy sức sống lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Người đâu? Sau khi chờ đợi một thời gian chừng khoảng hai nén hương, bốn vị trưởng lão trong lúc chờ đợi cuối cùng cũng bùng nổ tức giận, phái người đi gọi cậu, nhận được câu trả lời một cách dĩ nhiên là không tìm thấy người, cửa sổ phòng ngủ của Thiếu tông chủ đóng chặt một cách kỳ quái, gọi cửa phòng thể nào cũng không có người đáp lại.

Bốn người thở phì phì chạy vọt tới tẩm viện của cậu, thấy cửa sổ phòng ngủ của cậu thật sự chính xác là đang đóng chặt. Khuôn mặt Đại trưởng lão lúc này biến đen, hay là Thiếu tông chủ nhà ông căn bản không đem chuyện ngày hôm nay là chuyện quan trọng, bây giờ vẫn còn đang ngủ!?

“Phá cửa ra cho ta!” Đại trưởng lão tức giận trằm mặt, ra lệnh.

“Oanh”, hai tên nô bộc đi lên phá cửa, sau đó lui về, để cho bốn vị trưởng lão đi vào.

Đi vào bên trong, bốn người liền thấy được Vũ Văn Dật Thần đang nằm trên giường, nó quả nhiên vẫn còn đang ngủ! Tiếng động lớn như thế mà không thể làm cho nó tỉnh dậy! Chỉ thấy trên người nó đắp một cái chăn, ngửa mặt lên trời ngáy to nằm ngủ, khuôn mặt lúc ngủ khờ khạo, tựa như đang gặp mộng đẹp, trên mặt còn mang vẻ tươi cười thần nhiên.

Việc này thật là làm cho bốn vị trưởng lão tức điên lên, tiếng rống giận dữ lúc này suýt chút nữa lật ngược nóc nhà, mà Vũ Văn Dật Thần vì thế mới bị đánh thức, thấy cảnh này, vội vã trèo xuống giường, ngoan ngoãn ủ rũ cúi đầu để cho bốn vị trưởng lão thay nhau giáo huấn, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi thấp xuống, biểu tình rất chi là vô tội...

Buổi trưa trôi qua rất nhanh, thời gian tuyển chọn thư đồng cho Thập lục hoàng tử đã tới.

Vì thư đồng của chư vị hoàng tử tại Diên Huyền Quốc đều xuất thân là con cháu quan gia quý tộc, cho nên việc tuyển chọn thư đồng thường được tổ chức tại Thượng Viện của Quốc Tử Học bên ngoài Huyền Cẩm Thành. Việc tuyển chọn đều do các vị Thái phó của chư vị hoàng tử đích thân làm, còn Hoàng thượng sẽ là người ra quyết định cuối cùng xem hai người nào trúng tuyển.

Mặc khác, tuy có quy định rằng thư đồng của hoàng tử chính thức vào học tại Tuệ Võ Điện phải qua sáu tuổi, nhưng trên thực tế con cháu quan gia cũng giống như những vị hoàng tử, từ khoảng bốn tuổi đã được giáo dục nghiêm khắc, nên tuyển chọn cũng tương đương với việc khảo sát trình độ các vị con cháu quan gia này ra sao, tư chất như thế nào, nói chung, là sẽ phải thi viết.

Nhưng tuyển chọn thư đồng lần này không hề giống với trước kia, bất gì ai là quan viên trong Yến Đô, dù là quan lớn hay quan nhỏ, có phải là nhà danh môn hay không, chỉ cần con cháu ở độ tuổi phù hợp là có thể tham gia tuyển chọn. Địa điểm tuyển chọn cũng chuyển từ Tuệ Võ Điện sang Mậu Học

Hiên, giờ Thân[1] bắt đầu cuộc thi. Diên Lâm Đế tự mình ra đề, Hàn Lâm Viện cử Văn công công cùng Thái phó Vương Trí Lợi của Thập lục hoàng tử làm giám khảo, Thập lục hoàng tử sẽ là người ra quyết định cuối cùng xem tuyển chọn ai.

Vũ Văn Dật Thần cùng đi với các vị trưởng lão nhà mình, một canh giờ trước giờ thi đã đến Quang Vũ Môn tại phía Bắc Huyền Cẩm Thành. Tới nơi mới thấy những đứa nhỏ có độ tuổi phù hợp cùng với người nhà của họ đã đứng chen chúc ngoài cổng thành. Những đứa trẻ tham gia tuyển chọn có vài người giống như cậu đã bị rớt vài năm, cũng có người mới chỉ vừa đến tuổi tham gia cuộc thi tuyển này. Cũng bởi tư cách của những người tham gia tuyển chọn năm nay được hạ thấp xuống, thế nên số người tham gia năm nay so với năm trước đông hơn gấp bội. Đứa trẻ tham gia tuyển chọn trước hết đến phía sau cửa thành đăng ký tên, xuất thân với thái giám ở đó, sau đó nhận lấy một tấm thẻ bài ghi trên đó tên của mình rồi tiếp tục chờ đợi.

Đến lúc chuẩn bị tiến cung, lại thấy người nhà đi theo những đứa trẻ đó dẫn tới dẫn lui con cháu nhà mình. Khi còn gần nửa canh giờ nữa sẽ đến giờ Thân, nhưng đứa nhỏ tham gia tuyển chọn xếp thành hàng, được thái giám trong cung dẫn đường tiến vào cung, người nhà của chúng tất phải đứng đợi ngoài cửa thành.

Đây là lần đầu tiên Vũ Văn Dật Thần tiến vào Huyền Cẩm Thành. Do cậu lớn tuổi nhất, đầu cao nhất, nên mới được đi ở cuối hàng; cậu không hề giống những đứa nhỏ khác nom nớp lo sợ, ngược lại còn khá thoải mái ngắm nhìn hoàng cung. Khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khạo tràn đầy ngạc nhiên, ấn tượng đầu tiên của cậu với hoàng cung chính là oa, tường thành thật cao lớn, sang trọng trang nghiêm, ấn tượng thứ hai là nơi này khiến cho người ta có cảm giác thật khó thở, cuối cùng trong đầu cậu cũng xuất hiện ý nghĩ rằng sau ngày hôm nay, cậu sẽ không bao giờ đặt chân tới nơi này một lần nữa. Cậu với hoàng cung là vô duyên, không có duyên, tuyệt đối không có bất kỳ mối quan hệ nào!

Trong lúc cậu đang suy nghĩ, hàng người mới đi được một lúc đã dừng lại. Tuy rằng đứng cuối hàng nhưng do ưu thế chiều cao, Vũ Văn Dật Thần thấy được bị dừng là do có một vị công công xuất hiện chặn đường cả đội, còn thái giám vốn đang dẫn đầu hàng lại cúi đầu khom lưng đối với vị công công kia, cực kỳ cung kính.

Chắc chắn là một người có quyền lớn! Vũ Văn Dật Thần thầm nói.

Người tới chính là Văn công công phụ trách làm giám khảo lần thi này, chỉ thấy sau khi ông ra lệnh cho cả đội đứng lại, liền cầm lấy bản danh sách trong tay vị thái giám kia rồi bắt đầu điểm danh, lần lượt quan sát thẻ bài của từng đứa nhỏ.

Văn công công dường như đang phân chia những đứa nhỏ mà ông ta điểm danh tới, có một vài người đứng bên phải ông ấy, còn phần lớn những người còn lại đứng ở bên trái ông. Cùng lúc đấy, có một tên tiểu thái giám đi theo ông ghi lại tên vào một quyển giấy khác, dựa vào tần suất người ấy viết, Vũ Văn Dật Thần đoán rằng người ấy chỉ ghi lại tên của những đứa nhỏ đứng bên phải.

“Vũ Văn Dật Thần!”

“Có.”

“Vũ Văn thiếu tông chủ, mời ngài đứng sang bên này!” Vũ Văn công công cười rất nhã nhặn, vừa nói vừa chỉ vào bên phải của chính mình.

Vũ Văn Dật Thần phát hiện ra một điều là toàn bộ những người đứng bên trái đều là con cháu danh môn, quan lại; mà vị công công này cũng chỉ trưng ra khuôn mặt cười nhã nhặn với những người này, điển hình cho một con quý tham tài. Cậu âm thầm oán thán, thùng thỉnh đi tới đội phía bên phải.

Tiếp theo lại thấy Văn công công ra lệnh cho vị công công vốn dẫn đầu đội mang toàn bộ những đứa nhỏ đứng bên trái ra ngoài, ngoài ra còn sai vị đó mang bản danh sách đầu tiên đi hủy. Vị công công kia muốn nói rồi lại thôi, dưới cái trừng mắt của Văn công công chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Không phải nói là hề là con em đến tuổi đến có thể tham gia tuyển chọn sao? Nhưng sao xem tình huống trước mắt này rõ ràng cho thấy vị công công này đã giấu diếm bề trên, tự tiện làm chủ, chỉ nhận con cháu danh môn, giảm thiểu đối thủ cạnh tranh. Xem ra ông ta không chỉ là người có quyền lực lớn mà còn là một thằng cha dám cả gan làm loạn! Đã nói dính đến triều đình cùng hoàng cung là không có chuyện gì tốt, y như rằng, thật đen tối! Âm hiểm nha! Vũ Văn Dật Thần tiếp tục oán thán, chân lại vẫn tiến về phía trước theo cả đội mà đi, thường xuyên quay đầu nhìn lại nhóm trẻ con đang xếp thành một hàng đang lùi dần về sau kia, hơn nữa cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra với chúng.

Hai nhóm đi về hai hướng ngược nhau ngày càng cách xa nhau, Vũ Văn Dật Thần vừa đi vừa quay đầu chợt thấy cả nhóm đang lui dần kia bị một gã tiểu công công chặn đầu dừng lại. Vũ Văn Dật Thần không thấy rõ ràng lắm về mặt của vị công công kia, chỉ thấy người ấy lấy ra cái gì đó cho vị công công dẫn đầu nhóm đó xem, nhận lấy bản danh sách ban đầu, đồng thời thay đổi hướng đi, mà hướng đi kia tuyệt đối không phải là hướng xuất cung.

Vũ Văn Dật Thần quay đầu lại, nhìn vị Văn công công phía trước một cách đầy thông cảm, thầm nghĩ: người thật đáng thương, ông ta xui xẻo rồi, khẳng định là thật sự xui xẻo! Thù vị đây, chốc nữa cậu cũng muốn xem vị công công này ứng phó thế nào? Á! Không đúng, chuyện này liên quan gì đến bản thân mình chứ! Cậu cần phải nghĩ xem làm thế nào an toàn vượt cuộc tuyển chọn ngày hôm nay mới đúng!

Vũ Văn Dật Thần cau mày, nhớ lại trước khi tiến cung, Đại trưởng lão có dặn dò cậu là cha cậu buổi sáng đã phái người về nhà truyền lời, mọi chuyện đã được chuẩn bị rất tốt, cậu không phải căng thẳng gì hết, trả lời đúng hay không đúng cũng đều không sao, chỉ cần viết tên lên bài, viết chữ ngay ngắn rồi nộp bài là được! Aizz, nghe xem, sao cậu lại có cảm giác lần này tuyệt đối không thể trốn thoát vậy?

Vũ Văn Dật Thần tưởng tượng một chút về cảnh sau này mỗi ngày đều tiến cung, làm bạn bên người của một vị hoàng tử, chợt thấy sau lưng nổi da gà.

Chính vì lẽ đó, ánh mắt trước kia vốn làm cho người ta có cảm giác mộc mạc chất phác nay lại xoay tròn tới lui, ngăm ngăm trái, ngó ngó phải, liếc mắt một cái về phía đám thái giám đang hộ tống phía trước nhóm mình, sau lại quay đầu nhìn lại con đường nhỏ không người, lúc này đây tại đáy lòng mới nổi lên lời khen ngợi: Hoàng cung thật là lớn nha! Lớn mới tốt! Ở nơi lớn như thế này, lạc đường là điều bình thường, đúng không? Chân Vũ Văn Dật Thần đi chuyển thật nhẹ nhàng chậm rãi.

Cậu không cẩn thận bị tụt lại phía sau rồi! Vũ Văn Dật Thần dừng bước, nhìn hàng người vẫn đang tiếp tục bước đi, trên khuôn mặt khờ khạo nhỏ nhỏ nổi lên vẻ vô tội đáng thương. Tại nơi rộng lớn như hoàng cung này, thật xin lỗi người nhà cậu nha, cậu lạc đường mất rồi! Bàn chân lại đi chuyển theo hướng một con đường khác, trong nháy mắt, người đã loáng cái không còn thấy bóng dáng đâu.

Ghi chú:

[1] Giờ Thân: 3-5h chiều

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q1 C13: Tiến cử mang dụng ý riêng

Thân hình bé nhỏ bị người dùng sức đẩy từ sau lưng, lão đảo chúi đầu về phía trước, ngã lăn ra đất. Đến khi bé ngẩng đầu nhìn về phía người kia thì đã thấy người con trai đó mang một tư thế ngao nghễ như đang nằm dài trên đất, hoàn toàn không có chút á náy khi đẩy ngã người khác. Khi hai tiểu cung nữ muốn đỡ bé đứng dậy thì về mặt của người con trai ấy lại có chút không nhẫn nại, hung hăng đưa tay ra tát một trong hai tiểu cung nữ đó một cái, vị tiểu cung nữ kia liền ngã xuống đất.

Đồng thời cậu ta còn khiển trách với giọng điệu không vừa lòng: “Không thấy bản cung đang ở trong này sao, đứng giữa đường làm cái gì!? Thập lục đệ! Đệ còn nhỏ, người cũng thấp, hại người khác không nhìn thấy đệ, thế nên về sau đệ đi đường cẩn thận một chút, đừng có làm vướng chân các huynh đệ khác như làm vướng chân bản cung bây giờ!”

Cái quái gì vậy! Một thằng nhóc do hậu phi lãnh cung bỏ trốn sinh ra thế mà cũng có thể đoạt được toàn bộ sủng ái của phụ hoàng, chọn thư đồng cho nó thôi mà cũng phải đánh trống khua chiêng như thế!? Thái tử Địch Vũ Hoàng năm nay hai mươi ba tuổi lúc nghĩ tới việc này trong lòng lại nổi lên tức giận. Khuôn mặt cậu ta trở nên sa sầm, sau lại chăm chú quan sát kín đáo Địch Vũ Liễn còn nằm trên mặt đất trong chốc lát rồi mới chấp tay sau lưng rời đi.

Hơn mười người thiếu niên khác theo sau cậu ta, đều là con trai, đều mặc áo hoa quần gấm, liếc nhìn Địch Vũ Liễn với vẻ mặt không hề giống nhau, từ từ rời đi, theo sau Thái tử. Sau khi tiểu cung nữ Từ Địch ngã ra đất đã đứng lên được, cùng với tỷ tỷ song sinh Bích Tiêu đang muốn đỡ tiểu chủ tử nhà mình dậy thì đã thấy có một cánh tay đưa tới trước mặt Địch Vũ Liễn; ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện ra đó là Thập nhị hoàng tử Địch Vũ Mân, hơn nữa phía sau cậu ấy còn có Bát hoàng tử Địch Vũ Chương, cùng với thư đồng của bọn họ, hóa ra mấy người này mới đi được có vài bước đã lại vòng về đây.

“Thập lục đệ, ngã có đau không?” Thập nhị hoàng tử đang đưa tay về phía Địch Vũ Liễn quan tâm hỏi, cậu mới bảy tuổi, nói chuyện rất chậm rãi, yêu thương nhìn bé, dường như rất chân thành.

Mặt Địch Vũ Liễn không có bất kỳ cảm xúc gì, làm như không thấy cánh tay lấy lòng kia, lại còn vươn tay nắm lấy tay của Bích Tiêu và Từ Địch, tự mình đứng dậy.

Thập nhị hoàng tử chỉ có thể lúng túng rút tay lại, hai người thư đồng của cậu ấy đứng đấy liền cảm thấy bất bình, trên mặt hiện lên vẻ hơi bất mãn.

Địch Vũ Liễn muốn vòng qua bọn họ rồi đi nhưng lại bị Bát hoàng tử chặn đường.

“Thập lục đệ, để chuẩn bị đi đâu thế? Muốn đi tới Kiếm Vũ Tạ để luyện tập sao? Đệ cũng thấy rồi đấy, Thái tử đang đi về phía Tuệ Võ Điện đó, hôm nay đại hoàng huynh rảnh nên cũng đi luyện tập, nhưng vừa rồi đệ lại chọc huynh ấy không vui, ta xem rằng đệ vẫn tránh huynh ấy đi thì tốt hơn. Hơn nữa hôm nay không phải là ngày đệ tuyển chọn thư đồng sao? Tuy nói rằng đệ chỉ cần xuất hiện lúc quyết định chọn người nhưng bây giờ đúng là không nên đi tới Kiếm Vũ Tạ làm gì, đệ đến thẳng Mậu Học Hiên trước thì tốt hơn!” Bát hoàng tử chín tuổi tựa như có lòng tốt đưa ra lời khuyên, khuôn mặt nhỏ nhắn mang biểu hiện rất chân thành, bỗng như nhớ ra cái gì đó lại nói, “Đúng rồi, hôm nay trong số những người tham gia tuyển chọn có đại ca của Dật Phàm, Thiếu tông chủ bộ tộc Vũ Văn! Ta nhớ ra là phải nhắc nhở đệ, nhất định phải chọn cậu ta, đây tuyệt đối là thư đồng thích hợp nhất với đệ!” Bát hoàng tử nhiệt tình đưa ra đề nghị, trong lúc đó còn nhìn thoáng qua thư đồng Vũ Văn Dật Phàm bên người, hai người trao đổi với nhau một ánh mắt mà chỉ có họ mới hiểu, “Thập lục đệ, đệ còn nhỏ nên mới không biết người của bộ tộc Vũ Văn xuất sắc đến cỡ nào, nhất là Thiếu tông chủ của bọn họ! Nhớ rằng nhất định phải chọn cậu ta nha!”

Từ đầu đến cuối, chỉ thấy Bát hoàng tử tự tung tự hứng một mình, Địch Vũ Liễn cũng không có đáp lại dù là một chữ, chỉ đơn giản nhìn chằm chằm cậu ta, trong lòng đối với những lời cậu ta nói cũng chẳng hề tin một chút nào.

Từ khi có trí nhớ tới nay, đã biết bao nhiêu lần gặp được người tỏ ra có ý tốt với bé, rồi lại có biết bao nhiêu lần bé bị những ý tốt biểu hiện ngoài mặt để che giấu đi những điều ti tiện kia gây cho mình thương tích, hơn thế nữa tuy nói rằng sau chuyện Thục phi, trong cung cũng không còn có người nào có can đảm ức hiếp bé ngoài sáng, nhưng trên thực tế đều biến thành mấy chuyện xấu ngấm trong tối, tựa như chuyện Thái tử vừa rồi vậy, cố ý hại bé ngã sấp xuống, còn tìm được cái cớ thật đường hoàng, lý do cả vú lấp miệng em, chính vì thế nên Dịch Vũ Liễn không tin bất kỳ lời người nào nói, cũng không tình nguyện tùy tiện chấp nhận lời đề nghị của bất kỳ ai!

“Nếu là huynh trưởng của Dật Phàm thì tuổi cũng đã lớn rồi, nếu quả thật xuất sắc như theo lời người ta nói vậy thì vì sao không thể trở thành thư đồng của các vị hoàng huynh?” Thập nhị hoàng tử nói xen vào, đưa ra thách thức, thuận tiện cậu cũng muốn nhắc nhở Dịch Vũ Liễn đừng quá tin lời Bát hoàng tử nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Bát hoàng tử đột nhiên trở nên cương cứng, cậu rất muốn trừng Thập nhị hoàng tử xen vào chuyện của người khác một cái, nhưng dù sao cậu ta cũng là hoàng tử lớn lên trong cung, tuy rằng tuổi vẫn còn nhỏ nhưng đầu đơn giản như vậy đã lộ ra cảm xúc chân thật, khuôn mặt tươi cười chỉ nhìn thoáng qua Thập nhị hoàng tử rồi lại liếc qua Vũ Văn Dật Phàm bên cạnh, hơi nháy mắt, muốn Dật Phàm đứng ra giải thích.

Vũ Văn Dật Phàm chỉ suy nghĩ một chút rồi liền khom người cung kính giải thích: “Gia huynh thân là Thiếu tông chủ, kỳ vọng cùng sắp xếp của các vị trưởng bối trong tộc tất nhiên khác với thuộc hạ, thế nên mới kéo dài chuyện đưa huynh ấy vào cung thành thư đồng hoàng tử đến tận ngày hôm nay.” Hừ, cái tên kia ngốc đến chết, bản thân mình cũng không hiểu tại sao cha cùng các trưởng lão trong tộc lại kỳ vọng vào tên ấy không ngừng, tên ấy làm sao xứng làm thư đồng hoàng tử chứ! Nhưng mẫu thân và ngoại công cũng bảo mình và biểu huynh Bát hoàng tử nỗ lực xúc tiến làm cho tên ngốc đó trúng tuyển, thật không hiểu tại sao!”

“Đúng vậy!” Bát hoàng tử gật đầu, “Thập lục đệ, đệ thật sự có vận khí đó!”. Cậu ta lộ ra vẻ hâm mộ, thật ra cậu làm như vậy cũng chỉ theo ý tứ của mẫu phi nhà cậu. Mẫu phi cậu, quý phi nương nương xuất thân từ Ô thị, là di của Vũ Văn Dật Phàm, thế nên ý tứ trong đây tất nhiên là có ý đồ riêng.

Dịch Vũ Liễn nhìn thoáng qua Thập nhị hoàng tử, rồi lại nhìn về phía Vũ Văn Dật Phàm, nhìn chăm chăm cậu ta lâu thật lâu không nói một lời, làm cậu ta trong lòng cảm thấy sợ hãi, cuối cùng mới lạnh giọng hỏi một câu: “Cậu ta tên là gì?”

“Gia huynh tên gọi Vũ Văn Dật Thần!” Vũ Văn Dật Phàm lập tức hồi bẩm nói.

“Ta sẽ ghi lại!” Lần đầu tiên nghe đến tên của Vũ Văn Dật Thần, do bọn họ cứ ân cần tiến cử người này nên trong lòng Dịch Vũ Liễn đưa ra quyết định, bé tuyệt đối sẽ không chọn cậu ta làm thư đồng của mình, thậm chí người ấy đời này không cần phải nghĩ đến chuyện tới gần bé!

Bát hoàng tử tin rằng mình đã đạt được mục đích nên sau khi nói tiếp vài câu liền kéo Thập nhị hoàng tử cùng rời đi, thư đồng của bọn họ luôn theo sát.

Đến khi bọn họ đi hết rồi, Bích Tiêu cùng Tử Dịch mới có cơ hội lên tiếng: “Tiểu chủ tử, chân ngài đang chảy máu!”

Dịch Vũ Liễn cúi đầu nhìn chân mình, miệng vết thương ngày hôm qua do hôm nay bị ngã lại bị vỡ ra, trên chiếc quần đen có thể nhìn được vết máu nhàn nhạt, có thể thấy được máu chảy cũng không ít!

Bé không hề nói một lời nào, ngẩng đầu nhìn một bên khuôn mặt đã sưng lên của Tử Dịch, lại nhìn bóng lưng của bọn người Bát hoàng tử đã đi xa xa, lúc này mới trầm giọng bình tĩnh nói: “Tử Dịch, nhớ cho kỹ, đây là lần thứ tám Thái tử đánh người!”

“Vâng!” Tử Dịch lên tiếng đáp, thầm nghĩ: Tiểu chủ tử nhớ thật rõ ràng, hơn nữa mỗi lần đều bắt bọn họ nhớ kỹ những việc như thế này, không biết có dụng ý gì? Tuy nhiên, là phân phó của tiểu chủ tử, cô sẽ cố gắng làm đến cùng.

“Ngươi quay về An Khang Điện bôi chút thuốc đi! Bích Tiêu đi cùng với ngươi, mang hòm thuốc tới, ta chờ ở đó!” Ngón tay chỉ về bờ hồ cách đó không xa.

Bích Tiêu vốn định nói để lại một mình bé ở nơi này sẽ khiến người lo lắng, nhưng cô đã thấy chủ tử nhà mình đã đi về phía bờ hồ bên kia rồi nên đành nuốt xuống những lời nói vừa đến bên miệng, cùng muội muội rời đi.

Sau khi các nàng dời bước không lâu, chỗ vị trẻ khờ “lạc đường” lúc này đã bị lạc đường thật. Cậu vốn định tìm một nơi ẩn nấp để qua được một canh giờ nhàm chán này nhưng lại không tìm được nơi thích hợp. Tuy nói rằng cậu cùng Văn công công đi hai đường không giống nhau nhưng sau khi cậu đi tới đi lui, lại vẫn đi phải con đường có thể thông tới Tuệ Vũ Điện như trước.

Một cái hồ thật đẹp nha! Vũ Văn Dật Thần vừa thấy có hồ, trước tiên là khen ngợi một chút, sau đó cậu liền phát hiện cách bờ hồ không xa có một đũa nhỏ mặc y phục màu đen, gi, có một đứa trẻ con! Khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khạo hiện lên sự nghi ngờ, nhìn chăm chăm về phía đối phương.

Q1 C13: Tiến cử mang dụng ý riêng

Thân hình bé nhỏ bị người dùng sức đẩy từ sau lưng, lao đảo chúi đầu về phía trước, ngã lăn ra đất. Đến khi bé ngẩng đầu nhìn về phía người kia thì đã thấy người con trai đó mang một tư thế ngao nghể như đang bề trên, liếc xéo bé đang nằm dài trên đất, hoàn toàn không có chút áy náy khi đẩy ngã người khác. Khi hai tiểu cung nữ muốn đỡ bé đứng dậy thì về mặt của người con trai ấy lại có chút không nhẫn nại, hung hăng đưa tay ra tát một trong hai tiểu cung nữ đó một cái, vị tiểu cung nữ kia liền ngã xuống đất.

Đồng thời cậu ta còn khiển trách với giọng điệu không vừa lòng: “Không thấy bản cung đang ở trong này sao, đứng giữa đường làm cái gì!? Thập lục đệ! Đệ còn nhỏ, người cũng thấp, hai người khác không nhìn thấy đệ, thế nên về sau đệ đi đường cẩn thận một chút, đừng có làm vướng chân các huynh đệ khác như làm vướng chân bản cung bây giờ!”

Cái quái gì vậy! Một thằng nhóc do hậu phi lãnh cung bỏ trốn sinh ra thế mà cũng có thể đoạt được toàn bộ sủng ái của phụ hoàng, chọn thư đồng cho nó thôi mà cũng phải đánh trống khua chiêng như thế!? Thái tử Dịch Vũ Hoàng năm nay hai mươi ba tuổi lúc nghĩ tới việc này trong lòng lại nổi lên tức giận. Khuôn mặt cậu ta trở nên sa sầm, sau lại chăm chú quan sát kín đáo Dịch Vũ Liễn còn nằm trên mặt đất trong chốc lát rồi mới chấp tay sau lưng rời đi.

Hơn mười người thiếu niên khác theo sau cậu ta, đều là con trai, đều mặc áo hoa quần gấm, liếc nhìn Dịch Vũ Liễn với vẻ mặt không hề giống nhau, từ từ rời đi, theo sau Thái tử. Sau khi tiểu cung nữ Từ Dịch ngã ra đất đã đứng lên được, cùng với tỷ tỷ song sinh Bích Tiêu đang muốn đỡ tiểu chủ từ nhà mình dậy thì đã thấy có một cánh tay đưa tới trước mặt Dịch Vũ Liễn; ngẩng đầu nhìn lên mới phát hiện ra đó là Thập nhị hoàng tử Dịch Vũ Mân, hơn nữa phía sau cậu ấy còn có Bát hoàng tử Dịch Vũ Chương, cùng với thư đồng của bọn họ, hóa ra mấy người này mới đi được có vài bước đã lại vòng về đây.

“Thập lục đệ, ngã có đau không?” Thập nhị hoàng tử đang đưa tay về phía Dịch Vũ Liễn quan tâm hỏi, cậu mới bảy tuổi, nói chuyện rất chậm rãi, yêu thương nhìn bé, dường như rất chân thành.

Mặt Dịch Vũ Liễn không có bất kỳ cảm xúc gì, làm như không thấy cánh tay lấy lòng kia, lại còn vươn tay nắm lấy tay của Bích Tiêu và Từ Dịch, tự mình đứng dậy.

Thập nhị hoàng tử chỉ có thể lúng túng rút tay lại, hai người thư đồng của cậu ấy đứng đấy liền cảm thấy bất bình, trên mặt hiện lên vẻ hơi bất mãn.

Dịch Vũ Liễn muốn vòng qua bọn họ rồi đi nhưng lại bị Bát hoàng tử chặn đường.

“Thập lục đệ, để chuẩn bị đi đâu thế? Muốn đi tới Kiếm Vũ Tạ để luyện tập sao? Đệ cũng thấy rồi đấy, Thái tử đang đi về phía Tuệ Võ Điện đó, hôm nay đại hoàng huynh rảnh nên cũng đi luyện tập, nhưng vừa rồi đệ lại chọc huynh ấy không vui, ta xem rằng đệ vẫn tránh huynh ấy đi thì tốt hơn. Hơn nữa hôm nay không phải là ngày đệ tuyển chọn thư đồng sao? Tuy nói rằng đệ chỉ cần xuất hiện lúc quyết định chọn người nhưng bây giờ đúng là không nên đi tới Kiếm Vũ Tạ làm gì, đệ đến thẳng Mậu Học Hiên trước thì tốt hơn!” Bát hoàng tử chín tuổi tựa như có lòng tốt đưa ra lời khuyên, khuôn mặt nhỏ nhắn mang biểu hiện rất chân thành, bỗng như nhớ ra cái gì đó lại nói, “Đúng rồi, hôm nay trong số những người tham gia tuyển chọn có đại ca của Dật Phàm, Thiếu tông chủ bộ tộc Vũ Văn! Ta nhớ ra là phải nhắc nhở đệ, nhất định phải chọn cậu ta, đấy tuyệt đối là thư đồng thích hợp nhất với đệ!” Bát hoàng tử nhiệt tình đưa ra đề nghị, trong lúc đó còn nhìn thoáng qua thư đồng Vũ Văn Dật Phàm bên người, hai người trao đổi với nhau một ánh mắt mà chỉ có họ mới hiểu, “Thập lục đệ, đệ còn nhỏ nên mới không biết người của bộ tộc Vũ Văn xuất sắc đến cỡ nào, nhất là Thiếu tông chủ của bọn họ! Nhớ rằng nhất định phải chọn cậu ta nha!”

Từ đầu đến cuối, chỉ thấy Bát hoàng tử tự tung tự hứng một mình, Dịch Vũ Liễn cũng không có đáp lại dù là một chữ, chỉ đơn giản nhìn chằm chằm cậu ta, trong lòng đối với những lời cậu ta nói cũng chẳng hề tin một chút nào.

Từ khi có trí nhớ tới nay, đã biết bao nhiêu lần gặp được người tỏ ra có ý tốt với bé, rồi lại có biết bao nhiêu lần bé bị những ý tốt biểu hiện ngoài mặt để che giấu đi những điều ti tiện kia gây cho mình thương tích, hơn thế nữa tuy nói rằng sau chuyện Thực phi, trong cung cũng không còn có người nào có can đảm ức hiếp bé ngoài sáng, nhưng trên thực tế đều biến thành mấy chuyện xấu ngầm trong tối, tựa như chuyện Thái tử vừa rồi vậy, cố ý hại bé ngã sấp xuống, còn tìm được cái cớ thật đường hoàng, lý do cả vú lấp miệng em, chính vì thế nên Dịch Vũ Liễn không tin bất kỳ lời người nào nói, cũng không tình nguyện tùy tiện chấp nhận lời đề nghị của bất kỳ ai!

“Nếu là huynh trưởng của Dật Phàm thì tuổi cũng đã lớn rồi, nếu quả thật xuất sắc như theo lời người ta nói vậy thì vì sao không thể trở thành thư đồng của các vị hoàng huynh?” Thập nhị hoàng tử nói xen vào, đưa ra thắc mắc, thuận tiện cậu cũng muốn nhắc nhở Dịch Vũ Liễn đừng quá tin lời Bát hoàng tử nói.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Bát hoàng tử đột nhiên trở nên cương cứng, cậu rất muốn trừng Thập nhị hoàng tử xen vào chuyện của người khác một cái, nhưng dù sao cậu ta cũng là hoàng tử lớn lên trong cung, tuy rằng tuổi vẫn còn nhỏ nhưng đầu đơn giản như vậy đã lộ ra cảm xúc chân thật, khuôn mặt tươi cười chỉ nhìn thoáng qua Thập nhị hoàng tử rồi lại liếc qua Vũ Văn Dật Phàm bên cạnh, hơi nháy mắt, muốn Dật Phàm đứng ra giải thích.

Vũ Văn Dật Phàm chỉ suy nghĩ một chút rồi liền khom người cung kính giải thích: “Gia huynh thân là Thiếu tông chủ, kỳ vọng cùng sắp xếp của các vị trưởng bối trong tộc tất nhiên khác với thuộc hạ, thế nên mới kéo dài chuyện đưa huynh ấy vào cung thành thư đồng hoàng tử đến tận ngày hôm nay.” Hừ, cái tên kia ngốc đến chết, bản thân mình cũng không hiểu tại sao cha cùng các trưởng lão trong tộc lại kỳ vọng vào tên ấy không ngừng, tên ấy làm sao xứng làm thư đồng hoàng tử chứ! Nhưng mầu thân và ngoại công cũng bảo mình và biểu huynh Bát hoàng tử nỗ lực xúc tiến làm cho tên ngốc đó trúng tuyển, thật không hiểu tại sao!”

“Đúng vậy!” Bát hoàng tử gật đầu, “Thập lục đệ, đệ thật sự có vận khí đó!”. Cậu ta lộ ra vẻ hâm mộ, thật ra cậu làm như vậy cũng chỉ theo ý tứ của mẫu phi nhà cậu. Mẫu phi cậu, quý phi nương nương xuất thân từ Ô thị, là di của Vũ Văn Dật Phàm, thế nên ý tứ trong đây tất nhiên là có ý đồ riêng.

Địch Vũ Liễn nhìn thoáng qua Thập nhị hoàng tử, rồi lại nhìn về phía Vũ Văn Dật Phàm, nhìn chăm chăm cậu ta lâu thật lâu không nói một lời, làm cậu ta trong lòng cảm thấy sợ hãi, cuối cùng mới lạnh giọng hỏi một câu: “Cậu ta tên là gì?”

“Gia huynh tên gọi Vũ Văn Dật Thần!” Vũ Văn Dật Phàm lập tức hồi bẩm nói.

“Ta sẽ ghi lại!” Lần đầu tiên nghe đến tên của Vũ Văn Dật Thần, do bọn họ cứ ân cần tiến cử người này nên trong lòng Địch Vũ Liễn đưa ra quyết định, bé tuyệt đối sẽ không chọn cậu ta làm thư đồng của mình, thậm chí người ấy đòi này không cần phải nghĩ đến chuyện tới gần bé!

Bát hoàng tử tin rằng mình đã đạt được mục đích nên sau khi nói tiếp vài câu liền kéo Thập nhị hoàng tử cùng rời đi, thư đồng của bọn họ luôn theo sát.

Đến khi bọn họ đi hết rồi, Bích Tiêu cùng Tử Địch mới có cơ hội lên tiếng: “Tiểu chủ tử, chân ngài đang chảy máu!”

Địch Vũ Liễn cúi đầu nhìn chân mình, miệng vết thương ngày hôm qua do hôm nay bị ngã lại bị vỡ ra, trên chiếc quần đen có thể nhìn được vết máu nhàn nhạt, có thể thấy được máu chảy cũng không ít!

Bé không hề nói một lời nào, ngẩng đầu nhìn một bên khuôn mặt đã sưng lên của Tử Địch, lại nhìn bóng lưng của bọn người Bát hoàng tử đã đi xa xa, lúc này mới trầm giọng bình tĩnh nói: “Tử Địch, nhớ cho kỹ, đây là lần thứ tám Thái tử đánh người!”

“Vâng!” Tử Địch lên tiếng đáp, thầm nghĩ: Tiểu chủ tử nhớ thật rõ ràng, hơn nữa mỗi lần đều bắt bọn họ nhớ kỹ những việc như thế này, không biết có dụng ý gì? Tuy nhiên, là phân phó của tiểu chủ tử, cô sẽ cố gắng làm đến cùng.

“Người quay về An Khang Điện bôi chút thuốc đi! Bích Tiêu đi cùng với người, mang hòm thuốc tới, ta chờ ở đó!” Ngón tay chỉ về bờ hồ cách đó không xa.

Bích Tiêu vốn định nói để lại một mình bé ở nơi này sẽ khiến người lo lắng, nhưng cô đã thấy chủ tử nhà mình đã đi về phía bờ hồ bên kia rồi nên đành nuốt xuống những lời nói vừa đến bên miệng, cùng muội muội rời đi.

Sau khi các nàng dời bước không lâu, mỗ vị trẻ khờ “lạc đường” lúc này đã bị lạc đường thật. Cậu vốn định tìm một nơi ẩn nấp để qua được một canh giờ nhàm chán này nhưng lại không tìm được nơi thích hợp. Tuy nói rằng cậu cùng Văn công công đi hai đường không giống nhau nhưng sau khi cậu đi tới đi lui, lại vẫn đi phải con đường có thể thông tới Tuệ Vũ Điện như trước.

Một cái hồ thật đẹp nha! Vũ Văn Dật Thần vừa thấy có hồ, trước tiên là khen ngợi một chút, sau đó cậu liền phát hiện cách bờ hồ không xa có một đũa nhỏ mặc y phục màu đen, gi, có một đứa trẻ con! Khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khạo hiện lên sự nghi ngờ, nhìn chăm chăm về phía đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q1 C14: Vừa lúc gặp đứa nhỏ mặt lạnh

Một đứa nhỏ nhìn qua là biết chỉ khoảng hai ba tuổi đang đứng bên cạnh một cái hồ sâu không thấy đáy thì sẽ khiến cho người ta liên tưởng đến điều gì? Việc đầu tiên mà Vũ Văn Dật Thần nghĩ tới chính là đứa nhỏ này muốn nghịch nước, liền ngay sau đó cậu liền tưởng tượng ra chuyện nhờ đứa nhỏ này không cẩn thận một chút, nhảy vào trong cái hồ đó, chuyện đấy sẽ nguy hiểm đến mức nào!

Vũ Văn Dật Thần mang lòng nhiệt tình phát hiện ra rằng xung quanh không có bất kì người nào trông chừng đứa nhỏ này hết, ngay lập tức, chân cậu di chuyển, thân hình loáng cái thi triển khinh công, phi thật nhanh về nơi Địch Vũ Liễn đang đứng, không có chút xú nào bộ dáng chậm chạp khiến người khác tức điên như trước đây.

Khi cậu dừng lại phía sau bé, vừa mới đứng vững liền nhanh chóng xoay người vươn tay ôm Địch Vũ Liễn từ phía sau vào trong lòng, sau đó lại nhảy về phía sau, lập tức tránh xa bờ hồ. Tất cả các động tác đều diễn ra liên tục, thật liền mạch lưu loát.

Địch Vũ Liễn đang cúi đầu quan sát ảnh ngược của chính mình trên mặt hồ chợt giật mình trong tích tắc lúc phía sau có động tĩnh, vừa muốn phản ứng lại nhưng liền phát hiện ra thân thể mình đã bay lên không trung, bị người khác bế lên.

Ngay lúc đấy, bé vốn không thích người tiếp cận liền nổi giận, một bên giãy dụa, một bên quay đầu lại nhìn về phía sau, là ai có lá gan lớn như vậy dám chộp bé!?

“Người thật to gan, buông ta ra!” Khuôn mặt nhỏ tủa ra khí lạnh bức người, giận dữ trừng mắt nhìn con người xa lạ kia, hận không thể đá đối phương

mấy cái, đang tiếc là sức lực không đủ, dù giãy dụa vài cái cũng chẳng thể thoát ra nổi, huống gì là phản kích đối phương.

Người nhỏ nhưng khí thế lại không nhỏ! Thấy đứa nhỏ trong lòng có bộ dáng cực kỳ hung hăng, Vũ Văn Dật Thần thoáng sững sốt, rồi sau đó trưng lên mặt cười hòa ái dễ gần, dùng giọng điệu dỗ trẻ con dạy dỗ bé: “Tiểu đệ đệ, không thể đến bên hồ nghịch nước một cách bừa bãi nha! Đệ còn nhỏ như vậy, ngộ nhớ ngã xuống có điều gì không may, người nhà của đệ, nhất là mẫu thân sẽ thật sự đau lòng đó!”

Đây chính xác là đồ thêm dầu vào lửa, không may phạm vào kiêng kỵ của người nào đó, chỉ thấy sắc mặt Địch Vũ Liễn trở nên sa sầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không có mẫu thân!”

Vừa nghe được những lời này, đứa trẻ khờ không chú ý tới trong giọng nói của bé có lộ ra hận ý, thay vào đó, trước tiên cậu cảm thấy thật chấn động, sau trong lòng lại mang đầy sự thông cảm, có cùng một loại cảm giác đồng bệnh tương lân. Cậu thậm chí có cảm giác rằng đứa nhỏ này còn đáng thương hơn cả cậu, trách không được một người nhỏ như vậy lại chạy đến bên hồ một mình mà lại không có người đi theo lo lắng ngăn cản.

Vũ Văn Dật Thần tựa như không thấy vẻ tức giận trên mặt Địch Vũ Liễn, đầu tiên cậu ôm đứa nhỏ trong lòng thẳng lưng, xoay mặt bé nhìn đối diện với cậu, sau đó tay trái ôm chặt người bé vẫn đang không ngừng giãy dụa, tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé, mặt còn để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của bé, cọ cọ, an ủi: “Ngoan, đệ đừng buồn.” Ôi, thật là một đứa nhỏ đáng thương, còn nhỏ như vậy mà đã không có mẹ!

Tức, tức chết bé nha! Bé buồn lúc nào chứ! Mà anh ta vẫn to gan mặt dán tại mặt bé cọ tới cọ lui! Hai tay bé chống trước ngực Vũ Văn Dật Thần, nhưng lại không có cách nào đẩy cậu ta ra được, cũng không thể né tránh động tác của cậu ấy, khuôn mặt của đứa bé bị xâm phạm, lúc này bé thiếu chút nữa đã giận sôi gan.

Aizz, một đứa nhỏ không có mẹ đúng là đáng thương nhất trên đời! Mặt Vũ Văn Dật Thần tràn đầy sự thương cảm, dừng lại động tác cọ cọ mặt, đau lòng nhìn đứa nhỏ trong lòng, quan sát bé thật cẩn thận. Còn Địch Vũ Liễn sau khoảng thời gian lao lực nhưng cũng không thoát ra được vòng tay của Dật Thần cuối cùng cũng dừng giãy dụa, cực kỳ phẫn nộ trừng mắt nhìn, hận không thể trừng ra một cái lỗ thủng thật to trên mặt cậu ta.

“Tiểu đệ đệ, đệ ba tuổi rồi chứ?” Nhìn bé mặc một thân trang phục màu đen, Vũ Văn Dật Thần nhăn mặt nhíu mày, không đợi bé trả lời câu hỏi trước đây đã nói ra ý kiến của chính mình, bình luận cách ăn mặc của bé: “Sao lại có thể mặc trang phục toàn màu đen thế này? Vải đen lũng bùng như vậy nhìn chẳng đẹp!” Nói xong, Vũ Văn Dật Thần đưa tay phải ra nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của bé, sau đó cậu lại đột nhiên ôm bé lại gần đưa mặt tới sát mặt bé, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đó, dọa cho bé nhảy dựng lên, vẻ phẫn nộ trên mặt có chút méo mó.

Nhìn coi này, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp dễ tính té như vậy hẳn là mặc trang phục màu gì cũng đẹp, tất nhiên là ngoại trừ màu đen rồi! Trên mặt Vũ Văn Dật Thần lộ ra vẻ tươi cười dịu ngọt, chớp chớp mắt thành khăn đưa ra lời khuyên: “Tiểu đệ đệ, về sau đệ mặc trang phục màu trắng hoặc màu lam nhạt có được không?” Càng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó càng có cảm giác khuôn mặt này thiên về nữ tướng, người nào đó không cần thận đem quần áo mà cậu lựa chọn giúp đứa nhỏ biến thành nữ trang, “Hoặc là màu lục nhạt, hồng đào, uhm, màu hồng, như thế cũng không tồi!”

“Bốn tuổi! Ta thích! Không đẹp! Nằm mơ!” Ta hiện nay đã bốn tuổi rồi! Bởi vì ta thích màu đen! Trang phục màu sắc như thế kia không đẹp tí nào! Muốn ta mặc loại quần áo màu hồng, người nằm mơ đi! Đề nén lửa giận đang muốn phun trào trong lòng, thanh âm trẻ con trong trẻo vang vang, hùng hồn đáp trả, dùng từ ngữ ngắn gọn nhất để biểu hiện sự phẫn nộ đối với người nào đó đang chèn ép vào việc của người khác, mà chỗ vị trẻ khờ bấy giờ mới hiểu ra!

“Nhưng mà huynh không thích nha!” Vũ Văn Dật Thần chẳng hề nghĩ ngợi, trả lời rất thuận miệng. Tại giờ phút này dường như cậu không hề có tính tự giác rằng việc này chẳng liên quan gì đến cậu. Cậu cho rằng đứa nhỏ này tuổi nhỏ đã không có mẹ, thiếu sự quan tâm, tình thương của mẹ, mới tạo nên một tính cách giống con nhím đến vậy. Chẳng những thế, bé từ đầu đến bây giờ đều trưng ra một khuôn mặt căng cứng, cực kỳ hung hăng, lại còn có trang phục màu đen đi kèm, càng lộ vẻ u ám chẳng đáng yêu!

“Địch Vũ Liễn thiếu chút nữa tức đến nghẹn thở, cậu ta có thích hay không thì liên quan gì đến bé! Trang phục được mặc trên người bé, bé thích là được rồi, có quan hệ gì tới cậu ta sao!? Người này rốt cuộc chui ra từ nơi nào? Không phát hiện ra từ đâu đến giờ bé đang trừng trừng cậu ta sao? Không để ý rằng bé đang rất tức giận sao?”

“Buông – ta – xuống!” Đôi mắt phượng vằn lên tia tơ máu, độ ẩm xung quanh bỗng nhiên bị giảm xuống thật đột ngột, đôi tay nhỏ nắm chặt, thân hình nhỏ nhỏ tỏa ra sát khí khiếp người, kiên nhẫn của Địch Vũ Liễn rõ ràng sắp được dùng hết!

Đáng tiếc năng lực chống đông lạnh của người nào đó rất mạnh, bản lĩnh làm tức điên người khác lại càng cao siêu, hơn nữa cậu cũng cho rằng đứa nhỏ trong lòng mới có bốn tuổi, một đứa bé tức giận thì có gì nghiêm trọng chứ! Có thể tức giận được bao lâu? Dỗ ngọt một chút, chơi đùa một chút liền không phải là ổn sao!

Chính vì lẽ đó mới xuất hiện ra cảnh tượng tiếp theo. Chỉ thấy một cậu con trai thật thà khờ khạo banh quai hàm ra vẻ tức giận, trừng lại đứa bé con trong lòng ngực cậu ta, hai người trừng nhau lâu thật lâu, cậu ta bỗng nhiên làm một cái mặt quỷ, cười rộ lên nói: “Tức giận thời gian dài như vậy đệ không thấy mệt sao? Trẻ con nên có bộ dáng của trẻ con, ngây thơ, cả ngày cười hi hi thế mới đáng yêu! Ngoan, cười một cái cho đại ca xem!”

Vừa dứt lời cậu liền đưa tay phải ra, dùng ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng đề lên khóe miệng của Địch Vũ Liễn, kéo hai bên lên trên, “Nên cười như vậy mới đúng!” Cậu lại đương nhiên cho rằng đứa nhỏ này không biết cười, thế nên mới nhiệt tình dạy bảo.

Bộ não của Địch Vũ Liễn suy nghĩ chút nữa không trở lại suy nghĩ lại kịp ngay từ lúc bộ mặt của cậu ta biến hóa, nay khóe miệng lại cũng bị cậu đề lên, cảm giác được cơ mặt bị buộc động đậy, Địch Vũ Liễn đã nhẫn nại tới cực điểm rồi, trong nháy mắt tức giận bùng nổ, há mồm cắn xuống tay người nào đó đang tự đưa tới trước mặt.

Cắn mạnh, lại cắn thật mạnh! Bé cắn, cắn, dùng sức cắn!

“A——!” Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, trầm bổng trong không trung, thật lâu không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C14: Vừa lúc gặp đứa nhỏ mặt lạnh

Một đứa nhỏ nhìn qua là biết chỉ khoảng hai ba tuổi đang đứng bên cạnh một cái hồ sâu không thấy đáy thì sẽ khiến cho người ta liên tưởng đến điều gì? Việc đầu tiên mà Vũ Văn Dật Thần nghĩ tới chính là đứa nhỏ này muốn nghịch nước, liền ngay sau đó cậu liền tưởng tượng ra chuyện nhờ đứa nhỏ này không cẩn thận một chút, nhảy vào trong cái hồ đó, chuyện đấy sẽ nguy hiểm đến mức nào!

Vũ Văn Dật Thần mang lòng nhiệt tình phát hiện ra rằng xung quanh không có bất kì người nào trông chừng đứa nhỏ này hết, ngay lập tức, chân cậu di chuyển, thân hình loáng cái thì triển khinh công, phi thật nhanh về nơi Dịch Vũ Liễn đang đứng, không có chút xíu nào bộ dáng chậm chạp khiến người khác tức điên như trước đây.

Khi cậu dừng lại phía sau bé, vừa mới đứng vững liền nhanh chóng xoay người vươn tay ôm Dịch Vũ Liễn từ phía sau vào trong lòng, sau đó lại nhảy về phía sau, lập tức tránh xa bờ hồ. Tất cả các động tác đều diễn ra liên tục, thật liền mạch lưu loát.

Dịch Vũ Liễn đang cúi đầu quan sát ảnh ngược của chính mình trên mặt hồ chợt giật mình trong tích tắc lúc phía sau có động tĩnh, vừa muốn phản ứng lại nhưng liền phát hiện ra thân thể mình đã bay lên không trung, bị người khác bế lên.

Ngay lúc đấy, bé vốn không thích người tiếp cận liền nổi giận, một bên giãy dụa, một bên quay đầu lại nhìn về phía sau, là ai có lá gan lớn như vậy dám chộp bé!?

“Người thật to gan, buông ta ra!” Khuôn mặt nhỏ tỏa ra khí lạnh bức người, giận dữ trừng mắt nhìn con người xa lạ kia, hận không thể đá đối phương mấy cái, đang tiếc là sức lực không đủ, dù giãy dụa vài cái cũng chẳng thể thoát ra nổi, huống gì là phản kích đối phương.

Người nhỏ nhưng khí thế lại không nhỏ! Thấy đứa nhỏ trong lòng có bộ dáng cực kỳ hung hăng, Vũ Văn Dật Thần thoáng sửng sốt, rồi sau đó trưng lên mặt cười hòa ái dễ gần, dùng giọng điệu dỗ trẻ con dạy dỗ bé: “Tiểu đệ đệ, không thể đến bên hồ nghịch nước một cách bừa bãi nha! Đệ còn nhỏ như vậy, ngộ nhờ ngã xuống có điều gì không may, người nhà của đệ, nhất là mẫu thân sẽ thật sự đau lòng đó!”

Đây chính xác là đồ thêm dầu vào lửa, không may phạm vào kiêng kỵ của người nào đó, chỉ thấy sắc mặt Dịch Vũ Liễn trở nên sa sầm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta không có mẫu thân!”

Vừa nghe được những lời này, đứa trẻ khờ không chú ý tới trong giọng nói của bé có lộ ra hận ý, thay vào đó, trước tiên cậu cảm thấy thật chấn động, sau trong lòng lại mang đầy sự thông cảm, có cùng một loại cảm giác đồng bệnh tương lân. Cậu thậm chí có cảm giác rằng đứa nhỏ này còn đáng thương hơn cả cậu, trách không được một người nhỏ như vậy lại chạy đến bên hồ một mình mà lại không có người đi theo lo lắng ngăn cản.

Vũ Văn Dật Thần tựa như không thấy về tức giận trên mặt Dịch Vũ Liễn, đầu tiên cậu ôm đứa nhỏ trong lòng thẳng lưng, xoay mặt bé nhìn đối diện với cậu, sau đó tay trái ôm chặt người bé vẫn đang không ngừng giãy dụa, tay phải nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bé, mặt còn để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của bé, cọ cọ, an ủi: “Ngaoan, đệ đừng buồn.” Ôi, thật là một đứa nhỏ đáng thương, còn nhỏ như vậy mà đã không có mẹ!

Tức, tức chết bé nha! Bé buồn lúc nào chứ! Mà anh ta vẫn to gan mặt dán tại mặt bé cọ tới cọ lui! Hai tay bé chống trước ngực Vũ Văn Dật Thần, nhưng lại không có cách nào đẩy cậu ta ra được, cũng không thể né tránh động tác của cậu ấy, khuôn mặt của đứa bé bị xâm phạm, lúc này bé thiếu chút nữa đã giận sôi gan.

Aizz, một đứa nhỏ không có mẹ đúng là đáng thương nhất trên đời! Mặt Vũ Văn Dật Thần tràn đầy sự thương cảm, dừng lại động tác cọ cọ mặt, đau lòng nhìn đứa nhỏ trong lòng, quan sát bé thật cẩn thận. Còn Dịch Vũ Liễn sau khoảng thời gian lao lực nhưng cũng không thoát ra được vòng tay của Dật Thần cuối cùng cũng dừng giãy dụa, cực kỳ phần nộ trừng mắt nhìn, hận không thể trừng ra một cái lỗ thủng thật to trên mặt cậu ta.

“Tiểu đệ đệ, đệ ba tuổi rồi chứ?” Nhìn bé mặc một thân trang phục màu đen, Vũ Văn Dật Thần nhăn mặt nhíu mày, không đợi bé trả lời câu hỏi trước đây đã nói ra ý kiến của chính mình, bình luận cách ăn mặc của bé: “Sao lại có thể mặc trang phục toàn màu đen thế này? Vải đen lũng bưng như vậy nhìn chẳng đẹp!” Nói xong, Vũ Văn Dật Thần đưa tay phải ra nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của bé, sau đó cậu lại đột nhiên ôm bé lại gần đưa mặt tới sát mặt bé, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đó, dọa cho bé nhảy dựng lên, về phần nộ trên mặt có chút méo mó.

Nhìn coi này, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ tinh tế như vậy hẳn là mặc trang phục màu gì cũng đẹp, tất nhiên là ngoại trừ màu đen rồi! Trên mặt Vũ Văn Dật Thần lộ ra vẻ tươi cười dụ ngọt, chớp chớp mắt thành khăn đưa ra lời khuyên: “Tiểu đệ đệ, về sau đệ mặc trang phục màu trắng hoặc màu lam nhạt

có được không?” Càng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đó càng có cảm giác khuôn mặt này thiên về nữ tướng, người nào đó không cần thận đem quần áo mà cậu lựa chọn giúp đứa nhỏ biến thành nữ trang, “Hoặc là màu lục nhạt, hồng đào, uhm, màu hồng, như thế cũng không tồi!”

“Bổn tuổi! Ta thích! Không đẹp! Nằm mơ!” Ta hiện nay đã bốn tuổi rồi! Bởi vì ta thích màu đen! Trang phục màu sắc như thế kia không đẹp tí nào! Muốn ta mặc loại quần áo màu hồng, người nằm mơ đi! Đề nén lửa giận đang muốn phun trào trong lòng, thanh âm trẻ con trong trẻo vang vang, hùng hồn đáp trả, dùng từ ngữ ngắn gọn nhất để biểu hiện sự phẫn nộ đối với người nào đó đang chõ mũi vào việc của người khác, mà mỗi vị trẻ khờ bấy giờ mới hiểu ra!

“Nhưng mà huynh không thích nha!” Vũ Văn Dật Thần chẳng hề nghĩ ngợi, trả lời rất thuận miệng. Tại giờ phút này dường như cậu không hề có tính tự giác rằng việc này chẳng liên quan gì đến cậu. Cậu cho rằng đứa nhỏ này tuổi nhỏ đã không có mẹ, thiếu sự quan tâm, tình thương của mẹ, mới tạo nên một tính cách giống con nhím đến vậy. Chẳng những thế, bé từ đầu đến bây giờ đều trưng ra một khuôn mặt căng cứng, cực kỳ hung hăng, lại còn có trang phục màu đen đi kèm, càng lộ vẻ u ám chẳng đáng yêu!

“Địch Vũ Liễn thiếu chút nữa tức đến nghẹn thở, cậu ta có thích hay không thì liên quan gì đến bé! Trang phục được mặc trên người bé, bé thích là được rồi, có quan hệ gì tới cậu ta sao!? Người này rốt cuộc chui ra từ nơi nào? Không phát hiện ra từ đầu đến giờ bé đang trừng trừng cậu ta sao? Không để ý rằng bé đang rất tức giận sao?”

“Buông – ta – xuống!” Đôi mắt phượng vẫn lên tia tơ máu, độ ẩm xung quanh bỗng nhiên bị giảm xuống thật đột ngột, đôi tay nhỏ nắm chặt, thân hình nho nhỏ tỏa ra sát khí khiến người, kiên nhẫn của Địch Vũ Liễn rõ ràng sắp được dùng hết!

Đáng tiếc năng lực chống đông lạnh của người nào đó rất mạnh, bản lĩnh làm tức điên người khác lại càng cao siêu, hơn nữa cậu cũng cho rằng đứa nhỏ trong lòng mới có bốn tuổi, một đứa bé tức giận thì có gì nghiêm trọng chứ! Có thể tức giận được bao lâu? Dễ ngọt một chút, chơi đùa một chút liền không phải là ổn sao!

Chính vì lẽ đó mới xuất hiện ra cảnh tượng tiếp theo. Chỉ thấy một cậu con trai thật thà khờ khạo banh quai hàm ra vẻ tức giận, trừng lại đứa bé con trong lòng ngực cậu ta, hai người trừng nhau lâu thật lâu, cậu ta bỗng nhiên làm một cái mặt quỷ, cười rộ lên nói: “Tức giận thời gian dài như vậy ư? Không thấy mệt sao? Trẻ con nên có bộ dáng của trẻ con, ngây thơ, cả ngày cười hi hi thế mới đáng yêu! Ngoan, cười một cái cho đại ca xem!”

Vừa dứt lời cậu liền đưa tay phải ra, dùng ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng đề lên khóe miệng của Địch Vũ Liễn, kéo hai bên lên trên, “Nên cười như vậy mới đúng!” Cậu lại đương nhiên cho rằng đứa nhỏ này không biết cười, thế nên mới nhiệt tình dạy bảo.

Bộ não của Địch Vũ Liễn suyt chút nữa không trở lại suy nghĩ lại kịp ngay từ lúc bộ mặt của cậu ta biến hóa, nay khóe miệng lại cũng bị cậu đề lên, cảm giác được cơ mặt bị buộc động đậy, Địch Vũ Liễn đã nhẫn nại tới cực điểm rồi, trong nháy mắt tức giận bùng nổ, há mồm cắn xuống tay người nào đó đang tự đưa tới trước mặt.

Cắn mạnh, lại cắn thật mạnh! Bé cắn, cắn, dùng sức cắn!

“A———!” Tiếng kêu thảm thiết lập tức vang lên, trầm bổng trong không trung, thật lâu không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C15: Gặp được khắc tinh trong số mệnh

Hừ! Xem người còn dám chọc ta không! Địch Vũ Liễn cảm nhận được trong miệng có chút vị máu tươi, dường như là đã giải được mối hận, hài lòng mở miệng buông ra, sau đó thật giống một con nhím nhỏ, tiếp tục tức giận trừng mắt nhìn Vũ Văn Dật Thần.

“Đau, đau chết mất!” Mẹ ơi! Đứa nhỏ này thật nhẫn tâm nha, cắn đau quá đi! Vũ Văn Dật Thần rút tay về, nhìn thấy máu đang chảy, cậu chỉ hơi hơi nhíu mày không làm cho người khác phát hiện ra được, sau đó lại giãn ra rất nhanh. Cậu cụp mí mắt xuống, che giấu cảm xúc vừa chột lóe lên, rồi cực kỳ nhanh chóng nâng mí mắt lên, chỉ thấy đôi mắt cậu bắt đầu biến hồng hồng, nhìn xuống tay phải mình, trên mặt có vẻ hơi hoảng sợ kêu lên, ngậm miệng theo tiếng khóc nức nở, “Máu, máu, chảy máu mất rồi!” Cùng lúc đó, cậu còn đưa tay ra một lần nữa tới trước mặt Địch Vũ Liễn, phoi ra cánh tay đầy máu làm chứng cứ.

Thấy trong mắt cậu dần dần nổi lên chút sưng mù, Địch Vũ Liễn nhất thời cảm thấy kinh ngạc, sát khí quanh thân vì thế mà trở nên yếu ớt dần, khuôn mặt vốn đang phẫn nộ cũng trở nên mềm mại hơn, trong lòng thật không rõ: Cậu ta, một đứa con trai lớn như vậy mà lại đang muốn khóc sao!?

Người nào đó không thêm nói thêm lời nào nữa, chỉ dùng khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khạo mang vẻ tội thân cùng cực đối diện với đứa bé con, trông thật đáng thương hít hít cái mũi, trong mắt lại có ánh nước lấp lánh, có vẻ như nước mắt rốt cuộc cũng đã được hình thành, ở nơi nào đó lần qua lần lại, chỉ

là mãi cũng không thấy rơi xuống. Cậu đây là đang im lặng trách móc, không tiếng động lên án tên đầu sỏ gây chuyện kia, hành động như thế kia tàn nhẫn đến cỡ nào, bạo lực đâm máu đến cỡ nào nha!

Việc này làm cho đứa bé vẫn đang trừng cậu trong lòng không biết phải làm sao, lần đầu tiên gặp được người như thế này, không biết làm thế nào để ứng phó với loại trường hợp này, ngộ nhờ cậu ta thật sự khóc lên thì làm sao bây giờ?

Vì thế do bị ảnh hưởng bởi khuôn mặt khờ khạo tràn ngập sự tủi thân, Dịch Vũ Liễn dần dần có cảm giác áy náy, không tự chủ được liền từ từ cúi đầu, âm thanh nhỏ như muỗi nói lời xin lỗi: “Đúng, xin lỗi!”

“Không sao!” Thanh âm cực kỳ vui vẻ vang lên sang sảng, người nào đó cũng chẳng cần nghĩ ngợi đáp lại cực nhanh, cực gọn gàng! Tựa như là cậu ta đang đợi cho được lời xin lỗi này.

Gi? Dịch Vũ Liễn vội vàng ngẩng đầu lên rồi chỉ thấy khuôn mặt khờ của cậu ta cười đến là sáng lạn, thiếu chút nữa làm bé lóa mắt. Ngay lập tức, bé con trên đầu đặt đầy dấu chấm hỏi, lần đầu tiên trên mặt lộ ra vẻ dờ dẫn, không phản ứng kịp với tốc độ biến đổi sắc mặt cực nhanh của người nào đó. Cậu ta không phải muốn khóc sao? Vừa rồi nước mắt còn sắp rơi xuống nữa, mà nước mắt, đầu rồi!?

Lần này đến phiên Dịch Vũ Liễn tới sát mặt Vũ Văn Dật Thần. Hai tay bé nắm chặt lấy quần áo cậu ta, tựa hẳn vào trên người cậu, khuôn mặt nho nhỏ tràn đầy sự hoang mang, bé nhuróng mảy, cẩn thận theo dõi hai tròng mắt của cậu, làm sao có thể như thế!? Một chút nước mắt cũng không thấy, tựa như toàn bộ những điều vừa thấy chỉ là ảo giác của bé mà thôi!

Uhm, vừa rồi bé con cắn xuống không chút do dự, bộ dáng hung ác thật làm cho cậu cảm thấy khiếp sợ, không sai, hết thấy chỉ là cậu đang hiểu lầm mà thôi. Chẳng thế thì sao chút biểu hiện khờ sờ tủi thân của cậu lại có thể khơi dậy lòng áy náy của tiểu đệ đệ được, có thể thấy được rằng bé con này cũng không máu lạnh như vẻ ngoài, nhân chí sơ, quả nhiên tính bản thiện mà! Vũ Văn Dật Thần nghĩ rất lạc quan vui vẻ.

Cậu cứ vui phần của cậu còn Dịch Vũ Liễn vẫn cứ im lặng, nhưng trong lòng lại cuồng nộ: Cậu ta giả vờ, lúc này cậu ta giả vờ! Bé bị lừa! Kề lừa đảo này, cậu ta giả vờ thật giỏi!

“Tiểu đệ đệ, đừng luôn luôn hung dữ như thế, cần phải học làm sao để khống chế tính khí của chính mình! Đệ còn nhỏ như vậy, tựa như bây giờ học cần người để phát tiết tức giận bắt nắn trong lòng, sau này lớn lên chẳng phải là sẽ giết người, tùy tiện lấy đi tính mạng của người khác mới có thể vừa lòng phải không? Vũ Văn Dật Thần trang trọng và nghiêm túc nói, đồng thời còn sờ sờ cái đầu nho nhỏ của bé, căn bản không chút ý tới rằng tâm hồn của bé con hoàn toàn không hề đặt trên lời khuyên nhủ của cậu mà còn đang xoắn xuýt với việc bản thân bị lừa.

Sau khi khuyên bảo một chút, Vũ Văn Dật Thần ngắm nghía vết thương trên tay mình, lúc này đây mới cẩn thận đặt Dịch Vũ Liễn xuống đất, chuẩn bị băng bó vết thương, cũng bởi bé con cắn cũng không nhẹ nha! Khi cậu cúi đầu lấy thứ gì đó trong tay áo, trong lúc vô ý lại thoáng thấy có vết máu trên phần áo trước ngực, điều này làm cho cậu kinh ngạc buồn bực, tự mình đặt câu hỏi rốt cuộc máu này là từ đâu ra.

Mà bé thì lại đang muốn tức lên chợt phát hiện ra mình đã đứng trên đất rồi, hơi sững sốt một chút rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía con người rút cuộc cũng thả bé xuống đất, con tức cũng bỗng nhiên giảm đi. Bé muốn cách xa người này một chút, xoay người bước mấy bước dài muốn rời đi, cái chân ngắn ngắn mới đi được vài bước lại thấy trên đỉnh đầu mình không còn ánh sáng, có một bóng đen bao trùm, quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên thấy người nào đó đang xoay người, làm một động tác giang đôi tay hướng về phía bé, điều này làm cho Dịch Vũ Liễn cảm thấy lạnh cả sống lưng, nổi cả da gà, cậu ta lại muốn làm gì đây?

Bé quay đầu trở lại muốn chạy đi, đã không còn kịp, bị Vũ Văn Dật Thần chụp lấy, bé lên, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Dịch Vũ Liễn biến thành màu đen, tên khốn nạn này, cậu ta bị nghiện ôm bé rồi đúng không!?

Không thêm để ý tới tức giận cùng giận dũa của bé con trong lòng mình, Vũ Văn Dật Thần ôm bé đi về phía hòn giả sơn, đặt bé ngồi lên chỗ có thể nhìn thẳng cậu, tiếp theo đó cậu to gan kéo tay áo của bé lên, kiểm tra tại sao bé lại bị thương.

Đây thật sự là phạm vào điều kiêng kị lớn của bé rồi, không muốn người khác chạm vào bé nhưng lại không thể thoát khỏi đối phương, lửa giận trong lòng Dịch Vũ Liễn từ từ nổi lên, cuối cùng vào lúc tay Vũ Văn Dật Thần chạm vào chân bé, xấn ổng quần của bé lên thì lửa giận bạo phát, bé muốn giết thẳng cha dâm tỳ tiện chạm vào bé này.

Bé lấy ra từ trong người một con tiểu chủy thủ cực kỳ nhỏ, nắm chặt lấy, muốn đâm vào lưng Vũ Văn Dật Thần, người đang cúi đầu xem chân bé kia.

“Á, chân của đệ bị thương rồi, rất đau đi? Ngoan nha, đại ca ca giúp đệ phù phù!” Chứng tỏ rằng phỏng đoán của bản thân không sai, vết máu kia quả nhiên là của bé con, trên khuôn mặt nhỏ khờ hiện lên cảm xúc chân thực, nhẹ nhàng thổi thổi vết thương cho bé.

Tay Dịch Vũ Liễn đang giơ lên giữa không trung bỗng dừng lại, thân mình cũng đồng thời cứng đờ, trong trí nhớ hiện ra cảnh tượng một người phụ nữ cũng ôn nhu thổi thổi vết thương cho mình giống như vậy, bên tai vang lên giọng nói nhỏ nhẹ yêu thương: “Tiểu chủ nhân, đau lắm đi! Ngoan, Mạc Phương giúp người phù phù!”

Vũ Văn Dật Thần lấy ra thuốc chữa thương từ trong tay áo, thật cẩn thận giúp bé bôi thuốc lên vết thương trên đùi, sợ rằng sẽ làm bé con đau. Cậu còn thật thần kỳ lấy thêm một mảnh vải băng bó vết thương từ ống tay áo đó, nghiêm túc băng lại vết thương đã được bôi thuốc, xé vải, thắt nút.

Thấy trên cánh tay cùng đùi bé có nhiều vết thương, Vũ Văn Dật Thần không ngừng khiếp sợ, hiện tại cậu mới biết được rằng tuy mẫu thân của cậu bị điên nhưng so với một số ít người mà nói, cậu đã hạnh phúc hơn rất nhiều. Tính cách của bé con giống như con nhím vậy hẳn là không thoát khỏi chuyện xưa đằng sau mấy vết thương đi!

Lấy lại tinh thần sau khi lạc vào trong ký ức, nhìn lại hành động của cậu ấy, cánh tay Dịch Vũ Liễn từ từ hạ thấp xuống đặt tại bên người, tùy Vũ Văn Dật Thần xử lý vết thương ở chân bé.

“Tốt rồi!” Vũ Văn Dật Thần hài lòng với việc xử lý vết thương của mình, ngẩng đầu, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười ôn hòa tựa như ánh mặt trời ấm áp, chớp chớp mắt, thần bí hỏi Dịch Vũ Liễn, “Tiểu đệ đệ, có muốn ăn cái gì không?” Nói xong liền luồn tay vào ống tay áo quý báu kia lấy cái gì đó, khoe mắt trong lúc vô tình thoáng thấy ánh sáng gì đó lóe lên, cậu nhìn lại hướng đó một cách rất tự nhiên, đôi mắt vốn đang cười cong cong bỗng tròn, cảm rơi rớt vì sợ, ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào thứ gì đó đang phát ra ánh sáng – một bàn tay nhỏ nằm trong tay một thanh tiểu chủy thủ.

Mẹ ơi! Cậu đang nhìn thấy cái gì đây? Cậu đã nói rằng hoàng cung không phải là nơi người thường có thể ở mà, sao ngay cả một đứa nhỏ đều có thể lấy được thanh tiểu chủy thủ này? Việc này, cái kia, không phải là bé định dùng nó để đâm mình chứ!? Khóe miệng của cậu co giật một chút, đoán ra khả năng này làm cậu suýt chút nữa hôn mê, trong lòng mặc niệm: nhân chi sơ, tính bản thiện, là thiện! Không phải ác!

Dịch Vũ Liễn thấy Vũ Văn Dật Thần có vẻ giật mình, nhìn lại theo ánh mắt của cậu ta mới phát hiện ra cậu ấy đang nhìn tiểu chủy thủ của bé. Bé hừ một tiếng, mặt chẳng hề có cảm xúc gì chuẩn bị thu nó về, vừa lúc lại thấy cậu ta khôi phục vẻ tươi cười, hơn nữa còn cười với bé càng thân thiết hơn so với trước, thân thiết mang chút khoa trương! Mắt bé lóa lên chẳng nói câu nào, vậy mà trong một cái chớp mắt, bé cảm giác trong tay chợt nhẹ đi. Đến khi bé kịp phản ứng lại thì phát hiện ra tiểu chủy thủ đã đi đường nào mất rồi.

Vũ Văn Dật Thần dùng vẻ tươi cười làm loi lỏi lòng phòng bị của bé con trong nháy mắt đó, ra tay nhanh như chớp, tay cướp lấy thanh tiểu chủy thủ.

“Tiểu đệ đệ, đừng tùy tiện lấy thứ này ra chơi nha! Rất nguy hiểm đó! Không cẩn thận một chút là có thể đã thương người! Hơn nữa đệ nhỏ như thế này rất dễ làm chính đệ bị thương đó!” Vũ Văn Dật Thần nhìn chăm chăm vào Dịch Vũ Liễn, mặt rất nghiêm túc giảng giải đạo lý, động tác của tay cũng rất không tự nhiên. Chỉ thấy cậu ta cũng chẳng hề nhìn đến thanh tiểu chủy thủ kia mà thuận tay quăng đi luôn, trong lòng kêu lên: Á! Thứ gì đó nguy hiểm như vậy phải mau tổng đi, tổng đi!

Vì thế mà lần này đến phiên Dịch Vũ Liễn há miệng thật to, khóe miệng co co giật giật, ánh mắt di chuyển theo hướng tiểu chủy thủ di chuyển, tiếp đó học mẫu sau khi nhìn thấy thanh tiểu chủy thủ bay một đường vòng cung “bùm” một tiếng quang vinh hy sinh rơi xuống hồ nước cách đó không xa!

Của bé, của bé, tiểu chủy thủ chuyên dụng của bé! Tiểu chủy thủ bé dùng để phòng thân! Lúc bé vào Kiếm Vũ Tạ, có một chuyên gia tạo ra nó cho bé, bé có thể mang nó theo bên người, cực kỳ phù hợp, tiểu chủy thủ hợp với bé nhất lại bị thằng cha đó ném đi rồi! A.! Tức chết bé rồi!

Bé nổi giận dùng dùng quay đầu lại, trừng mắt nhìn đầu sỏ gây chuyện, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khờ của Vũ Văn Dật Thần cười sáng lạn như ánh mặt trời ấm áp, đôi mắt cong cong, miệng lộ ra hai chiếc răng nanh đáng yêu, hai má như ẩn như hiện má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, đang cầm trong tay hai khối bánh đậu xanh, tựa như đang nịnh nọt, cất giọng hỏi bé: “Tiểu đệ đệ, ăn bánh đậu xanh đi!”

Dịch Vũ Liễn trừng mắt nhìn khối bánh đậu xanh không nói lời nào, bé còn tưởng cậu ta có cái gì đó ăn ngon, đùa bốn cả nửa ngày cũng chỉ đem ra bánh đậu xanh cực kỳ bình thường! Hừ! Chỉ là hai khối bánh đậu xanh làm sao bồi thường thanh tiểu chủy thủ bảo bối của bé được! Nghĩ đi nghĩ lại, bé rút cuộc cũng không tự chủ được há miệng ra.

Ha ha, ăn đi, ăn đi! May mắn là cậu mang theo hai khối bánh theo người để qua được một cái canh giờ buổi chiều nhàm chán nơi đây, là trẻ con mà, dễ dỗ ngọt! Vũ Văn Dật Thần cười đến là vui vẻ.

Chính vì thế mà tại hòn giả sơn cách hồ nước xanh gợn sóng không xa, có một đứa con trai lớn xác một bên đút bé con ăn cái gì đó, một bên vì hoàn cảnh khó khăn lạc đường mà không ngừng hỏi bé con phương hướng.

“Tiểu đệ đệ, con đường kia dẫn đi đâu vậy?”

“Tuệ Vũ Điện!”

Tuyệt đối không thể đi theo đường bên đó!

“Thế còn đường bên này dẫn ra đâu?”

“Đi thẳng sẽ có ngã ba, rẽ phải là Tả Hòa Điện, nơi ở của hoàng tử; rẽ trái là đường đi tới An Khang Điện!”

Đường đấy cũng không thể đi!

“Thế đi đường nào mới có thể vô tình gặp được hộ vệ, để có thể xuất cung?”

Vô tình? Cậu ta muốn làm cái gì? Tuy rằng có nghi ngờ nhưng mỗi bé con vẫn trả lời: “Đi theo đường bên kia...” Bé con nói một hồi, khó có được kiên nhẫn chỉ đường rất tường tận.

Hai khối bánh đậu xanh đều chui vào trong bụng bé con, Vũ Văn Dật Thần rút khăn tay ra lau miệng cho bé.

“Tại sao ngươi lại xuất hiện tại nơi này?” Chưa từng gặp hẳn lần nào, cũng không ăn mặc như thái giám, cậu ta hẳn là tới tham gia buổi tuyển chọn thư đồng cho bé ngày hôm nay rồi! Cuối cùng cũng đến lượt Dịch Vũ Liễn đặt vấn đề.

“Ha ha, bởi vì lạc đường!”

Định Vũ Liễn nhăn mày, mơ hồ cảm thấy người này hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Vũ Văn Dật Thần ôm lấy bé con đặt xuống đất.

“Ngươi tới tham gia buổi tuyển chọn thư đồng đúng không?” Nếu như đúng là như vậy... bé thật ra có thể miễn cho cậu ta không phải thi, trực tiếp chọn cậu ấy! Xem như cậu ta gặp may đi!

“....., ta lạc đường mà!” Người nào đó cúi đầu nhìn bé con, tránh không trả lời vào thẳng vấn đề, cho rằng bé con bốn tuổi sẽ không truy xét đến tận cùng đi.

“Bản hoàng tử đang hỏi ngươi! Ngươi chỉ có thể trả lời ‘phải’ hoặc ‘không phải’! Ngươi tới tham gia tuyển chọn thư đồng có đúng không?” Bé con bốn tuổi này cũng không dễ bị lừa, phát hiện ra đối phương thật sự hỏi một đấng trả lời một nẻo, bé có chút mất hứng, lúc này mới trưng ra tư thế của hoàng tử.

Bản – hoàng – tử!? Á——! Bé con này là hoàng tử!? Nụ cười trên mặt Vũ Văn Dật Thần cứng đờ, trong lòng trẻ khờ kêu thầm một tiếng, mẹ ơi! Cậu nhất định là giả ngu lâu nên bây giờ choáng váng thật rồi! Không thì thì sao cậu không nghĩ đến lý do tại sao đứa nhỏ này lại xuất hiện tại hoàng cung! Trẻ con ở trong cung có thể chơi đùa tại nơi này trừ bỏ hoàng tử ra thì còn có thể là ai!? Cậu tin chắc rằng trong đám tham gia tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay tuyệt đối không có ai bị “lạc đường” giống cậu!

“Ha ha ha!” Vũ Văn Dật Thần không trả lời câu hỏi của bé, ngược lại chỉ cười gượng ba tiếng, sau khi chớp mắt vài cái, hai tay đưa lên đặt trên hai vai của bé, quay bé một vòng đưa lưng về phía cậu.

Địch Vũ Liễn rất buồn bực, cảm giác được tay cậu ta đặt trên vai bé buông lỏng ra, không biết cậu ta muốn làm gì, bé tự nhiên quay đầu lại, trùng hợp thấy người nào đó xoay người bắt đầu chạy, chạy như điên tựa như sau lưng có ác quỷ đuổi theo, trong nháy mắt đã trở thành một chấm đen nhỏ đáng xa.

Địch Vũ Liễn vẫn không hề nhúc nhích, đứng cạnh hòn giả sơn cách bên hồ không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn lạnh lùng giờ khắc này đã biến đen, bị tức đến đen mặt, hơn thế nữa, trên đỉnh đầu dường như có hơi nước bốc lên.....

Ghi chú:

Tiểu chủ thư: đoàn đao, kiếm ngắn, đao găm (các bạn có thể tìm thêm trên internet để nhìn thêm một số hình ảnh)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q1 C15: Gặp được khắc tinh trong số mệnh

Hừ! Xem ngươi còn dám chọc ta không! Địch Vũ Liễn cảm nhận được trong miệng có chút vị máu tươi, dường như là đã giải được mối hận, hài lòng mở miệng buông ra, sau đó thật giống một con nhím nhỏ, tiếp tục tức giận trừng mắt nhìn Vũ Văn Dật Thần.

“Đau, đau chết mất!” Mẹ ơi! Đứa nhỏ này thật nhẫn tâm nha, cắn đau quá đi! Vũ Văn Dật Thần rút tay về, nhìn thấy máu đang chảy, cậu chỉ hơi hơi nhíu mày không làm cho người khác phát hiện ra được, sau đó lại giãn ra rất nhanh. Cậu cup mí mắt xuống, che giấu cảm xúc vừa chột lóc lên, rồi cực kỳ nhanh chóng nâng mí mắt lên, chỉ thấy đôi mắt cậu bắt đầu biến hồng hồng, nhìn xuống tay phải mình, trên mặt có vẻ hơi hoảng sợ kêu lên, ngậm miệng theo tiếng khóc nức nở, “Máu, máu, chảy máu mất rồi!” Cùng lúc đó, cậu còn đưa tay ra một lần nữa tới trước mặt Địch Vũ Liễn, phoi ra cánh tay đầy máu làm chứng cứ.

Thấy trong mắt cậu dần dần nổi lên chút sưng mù, Địch Vũ Liễn nhất thời cảm thấy kinh ngạc, sát khí quanh thân vì thế mà trở nên yếu ớt dần, khuôn mặt vốn đang phần nộ cũng trở nên mềm mại hơn, trong lòng thật không rõ: Cậu ta, một đứa con trai lớn như vậy mà lại đang muốn khóc sao!?

Người nào đó không thêm nói thêm lời nào nữa, chỉ dùng khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khạo mang vẻ tui thân cùng cực đối diện với đứa bé con, trông thật đáng thương hít hít cái mũi, trong mắt lại có ánh nước lấp lánh, có vẻ như nước mắt rồi cuộc cũng đã được hình thành, ở nơi nào đó lần qua lần lại, chỉ là mãi cũng không thấy rơi xuống. Cậu đây là đang im lặng trách móc, không tiếng động lên án tên đầu sỏ gây chuyện kia, hành động như thế kia tàn nhẫn đến cỡ nào, bạo lực đến mức máu đến cỡ nào nha!

Việc này làm cho đứa bé vẫn đang trừng cậu trong lòng không biết phải làm sao, lần đầu tiên gặp được người như thế này, không biết làm thế nào để

ứng phó với loại trường hợp này, ngộ nhờ cậu ta thật sự khóc lên thì làm sao bây giờ?

Vì thế do bị ảnh hưởng bởi khuôn mặt khờ khạo tràn ngập sự tủi thân, Dịch Vũ Liễn dần dần có cảm giác áy náy, không tự chủ được liền từ từ cúi đầu, âm thanh nhỏ như muỗi nói lời xin lỗi: “Đúng, xin lỗi!”

“Không sao!” Thanh âm cực kỳ vui vẻ vang lên sang sảng, người nào đó cũng chẳng cần nghĩ ngợi đáp lại cực nhanh, cực gọn gàng! Tựa như là cậu ta đang đợi cho được lời xin lỗi này.

Gi? Dịch Vũ Liễn vội vàng ngẩng đầu lên rồi chỉ thấy khuôn mặt khờ của cậu ta cười đến là sáng lạn, thiếu chút nữa làm bé lóa mắt. Ngay lập tức, bé con trên đầu đặt đầy dấu chấm hỏi, lần đầu tiên trên mặt lộ ra vẻ đờ đẫn, không phản ứng kịp với tốc độ biến đổi sắc mặt cực nhanh của người nào đó. Cậu ta không phải muốn khóc sao? Vừa rồi nước mắt còn sắp rơi xuống nữa, mà nước mắt, đâu rồi!?

Lần này đến phiên Dịch Vũ Liễn tới sát mặt Vũ Văn Dật Thần. Hai tay bé nắm chặt lấy quần áo cậu ta, tựa hẳn vào trên người cậu, khuôn mặt nhỏ nhỏ tràn đầy sự hoang mang, bé như ong mầy, cẩn thận theo dõi hai tròng mắt của cậu, làm sao có thể như thế!? Một chút nước mắt cũng không thấy, tựa như toàn bộ những điều vừa thấy chỉ là ảo giác của bé mà thôi!

Uhm, vừa rồi bé con cắn xuống không chút do dự, bộ dáng hung ác thật làm cho cậu cảm thấy khiếp sợ, không sai, hết thấy chỉ là cậu đang hiểu lầm mà thôi. Chẳng thế thì sao chút biểu hiện khờ sở tủi thân của cậu lại có thể khơi dậy lòng áy náy của tiểu đệ đệ được, có thể thấy được rằng bé con này cũng không máu lạnh như vẻ ngoài, nhân chi sơ, quả nhiên tính bản thiện mà! Vũ Văn Dật Thần nghĩ rất lạc quan vui vẻ.

Cậu cứ vui phần của cậu còn Dịch Vũ Liễn vẫn cứ im lặng, nhưng trong lòng lại cuồng nộ: Cậu ta giả vờ, lúc này cậu ta giả vờ! Bé bị lừa! Kẻ lừa đảo này, cậu ta giả vờ thật giỏi!

“Tiểu đệ đệ, đừng luôn luôn hung dữ như thế, cần phải học làm sao để khống chế tính khí của chính mình! Đệ còn nhỏ như vậy, tựa như bây giờ học cần người để phát tiết tức giận bất mãn trong lòng, sau này lớn lên chẳng phải là sẽ giết người, tùy tiện lấy đi tính mạng của người khác mới có thể vừa lòng phải không? Vũ Văn Dật Thần trang trọng và nghiêm túc nói, đồng thời còn sờ sờ cái đầu nhỏ nhỏ của bé, căn bản không chút ý tới rằng tâm hồn của bé con hoàn toàn không hề đặt trên lời khuyên nhủ của cậu mà còn đang xoắn xuýt với việc bản thân bị lừa.

Sau khi khuyên bảo một chút, Vũ Văn Dật Thần ngắm nghía vết thương trên tay mình, lúc này đây mới cẩn thận đặt Dịch Vũ Liễn xuống đất, chuẩn bị băng bó vết thương, cũng bởi bé con cắn cũng không nhẹ nha! Khi cậu cúi đầu lấy thứ gì đó trong tay áo, trong lúc vô ý lại thoáng thấy có vết máu trên phần áo trước ngực, điều này làm cho cậu kinh ngạc buồn bực, tự mình đặt câu hỏi rốt cuộc máu này là từ đâu ra.

Mà bé thì lại đang muốn tức lên chợt phát hiện ra mình đã đứng trên đất rồi, hơi sững sốt một chút rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn về phía con người rút cuộc cũng thả bé xuống đất, con tức cũng bỗng nhiên giảm đi. Bé muốn cách xa người này một chút, xoay người bước mấy bước dài muốn rời đi, cái chân ngắn ngắn mới đi được vài bước lại thấy trên đỉnh đầu mình không còn ánh sáng, có một bóng đen bao trùm, quay đầu nhìn lại, ngạc nhiên thấy người nào đó đang xoay người, làm một động tác giang đôi tay hướng về phía bé, điều này làm cho Dịch Vũ Liễn cảm thấy lạnh cả sống lưng, nổi cả da gà, cậu ta lại muốn làm gì đây?

Bé quay đầu trở lại muốn chạy đi, đã không còn kịp, bị Vũ Văn Dật Thần chụp lấy, bé lên, lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận của Dịch Vũ Liễn biến thành màu đen, tên khốn nạn này, cậu ta bị ghen ghét bé rồi đúng không!?

Không thèm để ý tới tức giận cùng giận dũa của bé con trong lòng mình, Vũ Văn Dật Thần ôm bé đi về phía hòn giả sơn, đặt bé ngồi lên chỗ có thể nhìn thẳng cậu, tiếp theo đó cậu to gan kéo tay áo của bé lên, kiểm tra tại sao bé lại bị thương.

Đây thật sự là phạm vào điều kiêng kỵ lớn của bé rồi, không muốn người khác chạm vào bé nhưng lại không thể thoát khỏi đối phương, lửa giận trong lòng Dịch Vũ Liễn từ từ nổi lên, cuối cùng vào lúc tay Vũ Văn Dật Thần chạm vào chân bé, xấn ống quần của bé lên thì lửa giận bạo phát, bé muốn giết thẳng cha dâm tỳ tiện chạm vào bé này.

Bé lấy ra từ trong người một con tiểu chủy thủ cực kỳ nhỏ, nắm chặt lấy, muốn đâm vào lưng Vũ Văn Dật Thần, người đang cúi đầu xem chân bé kia.

“Á, chân của đệ bị thương rồi, rất đau đi? Ngoan nha, đại ca ca giúp đệ phù phù!” Chứng tỏ rằng phỏng đoán của bản thân không sai, vết máu kia quả nhiên là của bé con, trên khuôn mặt nhỏ khờ hiện lên cảm xúc chân thực, nhẹ nhàng thổi thổi vết thương cho bé.

Tay Dịch Vũ Liễn đang giơ lên giữa không trung bỗng dừng lại, thân mình cũng đồng thời cứng đờ, trong trí nhớ hiện ra cảnh tượng một người phụ nữ cũng ôn nhu thổi thổi vết thương cho mình giống như vậy, bên tai vang lên giọng nói nhỏ nhẹ yêu thương: “Tiểu chủ nhân, đau lắm đi! Ngoan, Mạc Phương giúp người phù phù!”

Vũ Văn Dật Thần lấy ra thuốc chữa thương từ trong tay áo, thật cẩn thận giúp bé bôi thuốc lên vết thương trên đùi, sợ rằng sẽ làm bé con đau. Cậu còn thật thân kỹ lấy thêm một mảnh vải băng bó vết thương từ ống tay áo đó, nghiêm túc băng lại vết thương đã được bôi thuốc, xé vải, thắt nút.

Thấy trên cánh tay cùng đùi bé có nhiều vết thương, Vũ Văn Dật Thần không ngừng khiếp sợ, hiện tại cậu mới biết được rằng tuy mẫu thân của cậu bị điên nhưng so với một số ít người mà nói, cậu đã hạnh phúc hơn rất nhiều. Tính cách của bé con giống như con nhím vậy hẳn là không thoát khỏi chuyện xưa đằng sau mấy vết thương đi!

Lấy lại tinh thần sau khi lạc vào trong ký ức, nhìn lại hành động của cậu ấy, cánh tay Dịch Vũ Liễn từ từ hạ thấp xuống đặt tại bên người, tùy Vũ Văn Dật Thần xử lý vết thương ở chân bé.

“Tốt rồi!” Vũ Văn Dật Thần hài lòng với việc xử lý vết thương của mình, ngẩng đầu, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười ôn hòa tựa như ánh mặt trời ấm áp,

chóp chóp mắt, thần bí hỏi Dịch Vũ Liễn, “Tiểu đệ đệ, có muốn ăn cái gì không?” Nói xong liền luồn tay vào ống tay áo quý báu kia lấy cái gì đó, khoe mắt trong lúc vô tình thoáng thấy ánh sáng gì đó lóe lên, cậu nhìn lại hướng đó một cách rất tự nhiên, đôi mắt vốn đang cười cong cong bỗng tròn, cảm rơi rớt vì sợ, ngạc nhiên nhìn chăm chăm vào thứ gì đó đang phát ra ánh sáng – một bàn tay nhỏ nhỏ nắm trong tay một thanh tiểu chủy thủ.

Mẹ ơi! Cậu đang nhìn thấy cái gì đây? Cậu đã nói rằng hoàng cung không phải là nơi người thường có thể ở mà, sao ngay cả một đứa nhỏ đều có thể lấy được thanh tiểu chủy thủ này? Việc này, cái kia, không phải là bé định dùng nó để đâm mình chứ!? Khóe miệng của cậu co giật một chút, đoán ra khả năng này làm cậu suýt chút nữa hôn mê, trong lòng mặc niệm: nhân chi sơ, tính bản thiện, là thiện! Không phải ác!

Dịch Vũ Liễn thấy Vũ Văn Dật Thần có vẻ giật mình, nhìn lại theo ánh mắt của cậu ta mới phát hiện ra cậu ấy đang nhìn tiểu chủy thủ của bé. Bé hừ một tiếng, mặt chẳng hề có cảm xúc gì chuẩn bị thu nó về, vừa lúc lại thấy cậu ta khôi phục vẻ tươi cười, hơn nữa còn cười với bé càng thân thiết hơn so với trước, thân thiết mang chút khoa trương! Mắt bé lóa lên chẳng nói câu nào, vậy mà trong một cái chớp mắt, bé cảm giác trong tay chợt nhẹ đi. Đợi đến khi bé kịp phản ứng lại thì phát hiện ra tiểu chủy thủ đã đi đường nào mất rồi.

Vũ Văn Dật Thần dùng vẻ tươi cười làm loi lorg phòng bị của bé con trong nháy mắt đó, ra tay nhanh như chớp, tay cướp lấy thanh tiểu chủy thủ.

“Tiểu đệ đệ, đừng tùy tiện lấy thứ này ra chơi nha! Rất nguy hiểm đó! Không cẩn thận một chút là có thể đã thương người! Hơn nữa đệ nhỏ như thể này rất dễ làm chính đệ bị thương đó!” Vũ Văn Dật Thần nhìn đăm đăm vào Dịch Vũ Liễn, mặt rất nghiêm túc giảng giải đạo lý, động tác của tay cũng rất không tự nhiên. Chỉ thấy cậu ta cũng chẳng hề nhìn đến thanh tiểu chủy thủ kia mà thuận tay quăng đi luôn, trong lòng kêu lên: A! Thứ gì đó nguy hiểm như vậy phải mau tổng đi, tổng đi!

Vì thế mà lần này đến phiên Dịch Vũ Liễn há miệng thật to, khóe miệng co co giật giật, ánh mắt di chuyển theo hướng tiểu chủy thủ di chuyển, tiếp đó học máu sau khi nhìn thấy thanh tiểu chủy thủ bay một đường vòng cung “bùm” một tiếng quang vinh hy sinh rơi xuống hồ nước cách đó không xa!

Của bé, của bé, tiểu chủy thủ chuyên dụng của bé! Tiểu chủy thủ bé dùng để phòng thân! Lúc bé vào Kiềm Vũ Tạ, có một chuyên gia tạo ra nó cho bé, bé có thể mang nó theo bên người, cực kỳ phù hợp, tiểu chủy thủ hợp với bé nhất lại bị thằng cha đó ném đi rồi! A.....! Tức chết bé rồi!

Bé nổi giận dùng dùng quay đầu lại, trừng mắt nhìn đầu sỏ gây chuyện, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khờ khờ của Vũ Văn Dật Thần cười sáng lạn như ánh mặt trời ấm áp, đôi mắt cong cong, miệng lộ ra hai chiếc răng nanh đáng yêu, hai má như ửng như hiện má lúm đồng tiền nhỏ nhỏ, đang cầm trong tay hai khối bánh đậu xanh, tựa như đang nịnh nọt, cất giọng hỏi bé: “Tiểu đệ đệ, ăn bánh đậu xanh đi!”

Dịch Vũ Liễn trừng mắt nhìn khối bánh đậu xanh không nói lời nào, bé còn tưởng cậu ta có cái gì đó ăn ngon, đùa bỡn cả nửa ngày cũng chỉ đem ra bánh đậu xanh cực kỳ bình thường! Hừ! Chỉ là hai khối bánh đậu xanh làm sao bồi thường thanh tiểu chủy thủ bảo bối của bé được! Nghĩ đi nghĩ lại, bé rất cuộc cũng không tự chủ được há miệng ra.

Ha ha, ăn đi, ăn đi! May mắn là cậu mang theo hai khối bánh theo người để qua được một cái canh giờ buổi chiều nhàm chán nơi đây, là trẻ con mà, dễ dỗ ngọt! Vũ Văn Dật Thần cười đến là vui vẻ.

Chính vì thế mà tại hòn giả sơn cách hồ nước xanh gọn sóng không xa, có một đứa con trai lớn xác một bên dứt bé con ăn cái gì đó, một bên vì hoàn cảnh khó khăn lạc đường mà không ngừng hỏi bé con phương hướng.

“Tiểu đệ đệ, con đường kia dẫn đi đâu vậy?”

“Tuệ Vũ Điện!”

Tuyệt đối không thể đi theo đường bên đó!

“Thế còn đường bên này dẫn ra đâu?”

“Đi thẳng sẽ có ngã ba, rẽ phải là Tả Hòa Điện, nơi ở của hoàng tử; rẽ trái là đường đi tới An Khang Điện!”

Đường đấy cũng không thể đi!

“Thế đi đường nào mới có thể vô tình gặp được hộ vệ, để có thể xuất cung?”

Vô tình? Cậu ta muốn làm cái gì? Tuy rằng có nghi ngờ nhưng mỗi bé con vẫn trả lời: “Đi theo đường bên kia...” Bé con nói một hồi, khó có được kiên nhẫn chỉ đường rất tường tận.

Hai khối bánh đậu xanh đều chui vào trong bụng bé con, Vũ Văn Dật Thần rút khăn tay ra lau miệng cho bé.

“Tại sao ngươi lại xuất hiện tại nơi này?” Chưa từng gặp hẳn lần nào, cũng không ăn mặc như thái giám, cậu ta hẳn là tới tham gia buổi tuyển chọn thư đồng cho bé ngày hôm nay rồi! Cuối cùng cũng đến lượt Dịch Vũ Liễn đặt vấn đề.

“Ha ha, bởi vì lạc đường!”

Định Vũ Liễn nhăn mày, mơ hồ cảm thấy người này hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Vũ Văn Dật Thần ôm lấy bé con đặt xuống đất.

“Người tới tham gia buổi tuyển chọn thư đồng đúng không?” Nếu như đúng là như vậy... bé thật ra có thể miễn cho cậu ta không phải thi, trực tiếp chọn cậu ấy! Xem như cậu ta gặp may đi!

“....., ta lạc đường mà!” Người nào đó cúi đầu nhìn bé con, tránh không trả lời vào thẳng vấn đề, cho rằng bé con bốn tuổi sẽ không truy xét đến tận cùng đi.

“Bản hoàng tử đang hỏi người! Người chỉ có thể trả lời ‘phải’ hoặc ‘không phải’! Người tới tham gia tuyển chọn thư đồng có đúng không?” Bé con bốn tuổi này cũng không dễ bị lừa, phát hiện ra đối phương thật sự hỏi một đằng trả lời một nẻo, bé có chút mất hứng, lúc này mới trưng ra tư thế của hoàng tử.

Bản – hoàng – tử!? Á——! Bé con này là hoàng tử!? Nụ cười trên mặt Vũ Văn Dật Thần cứng đờ, trong lòng trẻ kờ kêu thảm một tiếng, mẹ ơi! Cậu nhất định là giả ngu lâu nên bây giờ choáng váng thật rồi! Không thì thì sao cậu không nghĩ đến lý do tại sao đứa nhỏ này lại xuất hiện tại hoàng cung! Trẻ con ở trong cung có thể chơi đùa tại nơi này trừ bỏ hoàng tử ra thì còn có thể là ai!? Cậu tin chắc rằng trong đám tham gia tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay tuyệt đối không có ai bị “lạc đường” giống cậu!

“Ha ha ha!” Vũ Văn Dật Thần không trả lời câu hỏi của bé, ngược lại chỉ cười gượng ba tiếng, sau khi chớp mắt vài cái, hai tay đưa lên đặt trên hai vai của bé, quay bé một vòng đưa lưng về phía cậu.

Địch Vũ Liễn rất buồn bực, cảm giác được tay cậu ta đặt trên vai bé buông lỏng ra, không biết cậu ta muốn làm gì, bé tự nhiên quay đầu lại, trùng hợp thấy người nào đó xoay người bắt đầu chạy, chạy như điên tựa như sau lưng có ác quỷ đuổi theo, trong nháy mắt đã trở thành một chấm đen nhỏ đàng xa.

Địch Vũ Liễn vẫn không hề nhúc nhích, đứng cạnh hòn giả sơn cách bên hồ không xa, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn lạnh lùng giờ khắc này đã biến đen, bị tức đến đen mặt, hơn thế nữa, trên đỉnh đầu dường như có hơi nước bốc lên.

—

Ghi chú:

Tiểu chủ thư: đoàn đao, kiếm ngắn, dao găm (các bạn có thể tìm thêm trên internet để nhìn thêm một số hình ảnh)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q1 C16: Dụng ý cuộc tuyển chọn thư đồng

Đến khi Bích Tiêu cùng Từ Địch quay lại, Địch Vũ Liễn vẫn không hề nhúc nhích đứng tại nơi đó hờn dỗi, chẳng qua lúc này bé đã không còn có sát khí u ám như trước đây mà hơi có chút trẻ con, phùng mang tròn má, chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, nhìn qua đã thấy bé có vẻ đã khôi phục một chút vẻ đáng yêu phù hợp với độ tuổi.

Cho dù bé có phân tích thế nào đi chăng nữa thì cũng ra được một kết luận là người con trai vừa rồi đến tham gia cuộc tuyển chọn thư đồng cho bé, vì cậu ta không phải hoàng huynh của bé, cũng không phải thái giám trong cung, như vậy thì chỉ có thể là người từ ngoài cung tới, nhưng cậu ta cũng không phải là con cháu hoàng thất, thế nên suy đoán của bé nhất định không có sai!

Hướng mà Vũ Văn Dật Thần kia chuẩn đi vừa vặn là con đường mà bé vừa chỉ cho cậu ta biết, cái con đường mà có thể vô tình gặp được hộ vệ đó. Đáng ghét! Ngay cả khi chạy trốn cũng không quên chọn đúng đường! Địch Vũ Liễn thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn chòng chọc vào con đường kia, nhớ lại lúc trước bé định giúp cậu ta không cần phải thi, tuyển thẳng làm thư đồng cho mình, nhưng người ta cũng không thêm cảm kích mà còn chạy trốn tựa như có ác quỷ đuổi theo phía sau, chạy nhanh đến mức lúc quay đầu lại đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu! Trong thoáng chốc, có một chút buồn bực đi kèm với cảm giác thất vọng lan tràn trong lòng, tâm trạng sa sút, hiếm khi tìm được một người thuận mắt... bỗng bé thu lại ngay lòng hờn dỗi của mình, hừ một tiếng, bé làm gì có nhìn cậu ta thấy thuận mắt đâu chứ! Có cái gì đặc biệt hơn người! Cậu ta không muốn thì bé cũng chẳng cần! Cứ chạy đi! Đừng có mà xuất hiện lại trước mặt bé, bằng không bé tuyệt đối sẽ khiến cậu ta hối hận vì dám trên chọc bé!

Lúc này đây Bích Tiêu đang đứng ở phía sau bỗng nhẹ nhàng lên tiếng gọi bé một tiếng: “Tiểu chủ tử, tôi đã mang hòm thuốc tới rồi, có thể bôi thuốc cho ngài bây giờ đây!”

“Không cần! Ta đã bôi thuốc rồi!” Địch Vũ Liễn hồi phục tinh thần, vẻ lạnh lùng trước đây đã trở lại trên khuôn mặt, sau khi bé lạnh giọng trả lời, liền cất bước đi về hướng Tuệ Vũ Điện.

Bích Tiêu cùng Từ Dịch ảo não nhìn nhau một chút, không rõ chủ từ nhà họ đã bôi thuốc lúc nào, nhưng là nô bộc trung thành nên cũng không hề hỏi nhiều, giữ vững nguyên tắc chỉ một lòng thuần phục, hai người nén lại những câu hỏi trong lòng, theo sát phía sau bé.

Khi Dịch Vũ Liễn sắp đến Tuệ Vũ Điện, từ xa đã thấy được có hơn mười đứa nhỏ đứng ngoài điện, có lẽ là do đã có người dẫn dò qua, không được làm ồn nên bây giờ tuy có nhiều người nhưng cực kỳ yên tĩnh.

Vừa thấy Thập lục hoàng tử tới, vị Đào công công lớn tuổi vội vàng tiếp đón, vẻ mặt căng thẳng mở miệng giải thích: “Thập lục điện hạ, ngài nên minh xét, người tự ý hủy đi tư cách dự thi của mấy đứa nhỏ kia là Văn công công...”

“Câm miệng!” Dịch Vũ Liễn trừng mắt, liếc ông ta một cái, bé rất không kiên nhẫn nghe những lời từ một người mà bé không biết, sau đó bé liền gọi tiểu giám hầu hạ bên người đến giải thích, “Tiểu Phúc Từ!”

Tiểu Phúc Từ đi tới bên người Dịch Vũ Liễn, khom lưng bẩm báo việc Văn công công dám cả gan làm loạn, đồng thời dâng bản danh sách trong tay lên trước mặt bé để cho bé nhìn lướt qua.

Dịch Vũ Liễn tùy tiện lật lật vài trang bản danh sách trên tay Tiểu Phúc Từ, khuôn mặt hồ hững hờ: “Tổng cộng có tất cả bao nhiêu người?”

“Bảy mươi sáu người!”

“Thế Văn công công dẫn theo bao nhiêu người?”

“Mười tám người!”

“Hừ!” Dám tự ý đánh rớt nhiều người như vậy! “Xuất thân của mười tám người kia như thế nào?”

Ngay lập tức, Tiểu Phúc Từ lật bản danh sách lên, lần lượt chỉ vào từng tên không có trong đội ngũ hiện tại nói qua, xem ra cậu đã điểm danh qua từ trước.

Khi nói về gia thế của mỗi người, Tiểu Phúc Từ giải thích rất kỹ càng, mười tám người này đều xuất thân từ danh môn quý tộc, chỉ cần xem tên họ là biết là gia tộc nào, thêm vào nữa, Tiểu Phúc Từ trước khi lên mười cũng đã từng là một vị tiểu thiếu gia của Phong gia, một số trong hai mươi tư nhà quý tộc, khi tuổi vẫn còn nhỏ cậu vẫn thường nghe cha cậu giảng giải tường tận về chuyện của các thế gia, cậu vẫn nhớ được rất rõ ràng. Mà một thiếu gia quý tộc cuối cùng lại lưu lạc thành thái giám cũng bởi vì trụ cột duy nhất của Phong tộc là cha cậu bỗng nhiên mắc bạo bệnh mà chết, khiến cho một bộ tộc vốn đã suy tàn nay lại càng tụt dốc hơn nữa. Đời sống trong nhà trở nên khốn đốn, đệ muội lần lượt chết trẻ, chỉ còn sót lại hai người là cậu cùng một đệ đệ nhỏ tuổi nhất, mẫu thân của cậu cũng vì gia đình gặp chuyện không may mà đau ốm liên miên, bệnh tình càng ngày càng trầm trọng. Chính vì không có tiền đi khám bệnh, Tiểu Phúc Từ bất chấp sự phản đối của tiểu thúc nhà mình mà bán mình vào trong cung, trở thành một tên tiểu thái giám, dù vậy tiền bán thân cũng không thể cứu được mẫu thân của cậu.

Đường đường là con cháu nhà quý tộc mà lại trở thành công công, cuộc sống của Tiểu Phúc Từ cũng không hề dễ chịu, Phong gia đã đoạn tuyệt quan hệ với cậu, không vừa ý với việc cậu tự hạ thấp mình! Thái giám cung nữ trong cung cười nhạo cậu, ai ai cũng khi nhục cậu! Nhóm các vị nương nương xuất thân hiển hách khi biết chuyện liền tỏ ra khinh bỉ, chán ghét, tự như vị Thực phi đã chết kia đối xử với cậu khiến cho cậu có cảm giác là mình cực kỳ bị đày đoạ! Một lần kia cậu thực sự đã cho rằng bản thân mình sẽ chết, sẽ gặp lại cha mẹ tại âm ty, nhưng lại được Thập lục hoàng tử ra tay cứu giúp, lúc này đây mới khôi phục được địa vị bản thân. Thế mới biết, cậu cuộc đời này đã lập lời thề tận trung với Thập lục hoàng tử, tận tâm tận lực với từng mệnh lệnh của Dịch Vũ Liễn, không chỉ giải thích rõ ràng tường tận mà còn đem bối cảnh gia thế của mười tám người kia giải thích theo trình tự từ cao đến thấp.

Dịch Vũ Liễn lắng nghe cẩn thận, sau khi nghe xong cũng trầm lặng không nói một câu nào, liên tưởng đến lời nói của phụ hoàng chiều qua có nói với với bé. Cuộc tuyển chọn lần này không chỉ là tuyển thư đồng cho bé, mà còn là một lần kiểm tra đánh giá của phụ hoàng đối với việc học tập của bé trong khoảng thời gian này.

“Liễn nhi, những tên thư đồng này con nên tuyển thật kỹ, suy nghĩ cẩn thận rồi mới chọn! Đừng quên những thứ trăm đã dạy con, chọn người ở bên mình cần chọn như thế nào, cần chọn dạng người gì! Bên cạnh đó, con nhớ lại một chút xem năm nay trăm đã đề Thái phó dạy con lịch sử của các triều đại trước, cùng với việc liên hệ lại nội dung nói chuyện ngày thường của trăm với con! Trăm hi vọng con có khả năng đưa ra được một cái kết quả làm trăm vừa ý!” Dáng vẻ tươi cười của Diên Lân Đế mang theo thâm ý.

Tình hình của Dịch Vũ Liễn không hề giống với các hoàng tử khác, Thái phó của bé, Vương Trí Lợi năm nay đã sáu mươi tám. Ông chính là Thái phó của Diên Lân Đế tại lúc Đế vẫn còn đang là hoàng tử, bị Đế đặc biệt hạ chỉ mời ông trở lại hoàng cung dạy dỗ Dịch Vũ Liễn. Nội dung học tập của hoàng tử khác đều do chính Thái phó tự mình quyết định, dạy theo những nội dung cơ bản nhất, nhưng nội dung học tập của bé ngoại trừ việc chính Thái phó tự mình chọn lựa nội dung nền tảng, còn có những nội dung mà Diên Lân Đế đặc biệt chỉ định. Sau tháng năm năm nay, từ khi bé tiến vào An Khang Điện ở, Diên Lân Đế mỗi ngày đều dành tới nửa canh giờ để tới dạy bé quyền mưu thế lực.

Ban đầu Dịch Vũ Liễn không thể hiểu thấu đáo ý tứ của phụ hoàng bé, những mặt mà lịch sử những triều đại trước đề cập đến rất trải rộng, bé còn chưa có học xong, mà những thứ gì đó phụ hoàng cùng bé bàn luận ngày thường cũng hết sức hỗn tạp, bé chỉ có thể nghĩ ra được rằng cái gọi là thành quả vền vẹn là chuyện người được bé chọn phù hợp với tâm tư của phụ hoàng bé, nhưng mà lúc này đây, sau khi bé nghe được việc làm của Văn công công, bé bỗng nhiên phát hiện ra rằng chuyện không chỉ có vậy.

Sở dĩ bé phái Tiểu Phúc Từ tự mình đi kiểm tra số lượng những đứa trẻ tham gia tuyển chọn là vì sáng nay Thái phó Vương Chi Lê có hỏi: “Thập lục điện hạ, cuộc tuyển chọn này mục đích là tuyển chọn thư đồng cho ngài, ngài không phái một người bên mình nhìn qua từ đầu đến cuối một chút sao?”

Dù sao cũng có cảm giác Thái phó cùng Phụ hoàng của bé cũng là một dạng, ưa thích nói lời mang hàm ý khác, đòi hỏi nhiều suy nghĩ, thế nên Dịch Vũ Liễn thầm nghĩ một chút rồi lệnh cho Tiểu Phúc Tử buổi chiều tự mình đi một chuyến, không nghĩ tới thật sự là có chuyện phát sinh!

Vị Văn công công này có lá gan cũng không nhỏ! Dịch Vũ Liễn khó chịu khi nghĩ lại. Bé xem lại một lượt những đứa nhỏ bị ông ta tự tiện gạch tên đó một chút, trong đầu đột nhiên xẹt qua hai câu giảng của Thái phó về lịch sử những triều đại trước mà ông rất nhấn mạnh “Tiền triều sở dĩ diệt vong, hoạn quan là một trong những nhân tố chủ yếu! Ngoại thích cầm quyền là một nguyên nhân chính khác gây nên sự hủy diệt!”

Dịch Vũ Liễn thoáng nhớ lại một vấn đề mà từ trước tới nay bé không thể trả lời khiến cho phụ hoàng bé vừa ý, khi đó là Đế có mười ba đứa con, trong đó mười một đứa là hoàng tử, nhập Tuệ Vũ Điện, cùng đi với hai mươi hai đứa thư đồng, lúc đó Diên Lân Đế có nói ra tên tuổi gia thế của toàn bộ hai mươi hai tên thư đồng đó, để Dịch Vũ Liễn nói ra có vấn đề gì không ổn. Bé chỉ có thể đáp duy nhất một điều là toàn bộ những người này đều là con cháu danh gia quyền thế, điều này khiến cho Diên Lân Đế rất không vừa lòng.

Nhưng hiện nay bé đã có thể đưa ra câu trả lời! Ngoại thích! Những tên thư đồng kia, tất cả đều xuất thân từ những gia tộc ngoại thích nắm quyền thế! Bầu bạn bên người hoàng tử có mẫu phi địa vị cao đều là những đứa trẻ trong gia tộc mẫu phi của chính mình, cứ như thập nhị hoàng tử, thư đồng bên người cậu ta vẫn là người của gia tộc bên nhà mẹ đó, đây chẳng phải là cảm giác bị gia tộc đó nắm trong tay giám thị.

Văn công công mang theo mười tám người, bé không thể chọn đủ chỉ là một người! Dịch Vũ Liễn cuối cùng cũng đưa ra được kết luận, nhưng chung quy bé cũng nhận ra được điều mà phụ hoàng bé muốn không chỉ là như thế này. Bé nên làm như thế nào để có thể ra được cái kết quả mà phụ hoàng thật sự mong muốn? Tên Văn công công này nên xử trí ra sao cho tốt? Dịch Vũ Liễn tuy nói đã hiểu rõ hơn một chút, nhưng dù có thông minh đến mấy thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn chẳng thể đoán ra được dụng ý chân chính của Diên Lân Đế, bé chỉ có thể quyết định trước hết đi tới nhìn Mậu Học Hiên rồi sau đó mới quyết định tiếp!

“Để cho tất cả bọn họ đều đứng chờ tại đây, lúc nào ta nói vừa lòng thì lúc đó mới thôi!” Sau khi nói xong, Dịch Vũ Liễn lệnh cho Tiểu Phúc Tử cùng tỷ muội Bích Tiêu đi theo, từ Tuệ Vũ Điện chuyển hướng đi về phía Mậu Học Hiên.

Tiểu Phúc Tử đi trước, lúc lúc lại len lén nhìn trộm một đứa nhỏ đứng trong hàng ngũ kia, đứng lúc ấy hai ánh mắt chạm nhau. Đối phương phát hiện ra việc mình quan sát Tiểu Phúc Tử vừa lúc bị cậu nhìn thấy, ngay lập tức mặt mày xấu hổ nhanh chóng nhìn vòng vo sang một mục tiêu khác, tuy vậy vẫn khiến cho Tiểu Phúc Tử thấy rõ được vành mắt của cậu ta ửng hồng.

Tuy rằng đã ba năm không thấy nhưng trước đây Tiểu Phúc Tử chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra người đó là đệ đệ của mình. Nhiều năm qua cậu cùng gia tộc cắt đứt quan hệ, chưa từng quay lại, nhưng cậu cũng nghe nói qua việc hôn sự được đính ước từ nhỏ của tiểu thúc do vì đối phương khinh vì gia cảnh bần hàn, cấp cho một khoản tiền hủy bỏ hôn ước, tiểu thúc năm nay gần hai mươi tuổi sau khi có được món tiền kia, học tập gian khổ, cuối cùng tại kỳ thi Hương năm ngoái cũng đã đạt được công danh, hiện tại đang làm một chức quan tại Hàn Lâm Viện, chẳng hạn đây là lý do mà đệ đệ có thể tới tham gia tuyển chọn.

Nếu như tiểu chủ tử có thể chọn trúng đệ đệ thì tốt rồi! Vành mắt Tiểu Phúc Tử cũng trở nên đỏ hồng, trong lòng mong chờ, cố nén cảm giác chua xót khổ sở, cố gắng bắt kịp tiểu chủ tử nhà mình.

Dịch Vũ Liễn vừa vào Mậu Học Hiên, không hề mở miệng mà chỉ đứng ngoài cửa vào, đôi mắt đảo quanh bốn phía nhìn số người đang trả lời kia, đến đếm qua số người, không khỏi cau mày, sao lại là mười bảy người? Bé đột nhiên nhớ tới đứa con trai mình gặp trước đó, chẳng lẽ là cậu ta chuồn ra từ đoàn người này? Hừ hừ! Xem cậu ta có thể trốn đi đâu, chỉ cần bảo Tiểu Phúc Tử đối chiếu bầu danh sách tra ra một cái liền biết ngay là thiếu ai, ngay lập tức, bé muốn phân phó cho Tiểu Phúc Tử đi tra người.

“Người giúp ta nhìn xem...” Dịch Vũ Liễn bỗng dừng lại không nói, cũng bởi bé nghĩ rằng nếu cậu ta đã có dũng khí trốn đi, tức là đã không muốn làm thư đồng của bé, bé cũng không nghĩ sẽ để một người như vậy ở bên mình, mà lại nói thêm, nếu như cậu ta thật sự là một trong mười tám người ở đây, bé càng không thể chọn!

Tiểu Phúc Tử cung kính chờ đợi mệnh lệnh của chủ tử nhà mình, nhưng lại không nghe thấy vẻ sau.

Dịch Vũ Liễn quyết định chuyên tâm vào vấn đề nan giải của phụ hoàng bé đưa ra, chẳng thèm quan tâm đến chuyện của đứa con trai kia nữa. Bé xua xua tay nói: “Quên đi, không có gì!”

Về phần Vũ Văn Dật Thần, sau khi nhanh chân chạy trốn, thấy rằng không có ai phía sau đuổi theo liền dừng lại, nói thầm một tiếng, thật nguy hiểm! Về sau làm việc phải cẩn thận một chút! Sau đó cậu tìm ra một hòn giả sơn cực lớn, ba mặt xung quanh đều không có ai đi ngang qua, sau khi trèo lên đỉnh hòn giả sơn, cậu lòi ra từ ống tay áo bách bào một cuốn y thư, nằm dựa trên hòn giả sơn, mở sách ra đọc.

Chính lúc này đang là giờ Thân (13-15h), thường thường Yến Đô vào đầu giờ Tuất (17-19h) trời đã trở tối, chính vì thế Vũ Văn Dật Thần mới quyết định trước phải phải phơi nắng đọc sách, tới lúc sắp qua giờ Dậu thì kết thúc tình trạng “Lạc đường” của cậu là được rồi.

Ngay sau đó chỉ thấy cậu mắt không chớp dõi theo những nội dung trong sách, lâu lâu mới lật tiếp một trang, mà về khờ ngốc mà cậu luôn luôn thể hiện ra giống một lớp vỏ bảo vệ bản thân lúc này đây đã dần dần mất đi theo về mặt chuyên chú của cậu. Vàng thái dương chiếu xuống người cậu những tia nắng ấm áp, ánh sáng mờ ảo quây quanh người cậu, tư thế trầm ổn vốn có như tuyên bố rằng mọi chuyện trong cuộc đời này của cậu sẽ được cậu nắm tại trong tay, cậu vĩnh viễn biết rằng bản thân mình luôn luôn muốn gì, nhưng cậu không biết Mậu Học Hiên sắp sửa sửa nổi lên một trận gió tanh mưa máu, mà chính bởi vì cậu không có hứng thú với địa vị quyền lực, trong lúc vô tình, bản thân đã cứu được gia tộc tránh khỏi một hồi tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q1 C16: Dụng ý cuộc tuyển chọn thư đồng

Đến khi Bích Tiêu cùng Tử Dịch quay lại, Dịch Vũ Liễn vẫn không hề nhúc nhích đứng tại nơi đó hờn dỗi, chẳng qua lúc này bé đã không còn có sát khí u ám như trước đây mà hơi có chút trẻ con, phùng mang tròn má, chu cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận, nhìn qua đã thấy bé có vẻ đã khôi phục một chút về đáng yêu phù hợp với độ tuổi.

Cho dù bé có phân tích thế nào đi chăng nữa thì cũng ra được một kết luận là người con trai vừa rồi đến tham gia cuộc tuyển chọn thư đồng cho bé, vì cậu ta không phải hoàng huynh của bé, cũng không phải thái giám trong cung, như vậy thì chỉ có thể là người từ ngoài cung tới, nhưng cậu ta cũng không phải là con cháu hoàng thất, thế nên suy đoán của bé nhất định không có sai!

Hướng mà Vũ Văn Dật Thần kia chuẩn đi vừa vặn là con đường mà bé vừa chỉ cho cậu ta biết, cái con đường mà có thể vô tình gặp được hộ vệ đó. Đáng ghét! Ngay cả khi chạy trốn cũng không quên chọn đúng đường! Dịch Vũ Liễn thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn chồng chọc vào con đường kia, nhớ lại lúc trước bé định giúp cậu ta không cần phải thi, tuyển thẳng làm thư đồng cho mình, nhưng người ta cũng không thêm cảm kích mà còn chạy trốn tựa như có ác quỷ đuổi theo phía sau, chạy nhanh đến mức lúc quay đầu lại đã chẳng còn thấy bóng dáng đâu! Trong thoáng chốc, có một chút buồn bực đi kèm với cảm giác thất vọng lan tràn trong lòng, tâm trạng sa sút, hiếm khi tìm được một người thuận mắt... bỗng bé thu lại ngay lòng hờn dỗi của mình, hừ một tiếng, bé làm gì có nhìn cậu ta thấy thuận mắt đâu chứ! Có cái gì đặc biệt hơn người! Cậu ta không muốn thì bé cũng chẳng cần! Cứ chạy đi! Đừng có mà xuất hiện lại trước mặt bé, bằng không bé tuyệt đối sẽ khiến cậu ta hối hận vì dám trêu chọc bé!

Lúc này đây Bích Tiêu đang đứng ở phía sau bỗng nhẹ nhàng lên tiếng gọi bé một tiếng: “Tiểu chủ tử, tôi đã mang hòm thuốc tới rồi, có thể bôi thuốc cho ngài bây giờ đây!”

“Không cần! Ta đã bôi thuốc rồi!” Dịch Vũ Liễn hồi phục tinh thần, vẻ lạnh lùng trước đây đã trở lại trên khuôn mặt, sau khi bé lạnh giọng trả lời, liền cất bước đi về hướng Tuệ Vũ Điện.

Bích Tiêu cùng Tử Dịch ảo não nhìn nhau một chút, không rõ chủ tử nhà họ đã bôi thuốc lúc nào, nhưng là nô bộc trung thành nên cũng không hề hỏi nhiều, giữ vững nguyên tắc chỉ một lòng thuần phục, hai người nén lại những câu hỏi trong lòng, theo sát phía sau bé.

Khi Dịch Vũ Liễn sắp đến Tuệ Vũ Điện, từ xa đã thấy được có hơn mười đứa nhỏ đứng ngoài điện, có lẽ là do đã có người dẫn dò qua, không được làm ồn nên bây giờ tuy có nhiều người nhưng cực kỳ yên tĩnh.

Vừa thấy Thập lục hoàng tử tới, vị Đào công công lớn tuổi vội vàng tiếp đón, vẻ mặt căng thẳng mở miệng giải thích: “Thập lục điện hạ, ngài nên minh xét, người tự ý hủy đi tư cách dự thi của mấy đứa nhỏ kia là Văn công công...”

“Câm miệng!” Dịch Vũ Liễn trừng mắt, liếc ông ta một cái, bé rất không kiên nhẫn nghe những lời từ một người mà bé không biết, sau đó bé liền gọi tiểu giám hầu hạ bên người đến giải thích, “Tiểu Phúc Tử!”

Tiểu Phúc Tử đi tới bên người Dịch Vũ Liễn, khom lưng bẩm báo việc Văn công công dám cả gan làm loạn, đồng thời dâng bản danh sách trong tay lên trước mặt bé để cho bé nhìn lướt qua.

Dịch Vũ Liễn tùy tiện lật lật vài trang bản danh sách trên tay Tiểu Phúc Tử, khuôn mặt hờ hững hỏi: “Tổng cộng có tất cả bao nhiêu người?”

“Bảy mươi sáu người!”

“Thế Văn công công dẫn theo bao nhiêu người?”

“Mười tám người!”

“Hừ!” Dám tự ý đánh rớt nhiều người như vậy! “Xuất thân của mười tám người kia như thế nào?”

Ngay lập tức, Tiểu Phúc Tử lật bản danh sách lên, lần lượt chỉ vào từng tên không có trong đội ngũ hiện tại nói qua, xem ra cậu đã điểm danh qua từ trước.

Khi nói về gia thế của mỗi người, Tiểu Phúc Tử giải thích rất kỹ càng, mười tám người này đều xuất thân từ danh môn quý tộc, chỉ cần xem tên họ là biết là gia tộc nào, thêm vào nữa, Tiểu Phúc Tử trước khi lên mười cũng đã từng là một vị tiểu thiếu gia của Phong gia, một số trong hai mươi tư nhà quý tộc, khi tuổi vẫn còn nhỏ cậu vẫn thường nghe cha cậu giảng giải tường tận về chuyện của các thế gia, cậu vẫn nhớ được rất rõ ràng. Mà một thiếu gia quý tộc cuối cùng lại lưu lạc thành thái giám cũng bởi vì trụ cột duy nhất của Phong tộc là cha cậu bỗng nhiên mắc bạo bệnh mà chết, khiến cho một bộ tộc vốn đã suy tàn nay lại càng tụt dốc hơn nữa. Đời sống trong nhà trở nên khốn đốn, đệ muội lần lượt chết trẻ, chỉ còn sót lại hai người là cậu cùng một đệ đệ nhỏ tuổi nhất, mẫu thân của cậu cũng vì gia đình gặp chuyện không may mà đau ốm liên miên, bệnh tình càng ngày càng trầm trọng. Chính vì không có

tiền đi khám bệnh, Tiểu Phúc Tử bất chấp sự phản đối của tiểu thúc nhà mình mà bán mình vào trong cung, trở thành một tên tiểu thái giám, dù vậy tiền bán thân cũng không thể cứu được mẫu thân của cậu.

Đường đường là con cháu nhà quý tộc mà lại trở thành công công, cuộc sống của Tiểu Phúc Tử cũng không hề dễ chịu, Phong gia đã đoạn tuyệt quan hệ với cậu, không vừa ý với việc cậu tự hạ thấp mình! Thái giám cung nữ trong cung cười nhạo cậu, ai ai cũng khi nhục cậu! Nhóm các vị nương nương xuất thân hách khí biết chuyện liền tỏ ra khinh bỉ, chán ghét, tự như vị Thục phi đã chết kia đối xử với cậu khiến cho cậu có cảm giác là mình cực kỳ bị đày đoạ! Một lần kia cậu thực sự đã cho rằng bản thân mình sẽ chết, sẽ gặp lại cha mẹ tại âm ty, nhưng lại được Thập lục hoàng tử ra tay cứu giúp, lúc này đây mới khôi phục được địa vị bản thân. Thế mới biết, cậu cuộc đời này đã lập lời thề tận trung với Thập lục hoàng tử, tận tâm tận lực với từng mệnh lệnh của Dịch Vũ Liễn, không chỉ giải thích rõ ràng tường tận mà còn đem bối cảnh gia thế của mười tám người kia giải thích theo trình tự từ cao đến thấp.

Dịch Vũ Liễn lắng nghe cẩn thận, sau khi nghe xong cũng trầm lặng không nói một câu nào, liên tưởng đến lời nói của phụ hoàng chiều qua có nói với với bé. Cuộc tuyển chọn lần này không chỉ là tuyển thư đồng cho bé, mà còn là một lần kiểm tra đánh giá của phụ hoàng đối với việc học tập của bé trong khoảng thời gian này.

“Liễn nhi, những tên thư đồng này con nên tuyển thật kỹ, suy nghĩ cẩn thận rồi mới chọn! Đừng quên những thứ trăm đã dạy con, chọn người ở bên mình cần chọn như thế nào, cần chọn dạng người gì! Bên cạnh đó, con nhớ lại một chút xem năm nay trăm đã để Thái phó dạy con lịch sử của các triều đại trước, cùng với việc liên hệ lại nội dung nói chuyện ngày thường của trăm với con! Trăm hi vọng con có khả năng đưa ra được một cái kết quả làm trăm vừa ý!” Dáng vẻ tươi cười của Diên Lân Đế mang theo thâm ý.

Tình hình của Dịch Vũ Liễn không hề giống với các hoàng tử khác, Thái phó của bé, Vương Trí Lợi năm nay đã sáu mươi tám. Ông chính là Thái phó của Diên Lân Đế tại lúc Đế vẫn còn đang là hoàng tử, bị Đế đặc biệt hạ chỉ mời ông trở lại hoàng cung dạy dỗ Dịch Vũ Liễn. Nội dung học tập của hoàng tử khác đều do chính Thái phó tự mình quyết định, dạy theo những nội dung cơ bản nhất, nhưng nội dung học tập của bé ngoại trừ việc chính Thái phó tự mình chọn lựa nội dung nền tảng, còn có những nội dung mà Diên Lân Đế đặc biệt chỉ định. Sau tháng năm năm nay, từ khi bé tiến vào An Khang Điện ở, Diên Lân Đế mỗi ngày đều dành tới nửa canh giờ để tới dạy bé quyền mưu thế lực.

Ban đầu Dịch Vũ Liễn không thể hiểu thấu đáo ý tứ của phụ hoàng bé, những mặt mà lịch sử những triều đại trước đề cập đến rất trải rộng, bé còn chưa có học xong, mà những thứ gì đó phụ hoàng cùng bé bàn luận ngày thường cũng hết sức hỗn tạp, bé chỉ có thể nghĩ ra được rằng cái gọi là thành quả vền vẹn là chuyện người được bé chọn phù hợp với tâm tư của phụ hoàng bé, nhưng mà lúc này đây, sau khi bé nghe được việc làm của Văn công công, bé bỗng nhiên phát hiện ra rằng chuyện không chỉ có vậy.

Sở dĩ bé phái Tiểu Phúc Tử tự mình đi kiểm tra số lượng những đứa trẻ tham gia tuyển chọn là vì sáng nay Thái phó Vương Chi Lê có hỏi: “Thập lục điện hạ, cuộc tuyển chọn này mục đích là tuyển chọn thư đồng cho ngài, ngài không phải một người bên mình nhìn qua từ đầu đến cuối một chút sao?”

Dù sao cũng có cảm giác Thái phó cùng Phụ hoàng của bé cùng là một dạng, ưa thích nói lời mang hàm ý khác, đòi hỏi nhiều suy nghĩ, thế nên Dịch Vũ Liễn trầm nghĩ một chút rồi lệnh cho Tiểu Phúc Tử buổi chiều tự mình đi một chuyến, không nghĩ tới thật sự là có chuyện phát sinh!

Vị Văn công công này có lá gan cũng không nhỏ! Dịch Vũ Liễn khó chịu khi nghĩ lại. Bé xem lại một lượt những đứa nhỏ bị ông ta tự tiện gạch tên đó một chút, trong đầu đột nhiên xẹt qua hai câu giảng của Thái phó về lịch sử những triều đại trước mà ông rất nhấn mạnh “Tiền triều sở dĩ diệt vong, hoạn quan là một trong những nhân tố chủ yếu! Ngoại thích cầm quyền là một nguyên nhân chính khác gây nên sự hủy diệt!”

Dịch Vũ Liễn thoáng nhớ lại một vấn đề mà từ trước tới nay bé không thể trả lời khiến cho phụ hoàng bé vừa ý, khi đó là Đế có mười ba đứa con, trong đó mười một đứa là hoàng tử, nhập Tuệ Vũ Điện, cùng đi với hai mươi hai đứa thư đồng, lúc đó Diên Lân Đế có nói ra tên tuổi gia thế của toàn bộ hai mươi hai tên thư đồng đó, để Dịch Vũ Liễn nói ra có vấn đề gì không ổn. Bé chỉ có thể đáp duy nhất một điều là toàn bộ những người này đều là con cháu danh gia quyền thế, điều đấy khiến cho Diên Lân Đế rất không vừa lòng.

Nhưng hiện nay bé đã có thể đưa ra câu trả lời! Ngoại thích! Những tên thư đồng kia, tất cả đều xuất thân từ những gia tộc ngoại thích nắm quyền thế! Bầu bạn bên người hoàng tử có mẫu phi địa vị cao đều là những đứa trẻ trong gia tộc mẫu phi của chính mình, cứ như thập nhị hoàng tử, thư đồng bên người cậu ta vẫn là người của gia tộc bên nhà mẹ đó, đây chẳng phải là cảm giác bị gia tộc đó nắm trong tay giám thị.

Văn công công mang theo mười tám người, bé không thể chọn dù chỉ là một người! Dịch Vũ Liễn cuối cùng cũng đưa ra được kết luận, nhưng chung quy bé cũng nhận ra được điều mà phụ hoàng bé muốn không chỉ là như thế này. Bé nên làm như thế nào để có thể ra được cái kết quả mà phụ hoàng thật sự mong muốn? Tên Văn công công này nên xử trí ra sao cho tốt? Dịch Vũ Liễn tuy nói đã hiểu rõ hơn một chút, nhưng dù có thông minh đến mấy thì vẫn chỉ là một đứa trẻ, vẫn chẳng thể đoán ra được dụng ý chân chính của Diên Lân Đế, bé chỉ có thể quyết định trước hết đi tới nhìn Mậu Học Hiên rồi sau đó mới quyết định tiếp!

“Để cho tất cả bọn họ đều đứng chờ tại đây, lúc nào ta nói vừa lòng thì lúc đó mới thôi!” Sau khi nói xong, Dịch Vũ Liễn lệnh cho Tiểu Phúc Tử cùng tỷ muội Bích Tiêu đi theo, từ Tuệ Vũ Điện chuyển hướng đi về phía Mậu Học Hiên.

Tiểu Phúc Tử đi trước, lúc lúc lại len lén nhìn trộm một đứa nhỏ đứng trong hàng ngũ kia, đúng lúc ấy hai ánh mắt chạm nhau. Đối phương phát hiện ra việc mình quan sát Tiểu Phúc Tử vừa lúc bị cậu nhìn thấy, ngay lập tức mặt mày xấu hổ nhanh chóng nhìn vòng vo sang một mục tiêu khác, tuy vậy vẫn khiến cho Tiểu Phúc Tử thấy rõ được vành mắt của cậu ta ửng hồng.

Tuy rằng đã ba năm không thấy nhưng trước đây Tiểu Phúc Tử chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhận ra người đó là đệ đệ của mình. Nhiều năm qua cậu cùng gia tộc cắt đứt quan hệ, chưa từng quay lại, nhưng cậu cũng nghe nói qua việc hôn sự được đính ước từ nhỏ của tiểu thúc do vì đối phương khinh vì gia cảnh bản hàn, cấp cho một khoản tiền hủy bỏ hôn ước, tiểu thúc năm nay gần hai mươi tuổi sau khi có được món tiền kia, học tập gian khổ, cuối cùng tại kỳ thi Hương năm ngoái cũng đã đạt được công danh, hiện tại đang làm một chức quan tại Hàn Lâm Viện, chẳng hẳn đây là lý do mà đệ đệ có thể tới tham gia tuyển chọn.

Nếu như tiểu chủ tử có thể chọn trúng đệ đệ thì tốt rồi! Vành mắt Tiểu Phúc Tử cũng trở nên đỏ hồng, trong lòng mong chờ, cố nén cảm giác chua xót khổ sở, cố gắng bắt kịp tiểu chủ tử nhà mình.

Địch Vũ Liễn vừa vào Mậu Học Hiên, không hề mở miệng mà chỉ đứng ngoài cửa vào, đôi mắt đảo quanh bốn phía nhìn số người đang trả lời kia, đến đếm qua số người, không khỏi cau mày, sao lại là mười bảy người? Bé đột nhiên nhớ tới đứa con trai mình gặp trước đó, chẳng lẽ là cậu ta chuồn ra từ đoàn người này? Hừ hừ! Xem cậu ta có thể trốn đi đâu, chỉ cần bảo Tiểu Phúc Tử đối chiến bầu danh sách tra ra một cái liền biết ngay là thiếu ai, ngay lập tức, bé muốn phân phó cho Tiểu Phúc Tử đi tra người.

“Người giúp ta nhìn xem...” Địch Vũ Liễn bỗng dừng lại không nói, cũng bởi bé nghĩ rằng nếu cậu ta đã có dũng khí trốn đi, tức là đã không muốn làm thư đồng của bé, bé cũng không nghĩ sẽ để một người như vậy ở bên mình, mà lại nói thêm, nếu như cậu ta thật sự là một trong mười tám người ở đây, bé càng không thể chọn!

Tiểu Phúc Tử cung kính chờ đợi mệnh lệnh của chủ tử nhà mình, nhưng lại không nghe thấy vẻ sau.

Địch Vũ Liễn quyết định chuyên tâm vào vấn đề nan giải của phụ hoàng bé đưa ra, chẳng thèm quan tâm đến chuyện của đứa con trai kia nữa. Bé xưa xưa tay nói: “Quên đi, không có gì!”

Về phần Vũ Văn Dật Thần, sau khi nhanh chân chạy trốn, thấy rằng không có ai phía sau đuổi theo liền dừng lại, nói thầm một tiếng, thật nguy hiểm! Về sau làm việc phải cẩn thận một chút! Sau đó cậu tìm ra một hòn giả sơn cực lớn, ba mặt xung quanh đều không có ai đi ngang qua, sau khi trèo lên đỉnh hòn giả sơn, cậu lôi ra từ ống tay áo bách bảo một cuốn y thư, nằm dựa trên hòn giả sơn, mở sách ra đọc.

Chính lúc này đang là giờ Thân (13-15h), thường thường Yên Đô vào đầu giờ Tuất (17-19h) trời đã trở tối, chính vì thế Vũ Văn Dật Thần mới quyết định trước phải phải phơi nắng đọc sách, tới lúc sắp qua giờ Dậu thì kết thúc tình trạng “Lạc đường” của cậu là được rồi.

Ngay sau đó chỉ thấy cậu mất không chớp dỗi theo những nội dung trong sách, lâu lâu mới lật tiếp một trang, mà về khờ ngốc mà cậu luôn luôn thể hiện ra giống một lớp vỏ bảo vệ bản thân lúc này đây đã dần dần mất đi theo về mặt chuyên chú của cậu. Vàng thái dương chiếu xuống người cậu những tia nắng ấm áp, ánh sáng mờ ảo quây quanh người cậu, tư thế trầm ổn vốn có như tuyên bố rằng mọi chuyện trong cuộc đời này của cậu sẽ được cậu nắm tại trong tay, cậu vĩnh viễn biết rằng bản thân mình luôn luôn muốn gì, nhưng cậu không biết Mậu Học Hiên sắp sửa nổi lên một trận gió tanh mưa máu, mà chính bởi vì cậu không có hứng thú với địa vị quyền lực, trong lúc vô tình, bản thân đã cứu được gia tộc tránh khỏi một hồi tai họa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q1 C17: Tâm tư lo lắng không yên

Tại Mậu Học Hiên bên kia đang diễn ra cuộc tuyển chọn thì Ngự thư phòng bên này lại diễn ra một hồi tranh cãi dữ dội cho chuyện nên là ai là người đầu tiên mang binh xuất chinh về biên giới đang diễn ra tranh chấp của Minh Lôi Quốc và Hắc Nhai Quốc. Thế lực tam quốc vốn tương đương, thế nên cứ tranh giành thì tranh giành, nhưng không thể tiếp diễn biến thành giằng co tạo nên chiến tranh, rồi nơi đó lại trở thành nơi chẳng ai quản lý được. Nhưng cục diện bảy thuộc địa của Hắc Nhai Quốc có biến động, nội chiến không ngừng, làm cho thế lực suy giảm. Buổi chiều đã nhận được tin tức tại biên cảnh Diên Huyền Quốc truyền lại, Minh Lôi Quốc luôn hiếu chiến nay đã bắt đầu rục rịch. Thế là Hoàng thượng liền ngay lập tức tuyên những quan viên có trách nhiệm đến thương nghị, đó là lý do vì sao Binh bộ Thị lang Vũ Văn Hạo Nhiên lại tự nhiên có mặt tại nơi này.

Lúc bắt đầu, mọi người vẫn luôn tranh luận không ngớt về việc có xuất binh hay không, sau khi hoàng thượng quyết định xuất binh, lại tiếp tục vì chuyện ai sẽ là người dẫn binh đi mà nổi lên tranh chấp. Khu đất thuộc địa kia có tài nguyên phong phú, nếu như dẫn binh đi đánh bại được đối phương, thì coi như miền đất đó trở thành lãnh thổ của nước mình rồi, có thể tưởng tượng ra, đó là công lớn vô cùng, thế nên ai cũng muốn để người nhà mình đi, Vũ Văn Hạo Nhiên cũng không ngoại lệ.

Ông rất muốn đệ đệ nhà mình Vũ Văn Hạo Kỳ nhận được việc dẫn binh đi này. Vũ Văn Hạo Kỳ từ thuở niên thiếu đã tòng quân, mấy lần chinh chiến phân tranh với nước láng giềng nhiều lần lập nên công trạng, dù có phong làm Trung Đức tướng quân, hàm tứ phẩm cũng không phải là quá, vậy mà đến năm phân tranh kết thúc, hoàng thượng lại vất vả đến Binh bộ, phong làm chủ quản Binh bộ, hàm lục phẩm, lời hoa mỹ viết ra chính là vì Hoàng đế lo lắng, nói rằng đóng quân tại biên cảnh cuộc sống khổ khó, đâu có so được với cuộc sống qua ngày tốt đẹp tại Yên Đô. Kỳ thực ra tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, mấy năm gần đây Hoàng thượng đối với gia tộc Vũ Văn vẫn còn có sự phòng bị, không nguyên ý để người Vũ Văn gia nắm giữ quá nhiều binh quyền.

Đương kim thánh thượng là một người âm trầm lại nhiều tâm kế, tính tình mưa gió thất thường, thành ra những năm gần đây ba anh em nhà ông xử lý công việc cũng rất cẩn thận. Vào năm cả tộc Mạc thị bị lưu đày khiến cho tộc Vũ Văn trở thành đại tộc duy nhất còn giữ đất phong trong tay, ngoài chuyện bôn ba vì đứa nhỏ khờ nhà ông, ba anh em cúi đầu hết sức có thể, thận trọng duy trì địa vị hiển hách của gia tộc chính mình.

Đó cũng là lý do vì sao sự mong muốn việc này rơi xuống đầu đệ đệ nhà mình cũng chỉ là hy vọng của Vũ Văn Hạo Nhiên mà thôi, cũng không nói ra miệng. Cũng bởi ông quan sát được biểu cảm của Hoàng thượng đoán rằng trong lòng Hoàng thượng sớm đã chọn lựa được người, hơn nữa mọi người đều tiến cử đến là những quan viên được phong chính tam phẩm, là các vị đại tướng quân, việc này cũng chẳng tới lượt anh em nhà mình.

Nghĩ được như vậy, con mắt của ông lướt qua một bên, ông hoang mang không hiểu vì có gì mà Thống lĩnh Ngự lâm quân, ngũ đệ nhà ông lại có mặt tại nơi này, đồng thời Phó thống lĩnh cũng đã ở tại đây, bên ngoài Ngự thư phòng có không ít hộ vệ, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì sao?

Đến lúc này, tranh luận chia ra làm ba phái, một phái theo Hữu thừa tướng Thôi Tường Tích, Hộ bộ thượng thư Ô Nghiễm Hoa dẫn đầu, tiến cử cháu rể của Thôi Thường Tích, Hoài Ân đại tướng quân Trần Chấn Đông. Một phái theo Bộ binh thượng thư Phương Thuận Đoan đứng đầu, đề nghị nên phái Chân Quân đại tướng quân, hay chính là Quyết vương gia Dịch Ngạo Anh. Cuối cùng một phái lại là Tả thừa tướng Liễu Chí Thành, Lại bộ thượng thư Hạ Tuấn Chương hết lòng tiến cử Hộ quốc đại tướng quân Lận Tương Tử xuất thân nghèo hèn.

“Thôi được rồi!” Diên Lân Đế lên tiếng cản trở mọi người lại tranh cãi thêm, “Cũng đã đến giờ rồi... mà buổi tuyển chọn thư đồng cho Thập lục hoàng tử bắt đầu lúc nào đấy nhỉ?” Câu trước đang lăm bằm, câu sau lại hỏi một vị công công đứng sau ông, Hoàng công công.

“Hỏi Hoàng thượng, là giờ Thân bắt đầu!”

“Uhm! Hôm nay là ngày thập lục hoàng nhi của trẫm tuyển chọn thư đồng, không biết đã tiến hành như thế nào rồi, chư vị ái khanh hãy cùng trẫm tới xem đi!” Dịch Ngạo Kiệt vui vẻ mở miệng mời, đứng dậy đi thẳng ra bên ngoài Ngự thư phòng.

“...” Tất cả mọi người đều không hiểu gì hết, không theo kịp tốc độ chuyển chủ đề của Hoàng thượng, buồn bực rằng một vị hoàng tử tuyển chọn thư đồng sao có thể so bì được với quốc gia đại sự, nhưng họ cũng chẳng dám phản bác lại, nhìn thấy Hoàng thượng đã rời đi rồi cũng vội vã đi theo.

Hai anh em nhà Vũ Văn vừa nghe thấy Hoàng thượng muốn đi xem buổi tuyển chọn, trong lòng “lộp bộp” một tý, có đôi chút khản thương.

Tối qua Vũ Văn Hạo Nhiên kéo Vũ Văn Dật Thần đi ôn tập, chư vị trưởng lão đi nghỉ ngơi, còn Vũ Văn Hạo Kỳ lại có một ý kiến, bởi vì rằng không biết chắc số lượng người hợp cách sơ tuyển trước kia nên ông muốn trước hết phải thu xếp tốt cho Văn công công, để khi ý quyết định người hợp cách sơ tuyển, chỉ lựa chọn hai đứa nhỏ thì tốt, buộc Thập lục hoàng tử chỉ có thể chọn lựa hai người kia. Đương nhiên, một trong hai người ấy chính là cháu trai cả của ông, người kia có là ai cũng không liên quan đến ông.

Vũ Văn Hạo Chính không đồng ý, ông cho rằng vẫn còn một vị Thái phó Vương Trí Lợi ở tại, hơn thế nữa Thập lục hoàng tử lại tự mình quyết định, không thể làm thế được. Nhưng Vũ Văn Hạo Kỳ lại cho rằng Thái phó trong triều đều không có địa vị thực quyền. không cần đề ý quá mức, người thông minh như Văn công công sẽ tự mình xử lý tốt được, còn vị hoàng tử bốn tuổi kia, chỉ là một đứa bé con chưa dứt sữa, biết cái gì đâu, chỉ cần Văn công công chọn trúng hai người, nói loạn một hồi, sao phải lo vị ấy không chọn? Hơn nữa mấy cuộc tuyển chọn thư đồng ngày xưa cũng chỉ đem bài thi của mấy người hợp cách sơ tuyển dâng lên Hoàng thượng, Hoàng thượng nhìn qua một chút rồi quyết định người. Kỳ thực, chưa có lần tuyển chọn nào Hạo Kỳ để hạ nhãn ngắm thao túng, nếu như không phải vì cháu trai đầu nhà ông quá mức ngu dốt, thì nào có tính đến khả năng không trúng tuyển.

Vũ Văn Hạo Chính không lay chuyển được tam ca của ông, cuối cùng cũng ưng thuận, liền lợi dụng chức vị, đem đó vào cung thu xếp việc này cho tốt, bất quá do ông kiên trì, khiến cho Vũ Văn Hạo Kỳ ban đầu vốn muốn tặng đồ cổ quý hiếm nay trở thành tặng ngân phiếu.

Sáng sớm ngày hôm nay Vũ Văn Hạo Nhiên mới biết được chuyện này, lúc mới nghe liền lo lắng đến việc này không ổn, về sau nghe nói vị Văn công công kia cũng đã nhận lời rồi, đồng lời Văn công công nói sẽ tự mình khiến cho vị Thái phó Vương Trí Lợi kia không nhúng tay vào, liền cũng yên lòng.

Nhưng lúc này Hoàng thượng bỗng nhiên có ý tưởng muốn đi xem tuyển chọn, ngộ nhờ Văn công công đệ trình bài thi để Hoàng thượng nhìn, trình độ của đứa nhỏ khờ nhà mình người trong nhà đều rõ, thế chẳng phải là sẽ hỏng bét sao! Nếu như lại để Hoàng thượng biết được bọn họ hối lộ Văn công công, để Hoàng thượng tìm được Vũ Văn gia bọn họ có điều sai sót, thì chính là việc rước họa vào thân!

Cứ như thế, hai anh em trong lòng thấp thỏm không yên, một đường đi cùng nhóm người với Hoàng thượng tới Tuệ Vũ Điện.

Vừa đến Tuệ Vũ Điện liền thấy nhiều đứa nhỏ đang đứng ngoài điện. Vị Đào công công kia thấy Hoàng thượng tới lại càng hoảng hốt, tiến lên phía trước không đợi Hoàng thượng hỏi, tự mình giải thích một lượt: “Hoàng thượng, ngài nên minh xét, người tự mình hủy bỏ tư cách dự tuyển của những đứa nhỏ đó, chỉ dẫn đi con cháu danh môn quan gia là Văn công công...”

“Thập lục hoàng tử nói như thế nào?” Hoàng thượng chặn đứng lời thao thao bất tuyệt mà Đào công công chuẩn bị nói.

“Thập lục hoàng khiến cho tất cả bọn họ chờ ngoài này, lúc nào ngài ấy nói rằng hài lòng, lúc đó mới có thể thôi.” Về mặt Đào công công trở lên kinh hãi.

“Vậy thì chứng cứ Thập lục hoàng tử nói chắc đã được xử lý tốt rồi!” Đối với cách làm của Văn công công, Hoàng thượng không lộ ra bất cứ cảm xúc gì, thậm chí cũng không hỏi nhiều, thế nhưng sắc mặt đại bộ phận quan viên đi theo sau ông cũng đều thay đổi.

Ngay lập tức, anh em nhà Vũ Văn đã hiểu rõ, không chỉ có một nhà các ông, mà những người có thể bị Văn công công dẫn vào trong nhất định là những nhà đã từng hối lộ, nhưng không biết bọn họ đã nói thế nào với Văn công công, mà xem tình hình hiện tại cũng cho biết rằng Văn công công không làm tốt việc, chẳng biết vì sao đã bị phát hiện, vì thế tâm trạng hai anh em các ông đều bất ổn, thầm nghĩ, Văn công công trước kia rất biết lo liệu, lần này sẽ không đem đến tai họa cho các ông chứ!

Không để cho bọn họ nghĩ nhiều, Hoàng thượng đã đi vào Tuệ Vũ Điện, hướng thẳng về Mậu Học Hiên. Mọi người theo sát phía sau, đến khi sắp vào cửa Mậu Học Hiên thì lại nghe thấy bên trong có tiếng trẻ con kêu khóc thảm thiết, khiến cho mọi người cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ: Cuộc thi tuyển

này sao lại có thanh âm như vậy truyền ra?

“Đánh cho ta, đánh thật mạnh vào cho ta!” Thanh âm non nớt của trẻ con lanh lảnh vang lên đầy tức giận, rõ ràng truyền vào trong tai từng người ngoài hiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q1 C17: Tâm tư lo lắng không yên

Tại Mậu Học Hiên bên kia đang diễn ra cuộc tuyển chọn thì Ngự thư phòng bên này lại diễn ra một hồi tranh cãi dữ dội cho chuyện nên là ai là người đầu tiên mang binh xuất chinh về biên giới đang diễn ra tranh chấp của Minh Lôi Quốc và Hắc Nhai Quốc. Thế lực tam quốc vốn tương đương, thế nên cứ tranh giành thì tranh giành, nhưng không thể tiếp diễn biến thành giằng co tạo nên chiến tranh, rồi nơi đó lại trở thành nơi chẳng ai quản lý được. Nhưng cục diện bảy thuộc địa của Hắc Nhai Quốc có biến động, nội chiến không ngừng, làm cho thế lực suy giảm. Buổi chiều đã nhận được tin tức tại biên cảnh Diên Huyền Quốc truyền lại, Minh Lôi Quốc luôn hiểu chiến nay đã bắt đầu rục rịch. Thế là Hoàng thượng liền ngay lập tức tuyên những quan viên có trách nhiệm đến thương nghị, đó là lý do vì sao Binh bộ Thị lang Vũ Văn Hạo Nhiên lại tự nhiên có mặt tại nơi này.

Lúc bắt đầu, mọi người vẫn luôn tranh luận không ngớt về việc có xuất binh hay không, sau khi hoàng thượng quyết định xuất binh, lại tiếp tục vì chuyện ai sẽ là người dẫn binh đi mà nổi lên tranh chấp. Khu đất thuộc địa kia có tài nguyên phong phú, nếu như dẫn binh đi đánh bại được đối phương, thì coi như miền đất đó trở thành lãnh thổ của nước mình rồi, có thể tưởng tượng ra, đó là công lớn vô cùng, thế nên ai cũng muốn để người nhà mình đi, Vũ Văn Hạo Nhiên cũng không ngoại lệ.

Ông rất muốn để đệ đệ nhà mình Vũ Văn Hạo Kỳ nhận được việc dẫn binh đi này. Vũ Văn Hạo Kỳ từ thuở niên thiếu đã tòng quân, mấy lần chinh chiến phân tranh với nước láng giềng nhiều lần lập nên công trạng, dù có phong làm Trung Đức tướng quân, hàm tứ phẩm cũng không phải là quá, vậy mà đến năm phân tranh kết thúc, hoàng thượng lại vất vả đến Binh bộ, phong làm chủ quản Binh bộ, hàm lục phẩm, lời hoa mỹ viết ra chính là vì Hoàng đế lo lắng, nói rằng đồng quân tại biên cảnh cuộc sống khổ khó, đâu có so được với cuộc sống qua ngày tốt đẹp tại Yên Đô. Kì thực ra tất cả mọi người đều thấy rõ ràng, mấy năm gần đây Hoàng thượng đối với gia tộc Vũ Văn vẫn còn có sự phòng bị, không nguyện ý để người Vũ Văn gia nắm giữ quá nhiều binh quyền.

Đương kim thánh thượng là một người âm trầm lại nhiều tâm kế, tính tình mưa gió thất thường, thành ra những năm gần đây ba anh em nhà ông xử lý công việc cũng rất cẩn thận. Vào năm cả tộc Mạc thị bị lưu đày khiến cho tộc Vũ Văn trở thành đại tộc duy nhất còn giữ đất phong trong tay, ngoài chuyện bốn ba vì đứa nhỏ khờ nhà ông, ba anh em cúi đầu hết sức có thể, thận trọng duy trì địa vị hiển hách của gia tộc chính mình.

Đó cũng là lý do vì sao sự mong muốn việc này rơi xuống đầu đệ đệ nhà mình cũng chỉ là hy vọng của Vũ Văn Hạo Nhiên mà thôi, cũng không nói ra miệng. Cũng bởi ông quan sát được biểu cảm của Hoàng thượng đoán rằng trong lòng Hoàng thượng sớm đã chọn lựa được người, hơn nữa mọi người đều tiến cử đề cử là những quan viên được phong chính tam phẩm, là các vị đại tướng quân, việc này cũng chẳng tới lượt anh em nhà mình.

Nghĩ được như vậy, con mắt của ông lướt qua một bên, ông hoang mang không hiểu vì có gì mà Thống lĩnh Ngự lâm quân, ngũ đệ nhà ông lại có mặt tại nơi này, đồng thời Phó thống lĩnh cũng đã ở tại đây, bên ngoài Ngự thư phòng có không ít hộ vệ, chẳng lẽ phát sinh chuyện gì sao?

Đến lúc này, tranh luận chia ra làm ba phái, một phái theo Hữu thừa tướng Thôi Tường Tích, Hộ bộ thượng thư Ô Nghiễm Hoa dẫn đầu, tiến cử cháu rể của Thôi Tường Tích, Hoài Ân đại tướng quân Trần Chấn Đông. Một phái theo Bộ binh thượng thư Phương Thuần Đoan đứng đầu, đề nghị nên phái Chân Quân đại tướng quân, hay chính là Quyết vương gia Dịch Ngạo Anh. Cuối cùng một phái lại là Tả thừa tướng Liễu Chí Thành, Lại bộ thượng thư Hạ Tuần Chương hết lòng tiến cử Hộ quốc đại tướng quân Lận Tương Tử xuất thân nghèo hèn.

“Thôi được rồi!” Diên Lân Đế lên tiếng cản trở mọi người lại tranh cãi thêm, “Cũng đã đến giờ rồi... mà buổi tuyển chọn thư đồng cho Thập lục hoàng tử bắt đầu lúc nào đấy nhỉ?” Câu trước đang lăm lăm, câu sau lại hỏi một vị công công đứng sau ông, Hoàng công công.

“Hồi Hoàng thượng, là giờ Thân bắt đầu!”

“Uhm! Hôm nay là ngày thập lục hoàng nhi của trẫm tuyển chọn thư đồng, không biết đã tiến hành như thế nào rồi, chư vị ái khanh hãy cùng trẫm tới xem đi!” Dịch Ngạo Kiệt vui vẻ mở miệng mời, đứng dậy đi thẳng ra bên ngoài Ngự thư phòng.

“...” Tất cả mọi người đều không hiểu gì hết, không theo kịp tốc độ chuyển chủ đề của Hoàng thượng, buồn bực rằng một vị hoàng tử tuyển chọn thư đồng sao có thể so bì được với quốc gia đại sự, nhưng họ cũng chẳng dám phản bác lại, nhìn thấy Hoàng thượng đã rời đi rồi cũng vội vã đi theo.

Hai anh em nhà Vũ Văn vừa nghe thấy Hoàng thượng muốn đi xem buổi tuyển chọn, trong lòng “lộp bộp” một tý, có đôi chút khản thương.

Tối qua Vũ Văn Hạo Nhiên kéo Vũ Văn Dật Thần đi ôn tập, chứ vị trưởng lão đi nghỉ ngơi, còn Vũ Văn Hạo Kỳ lại có một ý kiến, bởi vì rằng không biết chắc số lượng người hợp cách sơ tuyển trước kia nên ông muốn trước hết phải thu xếp tốt cho Văn công công, để khi y quyết định người hợp cách sơ tuyển, chỉ lựa chọn hai đứa nhỏ thì tốt, buộc Thập lục hoàng tử chỉ có thể chọn lựa hai người kia. Đương nhiên, một trong hai người ấy chính là cháu trai cả của ông, người kia có là ai cũng không liên quan đến ông.

Vũ Văn Hạo Chính không đồng ý, ông cho rằng vẫn còn một vị Thái phó Vương Trí Lợi ở tại, hơn thế nữa Thập lục hoàng tử lại tự mình quyết định, không thể làm thế được. Nhưng Vũ Văn Hạo Kỳ lại cho rằng Thái phó trong triều đều không có địa vị thực quyền. không cần đề ý quá mức, người thông minh như Văn công công sẽ tự mình xử lý tốt được, còn vị hoàng tử bốn tuổi kia, chỉ là một đứa bé con chưa dứt sữa, biết cái gì đâu, chỉ cần Văn công công chọn trúng hai người, nói loạn một hồi, sao phải lo vị ấy không chọn? Hơn nữa mấy cuộc tuyển chọn thư đồng ngày xưa cũng chỉ đem bài thi của mấy người hợp cách sơ tuyển dâng lên Hoàng thượng, Hoàng thượng nhìn qua một chút rồi quyết định người. Kỳ thực, chưa có lần tuyển chọn nào Hạo Kỳ để hạ nhân ngầm thao túng, nếu như không phải vì cháu trai đầu nhà ông quá mức ngu dốt, thì nào có tính đến khả năng không trúng tuyển.

Vũ Văn Hạo Chính không lay chuyển được tam ca của ông, cuối cùng cũng ưng thuận, liền lợi dụng chức vị, đem đó vào cung thu xếp việc này cho tốt, bất quá do ông kiên trì, khiến cho Vũ Văn Hạo Kỳ ban đầu vốn muốn tặng đồ cổ quý hiếm nay trở thành tặng ngân phiếu.

Sáng sớm ngày hôm nay Vũ Văn Hạo Nhiên mới biết được chuyện này, lúc mới nghe liền lo lắng đến việc này không ổn, về sau nghe nói vị Văn công công kia cũng đã nhận lời rồi, đồng lòng Văn công công nói sẽ tự mình khiến cho vị Thái phó Vương Trí Lợi kia không nhúng tay vào, liền cũng yên lòng.

Nhưng lúc này Hoàng thượng bỗng nhiên có ý tưởng muốn đi xem tuyển chọn, ngộ nhờ Văn công công đệ trình bài thi để Hoàng thượng nhìn, trình độ của đứa nhỏ khờ nhà mình người trong nhà đều rõ, thế chẳng phải là sẽ hỏng bét sao! Nếu như lại để Hoàng thượng biết được bọn họ hối lộ Văn công công, để Hoàng thượng tìm được Vũ Văn gia bọn họ có điều sai sót, thì chính là việc rước họa vào thân!

Cứ như thế, hai anh em trong lòng thấp thỏm không yên, một đường đi cùng nhóm người với Hoàng thượng tới Tuệ Vũ Điện.

Vừa đến Tuệ Vũ Điện liền thấy nhiều đứa nhỏ đang đứng ngoài điện. Vị Đào công công kia thấy Hoàng thượng tới lại càng hoảng hốt, tiến lên phía trước không đợi Hoàng thượng hỏi, tự mình giải thích một lượt: “Hoàng thượng, ngài nên minh xét, người tự mình hủy bỏ tư cách dự tuyển của những đứa nhỏ đó, chỉ dẫn đi con cháu danh môn quan gia là Văn công công...”

“Thập lục hoàng tử nói như thế nào?” Hoàng thượng chặn đứng lời thao thao bất tuyệt mà Đào công công chuẩn bị nói.

“Thập lục hoàng khiến cho tất cả bọn họ chờ ngoài này, lúc nào ngài ấy nói rằng hài lòng, lúc đó mới có thể thôi.” Về mặt Đào công công trở lên kinh hãi.

“Vậy thì chứng cứ Thập lục hoàng tử nói chắc đã được xử lý tốt rồi!” Đối với cách làm của Văn công công, Hoàng thượng không lộ ra bất cứ cảm xúc gì, thậm chí cũng không hỏi nhiều, thế nhưng sắc mặt đại bộ phận quan viên đi theo sau ông cũng đều thay đổi.

Ngay lập tức, anh em nhà Vũ Văn đã hiểu rõ, không chỉ có một nhà các ông, mà những người có thể bị Văn công công dẫn vào trong nhất định là những nhà đã từng hối lộ, nhưng không biết bọn họ đã nói thế nào với Văn công công, mà xem tình hình hiện tại cũng cho biết rằng Văn công công không làm tốt việc, chẳng biết vì sao đã bị phát hiện, vì thế tâm trạng hai anh em các ông đều bất ổn, trầm nghĩ, Văn công công trước kia rất biết lo liệu, lần này sẽ không đem đến tai họa cho các ông chứ!

Không để cho bọn họ nghĩ nhiều, Hoàng thượng đã đi vào Tuệ Vũ Điện, hướng thẳng về Mậu Học Hiên. Mọi người theo sát phía sau, đến khi sắp vào cửa Mậu Học Hiên thì lại nghe thấy bên trong có tiếng trẻ con kêu khóc thảm thiết, khiến cho mọi người cảm thấy kinh ngạc, trầm nghĩ: Cuộc thi tuyển này sao lại có thanh âm như vậy truyền ra?

“Đánh cho ta, đánh thật mạnh vào cho ta!” Thanh âm non nớt của trẻ con lạnh lạnh vang lên đầy tức giận, rõ ràng truyền vào trong tai từng người ngoài hiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q1 C18: Biểu độ của thái tử bị đánh đòn

Mệnh lệnh độc ác dứt khoát hạ xuống, không có chút do dự, phần lớn các trọng thần bên ngoài Mậu Học Hiên đều rung mình khiếp vía, lo lắng không biết người bị đánh bên trong có phải con cháu nhà mình hay không.

Khi mọi người vào đến Mậu Học Hiên, đập vào trong tầm mắt là một đứa nhỏ mặc áo đen ngồi tại chủ vị, sắc mặt âm trầm tàn nhẫn, khiến người khác không thể nhầm lẫn được người hạ lệnh là ai.

Do bởi hồi hộp nên không chú ý, hai anh em Vũ Văn coi đứa trẻ nằm úp sấp ở kia nhận thành đứa nhỏ khờ nhà mình, lập tức bị dọa đến mồ hôi lạnh toàn thân, sau chăm chú nhìn lại, phát hiện ra mình đã nhận lầm, đứa trẻ kia so với đứa nhỏ khờ nhà mình tuổi bé hơn một chút. Lòng vừa mới thả lỏng một chút, sau đảo mắt nhìn xung quanh, hai người ngạc nhiên tròn tròn mắt, nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm trong số những đứa trẻ đang đứng tại một bên, lòng vừa buông lỏng trong nháy mắt lại căng lên, tim đập dồn dập, trong lòng kinh hoàng nói: A.....! Đứa nhỏ khờ, đứa nhỏ khờ nhà ông đâu rồi? Lẽ nào đã gây ra chuyện gì? Hay là đã bị đánh hôn mê hoặc đánh chết rồi bị tổng ra ngoài rồi?

Vũ Văn Hạo Chính thật sự lo lắng cho đứa cháu nhỏ quá mức khờ khạo nhà mình, lòng bàn tay vì căng thẳng mà túa ra mồ hôi, còn Vũ Văn Hạo Nhiên lại cho rằng đứa con trai bảo bối nhất của mình xảy ra chuyện, chân như bị nhũn ra, trong lòng bắt đầu vô cùng hối hận ngày hôm nay đã ép buộc con trai tới tham gia thi tuyển. Trong đầu hai người không ngừng lặp lại hình ảnh đứa nhỏ khờ lúc vào đứng thẳng lúc ra nằm ngang.

Trên thực tế, đứa nhỏ khờ mà hai người đang lo nghĩ lúc này đây đang nằm nhàn nhã trên đỉnh hòn giả sơn, cậu bỗng nhiên hắt hơi một cái, lấy tay sờ sờ cái mũi, ánh mắt dời đi quyền sách nhìn lên không trung, thán thán thở: Ôi, còn chưa đến giờ Dậu! Sau đó cậu đưa tay luồn vào ống tay áo, móc đi móc lại thế mà cũng móc ra được một quả hải đường nhỏ màu cam, thâm tâm rất hài lòng, “Răng rắc, răng rắc” hai ba miếng đã ăn sạch gọn, nhưng đôi mắt cái mũi trên khuôn mặt suýt chút nữa đã nhấn đến mức dòn lại cùng một chỗ, mẹ ơi! Chưa chết mất! Tiếp đó, “Vèo”, chỉ thấy cái hột còn lại sau khi ăn về một đường vòng cung tuyệt mỹ trên không trung hướng về mặt đất cách đó xa xa, người nào đó không hề cảm thấy áy náy khi làm cho hoàng cung với cảnh sắc mỹ lệ nơi này có một chút dấu hiệu như thế.

“Nhi thần (vi thần, nô tài, nô tỳ) khấu kiến phụ hoàng (hoàng thượng)!” Trông thấy Hoàng đế tiến vào, vẻ mặt âm trầm của Dịch Vũ Liễn cũng không hề biến đổi, chậm rãi đứng dậy nhường lại ghế chủ vị, hành lễ với phụ hoàng của bé, đồng thời còn có cả đám người Vương Trí Lợi, cùng Văn công công, Tiêu Phúc Từ cũng cùng lúc hành lễ.

“Miễn lễ!” Hoàng đế khoát tay, ngồi xuống ghế chủ vị mà Dịch Vũ Liễn vừa nhường lại, làm như không thấy chuyện xảy ra trước mắt, ngược lại còn trung ra bộ dáng tươi cười mang theo ân cần, khích lệ con trai của chính mình: “Con cứ tiếp tục, coi như trăm không ở chỗ này, cứ theo suy nghĩ của con mà làm!”

Lời này vừa nói ra, Dịch Vũ Liễn lên tiếng đáp lại rồi quay người, còn sắc mặt Thôi thừa tướng lại trở nên tái mét, vì rằng ông đã nhận ra đứa nhỏ bị đánh chính là đứa cháu nhỏ tuổi nhất nhà mình, Thôi Hiểu Phong, năm nay đã gần mười tuổi. Trong lòng ông nhất thời vừa căng thẳng lại vừa tức giận: Cái đồ ngốc này! Bình thường chiều chuộng nó đến hư người mất rồi! Chắc hẳn là thằng bé trong cung không chịu thu liễm, nói sai điều gì đó chọc giận vị hoàng tử sát tinh kia rồi! Nghĩ đến Thập lục hoàng tử, ánh mắt ông không giấu được tia oán hận: Cái thằng đáng ghét! Trước hại chết con gái nhà ông chưa đủ, nay còn muốn đánh chết đứa cháu nhỏ nhất của ông hay sao. Vị sát tinh suy cho cùng vẫn có thâm cừ đại hận với Thôi gia bọn họ! Chết cũng không buông tha, chuyên tìm người Thôi gia gây phiền phức.

Trước đó, khi Dịch Vũ Liễn từ bỏ việc tra ra Vũ Văn Dật Thần là ai, bé liền đi về hướng chủ vị, Vương Trí Lợi cùng Văn công công lập tức hành lễ, hai người cùng đề cao giọng “Thập lục hoàng tử” khiến cho con cháu các nhà đang làm bài thi dù là quang minh chính đại hay lén lút vụng trộm đều quan sát xem Thập lục hoàng tử là người phương nào.

Thôi Hiểu Phong là con út trong nhà, là cái loại người bình thường nhất định được chiều đến mức chả coi ai ra gì, hơn thế nữa trong nhà vì chuyện của vị Thục phi đã hoãng mà có không ít lời nói xấu về Dịch Vũ Liễn, cho nên sau khi nó nhìn thấy Thập lục hoàng tử là bộ dạng như thế nào thì đã len lén đập đập tiểu biểu đệ bên cạnh người, dùng cằm ra hiệu về nơi Dịch Vũ Liễn đang tại kia, về mặt khinh thường, đề thấp giọng nói, thanh âm cực nhỏ nói với tiểu biểu đệ: “Này, nhìn mau, đây chính là cái loại tiểu tiện chủng! Cái đứa mà có mẹ chạy trốn theo người khác đấy!” Nó cười châm biếm lên tiếng, “Thằng ấy vẫn còn có thể bày ra tư thế của một hoàng tử!” Nói xong, nó vẫn còn vụng trộm bắt chước vẻ mặt của Dịch Vũ Liễn, khiến cho mấy đứa nhỏ khá quen thuộc với nó ở xung quanh đều che miệng cười khê.

Lúc Thôi Hiểu Phong vẫn đang dào dạt đắc ý nhìn lại hướng Dịch Vũ Liễn, về mặt nó ngay tức khắc cứng đờ, nó không nghĩ tới vị hoàng tử ấy đang mang một khuôn mặt âm trầm nhìn chằm chằm chính mình.

Tính ra nó thật không may, chọn đúng lúc đám người Văn công công đã hành lễ xong, sau đó không có bất kì ai mở miệng ra nói, và lại tuy rằng có cách xa vài người, nhưng tai của bé trời sinh đã tốt, Dịch Vũ Liễn liền nghe thấy được những lời Thôi Hiểu Phong nói, hơn thế nữa việc làm lén lút của nó từ đầu đến cuối đều bị bé trong lúc xoay người quan sát các con em tại đây thu vào trong mắt, vì vậy, về mặt vốn lạnh lùng thờ ơ của Dịch Vũ Liễn đã thay đổi

Hai chữ “tiện chủng” này cùng với việc bị người khác nói đụng chạm tới việc này đều như nhau, đều là sự việc cực kỳ kiêng kị đối với Dịch Vũ Liễn, đáng tiếc Thôi Hiểu Phong không có bản lĩnh như Vũ Văn Dật Thần có thể sau khi phạm phải điều kiêng kị Dịch Vũ Liễn vẫn có thể toàn thân chạy thoát, chính vì thế nó đã định sẽ phải chống đỡ sự tức giận của Dịch Vũ Liễn.

“Người tên là gì? Dịch Vũ Liễn nhìn chằm chằm vào Thôi Hiểu Phong, trầm giọng hỏi.

“Hồi Thập lục hoàng tử, cậu ấy là...” Văn công công cũng thấy hành động của Thôi Hiểu Phong vừa rồi, cảm giác bất thường, vội vàng cười cười giới thiệu.

“Ta đang hỏi hần! Khi nào thì đến phiên ngươi trả lời đấy!? ” Dịch Vũ Liễn nghiêm khắc trừng mắt nhìn Văn công công, khiến cho Văn công công oán giận mà không lên tiếng nữa.

Thôi Hiểu Phong trong tâm có khiếp sợ một chút, nhưng gia thế nhân gia hiển hách, ngày thường đều có thói quen điều võ dương oai, trẻ con cũng không khồng chế được tính tình, nó trả lời lại với một bộ dáng cao ngạo: “Ta là Thôi Hiểu Phong!” Hừ, nó không tin Thập lục hoàng tử thật sự nghe thấy cái gì, mà nói thêm, đại biểu ca của nó là đương kim Thái tử, bác cả đường đường là Hoàng hậu, cô của nó chính là Thục phi đã chết, ông nội là hữu thừa tướng dưới một người trên vạn người, cha là Lễ bộ thị lang, có nghe thấy thật thì có sao, nó không thừa nhận là được rồi, nó mới không sợ cái tên tiểu hoàng tử danh bất chính ngôn bất thuận này!

“Láo xược! Trả lời hoàng tử sao có thể tự xưng ta! Ngươi lại vẫn ngồi yên tại chỗ, còn không quỳ xuống thi lễ!” Tiểu Phúc tử không vừa lòng bộ dạng của Thôi Hiểu Phong đối với chủ tử nhà mình, quát mắng đồng thời còn tiến lên kéo nó xuống.

“Bụp”, Thôi Hiểu Phong thấy bị lôi kéo liền đánh một phát vào cánh tay Tiểu Phúc Tử đang chạm vào nó, đánh giá Tiểu Phúc Tử từ trên xuống dưới, khinh thường nói: “Ngươi có toan tính gì trò gì, một thái giám hạ đẳng mà cũng dám chạm vào bản thiếu gia!” Nói xong, nó còn chưa hả giận, nói tiếp một cách trào phúng với Tiểu Phúc tử, “À, ta nói sai rồi! Phải là Thiếu gia quý tộc trở thành thái giám!”

Sắc mặt Tiểu Phúc tử thoáng chốc trở nên thật khó coi, có thể thấy rõ rằng chuyện tình của cậu đều truyền khắp các đại gia tộc, ngay cả một đứa trẻ mười tuổi cũng đều biết rõ.

“Thôi Hiểu Phong, là nhà ai?” Dịch Vũ Liễn thấy Tiểu Phúc tử đứng cứng đờ tại nơi đó, vốn có tức giận nay hai tròng mắt cũng phát hỏa.

“Là biểu đệ của Thái tử điện hạ, Lễ bộ thị lang Thôi...” Văn công công lập tức tiếp lời, thầm nghĩ rằng đưa danh Thái tử ra, Thập lục hoàng tử hẳn là không làm gì không nên đối với Thiếu gia Thôi gia.

Thái tử!? Đây chính là đổ dầu vào lửa, Dịch Vũ Liễn trước đó bị một bụng tức lúc mà chạm mặt thái tử, nay lại nghe thẳng khốn này có quan hệ với thái tử, thế thì lúc này bé sẽ không khách khí.

“Tiểu Phúc tử, bắt hẩn lại cho bản hoàng tử!” Dịch Vũ Liễn vén vạt áo, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, “Ngươi thật to gan, trước đây mắng chửi ai là tiện chủng?”

“Ta chưa từng!” Thôi Hiểu Phong quyết định sống chết không thừa nhận, gắng sức gầy dựa, không để cho Tiểu Phúc tử bắt lấy nó, nhưng lại thất bại.

“Tù Dịch! Dùng sức và miệng hẩn cho ta!” Đánh không được Thái tử, bé chẳng lẽ không đánh được biểu đệ của thái tử hay sao? Thật đáng ghét!

“Dạ!” Từ Dịch rất nghe lời tiến lên phía trước, bàn tay nhỏ bé hướng về phía mặt của Thôi Hiểu Phong đã bị Tiểu Phúc tử nắm được mà không thể động đậy tát một cái.

Dịch Vũ Liễn vẫn cảm thấy chưa hết giận, vừa nghĩ đến người ban nãy chửi mình tiện loại thì không thể ngăn được cơn giận, bàn tay nhỏ bé đập mạnh vào tay vịn của chiếc ghế, giận dữ hét lên: “Người đâu, chuẩn bị bản gỗ cho ta, ta muốn nhìn xem, là người nào đã dạy ngươi nói nhưng lời như vậy! Tiểu Phúc tử, Từ Dịch, các người quay lại đây!” Thôi gia, lại là Thôi gia! Chỉ cần có quan hệ với cái Thục phi kia thì sẽ không có người nào tốt hết.

Những đứa nhỏ khác bị ngăn cản không cho đi lên, đứng nguyên tại một bên, thấy thế cũng bị dọa đến ngây người, nhất là tiểu biểu đệ của Thôi Hiểu Phong, cả người đều run rẩy, khi nhìn thấy biểu ca bị người bắt đi, nằm úp sấp tại cái bàn gỗ lại càng sợ đến khóc ra thành tiếng.

Ban đầu thái giám đánh Thôi Hiểu Phong biết rõ thân phận của nó, không dám dùng sức, kết quả rước lấy sự phẫn nộ điên cuồng của Dịch Vũ Liễn, bé hét lên: “Ngươi đang làm cái gì đấy! Đánh cho ta, đánh thật mạnh cho ta!”

Đây cũng chính là lúc nhóm người Hoàng thượng đặt chân đến Mậu Học Hiên thì thấy được tình hình. Tâm trạng cuồng nộ của Dịch Vũ Liễn vì phụ hoàng đến nơi đây mà biến thành âu sầu, việc đánh Thôi Hiểu Phong để hả giận đã không còn quan trọng! Phụ hoàng của bé nói sẽ để bé dựa vào suy nghĩ của mình mà làm, lại khiến bé đã sầu lại càng sầu thêm! Phụ hoàng vậy mà lại đích thân quan đây quan sát! Bé nên làm như thế nào mới đúng? Phụ hoàng suy cho cùng là có ý đồ gì, muốn cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C18: Biểu đệ của thái tử bị đánh đòn

Mệnh lệnh độc ác dứt khoát hạ xuống, không có chút do dự, phần lớn các trọng thần bên ngoài Mậu Học Hiên đều rung mình khiếp vía, lo lắng không biết người bị đánh bên trong có phải con cháu nhà mình hay không.

Khi mọi người vào đến Mậu Học Hiên, đập vào trong tầm mắt là một đứa nhỏ mặc áo đen ngồi tại chủ vị, sắc mặt âm trầm tàn nhẫn, khiến người khác không thể nhầm lẫn được người hạ lệnh là ai.

Do bởi hồi hộp nên không chú ý, hai anh em Vũ Văn coi đứa trẻ nằm úp sấp ở kia nhận thành đứa nhỏ khờ nhà mình, lập tức bị dọa đến mồ hôi lạnh toàn thân, sau chăm chú nhìn lại, phát hiện ra mình đã nhận lầm, đứa trẻ kia so với đứa nhỏ khờ nhà mình tuổi bé hơn một chút. Lòng vừa mới thả lỏng một chút, sau đảo mắt nhìn xung quanh, hai người ngạc nhiên tròn tròn mắt, nhanh chóng đưa mắt tìm kiếm trong số những đứa trẻ đang đứng tại một

bên, lòng vừa buông lỏng trong nháy mắt lại căng lên, tim đập dồn dập, trong lòng kinh hoàng nói: A.....! Đứa nhỏ khờ, đứa nhỏ khờ nhà ông đâu rồi? Lẽ nào đã gây ra chuyện gì? Hay là đã bị đánh hôn mê hoặc đánh chết rồi bị tống ra ngoài rồi!?

Vũ Văn Hạo Chính thật sự lo lắng cho đứa cháu nhỏ quá mức khờ khạo nhà mình, lòng bàn tay vì căng thẳng mà túa ra mồ hôi, còn Vũ Văn Hạo Nhiên lại cho rằng đứa con trai bảo bối nhất của mình xảy ra chuyện, chân như bị nhũn ra, trong lòng bất đầu vô cùng hối hận ngày hôm nay đã ép buộc con trai tới tham gia thi tuyển. Trong đầu hai người không ngừng lặp lại hình ảnh đứa nhỏ khờ lúc vào đứng thẳng lúc ra nằm ngang.

Trên thực tế, đứa nhỏ khờ mà hai người đang lo nghĩ lúc này đây đang nằm nhàn nhả trên đỉnh hòn giả sơn, cậu bỗng nhiên hắt hơi một cái, lấy tay sờ sờ cái mũi, ánh mắt dời đi quyền sách nhìn lên không trung, thầm than thở: Ôi, còn chưa đến giờ Dậu! Sau đó cậu đưa tay luôn vào ống tay áo, móc đi móc lại thế mà cũng móc ra được một quả hải đường nhỏ màu cam, thâm tâm rất hài lòng, “Răng rắc, răng rắc” hai ba miếng đã ăn sạch gọn, nhưng đôi mắt cái mũi trên khuôn mặt suýt chút nữa đã nhấn đến mức dón lại cùng một chỗ, mẹ ơi! Chưa chết mất! Tiếp đó, “Vèo”, chỉ thấy cái hột còn lại sau khi ăn về một đường vòng cung tuyệt mỹ trên không trung hướng về mặt đất cách đó xa xa, người nào đó không hề cảm thấy áy náy khi làm cho hoàng cung với cảnh sắc mỹ lệ nơi này có một chút dấu hiệu như thế.

“Nhi thần (vi thần, nô tài, nô tỳ) khấu kiến phụ hoàng (hoàng thượng)” Trông thấy Hoàng đế tiến vào, vẻ mặt âm trầm của Dịch Vũ Liên cũng không hề biến đổi, chậm rãi đứng dậy nhường lại ghế chủ vị, hành lễ với phụ hoàng của bé, đồng thời còn có cả đám người Vương Trí Lợi, cùng Văn công công, Tiểu Phúc Tử cũng cùng lúc hành lễ.

“Miễn lễ!” Hoàng đế khoát tay, ngồi xuống ghế chủ vị mà Dịch Vũ Liên vừa nhường lại, làm như không thấy chuyện xảy ra trước mắt, ngược lại còn trung ra bộ dáng tươi cười mang theo ân cần, khích lệ con trai của chính mình: “Con cứ tiếp tục, coi như trẫm không ở chỗ này, cứ theo suy nghĩ của con mà làm!”

Lời này vừa nói ra, Dịch Vũ Liên liền tiếng đáp lại rồi quay người, còn sắc mặt Thôi thừa tướng lại trở nên tái mét, vì rằng ông đã nhận ra đứa nhỏ bị đánh chính là đứa cháu nhỏ tuổi nhất nhà mình, Thôi Hiểu Phong, năm nay đã gần mười tuổi. Trong lòng ông nhất thời vừa căng thẳng lại vừa tức giận: Cái đồ ngốc này! Bình thường chiều chuộng nó đến hư người mất rồi! Chắc hẳn là thằng bé trong cung không chịu thu liễm, nói sai điều gì đó chọc giận vị hoàng tử sát tinh kia rồi! Nghĩ đến Thập lục hoàng tử, ánh mắt ông không giấu được tia oán hận: Cái thằng đáng ghét! Trước hai chết con gái nhà ông chưa đủ, nay còn muốn đánh chết đứa cháu nhỏ nhất của ông hay sao. Vị sát tinh suy cho cùng vẫn có thâm cừ đại hận với Thôi gia bọn họ! Chết cũng không buông tha, chuyên tìm người Thôi gia gây phiền phức.

Trước đó, khi Dịch Vũ Liên từ bỏ việc tra ra Vũ Văn Dật Thần là ai, bé liền đi về hướng chủ vị, Vương Trí Lợi cùng Văn công công lập tức hành lễ, hai người cùng đề cao giọng “Thập lục hoàng tử” khiến cho con cháu các nhà đang làm bài thi dù là quang minh chính đại hay lén lút vụng trộm đều quan sát xem Thập lục hoàng tử là người phương nào.

Thôi Hiểu Phong là con út trong nhà, là cái loại người bình thường nhất định được chiều đến mức chả coi ai ra gì, hơn thế nữa trong nhà vì chuyện của vị Thục phi đã hoăng mà có không ít lời nói xấu về Dịch Vũ Liên, cho nên sau khi nó nhìn thấy Thập lục hoàng tử là bộ dạng như thế nào thì đã len lén đập đập tiểu biểu đệ bên cạnh người, dùng cằm ra hiệu về nơi Dịch Vũ Liên đang tại kia, về mặt khinh thường, đề thấp giọng nói, thanh âm cực nhỏ nói với tiểu biểu đệ: “Này, nhìn mau, đây chính là cái loại tiểu tiện chủng! Cái đứa mà có mẹ chạy trốn theo người khác đấy!” Nó cười châm biếm lên tiếng, “Thằng ấy vẫn còn có thể bày ra tư thế của một hoàng tử!” Nói xong, nó vẫn còn vụng trộm bắt chước về mặt của Dịch Vũ Liên, khiến cho mấy đứa nhỏ khá quen thuộc với nó ở xung quanh đều che miệng cười khê.

Lúc Thôi Hiểu Phong vẫn đang dào dạt đắc ý nhìn lại hướng Dịch Vũ Liên, về mặt nó ngay tức khắc cứng đờ, nó không nghĩ tới vị hoàng tử ấy đang mang một khuôn mặt âm trầm nhìn chằm chằm chính mình.

Tính ra nó thật không may, chọn đúng lúc đám người Văn công công đã hành lễ xong, sau đó không có bất kì ai mở miệng ra nói, và lại tuy rằng có cách xa vài người, nhưng tai của bé trời sinh đã tốt, Dịch Vũ Liên liền nghe thấy được những lời Thôi Hiểu Phong nói, hơn thế nữa việc làm lén lút của nó từ đầu đến cuối đều bị bé trong lúc xoay người quan sát các con em tại đây thu vào trong mắt, vì vậy, về mặt vốn lạnh lùng thờ ơ của Dịch Vũ Liên đã thay đổi

Hai chữ “tiện chủng” này cùng với việc bị người khác nói đụng chạm tới việc này đều như nhau, đều là sự việc cực kỳ kiêng kỵ đối với Dịch Vũ Liên, đáng tiếc Thôi Hiểu Phong không có bản lĩnh như Vũ Văn Dật Thần có thể sau khi phạm phải điều kiêng kỵ Dịch Vũ Liên vẫn có thể toàn thân chạy thoát, chính vì thế nó đã định sẽ phải chống đỡ sự tức giận của Dịch Vũ Liên.

“Người tên là gì? Dịch Vũ Liên nhìn chằm chằm vào Thôi Hiểu Phong, trầm giọng hỏi.

“Hồi Thập lục hoàng tử, cậu ấy là...” Văn công công cũng thấy hành động của Thôi Hiểu Phong vừa rồi, cảm giác bất thường, vội vàng cười cười giới thiệu.

“Ta đang hỏi hần! Khi nào thì đến phiên ngươi trả lời đấy!?” Dịch Vũ Liên nghiêm khắc trừng mắt nhìn Văn công công, khiến cho Văn công công oán giận mà không lên tiếng nữa.

Thôi Hiểu Phong trong tâm có khiếp sợ một chút, nhưng gia thế nhân gia hiển hách, ngày thường đều có thói quen điều võ dương oai, trẻ con cũng không khồng chế được tính tình, nó trả lời lại với một bộ dáng cao ngạo: “Ta là Thôi Hiểu Phong!” Hừ, nó không tin Thập lục hoàng tử thật sự nghe thấy cái gì, mà nói thêm, đại biểu ca của nó là đương kim Thái tử, bác cả đường đường là Hoàng hậu, cô của nó chính là Thục phi đã chết, ông nội là hữu thừa tướng dưới một người trên vạn người, cha là Lễ bộ thị lang, có nghe thấy thật thì có sao, nó không thừa nhận là được rồi, nó mới không sợ cái tên tiểu hoàng tử danh bất chính ngôn bất thuận này!

“Láo xược! Trả lời hoàng tử sao có thể tự xưng ta! Ngươi lại vẫn ngồi yên tại chỗ, còn không quỳ xuống thi lễ!” Tiểu Phúc tử không vừa lòng bộ dạng của Thôi Hiểu Phong đối với chủ tử nhà mình, quát mắng đồng thời còn tiến lên kéo nó xuống.

“Bụp”, Thôi Hiểu Phong thấy bị lôi kéo liền đánh một phát vào cánh tay Tiểu Phúc Tử đang chạm vào nó, đánh giá Tiểu Phúc Tử từ trên xuống dưới, khinh thường nói: “Người có toan tính giờ trò gì, một thái giám hạ đẳng mà cũng dám chạm vào bản thiếu gia!” Nói xong, nó còn chưa hả giận, nói tiếp một cách trào phúng với Tiểu Phúc tử, “À, ta nói sai rồi! Phải là Thiếu gia quý tộc trở thành thái giám!”

Sắc mặt Tiểu Phúc tử thoáng chốc trở nên thật khó coi, có thể thấy rõ rằng chuyện tình của cậu đều truyền khắp các đại gia tộc, ngay cả một đứa trẻ mười tuổi cũng đều biết rõ.

“Thôi Hiểu Phong, là nhà ai?” Địch Vũ Liễn thấy Tiểu Phúc tử đứng cứng đờ tại nơi đó, vốn có tức giận nay hai tròng mắt cũng phát hỏa.

“Là biểu đệ của Thái tử điện hạ, Lễ bộ thị lang Thôi...” Văn công công lập tức tiếp lời, thầm nghĩ rằng đưa danh Thái tử ra, Thập lục hoàng tử hẳn là không làm gì không nên đối với Thiếu gia Thôi gia.

Thái tử!? Đây chính là đồ dầu vào lửa, Địch Vũ Liễn trước đó bị một bụng tức lúc mà chạm mặt thái tử, nay lại nghe thẳng khốn này có quan hệ với thái tử, thế thì lúc này bé sẽ không khách khí.

“Tiểu Phúc tử, bắt hẩn lại cho bản hoàng tử!” Địch Vũ Liễn vén vạt áo, ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, “Người thật to gan, trước đây mắng chửi ai là tiện chủng?”

“Ta chưa từng!” Thôi Hiểu Phong quyết định sống chết không thừa nhận, gắng sức gầy dựa, không để cho Tiểu Phúc tử bắt lấy nó, nhưng lại thất bại.

“Từ Địch! Dùng sức và miệng hẩn cho ta!” Đánh không được Thái tử, bé chẳng lẽ không đánh được biểu đệ của thái tử hay sao? Thật đáng ghét!

“Dạ!” Từ Địch rất nghe lời tiến lên phía trước, bàn tay nhỏ bé hướng về phía mặt của Thôi Hiểu Phong đã bị Tiểu Phúc tử nắm được mà không thể động đây tát một cái.

Địch Vũ Liễn vẫn cảm thấy chưa hết giận, vừa nghĩ đến người ban nãy chửi mình tiện loại thì không thể ngăn được cơn giận, bàn tay nhỏ bé đập mạnh vào tay vịn của chiếc ghế, giận dữ hét lên: “Người đâu, chuẩn bị bản gối cho ta, ta muốn nhìn xem, là người nào đã dạy người nói nhưng lời như vậy! Tiểu Phúc tử, Từ Địch, các người quay lại đây!” Thôi gia, lại là Thôi gia! Chỉ cần có quan hệ với cái Thực phi kia thì sẽ không có người nào tốt hết.

Những đứa nhỏ khác bị ngăn cản không cho đi lên, đứng nguyên tại một bên, thấy thế cũng bị dọa đến ngây người, nhất là tiểu biểu đệ của Thôi Hiểu Phong, cả người đều run rẩy, khi nhìn thấy biểu ca bị người bắt đi, nằm úp sấp tại cái bàn gỗ lại càng sợ đến khóc ra thành tiếng.

Ban đầu thái giám đánh Thôi Hiểu Phong biết rõ thân phận của nó, không dám dùng sức, kết quả rước lấy sự phẫn nộ điên cuồng của Địch Vũ Liễn, bé hét lên: “Người đang làm cái gì đây! Đánh cho ta, đánh thật mạnh cho ta!”

Đây cũng chính là lúc nhóm người Hoàng thượng đặt chân đến Mậu Học Hiên thì thấy được tình hình. Tâm trạng cuồng nộ của Địch Vũ Liễn vì phụ hoàng đến nơi đây mà biến thành âu sầu, việc đánh Thôi Hiểu Phong để hả giận đã không còn quan trọng! Phụ hoàng của bé nói sẽ để bé dựa vào suy nghĩ của mình mà làm, lại khiến bé đã sầu lại càng sầu thêm! Phụ hoàng vậy mà lại đích thân quan đây quan sát! Bé nên làm như thế nào mới đúng? Phụ hoàng suy cho cùng là có ý đồ gì, muốn cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khò Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q1 C19: Tâm ý chân chính của Hoàng thượng

Thôi Hiểu Phong thấy ông nội của mình đã tới, chuẩn bị tiếp tục gào khóc như vừa rồi nhưng lại bị ông nội trừng mắt ra hiệu, không cho phép nó lên tiếng, nó đành phải oan uổng mà tiếp tục nằm úp sấp tại nơi ấy.

Còn Địch Vũ Liễn vẫn không nghĩ ra được đáp án, một đám người đi theo phụ hoàng tới đứng ở đằng kia càng làm cho bé có thêm áp lực, thế nên bé chỉ có thể nường mảy, không hề động đậy nhìn chăm chăm về hướng Thôi Hiểu Phong và cũng chẳng hề nói gì. Nhìn thấy biểu tình của bé, tên thái giám ban đầu dừng lại động tác đánh do vì Hoàng thượng đến đây, nay lại không biết là có phải tiếp tục hay không, chỉ có thể chờ đợi.

Thái phó Vương Trí Lợi ở bên cạnh Địch Vũ Liễn biết rất rõ hàm ý của cuộc tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay. Đừng xem tướng mạo ông bình thường, thân là Thái phó, bề ngoài chẳng có quyền hành gì, dường như đối với một tên thái giám như Văn công công chẳng dám quân cái gì. Nhưng năm đó ông chính là người tham mưu cho Hoàng đế đoạt được ngôi vị, là cánh tay trọng yếu ẩn mình trong bóng tối! Thông minh như ông, sau khi Hoàng thượng đăng cơ không lâu, liền hay lập tức rút lui khi trong tay còn đầy thế lực, từ quan trở về quê hương, còn Hoàng thượng hiển nhiên đánh giá ông rất cao. Tuy nói rằng ông không có chức quan nhưng vinh hoa phú quý cũng không giảm đi nhiều, có thể thấy được rằng, người này làm việc rất tài giỏi.

Hoàng thượng đã từng nói với ông, sau này người kế thừa ngôi vị Hoàng đế sẽ lại để cho ông dạy dỗ! Thời gian đó, ông hiểu rõ rằng đại hoàng tử cũng không phải là người được chọn lựa kế nhiệm vừa ý Hoàng thượng, lập Thái tử chỉ là kế tạm thời, quả thực gia tộc Thái hậu Thôi thị trước đây vào thời Tiên đế, lúc Bát vương đoạt quyền là trợ lực lớn nhất cho chiến thắng của Hoàng thượng, đồng thời tiên đế còn lưu lại rất nhiều vấn đề, buộc cho Hoàng thượng không thể không tạm thời giữ lại bộ tộc ngoại thích mà ngài có nhiều kiêng dè này! Ông khẳng định rằng rồi cũng có một ngày hoàng thượng sẽ tuyển chọn người tốt nhất trong số các hoàng tử để lập lại ngôi vị Thái tử một lần nữa. Thế nhưng đợi qua mấy năm, Thái tử điện hạ cũng đã tham gia triều đình hỗ trợ giúp đỡ công việc Hoàng đế, mà chẳng thấy Hoàng thượng gọi ông quay về. Ông còn tưởng rằng Hoàng thượng đã thay đổi chủ ý, lại không nghĩ rằng vào năm vừa rồi nhận được một thánh chỉ của Hoàng thượng triệu ông quay về triều, để ông dạy dỗ cho một vị tiểu hoàng tử nhỏ đến vậy.

Trước khi ông đến dạy Thập lục hoàng tử, Hoàng thượng chỉ ra một ý chỉ cho ông: “Quan sát thật kỹ xem tư chất của đứa nhỏ đó như thế nào, thử so sánh cùng những đứa khác xem, nếu tốt thì dạy tiếp, nếu không tốt thì không cần dạy thêm!” Ông cảm thấy thật phần chân, Hoàng thượng cuối cùng cũng có một người vừa ý để chọn lựa! Sau khi dạy đứa nhỏ này một thời gian, ông phát hiện ra rằng tiểu hoàng tử thông minh tuyệt đỉnh, đã nhìn qua một lần sẽ không quên, nói một lần liền thông suốt. Thế nhưng, điều đó cũng chưa làm ông hiểu ra được nguyên nhân Hoàng thượng có cái nhìn khác với vị tiểu hoàng tử này, bởi vì theo như ông biết, các vị hoàng tử lớn tuổi khác đều rất ưu tú.

Đầu năm nay, ông thật sự nhìn ra không ít về cảnh ngộ của vị hoàng tử này ở trong cung, nhất là vị Thục phi kia lại càng quá phận! Nhưng ông lại không thể nói thẳng ra phương pháp, nhờ người khác nắm giữ được cái nhược điểm xúi giục hoàng tử, thế nên trong một giờ học nào đó, ông đã nói qua một chút về cấm kỵ trong cung, chủ ý là muốn khiến cho tiểu hoàng tử tự mình tìm ra cơ hội để áp chế bộ dáng ngạo mạn của Thục phi, để nàng thu liễm hành động của bản thân đi một chút. Vậy mà năm tháng trôi qua vẫn không thấy tiểu hoàng tử có hành động gì. Đến một ngày nào đó ông có giảng về ý nghĩa của câu nói “Bồ trí nơi chết để sau đó được sống”[1], chỉ ba ngày sau, vị tiểu hoàng tử này hỏi ông địa vị hoàng tử tôn quý bao nhiêu, Hoàng tử phạm lỗi nhiều như thế nào sẽ khiến Hoàng thượng không thể tha thứ? Ngay cái hôm ông trả lời được câu hỏi ấy, vị tiểu hoàng tử này đâm Thục phi bị thương, tương đương với việc đưa bản thân vào chỗ chết, nhưng lại lợi dụng cấm kỵ trong cung mà ông đã từng đề cập qua để diệt trừ Thục phi, thành công thay đổi cảnh ngộ của bản thân mình.

Ông biết rõ rằng một đứa nhỏ mới có bốn tuổi không có khả năng giống như bọn họ cả ngày dùng thủ đoạn, lập kế hoạch một cách chu đáo tỉ mỉ, sở dĩ chuyện diệt trừ Thục phi tiểu hoàng tử có thể thành công, phần lớn vẫn phải dựa vào vận khí tốt. Còn điều thật sự làm ông bất ngờ chính là ông còn tưởng rằng tiểu hoàng tử không ghi nhớ kỹ những điều ông giảng, ai ngờ tiểu hoàng tử chẳng những ghi nhớ sâu sắc mà còn có thể nhắc lại, không lộ ra điều gì để đợi đến lúc bản thân mình rõ ràng được lúc nào nên dùng thì mới động thủ! Đứa nhỏ này là một người trời sinh cảm quyền! Nếu như đề tâm bồi dưỡng, qua năm dài tháng rộng, không biết sẽ trở thành người thế nào?

Việc này ông đã bẩm báo tỉ mỉ cho Hoàng thượng, Hoàng thượng tuy mừng rỡ nhưng cũng chưa có định quyết tâm, chỉ là trước khi quyết định thì tự mình bồi dưỡng một thời gian, sau khi sát hạch rồi mới nói tiếp, đây cũng là ý nghĩa chân chính của buổi tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay. Chẳng qua ông cảm thấy dù cho bốn tháng qua ông cùng với Hoàng thượng đặc biệt đã dạy tiểu hoàng tử những nội dung liên quan đến ngày hôm nay, thế như nhìn về mặt của tiểu hoàng tử lúc này, cộng thêm việc sáng nay tiểu hoàng tử không hề có phản ứng gì với việc mình đặc biệt nhắc nhở phái người đi xem xét kỉ hành động của Văn công công, cũng cho thấy rằng đứa nhỏ này căn bản không hề hiểu, cũng không thông suốt những gì đã học, không nghĩ ra được điều Hoàng thượng muốn là cái gì.

Ông từng can gián Hoàng thượng, yêu cầu thế này đối với một đứa nhỏ mới có bốn tuổi vẫn còn quá sớm và quá mức, tốt nhất là đợi đến tiểu hoàng tử khoảng mười tuổi rồi lại quyết định sau, nhưng Hoàng thượng rất kiên trì vì Hoàng đế đã không thể tha thứ chịu đựng được những hành động của các phe phái trong triều đang âm thầm tranh đấu. Buổi tuyển chọn thư đồng này đúng là một cơ hội tốt để cảnh cáo bọn họ, điểm mấu chốt là ở chỗ làm thế nào để sử dụng được cơ hội ấy.

Địch Vũ Liễn đứng hồi lâu chẳng hề động đậy, còn Hoàng thượng đã chống tay trái lên ghế tựa, chậm rãi xoa cằm nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ. Thấy thế, Vương Trí Lợi thở dài, ôi, Hoàng thượng đã khó chịu rồi, có lẽ mình nên nhắc nhở tiểu hoàng tử một chút là được! Vì thế, ông hơi tiến lên trước về phía Địch Vũ Liễn, khom lưng cúi xuống bên tai bé, dùng thanh âm chỉ để hai người có thể nghe thấy được mà thầm thì: “Điện hạ, thành ngữ sáng nay thần dạy ngài, ngài có nhớ kỹ hay không? Hoàng thượng đặc biệt dẫn nhiều người đến nhìn như thế, ngài cũng đừng làm ngài thất vọng nhé! Điện hạ, đã học cái gì thì đều phải sử dụng! Học để dùng!”

Câu thành ngữ mới được học sáng sớm ngày hôm nay? Tháo pho không có chuyện gì lại đi nói với bé chuyện này? Địch Vũ Liễn thoáng sùng sốt, trong đầu nhanh chóng nhớ lại buổi sáng đã học cái gì, giết gà dọa khỉ, giết một người răn đe trăm người! Ông nhắc nhở bé nên giết người nào đó để cảnh cáo một người nào đó khác sao? Phụ hoàng của bé đặc biệt đem theo những người này tới đây?

Địch Vũ Liễn quét mắt về phía chư quan triều đình, phụ hoàng bé đã có dạy bé về cách phân loại triều phục, về tên của quan viên trong triều hiện nay, lúc này, địa vị của mỗi người đến đây bé cũng biết sơ sơ. Tầm nhìn của bé một lần nữa lại trở về chỗ Thôi Hiểu Phong, phát hiện tên thái giám đứng bên cạnh muốn nói rồi lại thôi, thế là bé vốn không nghĩ ra được phụ hoàng bé muốn cảnh cáo ai bỗng nhiên chỉ tay vào tên thái giám kia giận dữ nói: “Người còn ngây ra ở đây làm gì! Tiếp tục đánh đi! Đánh tới khi nó nói thật thì mới thôi! Rốt cuộc là người nào trong nhà dạy nó có lá gan lớn như vậy phi báng loạn thân phận hoàng tử!” Kệ xử mọi việc, trước tiên đánh cái đã rồi giải quyết sau! Bé từ từ nghĩ thế.

Thôi thừa tướng vừa nghe thấy vậy, lập tức hiểu rõ rằng thằng cháu út nhà mình quả thực không biết giữ miệng, vội vàng quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng: “Hoàng thượng, xin ngài minh xét, tôn tử của vi thần sao dám phi báng loạn Thập lục hoàng tử, hẳn là tiểu hoàng tử đã nghe lầm rồi!”

“Người nói bản hoàng tử làm! Người không có mặt tại đây, sao biết tôn tử của người chưa từng phi báng bản hoàng tử?” Thân nhìn nho nhỏ quay lại, sắc mặt âm trầm, nhìn chăm chăm vào Thôi thừa tướng trầm giọng chất vấn, bộ dáng giống y chang với biểu tình của Hoàng thượng khi tức giận, khiến cho Thôi thừa tướng đã làm quan hai triều hoàng đế trong lòng sợ hãi, cũng làm phần lớn các trọng thần lần đầu tiên trông thấy Thập lục hoàng tử cảm thấy bất ngờ, khí phách của hoàng tử nhỏ thật khiếp người.

“Không phải, ý của thần là trong đây nhất định có hiểu lầm gì đó!” Đứa bé khó ưa này còn dám nổi giận với ông, cũng không nhìn xem Thôi Thừa Tướng Tích

ông là cậu của ai! Tâm tình bị hù dọa nhất thời lóe lên suy nghĩ, trong lòng Thôi thừa tướng cảm hận nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, “Hoàng thượng, có lẽ trước hết hãy hỏi nhóm người Văn công công để xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sau mới quyết định tiếp có được không? Nếu như đúng là tôn tử của thần có sai, ngày hôm nay có đánh chết nó tại Mậu Học Hiên, vì thần cũng tuyệt không có ý kiến, nhưng nếu đây là hiểu lầm, đánh đùa nhỏ quá mức, nếu như Thái hậu có hỏi đến, sợ rằng cũng không tốt cho Thập lục hoàng tử!”

“Văn công công, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hoàng thượng ra hiệu cho tên thái giám kia trước hết hãy dừng tay, thế nhưng trong lòng lại mắng thầm lão già khó ưa! Lời nói lại mang theo uy hiếp, lời hắt Thái hậu ra đây!

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài cũng không rõ có chuyện gì xảy ra, sau khi Thập lục hoàng tử đến đây bỗng nhiên nói tiểu thiếu gia Thôi gia phi báng tiểu hoàng tử, gọi người bắt lại. Trên thực tế, nô tài không hề thấy có bất kì người nào có nói lời phi báng Thập lục hoàng tử.”

“Vương thái phó, chuyện đúng như lời Văn công công nói sao?”

Vương Trí Lợi cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Thôi thừa tướng, sau lại nghe thấy lời Hoàng thượng hỏi chính mình, hơi lo lắng một chút, Thôi Hiểu Phong là một trong những người cháu mà Thái hậu yêu thích, nếu ngày hôm nay nó bị đánh đến mức xảy ra chuyện gì, chỉ sợ đúng như lời Thôi thừa tướng nói, làm cho Thái hậu vốn cũng chẳng thích gì Thập lục hoàng tử nổi giận, như vậy thì không tốt, thế nên ông mới khom người, cung kính đáp lại: “Hồi bẩm Hoàng thượng, vì thần thấy sau khi Thập lục hoàng tử tiến vào, Tiểu thiếu gia Thôi gia cùng với mấy đứa nhỏ xung quanh nói cái gì đó, cười vui không ngớt, tuy nhiên, cũng xin Hoàng thượng thứ tội, vì thần bởi vì tuổi già tai nghễnh ngãng, cũng không nghe thấy lời nói nào phi báng Thập lục hoàng tử.”

“Xem ra là một hiểu lầm thôi, quên đi!” Hoàng thượng phát tay về hướng tên thái giám kia, ý rằng bảo hắn không cần đánh thêm nữa.

Kết quả này cũng là dự liệu của quan viên trong triều đang đứng một bên, các ông đều cho rằng dù sao cũng chỉ là một vị tiểu hoàng tử, đâu phải là đối thủ của Thôi đại thần nguyên lão trong triều, Thôi đại thần nói có hai câu đã hóa giải được nguy cơ cho tôn tử của ông, cho dù là đứa nhỏ đó có nói gì thật đi chăng nữa, vị tiểu hoàng tử này cũng chỉ có thể giả cảm ngâm bồ hòn làm ngọt, bởi vì người có thể làm chứng đều đứng ở bên phía Thôi thừa tướng rồi.

Sau khi Thôi thừa tướng tạ ân quay về đứng lại chỗ cũ, trong tâm thở dài một hơi, cũng rất đắc ý, sau lại nháy mắt với Văn công công đứng ở đối diện, ra hiệu cho hắn mau mời Hoàng thượng cho tiếp tục buổi tuyển chọn, cuối cùng mới nhìn thẳng về phía Dịch Vũ Liễn, mắt đối mắt với bé chẳng rời đi.

Văn công công đương nhiên hiểu rõ được ý tứ của ông, khom người hướng Hoàng thượng hỏi: “Hoàng thượng, tiếp tục tiến hành buổi thi tuyển có được không ạ?”

Hoàng thượng còn chưa trả lời, mọi người chỉ thấy Thập lục hoàng tử với bộ mặt không mang cảm xúc gì đi tới chính giữa, vén vạt áo lên, thẳng lưng quỳ ngay ngắn trước mặt hoàng thượng, chắp tay thỉnh cầu: “Phụ hoàng, nhi thần muốn thỉnh hỏi phụ hoàng, cuộc tuyển thí ngày hôm nay là do nhi thần toàn quyền phụ trách, bất luận điều gì liên quan đến chuyện tuyển chọn phụ hoàng cũng sẽ không tham dự sao?” Trên khuôn mặt nhỏ hiện ra biểu tình thật sự nghiêm túc, khiến mọi người không hiểu gì hết.

“Đương nhiên, liên quan đến việc thi tuyển, trẫm sẽ không can thiệp! Con đứng lên đi!” Hoàng thượng cũng không biết bé muốn làm cái gì, nhìn bé mang theo chút mong chờ.

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng!” Dịch Vũ Liễn tạ ơn đứng dậy, chuyển mình nương theo người đang đỡ dậy, che giấu chỗ bị thương, nhếch mép nhìn Thôi Hiểu Phong đang nước mắt lưng tròng, thanh âm lạnh lẽo của trẻ con lần thứ hai vang lên trong Mậu Học Hiên, “Ai cho phép đưa nó đi! Đem nó nằm xuống trở lại!”

Mọi người ngẩn ngơ, cái gì? Hoàng thượng đã buông tha Thôi Hiểu Phong, Thập lục hoàng tử này muốn kháng chỉ hay sao?

[1] Xuất xứ của câu nói: Bố trí nơi chết để sau đó được sống, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất

Sau khi nước Tần bị diệt vong, Hán vương Lưu Bang sử dụng sách lược của đại tướng Hàn Tín, tấn công và giành được vùng đất Quan Trung của nước Tần ngày xưa, đặt nền móng cho việc tranh giành thiên hạ với bá vương Hạng Vũ của Tây Sở. Năm 204 trước CN, Lưu Bang cử đại tướng Hàn Tín và Trương Nhĩ, dẫn quân Hán tấn công vào nước Triệu, họ bắt buộc phải đi qua Tinh Hình Khẩu. Triệu Vương Yết và đại tướng Trần Dư thống lĩnh hai mươi vạn binh mã, tập kết tại Tinh Hình Khẩu, chuẩn bị nghênh chiến.

Quân sư nước Triệu là Lí Tả Xa hiến kế cho Trần Dư: “Hàn Tín thừa thắng tấn công vào Triệu, khí thế hùng hục không gì ngăn cản nổi. Tuy nhiên quân Hán hành quân đường dài, lương thực thiếu thốn, hai bên Tinh Hình Khẩu đều có núi, đường thì chật hẹp, xe ngựa qua lại khó khăn, quân Hán đi chưa được trăm dặm thì quân chờ lương thực tất sẽ bị bỏ lại phía sau. Chúng ta có thể cử ba vạn tướng sĩ đi đường tắt sau để cắt đứt đường vận chuyển lương thực của chúng, ngài dẫn quân chặn quân Hán phía chính diện, lại đào hào sâu một chút, đắp thành lũy cao một chút, cố thủ doanh trại, không giao chiến với quân Hán. Như vậy thì, phía trước bọn chúng không thể tấn công được, cũng không thể lui lại phía sau, lại không có lương thảo, chúng sẽ rơi vào thế bí. Không bao lâu sau thì chúng ta có thể bắt được Hàn Tín.” Trần Dư không nghe theo ý kiến của Lí Tả Xa, tự cho rằng quân đội của mình vượt xa quân Hán gấp nhiều lần, nhất định không thể thua trận được. Hàn Tín thăm dò biết được kế sách của Lí Tả Xa không được dùng thì vô cùng vui mừng, bèn tập kết binh mã tại nơi cách Tinh Hình Khẩu hơn ba mươi dặm. Quá nửa đêm, Hàn Tín phái hai ngàn kỵ binh, mỗi người đều mang theo một lá cờ của quân Hán, từ con đường nhỏ vòng đến mặt phía sau của doanh trại quân Triệu, mai phục ở đó, đợi đến khi quân Triệu huy động toàn bộ lực lượng xuất kích thì sẽ đột kích vào đại doanh của quân Triệu, hạ cờ của quân Triệu xuống và cắm cờ của quân Hán lên. Hàn Tín lại phái một vạn người ngựa dẫn đường trước, bày thế trận men theo bờ sông. Trần Dư nhìn thấy tình hình đó thì cười lớn nói: “Xem ra thì Hàn Tín chỉ có hư danh! Một trận sông má là điều tối kỵ của nhà binh, đó là tự tìm chỗ chết!”

Trời sáng, Hàn Tín dẫn theo binh mã, dựng cờ soái, tiến về Tinh Hình Khẩu. Quân Triệu lập tức nghênh chiến. Sau khi giao chiến, quân Hán giả bộ thua

trận rút lui, vút bỏ hết trống cờ, rút lui vào trận địa bờ sông. Trần Dư không biết đó là mưu kế, bèn chỉ huy toàn bộ quân truy kích kịch liệt. Lúc đó, hai ngàn khinh kỵ binh đã phục sẵn của Hàn Tín thấy toàn bộ quân Triệu đã xuất kích, lập tức tiến vào doanh trại của quân Triệu, nhổ cờ của quân Triệu, thay vào đó bằng cờ của quân Hán. Quân Triệu đuổi tới trận địa bên bờ sông, quân Hán không có đường lui, đành phải bạt mạng chém giết. Quân Triệu đã lâu không thắng trận, sĩ khí bắt đầu uể oải, lại đột nhiên phát hiện ra rằng trong doanh trại của mình toàn bộ đều cắm cờ của quân Hán, lòng quân bỗng rối bời, bỏ chạy tan tác. Quân Hán thừa cơ tấn công, đánh bại quân Triệu, Trần Dư bị giết chết, Triệu Vương Yết bị bắt sống. Sau đó, các tướng sĩ có thỉnh giáo Hàn Tín: “Đánh sống mái một trận là điều tối kỵ của nhà binh, vì sao tướng quân rõ ràng đã biết mà vẫn phạm phải, nhưng lại giành được thắng lợi?” Hàn Tín đáp: “Đó chính là điều mà trong binh pháp đã nói ‘Trí chi tử địa nhi hậu sinh, đầu chi vong địa nhi hậu tồn’ (Bỏ trí nơi chết để sau đó được sống, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất). Quyết chiến một trận sống mái, khiến cho binh sĩ bị đặt vào chỗ không còn đường để lui, họ mới chiến đấu hết mình, để cầu được sinh tồn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C19: Tâm ý chân chính của Hoàng thượng

Thôi Hiệu Phong thấy ông nội của mình đã tới, chuẩn bị tiếp tục gào khóc như vừa rồi nhưng lại bị ông nội trừng mắt ra hiệu, không cho phép nó lên tiếng, nó đành phải oan uổng mà tiếp tục nằm úp sấp tại nơi ấy.

Còn Dịch Vũ Liên vẫn không nghĩ ra được đáp án, một đám người đi theo phụ hoàng tới đứng ở đằng kia càng làm cho bé có thêm áp lực, thế nên bé chỉ có thể nhường mảy, không hề động đậy nhìn chằm chằm về hướng Thôi Hiệu Phong và cũng chẳng hề nói gì. Nhìn thấy biểu tình của bé, tên thái giám ban đầu dừng lại động tác đánh do vì Hoàng thượng đến đây, nay lại không biết là có phải tiếp tục hay không, chỉ có thể chờ đợi.

Thái phó Vương Trí Lợi ở bên cạnh Dịch Vũ Liên biết rất rõ hàm ý của cuộc tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay. Đừng xem tướng mạo ông bình thường, thân là Thái phó, bề ngoài chẳng có quyền hành gì, dường như đối với một tên thái giám như Văn công công chẳng dám quân cái gì. Nhưng năm đó ông chính là người tham mưu cho Hoàng đế đoạt được ngôi vị, là cánh tay trọng yếu ẩn mình trong bóng tối! Thông minh như ông, sau khi Hoàng thượng đăng cơ không lâu, liền hay lập tức rút lui khi trong tay còn đầy thế lực, từ quan trở về quê hương, còn Hoàng thượng hiển nhiên đánh giá ông rất cao. Tuy nói rằng ông không có chức quan nhưng vinh hoa phú quý cũng không giảm đi nhiều, có thể thấy được rằng, người này làm việc rất tài giỏi.

Hoàng thượng đã từng nói với ông, sau này người kế thừa ngôi vị Hoàng đế sẽ lại để cho ông dạy dỗ! Thời gian đó, ông hiểu rõ rằng đại hoàng tử cũng không phải là người được chọn lựa kế nhiệm vừa ý Hoàng thượng, lập Thái tử chỉ là kế tạm thời, quả thực gia tộc Thái hậu Thôi thị trước đây vào thời Tiên đế, lúc Bát vương đoạt quyền là trợ lực lớn nhất cho chiến thắng của Hoàng thượng, đồng thời tiên đế còn lưu lại rất nhiều vấn đề, buộc cho Hoàng thượng không thể không tạm thời giữ lại bộ tộc ngoại thích mà ngài có nhiều kiêng dè này! Ông khẳng định rằng rồi cũng có một ngày hoàng thượng sẽ tuyển chọn người tốt nhất trong số các hoàng tử để lập lại ngôi vị Thái tử một lần nữa. Thế nhưng đợi qua mấy năm, Thái tử điện hạ cũng đã tham gia triều đình hỗ trợ giúp đỡ công việc Hoàng đế, mà chẳng thấy Hoàng thượng gọi ông quay về. Ông còn tưởng rằng Hoàng thượng đã thay đổi chủ ý, lại không nghĩ rằng vào năm vừa rồi nhận được một thánh chỉ của Hoàng thượng triệu ông quay về triều, để ông dạy dỗ cho một vị tiểu hoàng tử nhỏ đến vậy.

Trước khi ông đến dạy Thập lục hoàng tử, Hoàng thượng chỉ ra một ý chỉ cho ông: “Quan sát thật kỹ xem tư chất của đứa nhỏ đó như thế nào, thử so sánh cùng những đứa khác xem, nếu tốt thì dạy tiếp, nếu không tốt thì không cần dạy thêm!” Ông cảm thấy thật phần chần, Hoàng thượng cuối cùng cũng có một người vừa ý để chọn lựa! Sau khi dạy đứa nhỏ này một thời gian, ông phát hiện ra rằng tiểu hoàng tử thông minh tuyệt đỉnh, đã nhìn qua một lần sẽ không quên, nói một lần liền thông suốt. Thế nhưng, điều đó cũng chưa làm ông hiểu ra được nguyên nhân Hoàng thượng có cái nhìn khác với vị tiểu hoàng tử này, bởi vì theo như ông biết, các vị hoàng tử lớn tuổi khác đều rất ưu tú.

Đầu năm nay, ông thật sự nhìn ra không ít về cảnh ngộ của vị hoàng tử này ở trong cung, nhất là vị Thục phi kia lại càng quá phận! Nhưng ông lại không thể nói thẳng ra phương pháp, nhờ người khác nắm giữ được cái nhược điểm xúi giục hoàng tử, thế nên trong một giờ học nào đó, ông đã nói qua một chút về cấm kỵ trong cung, chủ ý là muốn khiến cho tiểu hoàng tử tự mình tìm ra cơ hội để áp chế bộ dáng ngạo mạn của Thục phi, để nàng thu liễm hành động của bản thân đi một chút. Vậy mà năm tháng trôi qua vẫn không thấy tiểu hoàng tử có hành động gì. Đến một ngày nào đó ông có giảng về ý nghĩa của câu nói “Bỏ trí nơi chết để sau đó được sống”[1], chỉ ba ngày sau, vị tiểu hoàng tử này hỏi ông địa vị hoàng tử tôn quý bao nhiêu, Hoàng tử phạm lỗi nhiều như thế nào sẽ khiến Hoàng thượng không thể tha thứ? Ngay cái hôm ông trả lời được câu hỏi ấy, vị tiểu hoàng tử này đâm Thục phi bị thương, tương đương với việc đưa bản thân vào chỗ chết, nhưng lại lợi dụng cấm kỵ trong cung mà ông đã từng đề cập qua để diệt trừ Thục phi, thành công thay đổi cảnh ngộ của bản thân mình.

Ông biết rõ rằng một đứa nhỏ mới có bốn tuổi không có khả năng giống như bọn họ cả ngày dùng thủ đoạn, lập kế hoạch một cách chu đáo tỉ mỉ, sở dĩ chuyện diệt trừ Thục phi tiểu hoàng tử có thể thành công, phần lớn vẫn phải dựa vào vận khí tốt. Còn điều thật sự làm ông bất ngờ chính là ông còn tưởng rằng tiểu hoàng tử không ghi nhớ kỹ những điều ông giảng, ai ngờ tiểu hoàng tử chẳng những ghi nhớ sâu sắc mà còn có thể nhắc lại, không lộ ra điều gì để đợi đến lúc bản thân mình rõ ràng được lúc nào nên dùng thì mới động thủ! Đứa nhỏ này là một người trời sinh cảm quyền! Nếu như đề tâm bồi dưỡng, qua năm dài tháng rộng, không biết sẽ trở thành người thế nào?

Việc này ông đã bẩm báo tỉ mỉ cho Hoàng thượng. Hoàng thượng tuy mừng rỡ nhưng cũng chưa có định quyết tâm, chỉ là trước khi quyết định thì tự mình bồi dưỡng một thời gian, sau khi sát hạch rồi mới nói tiếp, đây cũng là ý nghĩa chân chính của buổi tuyển chọn thư đồng ngày hôm nay. Chẳng qua ông cảm thấy dù cho bốn tháng qua ông cùng với Hoàng thượng đặc biệt đã dạy tiểu hoàng tử những nội dung liên quan đến ngày hôm nay, thế như nhìn về mặt của tiểu hoàng tử lúc này, cộng thêm việc sáng nay tiểu hoàng tử không hề có phản ứng gì với việc mình đặc biệt nhắc nhở phái người đi xem xét kĩ hành động của Văn công công, cũng cho thấy rằng đứa nhỏ này căn bản không hề hiểu, cũng không thông suốt những gì đã học, không nghĩ ra được điều Hoàng thượng muốn là cái gì.

Ông từng can gián Hoàng thượng, yêu cầu thế này đối với một đứa nhỏ mới có bốn tuổi vẫn còn quá sớm và quá mức, tốt nhất là đợi đến tiểu hoàng tử khoảng mười tuổi rồi lại quyết định sau, nhưng Hoàng thượng rất kiên trì vì Hoàng đế đã không thể tha thứ chịu đựng được những hành động của các phe phái trong triều đang âm thầm tranh đấu. Buổi tuyển chọn thư đồng này đúng là một cơ hội tốt để cảnh cáo bọn họ, điểm mấu chốt là ở chỗ làm thế nào để sử dụng được cơ hội ấy.

Địch Vũ Liễn đứng hồi lâu chẳng hề động đậy, còn Hoàng thượng đã chống tay trái lên ghế tựa, chậm rãi xoa cằm nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ. Thấy thế, Vương Trí Lợi thở dài, ời, Hoàng thượng đã khó chịu rồi, có lẽ mình nên nhắc nhở tiểu hoàng tử một chút là được! Vì thế, ông hơi tiến lên trước về phía Địch Vũ Liễn, khom lưng cúi xuống bên tai bé, dùng thanh âm chỉ để hai người có thể nghe thấy được mà thầm thì: “Điện hạ, thành ngữ sáng nay thần dạy ngài, ngài có nhớ kỹ hay không? Hoàng thượng đặc biệt dẫn nhiều người đến nhìn như thế, ngài cũng đừng làm ngài thất vọng nhé! Điện hạ, đã học cái gì thì đều phải sử dụng! Học để dùng!”

Câu thành ngữ mới được học sáng sớm ngày hôm nay? Tháo phớ không có chuyện gì lại đi nói với bé chuyện này? Địch Vũ Liễn thoáng sửng sốt, trong đầu nhanh chóng nhớ lại buổi sáng đã học cái gì, giết gà dọa khỉ, giết một người răn đe trăm người! Ông nhắc nhở bé nên giết người nào đó để cảnh cáo một người nào đó khác sao? Phụ hoàng của bé đặc biệt đem theo những người này tới đây?

Địch Vũ Liễn quét mắt về phía chư quan triều đình, phụ hoàng bé đã có dạy bé về cách phân loại triều phục, về tên của quan viên trong triều hiện nay, lúc này, địa vị của mỗi người đến đây bé cũng biết sơ sơ. Tâm nhìn của bé một lần nữa lại trở về chỗ Thôi Hiểu Phong, phát hiện tên thái giám đứng bên cạnh muốn nói rồi lại thôi, thế là bé vốn không nghĩ ra được phụ hoàng bé muốn cảnh cáo ai bỗng nhiên chỉ tay vào tên thái giám kia giật dừ nói: “Người còn gây ra ở đây làm gì! Tiếp tục đánh đi! Đánh tới khi nó nói thật thì mới thôi! Rốt cuộc là người nào trong nhà dạy nó có lá gan lớn như vậy phi báng loạn thân phận hoàng tử!” Kệ xử mọi việc, trước tiên đánh cái đã rồi giải quyết sau! Bé từ từ nghĩ thế.

Thôi thừa tướng vừa nghe thấy vậy, lập tức hiểu rõ rằng thằng cháu út nhà mình quả thực không biết giữ miệng, vội vàng quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng: “Hoàng thượng, xin ngài minh xét, tôn tử của vi thần sao dám phi báng loạn Thập lục hoàng tử, hẳn là tiểu hoàng tử đã nghe lầm rồi!”

“Người nói bản hoàng tử làm! Người không có mặt tại đây, sao biết tôn tử của người chưa từng phi báng bản hoàng tử?” Thân nhìn nho nhỏ quay lại, sắc mặt âm trầm, nhìn chăm chăm vào Thôi thừa tướng trầm giọng chất vấn, bộ dáng giống y chang với biểu tình của Hoàng thượng khi tức giận, khiến cho Thôi thừa tướng đã làm quan hai triều hoàng đế trong lòng sợ hãi, cũng làm phần lớn các trọng thần lần đầu tiên trông thấy Thập lục hoàng tử cảm thấy bất ngờ, khí phách của hoàng tử nhỏ thật khiếp người.

“Không phải, ý của thần là trong đây nhất định có hiểu lầm gì đó!” Đứa bé khó ưa này còn dám nổi giận với ông, cũng không nhìn xem Thôi Thường Tích ông là cậu của ai! Tâm tình bị hù dọa nhất thời lóe lên suy nghĩ, trong lòng Thôi thừa tướng cảm hận nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài, “Hoàng thượng, có lẽ trước hết hãy hỏi nhóm người Văn công công để xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sau mới quyết định tiếp có được không? Nếu như đúng là tôn tử của thần có sai, ngày hôm nay có đánh chết nó tại Mậu Học Hiên, vi thần cũng tuyệt không có ý kiến, nhưng nếu đây là hiểu lầm, đánh đứa nhỏ quá mức, nếu như Thái hậu có hỏi đến, sợ rằng cũng không tốt cho Thập lục hoàng tử!”

“Văn công công, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Hoàng thượng ra hiệu cho tên thái giám kia trước hết hãy dừng tay, thế nhưng trong lòng lại mắng thầm lão già khó ưa! Lời nói lại mang theo uy hiếp, lời hăn Thái hậu ra đây!

“Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tài cũng không rõ có chuyện gì xảy ra, sau khi Thập lục hoàng tử đến đây bỗng nhiên nói tiểu thiếu gia Thôi gia phi báng tiểu hoàng tử, gọi người bắt lại. Trên thực tế, nô tài không hề thấy có bất kì người nào có nói lời phi báng Thập lục hoàng tử.”

“Vương thái phó, chuyện đúng như lời Văn công công nói sao?”

Vương Trí Lợi cũng nghe ra ý tứ trong lời nói của Thôi thừa tướng, sau lại nghe thấy lời Hoàng thượng hỏi chính mình, hơi lo lắng một chút, Thôi Hiểu Phong là một trong những người cháu mà Thái hậu yêu thích, nếu ngày hôm nay nó bị đánh đến mức xảy ra chuyện gì, chỉ sợ đúng như lời Thôi thừa tướng nói, làm cho Thái hậu vốn cũng chẳng thích gì Thập lục hoàng tử nổi giận, như vậy thì không tốt, thế nên ông mới khom người, cung kính đáp lại: “Hồi bẩm Hoàng thượng, vi thần thấy sau khi Thập lục hoàng tử tiến vào, Tiểu thiếu gia Thôi gia cùng với mấy đứa nhỏ xung quanh nói cái gì đó, cười vui không ngớt, tuy nhiên, cũng xin Hoàng thượng thứ tội, vi thần bởi vì tuổi già tai nghễnh ngãng, cũng không nghe thấy lời nói nào phi báng Thập lục hoàng tử.”

“Xem ra là một hiểu lầm thôi, quên đi!” Hoàng thượng phát tay về hướng tên thái giám kia, ý rằng bảo hắn không cần đánh thêm nữa.

Kết quả này cũng là dự liệu của quan viên trong triều đang đứng một bên, các ông đều cho rằng dù sao cũng chỉ là một vị tiểu hoàng tử, đâu phải là đối thủ của Thôi đại thần nguyên lão trong triều, Thôi đại thần nói có hai câu đã hóa giải được nguy cơ cho tôn tử của ông, cho dù là đứa nhỏ đó có nói gì thật đi chăng nữa, vị tiểu hoàng tử này cũng chỉ có thể giả câm ngậm bỏ hồn làm ngơ, bởi vì người có thể làm chứng đều đứng ở bên phía Thôi thừa tướng rồi.

Sau khi Thôi thừa tướng tạ ân quay về đứng lại chỗ cũ, trong tâm thở dài một hơi, cũng rất đắc ý, sau lại nháy mắt với Văn công công đứng ở đối diện, ra hiệu cho hắn mau mời Hoàng thượng cho tiếp tục buổi tuyển chọn, cuối cùng mới nhìn thẳng về phía Địch Vũ Liễn, mắt đối mắt với bé chẳng rời đi.

Văn công công đương nhiên hiểu rõ được ý tứ của ông, khom người hướng Hoàng thượng hỏi: “Hoàng thượng, tiếp tục tiến hành buổi thi tuyển có được

không ạ?”

Hoàng thượng còn chưa trả lời, mọi người chỉ thấy Thập lục hoàng tử với bộ mặt không mang cảm xúc gì đi tới chính giữa, vén vạt áo lên, thẳng lưng quỳ ngay ngắn trước mặt hoàng thượng, chấp tay thành cầu: “Phụ hoàng, nhi thần muốn thỉnh hỏi phụ hoàng, cuộc tuyển thí ngày hôm nay là do nhi thần toàn quyền phụ trách, bất luận điều gì liên quan đến chuyện tuyển chọn phụ hoàng cũng sẽ không tham dự sao?” Trên khuôn mặt nhỏ hiện ra biểu tình thật sự nghiêm túc, khiến mọi người không hiểu gì hết.

“Đương nhiên, liên quan đến việc thi tuyển, trẫm sẽ không can thiệp! Con đứng lên đi!” Hoàng thượng cũng không biết bé muốn làm cái gì, nhìn bé mang theo chút mong chờ.

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng!” Địch Vũ Liễn tạ ơn đứng dậy, chuyển mình nương theo người đang đỡ dậy, che giấu chỗ bị thương, nhếch mép nhìn Thôi Hiểu Phong đang nước mắt lưng tròng, thanh âm lạnh lẽo của trẻ con lần thứ hai vang lên trong Mậu Học Hiên, “Ai cho phép đưa nó đi! Đem nó năm xuống trở lại!”

Mọi người ngẩn người, cái gì? Hoàng thượng đã buông tha Thôi Hiểu Phong, Thập lục hoàng tử này muốn kháng chỉ hay sao?

[1] Xuất xứ của câu nói: Bố trí nơi chết để sau đó được sống, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất

Sau khi nước Tần bị diệt vong, Hán vương Lưu Bang sử dụng sách lược của đại tướng Hàn Tín, tấn công và giành được vùng đất Quan Trung của nước Tần ngày xưa, đặt nền móng cho việc tranh giành thiên hạ với bá vương Hạng Vũ của Tây Sở. Năm 204 trước CN, Lưu Bang cử đại tướng Hàn Tín và Trương Nhĩ, dẫn quân Hán tấn công vào nước Triệu, họ bắt buộc phải đi qua Tinh Hình Khẩu. Triệu Vương Yết và đại tướng Trần Dư thống lĩnh hai mươi vạn binh mã, tập kết tại Tinh Hình Khẩu, chuẩn bị nghênh chiến.

Quân sư nước Triệu là Lí Tả Xa hiến kế cho Trần Dư: “Hàn Tín thừa thắng tấn công vào Triệu, khí thế hùng hực không gì ngăn cản nổi. Tuy nhiên quân Hán hành quân đường dài, lương thực thiếu thốn, hai bên Tinh Hình Khẩu đều có núi, đường thì chật hẹp, xe ngựa qua lại khó khăn, quân Hán đi chưa được trăm dặm thì quân chờ lương thực tất sẽ bị bỏ lại phía sau. Chúng ta có thể cử ba vạn tướng sĩ đi đường tắt sau để cắt đứt đường vận chuyển lương thực của chúng, ngài dẫn quân chặn quân Hán phía chính diện, lại đào hào sâu một chút, đắp thành lũy cao một chút, cố thủ doanh trại, không giao chiến với quân Hán. Như vậy thì, phía trước bọn chúng không thể tấn công được, cũng không thể lui lại phía sau, lại không có lương thảo, chúng sẽ rơi vào thế bí. Không bao lâu sau thì chúng ta có thể bắt được Hàn Tín.” Trần Dư không nghe theo ý kiến của Lí Tả Xa, tự cho rằng quân đội của mình vượt xa quân Hán gấp nhiều lần, nhất định không thể thua trận được. Hàn Tín thăm dò biết được kế sách của Lí Tả Xa không được dùng thì vô cùng vui mừng, bèn tập kết binh mã tại nơi cách Tinh Hình Khẩu hơn ba mươi dặm. Quá nửa đêm, Hàn Tín phái hai ngàn kỵ binh, mỗi người đều mang theo một lá cờ của quân Hán, từ con đường nhỏ vòng đến mặt phía sau của doanh trại quân Triệu, mai phục ở đó, đợi đến khi quân Triệu huy động toàn bộ lực lượng xuất kích thì sẽ đột kích vào đại doanh của quân Triệu, hạ cờ của quân Triệu xuống và cắm cờ của quân Hán lên. Hàn Tín lại phái một vạn người ngựa dẫn đường trước, bày thế trận men theo bờ sông. Trần Dư nhìn thấy tình hình đó thì cười lớn nói: “Xem ra thì Hàn Tín chỉ có hư danh! Một trận sông mái là điều tối kỵ của nhà binh, đó là tự tìm chỗ chết!”

Trời sáng, Hàn Tín dẫn theo binh mã, dựng cờ soái, tiến về Tinh Hình Khẩu. Quân Triệu lập tức nghênh chiến. Sau khi giao chiến, quân Hán giả bộ thua trận rút lui, vứt bỏ hết trống cờ, rút lui vào trận địa bờ sông. Trần Dư không biết đó là mưu kế, bèn chỉ huy toàn bộ quân truy kích kịch liệt. Lúc đó, hai ngàn khinh kỵ binh đã phục sẵn của Hàn Tín thấy toàn bộ quân Triệu đã xuất kích, lập tức tiến vào doanh trại của quân Triệu, nhổ cờ của quân Triệu, thay vào đó bằng cờ của quân Hán. Quân Triệu đuổi tới trận địa bên bờ sông, quân Hán không có đường lui, đành phải bạt mạng chém giết. Quân Triệu đã lâu không thắng trận, sĩ khí bắt đầu uể oải, lại đột nhiên phát hiện ra rằng trong doanh trại của mình toàn bộ đều cắm cờ của quân Hán, lòng quân bỗng rối bời, bỏ chạy tan tác. Quân Hán thừa cơ tấn công, đánh bại quân Triệu, Trần Dư bị giết chết, Triệu Vương Yết bị bắt sống. Sau đó, các tướng sĩ có thỉnh giáo Hàn Tín: “Đánh sống mái một trận là điều tối kỵ của nhà binh, vì sao tướng quân rõ ràng đã biết mà vẫn phạm phải, nhưng lại giành được thắng lợi?” Hàn Tín đáp: “Đó chính là điều mà trong binh pháp đã nói ‘Trí chi tử địa nhi hậu sinh, đầu chi vong địa nhi hậu tồn’ (Bố trí nơi chết để sau đó được sống, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất). Quyết chiến một trận sông mái, khiến cho binh sĩ bị đặt vào chỗ không còn đường để lui, họ mới chiến đấu hết mình, để cầu được sinh tồn.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q1 C19: Muốn thêm tội cho người

Phụ hoàng của bé có ý định bỏ qua cho Thôi Hiểu Phong, Địch Vũ Liễn đương nhiên chỉ có thể coi như không có gì nữa, nhưng ngay lúc bé đang nuốt con giận xuống lại thấy được Văn công công với Thôi thừa tướng trao đổi ánh mắt với nhau, sau lại thấy vị Thôi thừa tướng kia đi chuyển tầm mắt sang nhìn mình.

Nên biết rằng Thôi Thường Tích là một người lớn, đáng vẻ bề vế cao lớn, còn Địch Vũ Liễn thì nhỏ tuổi, chiều cao rất khiêm tốn. Bé phải ngẩng đầu lên mới nhìn được người đối diện, thế nên mặc dù Thôi Thường Tích chưa hề biểu hiện tí bất mãn nào đối với bé, nhưng do sự chênh lệch chiều cao, lại thêm

trên mặt ông không lộ chút cảm xúc nào, ánh mắt nhìn không hề dịch chuyển, mang một loại khí thế cao ngạo vô hình uy hiếp bé, tựa như không tiếng động tuyên bố thắng lợi thêm cả khiêu khích.

Địch Vũ Liễn trong lòng bực mình, lại nhìn lướt qua Thôi Hiểu Phong, vừa khéo lại thấy nó bắt gặp được ánh nhìn của mình. Thôi Hiểu Phong đang được người đỡ từ trên ghế dài xuống, tuy nước mắt lưng tròng nhưng cũng không quên hung tợn trừng bé, một loại đáng vẻ cực kỳ phần nộ.

Thôi Hiểu Phong thầm nghĩ nó có ông nội cùng bà cô là Thái Hậu, Thập lục hoàng tử có thể làm gì nó nào? Hôm nào đó nhìn xem nó sẽ đến chỗ bà cô Thái hậu tố cáo như thế nào, không đem sổ gây đánh nó trên bàn ngày hôm nay hoàn trả lại cho tên Thập lục hoàng tử này là không được!

Một luồng giận dữ không rõ lý do dâng trên trong lòng Địch Vũ Liễn, đúng lúc bên tai vang lên thanh âm của Văn công công, trong thoáng chốc đã nhắc nhở bé còn có chuyện người nào đó hủy bỏ tư cách dự thi của năm mươi tám đứa nhỏ ngoài điện. Địch Vũ Liễn dựa vào khuynh hướng thiên vị người Thôi gia trước đó, lại liên tưởng đến việc Văn công công cùng Thôi thừa tướng nháy mắt ra hiệu, nếu như sau lưng ông ta không có ai làm chỗ dựa, ông ta sao có thể có dũng khí lớn như vậy đây?

Lúc này đây Địch Vũ Liễn bỗng nhiên nhớ tới việc Tiểu Phúc tử bẩm báo với bé về xuất thân của mười tám đứa nhỏ trong này, lại căn cứ vào trí nhớ của bé về việc phụ hoàng đã từng nhắc tới các phe phái trong triều, bé thậm chí toán trong lòng: hai người xuất thân từ bộ tộc Thôi thị, bốn người là con cháu của mấy nhà thông gia của Thôi thị, ba người là người của Ô thị, là bộ tộc có quan hệ với Thôi thị, một người đến từ nhà đại quý tộc Vũ Văn, mà bởi vì gia tộc Vũ Văn cùng gia tộc Ô thị có quan hệ thông gia, thế nên cũng là quan hệ cực gần với Thôi thị! Trong số mười tám người được tuyển vào đây, đã có quá nửa có quan hệ với Thôi gia! Trong đầu bé đột nhiên xoẹt qua một tia sáng, thông suốt vấn đề trước đó đã bị vướng mắc thật lâu, chính là hai mươi hai thư đồng của các hoàng tử khác đều xuất thân bên họ ngoại, và lại còn có mười người có quan hệ với Thôi thị, đã chiếm gần một nửa rồi!

Bé thật sự không chán chán lắm phụ hoàng bé suy cho cùng muốn giết ai để cảnh cáo ai, bắt qua, nếu phụ hoàng đã có đề cập qua phải ghi nhớ kỷ lịch sử tiền triều, mà tiền triều thì bị hủy trong tay loạn quan và họ ngoại, thế nên nếu bé động vào Văn công công cùng người Thôi gia, phụ hoàng hẳn là sẽ không nói gì hết chứ? Quyết định cứ nương theo cảm giác mà làm, suy nghĩ của Địch Vũ Liễn bỗng xoay chuyển, nghĩ ra một phương pháp.

Đừng có coi thường Địch Vũ Liễn mới bốn tuổi, sinh ra và trưởng thành tại nơi lãnh cung, những việc bé đã từng trải qua không hề giống với những đứa trẻ thông thường, bởi vậy những thứ mà bé học được không phải là những thứ mà mấy đứa trẻ ở tầm tuổi này có thể học được. Bé tuổi nhỏ như vậy sống nơi lãnh cung, mặc dù có Mặc Phụng yêu thương bảo vệ, nhưng chỉ với năng lực của một mình Mặc Phụng căn bản không có khả năng bảo hộ chu toàn cho bé, thành ra, trong khi những đứa trẻ khác tại tuổi đó kể cả có xuất thân nghèo hèn cũng có sự hồn nhiên ngây thơ, chỉ biết vui đùa nghịch ngợm, thì bé đã bị một đám người bị chông ruồng bỏ trong ngoài không đồng nhất, lòng mang oán niệm muốn tìm mọi cách để hành hạ bé, thậm chí cũng có lúc vô duyên vô cớ bị người ta đánh cho. Những việc mà những người phụ nữ trong lãnh cung đã từng trải qua tập hợp lại chính là một bộ lịch sử cung đấu hoàn chỉnh! Mỗi người trong số họ đều đã từng cuồng loạn hồi tưởng lại vô số lần những chuyện trong quá khứ trước mặt bé. Trong số những người phụ nữ ấy, có những người đã từng đối địch nhau trong thời kỳ còn huy hoàng, cái loại đối địch này cũng không mất đi dù đều bị Hoàng thượng ném vào nơi lãnh cung, ngược lại còn càng căm ghét oán hận lẫn nhau, chằm chọc khiêu khích. Một bộ phận tuổi tác cũng khá cao, những người phụ nữ này đã từ bỏ việc ra khỏi lãnh cung thì lại lấy việc ngược đãi bé làm vui, để vượt qua được cuộc sống đơn điệu kéo dài vô tận này. Cũng còn có một bộ phận những người tuổi vẫn thanh xuân, đáng vẻ xinh đẹp, chẳng từ bỏ cơ hội ra khỏi lãnh cung, đổ kị phi báng, tính kế nham hiểm cũng không có biến mất giữa lãnh cung, mà mỗi khi những người này thất bại, bé chính là nơi để họ trút giận. Những người phụ nữ này trước mặt bé vĩnh viễn là người mang bộ mặt xấu xí khó coi, trải qua cuộc sống như thế, bé đã học được cách xem mặt đoán ý, học được nhẫn nại kiềm chế, học được rất nhiều rất nhiều về năng lượng cần thiết để sống trong cung. Mặc dù bé đã ra khỏi lãnh cung, trong một năm sau đó, loại việc bị người tìm đánh vẫn còn liên tiếp xuất hiện như trước, thế nên đối với Địch Vũ Liễn mà nói, muốn thêm tội cần gì phải lo không có đạo lý, bé hiểu rất rõ việc này hơn bất cứ ai trên đời. Mà việc tìm cơ đánh người bé cũng sớm học được từ những lần bị bắt nạt trong những ngày xưa cũ.

Thế là sau khi hỏi cho rõ ràng, phụ hoàng bé sẽ không can thiệp đến chuyện tuyển chọn, bé liền hạ lệnh đem Thôi Hiểu Phong nằm sấp trên ghế dài một lần nữa, được gây gộc chăm sóc.

Tên thái giám vốn đang đỡ Thôi Hiểu Phong đứng lên nghe thấy mệnh lệnh truyền ra như vậy bỗng nhiên không biết làm như thế nào cho phải.

Thôi thừa tướng thấy Thập lục hoàng tử lại muốn đánh cháu trai nhà mình, cũng chẳng hề khản trương, ngược lại trong đầu còn đang suy xét xem nên lợi dụng hành vi không đề Hoàng thượng vào trong mắt của vị tiểu hoàng tử này như thế nào, để khiến cho cháu trai của mình hả giận, đồng thời báo thù cho con gái Thực phi, hừ, ông không làm cho vị sát tinh tiểu hoàng tử này bị trừng trị nghiêm khắc không được!

“Văn công công, người nói xem những lời Vương thái phó vừa nói có đúng không? Nói rằng khi bản hoàng tử tiến vào, Thôi Hiểu Phong cùng mấy đứa nhỏ xung quanh đang nói cái gì đó, cười đùa không dứt, nhưng cũng không có những lời gì là phi báng bản hoàng tử, cũng đồng nghĩa vừa việc là nó chỉ trò chuyện cười đùa vài câu thôi có đúng không?” Ngay khi chúng thần đều cho rằng Địch Vũ Liễn muốn kháng chỉ thì một thanh âm trẻ con vang lên rất bình thản hỏi lại Văn công công.

“Đúng là thế không sai, tiểu thiếu gia Thôi gia cũng không nói bất kì lời nào phi báng ngài!” Văn công công vội vàng trả lời, nhấn mạnh rằng Thôi Hiểu Phong không nói những lời phi báng nhưng lại không biết trọng tâm của lời nói Địch Vũ Liễn không đặt ở chỗ đó.

Như vậy thì khi bản hoàng tử tiến vào, bọn họ đang làm chuyện gì?” Bàn tay nhỏ bé của Địch Vũ Liễn chỉ vào hơn mười đứa nhỏ kia hỏi tiếp.

“Những vị ấy đang làm bài thi.” Văn công công nghĩ không ra tiểu hoàng tử muốn làm cái gì, trả lời thật dè dặt.

“Được lắm!” Thanh âm trẻ con bỗng nhiên được cất cao lên, vang vang đánh thếp, “Buổi tuyển chọn thư đồng hoàng tử là do Hoàng thượng hạ chỉ cử hành, tự mình ra đề tuyển chọn, có thể thấy được rằng đây là chuyện mà Hoàng thượng cực kì xem trọng! Trường thi lại là chỗ nghiêm túc, cấm xôn xao, mà Thôi Hiểu Phong lại dẫn đầu mọi người cười đùa, trong lúc làm bài thi lại dám nói chuyện cùng những đứa nhỏ xung quanh, ngang nhiên làm cản, thực sự là coi rẻ hoàng uy!” Một tội danh từ trên trời rơi xuống, đập xuống đầu Thôi thừa tướng khiến ông mộng mị, lại thấy Địch Vũ Liễn quát tên thái giám đang đứng ngay người kia, “Người còn đứng sững ở đây làm gì! Còn không bắt nó lại cho ta, đánh thật mạnh vào, đánh đến khi bản hoàng tử cho phép

thì mới được dùng!” Nếu ngày hôm nay không đánh chết được cái thằng cha dám chửi bé là tiện loại này, những người có dũng khí nói xấu bé sau lưng sẽ không nhận được bài học! Địch Vũ Liễn tức tối nghĩ.

“Hoàng thượng, tôn tử của vi thần không chịu nổi trượng hình ạ!” Thôi thừa tướng phục hồi lại tinh thần vội vàng gấp rút cầu cứu Hoàng thượng, trong đầu còn đang tính toán làm thế nào để bỏ được tội danh kia cho cháu trai của mình.

“Khụ, khụ!” Hoàng thượng ho khan thông cổ họng, vẻ mặt khó xử, “Vua không nói chơi! Trẫm từng nói không can thiệp bất cứ cái gì liên quan đến chuyện thi tuyển!” Ông trung một vẻ mặt rất xin lỗi liếc nhìn Thôi thừa tướng, “Tất cả đều do Thập lục hoàng nhi quyết định, ái khanh trước hết cứ xem xem nó xử lý mọi chuyện như thế nào đi!” Cùng với lúc ông đang nói, tư thế của ông đã thay đổi thành tay phải chống lên thành vịn của ghế, chống má đồng thời còn che miệng, che lại khóe miệng đang nhếch cao.

Do vị sát tinh tiểu hoàng tử kia định đoạt? Như thế cháu út nhà ông còn có đường sống sao? Trước hết quan sát đã? Đợi đến khi xem xong thì cháu út của ông của đã bị đánh chết rồi. Thôi thừa tướng vội vã nói: “Hoàng thượng, nhờ nhờ Hiếu Phong có bị sao, Thái hậu nơi ấy...” Ông nói không ra lời nữa vì cả ông lẫn tất cả những người ở đây đều cùng nhìn thấy được Hoàng thượng đã nhắm mắt lại, bề ngoài trông như hành động chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q1 C19: Muốn thêm tội cho người

Phụ hoàng của bé có ý định bỏ qua cho Thôi Hiếu Phong, Địch Vũ Liễn đương nhiên chỉ có thể coi như không có gì nữa, nhưng ngay lúc bé đang nuốt con giận xuống lại thấy được Văn công công với Thôi thừa tướng trao đổi ánh mắt với nhau, sau lại thấy vị Thôi thừa tướng kia di chuyển tầm mắt sang nhìn mình.

Nên biết rằng Thôi Thường Tích là một người lớn, đáng vẻ bề cao lớn, còn Địch Vũ Liễn thì nhỏ tuổi, chiều cao rất khiêm tốn. Bé phải ngẩng đầu lên mới nhìn được người đối diện, thế nên mặc dù Thôi Thường Tích chưa hề biểu hiện tí bất mãn nào đối với bé, nhưng do sự chênh lệch chiều cao, lại thêm trên mặt ông không lộ chút cảm xúc nào, ánh mắt nhìn không hề dịch chuyển, mang một loại khí thế cao ngạo vô hình uy hiếp bé, tựa như không tiếng động tuyên bố thắng lợi thêm cả khiêu khích.

Địch Vũ Liễn trong lòng bực mình, lại nhìn lướt qua Thôi Hiếu Phong, vừa khéo lại thấy nó bắt gặp được ánh nhìn của mình. Thôi Hiếu Phong đang được người đỡ từ trên ghế dài xuống, tuy nước mắt lưng tròng nhưng cũng không quên hung tợn trừng bé, một loại đáng vẻ cực kỳ phần nộ.

Thôi Hiếu Phong thầm nghĩ nó có ông nội cùng bà cô là Thái Hậu, Thập lục hoàng tử có thể làm gì nó nào? Hôm nào đó nhìn xem nó sẽ đến chỗ bà cô Thái hậu tố cáo như thế nào, không đem sổ gậy đánh nó trên bàn ngày hôm nay hoàn trả lại cho tên Thập lục hoàng tử này là không được!

Một luồng giận dữ không rõ lý do dâng trên trong lòng Địch Vũ Liễn, đúng lúc bên tai vang lên thanh âm của Văn công công, trong thoáng chốc đã nhắc nhở bé còn có chuyện người nào đó hủy bỏ tư cách dự thi của năm mươi tám đứa nhỏ ngoài điện. Địch Vũ Liễn dựa vào khuynh hướng thiên vị người Thôi gia trước đó, lại liên tưởng đến việc Văn công công cùng Thôi thừa tướng nháy mắt ra hiệu, nếu như sau lưng ông ta không có ai làm chỗ dựa, ông ta sao có thể có dũng khí lớn như vậy đây?

Lúc này đây Địch Vũ Liễn bỗng nhiên nhớ tới việc Tiểu Phúc tử bẩm báo với bé về xuất thân của mười tám đứa nhỏ trong này, lại căn cứ vào trí nhớ của bé về việc phụ hoàng đã từng nhắc tới các phe phái trong triều, bé thầm tính toán trong lòng: hai người xuất thân từ bộ tộc Thôi thị, bốn người là con cháu của mấy nhà thông gia của Thôi thị, ba người là người của Ô thị, là bộ tộc có quan hệ với Thôi thị, một người đến từ nhà đại quý tộc Vũ Văn, mà bởi vì gia tộc Vũ Văn cùng gia tộc Ô thị có quan hệ thông gia, thế nên cũng là quan hệ cực gần với Thôi thị! Trong số mười tám người được tuyển vào đây, đã có quá nửa có quan hệ với Thôi gia! Trong đầu bé đột nhiên xoẹt qua một tia sáng, thông suốt vấn đề trước đó đã bị vướng mắc thật lâu, chính là hai mươi hai thư đồng của các hoàng tử khác đều xuất thân bên họ ngoại, và lại còn có mười người có quan hệ với Thôi thị, đã chiếm gần một nửa rồi!

Bé thật sự không chán chán lắm phụ hoàng bé suy cho cùng muốn giết ai để cảnh cáo ai, bắt qua, nếu phụ hoàng đã có đề cập qua phải ghi nhớ kỷ lịch sử tiền triều, mà tiền triều thì bị hủy trong tay hoạn quan và họ ngoại, thế nên nếu bé động vào Văn công công cùng người Thôi gia, phụ hoàng hẳn là sẽ không nói gì hết chứ? Quyết định cứ nương theo cảm giác mà làm, suy nghĩ của Địch Vũ Liễn bỗng xoay chuyển, nghĩ ra một phương pháp.

Đừng có coi thường Địch Vũ Liễn mới bốn tuổi, sinh ra và trưởng thành tại nơi lãnh cung, những việc bé đã từng trải qua không hề giống với những đứa trẻ thông thường, bởi vậy những thứ mà bé học được không phải là những thứ mà mấy đứa trẻ ở tẩm tửu này có thể học được. Bé tuổi nhỏ như vậy sống nơi lãnh cung, mặc dù có Mặc Phương yêu thương bảo vệ, nhưng chỉ với năng lực của một mình Mặc Phương căn bản không có khả năng bảo hộ chu toàn cho bé, thành ra, trong khi những đứa trẻ khác tại tuổi đó kể cả có xuất thân nghèo hèn cũng có sự hồn nhiên ngây thơ, chỉ biết vui đùa nghịch ngợm, thì bé đã bị một đám người bị chồng ruồng bỏ trong ngoài không đồng nhất, lòng mang oán niệm muốn tìm mọi cách để hành hạ bé, thậm chí cũng có lúc vô duyên vô cớ bị người ta đánh cho. Những việc mà những người phụ nữ trong lãnh cung đã từng trải qua tập hợp lại chính là một bộ lịch sử cung

đầu hoàn chỉnh! Mỗi người trong số họ đều đã từng cuồng loạn hồi tưởng lại vô số lần những chuyện trong quá khứ trước mặt bé. Trong số những người phụ nữ ấy, có những người đã từng đối địch nhau trong thời kỳ còn huy hoàng, cái loại đối địch này cũng không mất đi dù đều bị Hoàng thượng ném vào nơi lãnh cung, ngược lại còn càng căm ghét oán hận lẫn nhau, châm chọc khiêu khích. Một bộ phận tuổi tác cũng khá cao, những người phụ nữ này đã từ bỏ việc ra khỏi lãnh cung thì lại lấy việc ngược đãi bé làm vui, để vượt qua được cuộc sống đơn điệu kéo dài vô tận này. Cũng còn có một bộ phận những người tuổi vẫn thanh xuân, đáng vẻ xinh đẹp, chẳng từ bỏ cơ hội ra khỏi lãnh cung, đố kị phi báng, tính kế nham hiểm cũng không có biến mất giữa lãnh cung, mà mỗi khi những người này thất bại, bé chính là nơi để họ trút giận. Những người phụ nữ này trước mặt bé vĩnh viễn là người mang bộ mặt xấu xí khó coi, trải qua cuộc sống như thế, bé đã học được cách xem mặt đoán ý, học được nhẫn nại kiềm chế, học được rất nhiều rất nhiều về năng lượng cần thiết để sống trong cung. Mặc dù bé đã ra khỏi lãnh cung, trong một năm sau đó, loại việc bị người tìm đánh vẫn còn liên tiếp xuất hiện như trước, thế nên đối với Dịch Vũ Liên mà nói, muốn thêm tội cần gì phải lo không có đạo lý, bé hiểu rất rõ việc này hơn bất cứ ai trên đời. Mà việc tìm cơ đánh người bé cũng sớm học được từ những lần bị bắt nạt trong những ngày xưa cũ.

Thế là sau khi hỏi cho rõ ràng, phụ hoàng bé sẽ không can thiệp đến chuyện tuyển chọn, bé liền hạ lệnh đem Thôi Hiểu Phong nằm sấp trên ghế dài một lần nữa, được gây gộc chăm sóc.

Tên thái giám vốn đang đỡ Thôi Hiểu Phong đứng lên nghe thấy mệnh lệnh truyền ra như vậy bỗng nhiên không biết làm như thế nào cho phải.

Thôi thừa tướng thấy Thập lục hoàng tử lại muốn đánh cháu trai nhà mình, cũng chẳng hề khản trương, ngược lại trong đầu còn đang suy xét xem nên loại dụng hành vi không để Hoàng thượng vào trong mắt của vị tiểu hoàng tử này như thế nào, để khiến cho cháu trai của mình hả giận, đồng thời báo thù cho con gái Thực phi, hừ, ông không làm cho vị sát tinh tiểu hoàng tử này bị trừng trị nghiêm khắc không được!

“Văn công công, người nói xem những lời Vương thái phó vừa nói có đúng không? Nói rằng khi bản hoàng tử tiến vào, Thôi Hiểu Phong cùng mấy đứa nhỏ xung quanh đang nói cái gì đó, cười đùa không dứt, nhưng cũng không có những lời gì là phi báng bản hoàng tử, cũng đồng nghĩa vừa việc là nó chỉ trò chuyện cười đùa vài câu thôi có đúng không?” Ngay khi chứng thân đều cho rằng Dịch Vũ Liên muốn kháng chỉ thì một thanh âm trẻ con vang lên rất bình thản hỏi lại Văn công công.

“Đúng là thế không sai, tiểu thiếu gia Thôi gia cũng không nói bất kì lời nào phi báng ngài!” Văn công công vội vàng trả lời, nhấn mạnh rằng Thôi Hiểu Phong không nói những lời phi báng nhưng lại không biết trọng tâm của lời nói Dịch Vũ Liên không đặt ở chỗ đó.

Như vậy thì khi bản hoàng tử tiến vào, bọn họ đang làm chuyện gì?” Bàn tay nhỏ bé của Dịch Vũ Liên chỉ vào hơn mười đứa nhỏ kia hỏi tiếp.

“Những vị ấy đang làm bài thi.” Văn công công nghĩ không ra tiểu hoàng tử muốn làm cái gì, trả lời thật dè dặt.

“Được lắm!” Thanh âm trẻ con bỗng nhiên được cất cao lên, vang vang đánh thếp, “Buổi tuyển chọn thư đồng hoàng tử là do Hoàng thượng hạ chỉ cử hành, tự mình ra đề tuyển chọn, có thể thấy được rằng đây là chuyện mà Hoàng thượng cực kì xem trọng! Trường thi lại là chỗ nghiêm túc, cấm xôn xao, mà Thôi Hiểu Phong lại dẫn đầu mọi người cười đùa, trong lúc làm bài thi lại dám nói chuyện cùng những đứa nhỏ xung quanh, ngang nhiên làm cản, thực sự là coi rẻ hoàng uy!” Một tội danh từ trên trời rơi xuống, đập xuống đầu Thôi thừa tướng khiến ông mộng mị, lại thấy Dịch Vũ Liên quát tên thái giám đang đứng ngay người kia, “Người còn đứng sững ở đây làm gì! Còn không bắt nó lại cho ta, đánh thật mạnh vào, đánh đến khi bản hoàng tử cho phép thì mới được dừng!” Nếu ngày hôm nay không đánh chết được cái thằng cha dám chửi bé là tiện loại này, những người có dũng khí nói xấu bé sau lưng sẽ không nhận được bài học! Dịch Vũ Liên tức tối nghĩ.

“Hoàng thượng, tôn tử của vi thần không chịu nổi trượng hình ạ!” Thôi thừa tướng phục hồi lại tinh thần vội vàng gấp rút cầu cứu Hoàng thượng, trong đầu còn đang tính toán làm thế nào để bỏ được tội danh kia cho cháu trai của mình.

“Khụ, khụ!” Hoàng thượng ho khan thông cổ họng, vẻ mặt khó xử, “Vua không nói chơi! Trẫm từng nói không can thiệp bất cứ cái gì liên quan đến chuyện thi tuyển!” Ông trung một vẻ mặt rất xin lỗi nhìn Thôi thừa tướng, “Tất cả đều do Thập lục hoàng nhi quyết định, ái khanh trước hết cứ xem xem nó xử lý mọi chuyện như thế nào đi!” Cùng với lúc ông đang nói, tư thế của ông đã thay đổi thành tay phải chống lên thanh vịn của ghế, chống má đồng thời còn che miệng, che lại khóe miệng đang nhếch cao.

Do vị sát tinh tiểu hoàng tử kia định đoạt? Như thế cháu út nhà ông còn có đường sống sao? Trước hết quan sát đã? Đợi đến khi xem xong thì cháu út của ông của đã bị đánh chết rồi. Thôi thừa tướng vội vã nói: “Hoàng thượng, ngộ nhờ Hiểu Phong có bị sao, Thái hậu nơi ấy...” Ông nói không ra lời nữa vì cả ông lẫn tất cả những người ở đây đều cùng nhìn thấy được Hoàng thượng đã nhắm mắt lại, bề ngoài trông như hành động chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q1 C21: Không may tự cho mình là thông minh

Đối với cách làm của Dịch Vũ Liễn, tuy nói rằng chúng thần đang đứng trong Mậu Học Hiến có bất ngờ về lý do bé sử dụng, nhưng phản ứng trong lòng mỗi người đều khác nhau.

Đôi mày của Vương Trí Lợi hơi hơi nhướn lên, không nghĩ tới lời ông nói vừa rồi lại được tiểu hoàng tử sử dụng làm cái cớ. Ông vốn định để tiểu hoàng tử không cần vì Thôi Hiểu Phong mà đắc tội Thái hậu, thế nhưng theo tình hình trước mắt, xem ra tiểu hoàng tử không chịu buông tha Thôi Hiểu Phong rồi! Quên đi, thật ra cũng không còn cách nào khác, cứ xem mây động tác của Hoàng thượng mà xem, người thật vừa lòng!

Trong lòng Vũ Văn Hạo Chính nói: vị tiểu hoàng tử này quả nhiên giống như dự đoán, không hề đơn giản! Nhưng đứa cháu khờ nhà ông suy cho cùng đã đi đâu mất rồi?

Còn Vũ Văn Hạo Nhiên thì lại than thở: Thì ra Ngũ đệ nói chẳng sai, chính mắt nhìn thấy mới hiểu được sự lợi hại của vị tiểu hoàng tử này. Đến khi nào đứa nhỏ khờ nhà ông có thể có một nửa sự thông minh của Thập lục hoàng tử đây, đến khi ấy ông thật sự đã thấy thỏa mãn rồi! Nghĩ đến đứa nhỏ khờ nhà ông, trong lòng ông rất sốt ruột nhưng lại chẳng làm gì được.

Thái giám đang dìu Thôi Hiểu Phong nghe thấy Hoàng thượng nói thế, lại đưa Thôi Hiểu Phong trở lại đánh, trong chốc lát, bên trong Mậu Học Hiến tràn ngập tiếng kêu cha gọi mẹ thảm thiết.

“Thập lục hoàng tử thứ tội ạ! Tôn tử vi thần tuổi còn nhỏ, làm việc còn chưa biết phân nặng nhẹ, dám ở trường thi tán gẫu với người khác, tuy nhiên vi thần đảm bảo tôn tử nhà thần tuyệt đối không dám làm càn làm nhục nhà gia phong như thế. Xin Thập lục điện hạ thủ hạ lưu tình!” Hoàng thượng thật sự chẳng hề mở mắt, công khai mặc kệ chuyện này, Thôi thừa tướng đành buộc lòng phải hạ thấp tư thế, cầu xin Dịch Vũ Liễn buông tha cho Thôi Hiểu Phong.

“Tuổi nó còn nhỏ? Nhỏ hơn bản hoàng tử sao?” Hằng mi nhỏ nhướn lên, khóe miệng cong cong tựa như đang cười châm chọc, đôi mắt phượng nhìn chằm chằm Thôi thừa tướng, một câu nói chặn đứng họng ông, chẳng thể thốt ra lời nào nữa.

Văn công công đang đứng tại một bên, trong lòng tính toán, nếu như bây giờ giúp đỡ Thôi thừa tướng được chuyện này, ông ta nhất định sẽ biết ơn mình, về sao lợi ích chắc chắn sẽ chẳng ít, thế là ngay sau đó, mọi người chỉ thấy Văn công công tự cho mình là thông minh đến bên Dịch Vũ Liễn thì thầm: “Thập lục điện hạ, Thôi Hiểu Phong là đứa cháu được Thái hậu cực kỳ yêu thương, nếu như xảy ra chuyện gì đó, Thái hậu trách tội, đối với ngài cũng thật sự không tốt! Và lại,” thanh âm của ăn bỗng nhiên trở lại âm lượng bình thường, làm cho tất cả mọi người đều nghe thấy được, “lúc đó nô tài cũng có mặt tại nơi đây, nô tài có thể làm chứng Thôi thừa gia cũng không có làm càn, chỉ là cười đùa vài câu không ảnh hưởng gì đến việc lớn với tiểu biểu đệ bên cạnh mà thôi! Ngài đã hiểu lầm rồi!” Cái tội danh cười đùa ở trường thi có lẽ là không thoát được, thế nhưng cái tội làm càn kia thì có thể trốn thoát, Văn công công nói hộ Thôi Hiểu Phong, đồng thời trong lòng mắng Vương Trí Lợi ăn nói chẳng cẩn thận, rước lấy không ít chuyện phiền toái.

Ông ta vừa nói xong, các đại quan triều đình đứng trước mặt Dịch Vũ Liễn đều thấy đứa nhỏ này ra hiệu cho tiểu thái giám phía sau. Vị tiểu thái kia gật đầu, khom người với Dịch Vũ Liễn, sau đó giao một quyển tập trong tay cho tiểu cung bên cạnh rồi lui ra khỏi Mậu Học Hiến, còn vị tiểu cung nữ kia tiến đến bên phải Dịch Vũ Liễn, hai tay cung kính dâng quyển tập lên.

Thôi thừa tướng không biết bé muốn làm cái gì, thấy tiếc kêu khóc của cháu trai, trong lòng cảm thấy thương tiếc lo âu, ông tiếp lời Văn công công, lần thứ hai vì cháu trai mà hướng Dịch Vũ Liễn cầu xin tha thứ: “Thập lục hoàng tử, ngài cũng đã nghe thấy lời Văn công công nói, tôn tử vi thần tuyệt đối không có hành động làm càn. Cười đùa là do nó chưa hiểu chuyện, đợi sau khi trở về, vi thần chắc chắn sẽ dạy dỗ nó nghiêm khắc hơn! Mong rằng Thập lục hoàng tử bỏ qua cho tội danh khinh thường trường thi lần này thôi!”

“Văn công công!” Dịch Vũ Liễn phớt lờ Thôi thừa tướng, bỗng nhiên mở miệng gọi, trong lòng nổi giận đùng đùng vì những lời Văn công công nói giúp cho Thôi Hiểu Phong cười đùa không làm ảnh hưởng đến việc lớn kia.

“Nô tài ở.” Văn công công không rõ bé gọi ông ta cái gì, cúi người đáp.

Dịch Vũ Liễn ra hiệu cho lão tới trước mặt bé. Đợi đến khi Văn công công đứng trước mặt bé rồi, lại thấy bé chẳng nói lời nào mà chỉ ngoắc ngoắc tay, Văn công công đành phải đến gần thêm một chút, cúi mình. Dịch Vũ Liễn nhử mày lại ngoắc ngón tay, Văn công công lại tiến lên thêm một chút, khom lưng, nhìn bé không hiểu gì cả.

“Người muốn bản hoàng tử ngửa mặt nhìn người sao!” Dịch Vũ Liễn bỗng trừng mắt thật to, hét lên giận dữ.

“Nô tài không dám!” Văn công công ngay lập tức quỳ xuống.

“Cúi đầu thấp xuống! Thấp nữa! Thấp nữa đi!” Dịch Vũ Liễn không ngừng ra lệnh cho Văn công công cúi đầu, cho đến khi hấn bò soài ra đất, bé mới xem như thỏa mãn.

Thôi thừa tướng cực kỳ lo lắng, Thập lục hoàng tử chẳng thèm đếm xỉa gì đến ông, Hoàng thượng cũng không quan tâm việc này, còn cháu trai của ông đã tròn trắng hai mắt ngất đi ở đằng kia. Vì vậy ông vội vàng đánh mắt ra hiệu cho Hộ bộ thượng thư Ô Nghiêm Hoa cùng hai anh em nhà Vũ Văn đứng ra giúp đỡ, nhưng trong lúc ba người còn chưa phản ứng kịp, mọi người trong Mậu Học Hiến đã kinh ngạc sợ hãi khi thấy Dịch Vũ Liễn đưa cái chân ngắn cùn ra đập mạnh vào vai Văn công công, người đang bò soài ra đất kia. Sau khi ông ta ngã lún ra đất, bé đưa tay nhỏ lấy quyển tập mà tiểu cung nữ bên người đang cầm, ném mạnh xuống, đập trúng đầu Văn công công.

“Cái đồ đáng chết! Là ai cho người có lá gan lớn như vậy tự tiện giảm số người được chọn tham gia thi tuyển thành từng này người hả?” Dịch Vũ Liễn tức giận, lớn tiếng hỏi. Đừng có xem đó là tiếng trẻ con, trên thực tế nó thật sự làm cho phần lớn các vị đại thần đối diện biến sắc mặt, việc của Thôi Hiểu Phong đã làm cho họ quên mất chuyện đứa trẻ con đang đứng ngoài viện. Hề là những quan viên nào có giao dịch lén lút với Văn công công đều kinh hãi trong lòng, sợ rằng Văn công công sẽ làm lộ ra mấy chuyện họ làm lén lút sau lưng Hoàng thượng.

“Nô tài không biết Thập lục điện hạ đang nói là có ý gì, toàn bộ người tham gia thi tuyển ngày hôm nay đều đang ở trong Mậu Học Hiên này.” Trong lòng Văn công công kinh hãi, một lần nữa quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng trấn tĩnh.

“Hừ! Người đến tham gia thi tuyển ngày hôm nay đúng là tất cả đang có mặt tại chỗ này!” Cánh tay nhỏ bé của Dịch Vũ Liễn chỉ về phía cửa lớn.

Văn công công đưa mắt nhìn theo hướng tay bé chỉ, trong nháy mắt sắc mặt trở nên vàng như đất. Thì ra trong lúc ông ta trả lời, Tiểu Phúc tử đã theo ý của Dịch Vũ Liễn dẫn toàn bộ những đứa nhỏ này vào trong.

“Nô tài thật sự không biết có chuyện gì xảy ra!” Văn công công quyết định dù chết cũng cãi đến cùng, quyết không thừa nhận!

“Không biết!? Năm mươi tám đứa trẻ cùng với thái giám dẫn chúng đi có thể đứng ra làm chứng, là nhà ngươi tự ý cắt giảm số người được chọn lựa! Đây là bản danh sách trước đó!” Dịch Vũ Liễn lấy tay chỉ vào quyển tập vừa ném xuống đầu hắn, “Lá gan của ngươi cũng không nhỏ! Bắt hắn lại cho ta, đánh thật mạnh vào, đánh cho tới khi hắn nói thật ra, khai ra người nào cho hắn mượn lá gan, làm ra những chuyện xằng bậy như thế này.

À, hóa ra tiểu hoàng tử vẫn ghi nhớ kỹ lời nhắc nhở của ông lúc sáng sớm! Trẻ con thật là dễ dạy! Vương Trí Lợi khẽ gật đầu, lần này Hoàng thượng đặc biệt sắp xếp Văn công công làm người trông thi, cũng vì lão ta dựa vào chức vụ tại Hàn Lâm viện mà lên lút thông đồng với không ít các quan viên quan trọng trong triều đình, làm mưa làm gió từ rất lâu rồi. Hoàng thượng đã chẳng thể dễ dàng tha thứ lão ta thêm lần nữa, cố tình mượn cơ hội kiểm tra sát hạch tiểu hoàng tử để loại bỏ lão. Chẳng sai! Tiểu hoàng tử đã làm được rồi!

Chỉ có điều khi Văn công công vừa mới bị đưa qua, Dịch Vũ Liễn nhìn thấy tên thái giám phụ trách đánh Thôi Hiểu Phong đã dừng tay do thấy Thôi thiếu gia đã bị ngắt, bé mắt húng quắt lớn: “Ai cho ngươi dừng lại! Tiếp tục đi!”

Vì vậy mọi người đều thấy Thôi Hiểu Phong vì bị đánh đau mà tỉnh lại, do tuổi nó còn nhỏ thực sự không chịu thêm được nữa, ngã gục xuống, tắt thở.

Thôi thừa tướng trơ mắt nhìn cháu út nhà mình bị đánh chết mà không làm cách nào được, ông chẳng thể cảm lòng mở mắt thật to nhìn cháu trai chết tại nơi này, cả người có cảm giác trống rỗng. Các đại thần khác kinh hoàng khi chứng kiến Thôi Hiểu Phong bị đánh tới chết, không dám tin rằng loại kết quả này lại thật sự có thể xảy ra, tiểu hoàng tử thật sự dám đánh chết người Thôi gia trước mặt Thôi đại nhân.

“Chết rồi à? Kéo ra ngoài cung đi! Thật xui xẻo!” Một mạng người mất đi, về mặt của bé con cũng không biến đổi, lạnh giọng ra lệnh cho người đưa thi thể ra ngoài cung.

Đám người Vũ Văn Hạo Nhiên không giấu được vẻ mặt sợ hãi, nhìn bé một cách kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng: vị tiểu hoàng tử này thật sự mới có bốn tuổi sao?

Đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này, lại xảy ra một chuyện khiến bọn họ càng thêm kinh hoàng hơn nữa. Tiếng kêu gào của Văn công công vang lên: “Thập lục hoàng tử tha mạng! Nô tài không thể làm khác được, nô tài bị Thôi thừa tướng cùng những vị quyền cao chức trọng trong triều uy hiếp mới bắt đắc dĩ làm ra chuyện sai lầm như vậy!”

“Cái lão chết tiệt này, còn chưa có ai mạng lão dúi xuống phản đánh, sao đã cung khai hết thế này rồi!? Tầm mắt của nhóm người Thôi thường tướng dịch chuyển về hướng Văn công công, hận không thể dùng ánh mắt giết chết lão!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khò Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q1 C21: Không may tự cho mình là thông minh

Đối với cách làm của Dịch Vũ Liễn, tuy nói rằng chúng thần đang đứng trong Mậu Học Hiên có bất ngờ về lý do bé sử dụng, nhưng phản ứng trong lòng mỗi người đều khác nhau.

Đôi mày của Vương Trí Lợi hơi hơi nhướn lên, không nghĩ tới lời ông nói vừa rồi lại được tiểu hoàng tử sử dụng làm cái cớ. Ông vốn định để tiểu hoàng tử không cần vì Thôi Hiểu Phong mà đắc tội Thái hậu, thế nhưng theo tình hình trước mắt, xem ra tiểu hoàng tử không chịu buông tha Thôi Hiểu Phong rồi! Quên đi, thật ra cũng không còn cách nào khác, cứ xem mây động tác của Hoàng thượng mà xem, người thật vừa lòng!

Trong lòng Vũ Văn Hạo Chính nói: vị tiểu hoàng tử này quả nhiên giống như dự đoán, không hề đơn giản! Nhưng đứa cháu khò nhà ông suy cho cùng đã đi đâu mất rồi?

Còn Vũ Văn Hạo Nhiên thì lại than thở: Thì ra Ngũ đệ nói chẳng sai, chính mắt nhìn thấy mới hiểu được sự lợi hại của vị tiểu hoàng tử này. Đến khi nào

đứa nhỏ khờ nhà ông có thể có một nửa sự thông minh của Thập lục hoàng tử đây, đến khi ấy ông thật sự đã thấy thỏa mãn rồi! Nghĩ đến đứa nhỏ khờ nhà ông, trong lòng ông rất sốt ruột nhưng lại chẳng làm gì được.

Thái giám đang diu Thôi Hiểu Phong nghe thấy Hoàng thượng nói thế, lại đưa Thôi Hiểu Phong trở lại đánh, trong chốc lát, bên trong Mậu Học Hiên tràn ngập tiếng kêu cha gọi mẹ thảm thiết.

“Thập lục hoàng tử thứ tội ạ! Tôn tử vi thần tuổi còn nhỏ, làm việc còn chưa biết phân nặng nhẹ, dám ở trường thi tán gẫu với người khác, tuy nhiên vi thần đảm bảo tôn tử nhà thần tuyệt đối không dám làm càn làm nhục nhà gia phong như thế. Xin Thập lục điện hạ thủ hạ lưu tình!” Hoàng thượng thật sự chẳng hề mờ mắt, công khai mặc kệ chuyện này, Thôi thừa tướng đành buộc lòng phải hạ thấp tư thế, cầu xin Dịch Vũ Liễn buông tha cho Thôi Hiểu Phong.

“Tuổi nó còn nhỏ? Nhỏ hơn bản hoàng tử sao?” Hàng mi nhỏ nhắn nhướn lên, khoe miệng cong cong tựa như đang cười châm chọc, đôi mắt phượng nhìn chằm chằm Thôi thừa tướng, một câu nói chặn đứng họng ông, chẳng thể thốt ra lời nào nữa.

Văn công công đang đứng tại một bên, trong lòng tính toán, nếu như bây giờ giúp đỡ Thôi thừa tướng được chuyện này, ông ta nhất định sẽ biết ơn mình, về sao lợi ích chắc chắn sẽ chẳng ít, thế là ngay sau đó, mọi người chỉ thấy Văn công công tự cho mình là thông minh đến bên Dịch Vũ Liễn thì thầm: “Thập lục điện hạ, Thôi Hiểu Phong là đứa cháu được Thái hậu cực kỳ yêu thương, nếu như xảy ra chuyện gì đó, Thái hậu trách tội, đối với ngài cũng thật sự không tốt! Và lại,” thanh âm của ăn bỗng nhiên trở lại âm lượng bình thường, làm cho tất cả mọi người đều nghe thấy được, “lúc đó nô tài cũng có mặt tại nơi đây, nô tài có thể làm chứng Thôi thiếu gia cũng không có làm càn, chỉ là cười đùa vài câu không ảnh hưởng gì đến việc lớn với tiêu biểu đệ bên cạnh mà thôi! Ngài đã hiểu lầm rồi!” Cái tội danh cười đùa ở trường thi có lẽ là không thoát được, thế nhưng cái tội làm càn kia thì có thể trốn thoát, Văn công công nói hộ Thôi Hiểu Phong, đồng thời trong lòng mắng Vương Trí Lợi ăn nói chẳng cẩn thận, rước lấy không ít chuyện phiền toái.

Ông ta vừa nói xong, các đại quan triều đình đứng trước mặt Dịch Vũ Liễn đều thấy đứa nhỏ này ra hiệu cho tiểu thái giám phía sau. Vị tiểu thái kia gật đầu, khom người với Dịch Vũ Liễn, sau đó giao một quyển tập trong tay cho tiểu cung bên cạnh rồi lui ra khỏi Mậu Học Hiên, còn vị tiểu cung nữ kia tiến đến bên phải Dịch Vũ Liễn, hai tay cung kính dâng quyển tập lên.

Thôi thừa tướng không biết bé muốn làm cái gì, thấy tiếng kêu khóc của cháu trai, trong lòng cảm thấy thương tiếc lo âu, ông tiếp lời Văn công công, lần thứ hai vì cháu trai mà hướng Dịch Vũ Liễn cầu xin tha thứ: “Thập lục hoàng tử, ngài cũng đã nghe thấy lời Văn công công nói, tôn tử vi thần tuyệt đối không có hành động làm càn. Cười đùa là do nó chưa hiểu chuyện, đợi sau khi trở về, vi thần chắc chắn sẽ dạy dỗ nó nghiêm khắc hơn! Mong rằng Thập lục hoàng tử bỏ qua cho tội danh khinh thường trường thi lần này thôi!”

“Văn công công!” Dịch Vũ Liễn phớt lờ Thôi thừa tướng, bỗng nhiên mở miệng gọi, trong lòng nổi giận dùm dùm vì những lời Văn công công nói giúp cho Thôi Hiểu Phong cười đùa không làm ảnh hưởng đến việc lớn kia.

“Nô tài ờ.” Văn công công không rõ bé gọi ông ta cái gì, cúi người đáp.

Dịch Vũ Liễn ra hiệu cho lão tới trước mặt bé. Đợi đến khi Văn công công đứng trước mặt bé rồi, lại thấy bé chẳng nói lời nào mà chỉ ngoắc ngoắc tay, Văn công công đành phải đến gần thêm một chút, cúi mình. Dịch Vũ Liễn nhủ thầm lại ngoắc ngón tay, Văn công công lại tiến lên thêm một chút, khom lưng, nhìn bé không hiểu gì cả.

“Ngươi muốn bản hoàng tử ngựa mặt nhìn ngươi sao!” Dịch Vũ Liễn bỗng trừng mắt thật to, hét lên giận dữ.

“Nô tài không dám!” Văn công công ngay lập tức quỳ xuống.

“Cúi đầu thấp xuống! Thấp nữa! Thấp nữa đi!” Dịch Vũ Liễn không ngừng ra lệnh cho Văn công công cúi đầu, cho đến khi hần bò soài ra đất, bé mới xem như thỏa mãn.

Thôi thừa tướng cực kỳ lo lắng, Thập lục hoàng tử chẳng thêm đếm xỉa gì đến ông, Hoàng thượng cũng không quan tâm việc này, còn cháu trai của ông đã trợn trắng hai mắt ngất đi ở đằng kia. Vì vậy ông vội vàng đánh mắt ra hiệu cho Hộ bộ thượng thư Ô Nghiêm Hoa cùng hai anh em nhà Vũ Văn đứng ra giúp đỡ, nhưng trong lúc ba người còn chưa phản ứng kịp, mọi người trong Mậu Học Hiên đã kinh ngạc sợ hãi khi thấy Dịch Vũ Liễn đưa cái chân ngắn cùn ra đập mạnh vào vai Văn công công, người đang bò soài ra đất kia. Sau khi ông ta ngã lăn ra đất, bé đưa tay nhỏ lấy quyển tập mà tiểu cung nữ bên người đang cầm, ném mạnh xuống, đập trúng đầu Văn công công.

“Cái đồ đáng chết! Là ai cho ngươi có lá gan lớn như vậy tự tiện giảm số người được chọn tham gia thi tuyển thành từng người hả?” Dịch Vũ Liễn tức giận, lớn tiếng hỏi. Đừng có xem đó là tiếng trẻ con, trên thực tế nó thật sự làm cho phần lớn các vị đại thần đối diện biến sắc mặt, việc của Thôi Hiểu Phong đã làm cho họ quên mất chuyện mấy đứa trẻ con đang đứng ngoài viện. Hề là những quan viên nào có giao dịch lén lút với Văn công công đều kinh hãi trong lòng, sợ rằng Văn công công sẽ làm lộ ra mấy chuyện họ làm lén lút sau lưng Hoàng thượng.

“Nô tài không biết Thập lục điện hạ đang nói là có ý gì, toàn bộ người tham gia thi tuyển ngày hôm nay đều đang ở trong Mậu Học Hiên này.” Trong lòng Văn công công kinh hãi, một lần nữa quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng trấn tĩnh.

“Hừ! Người đến tham gia thi tuyển ngày hôm nay đúng là tất cả đang có mặt tại chỗ này!” Cánh tay nhỏ bé của Dịch Vũ Liễn chỉ về phía cửa lớn.

Văn công công đưa mắt nhìn theo hướng tay bé chỉ, trong nháy mắt sắc mặt trở nên vàng như đất. Thì ra trong lúc ông ta trả lời, Tiểu Phúc tử đã theo ý của Dịch Vũ Liễn dẫn toàn bộ những đứa nhỏ này vào trong.

“Nô tài thật sự không biết có chuyện gì xảy ra!” Văn công công quyết định dù chết cũng cãi đến cùng, quyết không thừa nhận!

“Không biết!? Năm mươi tám đứa trẻ cùng với thái giám dẫn chúng đi có thể đứng ra làm chứng, là nhà ngươi tự ý cắt giảm số người được chọn lựa! Đây là bản danh sách trước đó!” Địch Vũ Liễn lấy tay chỉ vào quyển tập vừa ném xuống đầu hắn, “Lá gan của ngươi cũng không nhỏ! Bắt hắn lại cho ta, đánh thật mạnh vào, đánh cho tới khi hắn nói thật ra, khai ra người nào cho hắn mượn lá gan, làm ra những chuyện xằng bậy như thế này.

À, hóa ra tiểu hoàng tử vẫn ghi nhớ kỷ lời nhắc nhở của ông lúc sáng sớm! Trẻ con thật là dễ dạy! Vương Tri Lợi khẽ gật đầu, lần này Hoàng thượng đặc biệt xấp xếp Văn công công làm người trông thi, cũng vì lão ta dựa vào chức vụ tại Hàn Lâm viện mà lên lút thông đồng với không ít các quan viên quan trọng trong triều đình, làm mưa làm gió từ rất lâu rồi. Hoàng thượng đã chẳng thể dễ dàng tha thứ lão ta thêm lần nữa, cố tình mượn cơ hội kiểm tra sát hạch tiểu hoàng tử để loại bỏ lão. Chẳng sai! Tiểu hoàng tử đã làm được rồi!

Chỉ có điều khi Văn công công vừa mới bị đưa qua, Địch Vũ Liễn nhìn thấy tên thái giám phụ trách đánh Thôi Hiểu Phong đã dừng tay do thấy Thôi thiếu gia đã bị ngất, bé mắt húng quắt lớn: “Ai cho ngươi dừng lại! Tiếp tục đi!”

Vì vậy mọi người đều thấy Thôi Hiểu Phong vì bị đánh đau mà tỉnh lại, do tuổi nó còn nhỏ thực sự không chịu thêm được nữa, ngã gục xuống, tắt thở.

Thôi thừa tướng tro mắt nhìn cháu út nhà mình bị đánh chết mà không làm cách nào được, ông chẳng thể cảm lòng mở mắt thật to nhìn cháu trai chết tại nơi này, cả người có cảm giác trống rỗng. Các đại thần khác kinh hoàng khi chứng kiến Thôi Hiểu Phong bị đánh tới chết, không dám tin rằng loại kết quả này lại thật sự có thể xảy ra, tiểu hoàng tử thật sự dám đánh chết người Thôi gia trước mặt Thôi đại nhân.

“Chết rồi à? Kéo ra ngoài cung đi! Thật xui xẻo!” Một mạng người mất đi, về mặt của bé con cũng không biến đổi, lạnh giọng ra lệnh cho người đưa thi thể ra ngoài cung.

Đám người Vũ Văn Hạo Nhiên không giấu được vẻ mặt sợ hãi, nhìn bé một cách kinh ngạc, thầm nghĩ trong lòng: vị tiểu hoàng tử này thật sự mới có bốn tuổi sao?

Đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng thế này, lại xảy ra một chuyện khiến bọn họ càng thêm kinh hoàng hơn nữa. Tiếng kêu gào của Văn công công vang lên: “Thập lục hoàng tử tha mạng! Nô tài không thể làm khác được, nô tài bị Thôi thừa tướng cùng những vị quyền cao chức trọng trong triều uy hiếp mới bắt đắc dĩ làm ra chuyện sai lầm như vậy!”

“Cái lão chết tiệt này, còn chưa có ai mạng lão dúi xuống phân đánh, sao đã cung khai hết thế này rồi!? Tầm mắt của nhóm người Thôi thường tương dịch chuyển về hướng Văn công công, hận không thể dùng ánh mắt giết chết lão!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C22: Nhận tội và ngụy biện

Chuyện Thôi Hiểu Phong chết đã mang lại hiệu ứng mà Địch Vũ Liễn không dự đoán đến. Bé vốn chỉ muốn cảnh cáo những người có dũng khí thăm phi báng bé một chút mà thôi, để bọn họ biết điều một chút, bé lại không biết rằng đường đường người Thôi gia bị đánh chết tươi như thế, lại thêm làm việc này ngay trước mặt Thôi thừa tướng đã tạo nên hiệu quả to lớn, khiến người người e sợ. Cứ nghĩ lại mà xem, một hữu thừa tướng dưới một người trên vạn người, đồng thời là còn em trai ruột của Thái hậu, thế mà không có biện pháp gì với vị tiểu hoàng tử kia, tro mắt nhìn cháu trai út nhà mình bị đánh chết mà bó tay không có cách nào, tuy rằng sau đó Thái hậu có thể nổi giận nhưng cũng chẳng thể động được đến một sợi tóc của vị tiểu hoàng tử này. Vì thế mà từ nay về sau, chẳng có người nào lại dám thăm bàn tán về vấn đề xuất thân của Thập lục hoàng tử nữa. Có dũng khí nghi ngờ mắng chửi bé, chỉ sợ cũng chỉ có thể vụng trộm mắng thầm trong lòng.

Ngoài ra, Văn công công từ trước đến giờ vốn không định mở miệng, thứ nhất ông ta không muốn đắc tội với các vị đại quan kia, thứ hai ông ta cho rằng một vị tiểu hoàng tử thì sao có thể dứt khoát như vậy, có dũng khí lấy tính mạng người khác. Cho dù Thục phi trước khi chết bị thương trên tay tiểu hoàng tử, nhưng đó là Hoàng thượng hạ lệnh không cho ngy y tới khám, và lại khi đó cũng không có ai có thể cầu xin Hoàng thượng tha thứ cho nàng, thế nên mới khiến cho nàng hương tiêu ngọc vẫn. Nhưng ông ta khác với Thục phi, ông ta cảm trên tay nhục điểm của rất nhiều người, những người này vì chính mình mà cũng phải ra tay cứu ông ta! Đó chính là lý do vì sao Văn công công không sợ hãi mà chuẩn bị chết cũng không nhận tội, còn vất nát óc để nghĩ ra làm thế nào để ngụy biện cho tốt. Thế nhưng đến Thôi Hiểu Phong kia còn bị đánh chết tươi trước mặt ông ta, hơn nữa vị tiểu hoàng tử này còn tuyệt tình sai người vất thi thể ra ngoài, nhất thời ông ta bị dọa hãi hùng, sợ chết đến mức ngay lập tức thay đổi chủ ý ban đầu, muốn khai ra hết tất cả mọi người, nói như vậy không chừng còn có một đường sống.

Địch Vũ Liễn ra hiệu ngừng đánh Văn công công. Khi Văn công công vừa được đỡ xuống ghế, ông ta ngay lập tức quỳ trên mặt đất, trước tiên khai ra hai nhà Thôi, Ô trực tiếp sai ông loại bỏ tư cách tham dự phần lớn đứa nhỏ tham gia dự tuyển, đến lúc đó chỉ cần nộp bài thi của con cháu hai nhà này cho Thập lục hoàng tử, để bảo đảm rằng thư đồng của hoàng tử phải từ hai nhà mà ra. Tiếp theo, ông ta khai ra nhà Vũ Văn yêu cầu ông lên kế hoạch để cho thiếu tông chủ nhà họ trúng tuyển, lại thêm hễ là quan viên nào muốn con em nhà mình trúng tuyển đều hỏi lộ ông ta cả, cuối cùng là dặn dò ông ta chuẩn bị đưa đáp án cho mấy đứa nhỏ đó.

Những người bị điểm tên sắc mặt trở nên tái nhợt, phần lớn vừa tức vừa giận, tức vì Văn công công lại dám vạch trần bọn họ ra, giận là Văn công công nói ông chỉ chuẩn bị đưa lời giải cho con em ba nhà Thôi, Ô, Vũ Văn, đã như vậy sao ông ta còn dám nhận hối lộ của họ chứ!

Đôi mắt của Hoàng thượng rốt cuộc cũng mở ra, vẻ mặt lạnh như băng nhìn vào mắt Văn công công, sau lại dời ánh mắt về những đại thần đang đứng đó, xem từng người một, ánh mắt của ông có phần âm u đáng sợ.

Ngày hôm nay có hơn mười vị đại thần cùng đến Mậu Học Hiên với Hoàng thượng, bị khai ra thì có 8 người. Thôi thừa tướng lúc này nào có còn lo lắng đến chuyện cháu trai bị đánh chết nữa, việc hối lộ thì cũng là có lớn có nhỏ, chỉ là tâm ý Hoàng thượng ra sao thôi. Vì thế chỉ thấy ông ta dẫn đầu kêu oan, nhưng người bị điểm tên cũng noi gương mà làm.

Bọn họ đổ sạch mọi tội lên đầu Văn công công, nói rằng ông ta khai xằng bậy, đồng thời không quên đánh mắt về phía Văn công công tạo áp lực. Văn công công chỉ chùn bước một chút rồi sau lại nghĩ đến ông ta trốn không thoát, phải kéo theo mấy vị đại thần kia xuống ngựa cùng, còn tỏ vẻ ông ta là bản cứng bất đắc dĩ mới làm sai như vậy, sau đó, ông còn bạo gan nói hết mấy chuyện hối lộ gì đó ra, còn khai ra mấy chỗ ông ta cất giấu đồ hối lộ.

Hoàng thượng lập tức phái Hoàng công công bên mình dẫn người đi tìm kiếm đồ hối lộ như Văn công công đã nói, đem mấy thứ kia lại đây.

Bởi vì chuyện Hoàng Thượng để Thập lục hoàng tử vào An Khang điện ở rồi tự mình dạy dỗ là chuyện trước nay chưa từng có trong lịch sử, có thể suy được rằng các đại thần hối lộ Văn công công lần này là muốn đặt hy vọng lên vị hoàng tử này, hay là sắp xếp con cháu nhà mình bên cạnh để sau này tiện theo dõi, bởi vậy cạnh tranh quyết liệt, Văn công công lại muốn kiếm thêm chút đỉnh, thế nên về cơ bản là bọn họ đều xuất hết vốn, ngoài trừ nhà Vũ Văn, thì tất cả các nhà khác đều tặng đồ cổ quý hiếm cất giữ đã lâu trong nhà, rất dễ phân biệt được là ai đưa tặng. Chẳng có ai ngờ tới rằng vị tiểu hoàng tử này lại phái người đi thăm dò tình hình thực tế, hơn nữa tiểu thái giám mà người phái đi không phải những người e sợ thế lực khắp nơi giữ gìn chính mình mà ngăm miệng như trước, vì thế giờ khắc này đây, mỗi người bọn họ chỉ có thể đứng nơi này đổ mồ hôi lạnh, hối hận về hành động lần này của mình.

Nếu như Hoàng công công dẫn người trở lại, cầm theo những đồ cổ quý hiếm kia, đó là bằng chứng xác thực nhất, đến lúc đó mới nhận tội tựa hồ như hơi muộn, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, Thôi thừa tướng nhận tội đầu tiên, nói là chính mình nhất thời hồ đồ, mong rằng Hoàng thượng có thể xử nhẹ, ngoại trừ anh em Vũ Văn, những người khác đều tìm cách đẩy, từng người từng người cúi đầu nhận tội, còn về mặt của Hoàng thượng thì càng lúc càng khó coi.

Người xung quanh đều cúi đầu nhận tội, Vũ Văn Hạo Nhiên còn đang cân nhắc xem có phải nhận tội hay không, mà Vũ Văn Hạo Chính đang quỳ với ông bỗng hô lớn trong lúc ông đang cân nhắc: “Hoàng thượng! Thịnh ngài mình xét! Vì thần không biết đức tội Văn công công khi nào, hoặc có ai dạy Văn công công hãm hại thần và huynh trưởng vi thần! Vũ Văn gia nhà thần hôm nay không hề có bất kỳ ai tới tham gia thi tuyển, tại sao Văn công công lại nói tới chuyện hối lộ ngân phiếu! Văn công công đây là ngấm máu phun người rồi!”

Vũ Văn Hạo Chính là một người kỹ tính mà gan lại lớn, quan điểm về việc lo liệu một sự việc đều không dứt khoát, khi ông làm việc dù sao vẫn thích xuy xét đến các khả năng không tốt, hề có việc gì đều thích chuẩn bị mọi mặt, thế nên đêm qua ông mới can ngăn việc tam ca của ông đi tặng đồ cổ quý hiếm cho Văn công công, vẫn là nên đưa số lượng lớn ngân phiếu cho lão ấy thì hơn, vì vạn nhất chuyện này có bị vỡ lở sẽ bị người ta nắm gậy xác định là nhà mình tặng. Đưa tặng ngân phiếu là cách tốt nhất phải sạch quan hệ, chỉ cần đủ chết cũng không nhận, có ai dám nói là nhà Vũ Văn đưa ra? Hơn nữa, đưa cháu khờ mình vẫn lo lắng từ nãy đến giờ theo như lời của tiểu hoàng tử và Văn công công mà phân tích thì vừa vào tới Mậu Học hiên, tiểu hoàng tử trước hết đã tìm đứa nhỏ Thôi gia gây phiền phức, có vẻ như căn bản chưa từng nhìn thấy cháu trai nhà ông, mặc khác, cho dù nói rằng hôm nay người gặp chuyện không may đa số là quan lại chức vị cao trong triều, nhưng ông xem cái chết của đứa cháu Thôi gia hôm nay mà có loại dự cảm không tốt, đó chính là Hoàng thượng hôm nay tuyệt đối sẽ không nương tay, đó là lý do tuy rằng ông không biết cháu trai mình đang ở đâu, thế nhưng ông gan lớn đánh cược! Đánh cược rằng cháu trai nhà ông căn bản chưa từng xuất hiện tại Mậu Học hiên này! Chỉ cần cháu trai trưởng nhà ông chưa từng xuất hiện ở nơi này, các tình huống khác ông đều có thể chống đỡ!

“Hoàng thượng, thịnh ngài mình xét ă! Thần đây là bị oan uổng!” Hai anh em có sự ăn ý ngầm, Vũ Văn Hạo Nhiên phản ứng lại rất nhanh, ngay lập tức đề nghị ý nghĩ nhận tội xuống, lên tiếng kêu oan, đừng có nhìn hai anh em nhà họ nói lời chính nghĩa như thế, họ căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đã ứa đầy mồ hôi lạnh.

Hừ! Nhà ông ta không có ai tới tham gia thi tuyển? Gạt người! Nếu nói không có ai tham gia thi tuyển, Bát hoàng tử sẽ đặc biệt tiến cử cho mình cái thằng cha tên Vũ Văn Dật Thần kia sao? Hơn nữa thư đồng của Bát hoàng tử, con cháu nhà Vũ Văn đã nói rất rõ, Thiếu tông chủ Vũ Văn gia hôm nay có tham gia thi tuyển! Khuôn mặt Địch Vũ Liễn hiện lên vẻ khinh thường, quay đầu lên tiếng với đám con cháu danh ra lúng túng đứng đực ra kia, bé hỏ lên: “Vũ Văn Dật Thần! Đi ra!”

“...” Yên tĩnh, không ai trả lời.

Địch Vũ Liễn thù người, gọi thêm lần nữa, vẫn không có ai đi ra, đồng thời dọc theo tầm mắt của bé, những đứa nhỏ này đều sợ hãi, lui dần từng bước, lắc đầu ý bảo không phải mình.

Gọi hai lần không thấy có người nào đi ra khỏi hàng ngũ, Địch Vũ Liễn bỗng nhiên có phản ứng lại, A—! Vắng mặt tại nơi này không phải là cái tên chết tiệt có gan ném tiểu chủ thủ bảo bối của bé đi sao! Hóa ra cậu ta là Vũ Văn Dật Thần! Hừ hừ, ban đầu định bỏ qua cho cậu ta đó, chẳng qua không may rồi, để cho bé biết hần là ai, lần này bé sẽ cho cậu ta biết hậu quả của việc dám chọc đến Thập lục hoàng tử! Một loại biểu cảm trẻ con xẹt qua trong ánh mắt bé. Chỉ thấy bé xoay người đi tới bên cạnh anh em Vũ Văn, mặt hướng về Hoàng thượng, quỳ xuống ngay ngắn, “Phụ hoàng, nhi thần có việc bẩm báo!”

Khi hai anh em Vũ Văn vì không rõ tại sao Thập lục hoàng tử lại biết tên đứa trẻ khờ nhà mình mà lo lắng không yên, tâm trạng bồn chồn, chỉ thấy tiểu hoàng tử đang quỳ gối trước khi nói những lời đó đặc biệt liếc bọn họ một cái, vẻ mặt kia giống như đang thị uy, mang tính trẻ con, tựa như một đứa trẻ

con bình thường nắm được chuyện quan trọng trong tay, chuẩn bị đặc ý dặt dào tổ cáo lên trên.

“Vừa rồi...” Giọng nói trẻ con thanh thúy vang lên, muốn nói ra...

Trong đôi mắt của anh em nhà Vũ Văn hiện lên sự kinh hãi, hai ông nhìn chăm chăm vào đứa trẻ cao một mẩu bên cạnh, trong lòng ai oán la hét: Vừa rồi? Vừa rồi làm sao hả? — Tiểu hoàng tử, ngài tiểu nhân gia giờ cao đánh khẽ, đừng có nói lung tung đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q1 C22: Nhận tội và nguy biện

Chuyện Thôi Hiểu Phong chết đã mang lại hiệu ứng mà Dịch Vũ Liễn không dự đoán đến. Bé vốn chỉ muốn cảnh cáo những người có dũng khí thăm phi báng bé một chút mà thôi, để bọn họ biết điều một chút, bé lại không biết rằng đường đường người Thôi gia bị đánh chết tươi như thế, lại thêm làm việc này ngay trước mặt Thôi thừa tướng đã tạo nên hiệu quả to lớn, khiến người người e sợ. Cứ nghĩ lại mà xem, một hữu thừa tướng dưới một người trên vạn người, đồng thời là còn em trai ruột của Thái hậu, thế mà không có biện pháp gì với vị tiểu hoàng tử kia, tro mắt nhìn cháu trai út nhà mình bị đánh chết mà bó tay không có cách nào, tuy rằng sau đó Thái hậu có thể nổi giận nhưng cũng chẳng thể động được đến một sợi tóc của vị tiểu hoàng tử này. Vì thế mà từ nay về sau, chẳng có người nào lại dám thăm bàn tán về vấn đề xuất thân của Thập lục hoàng tử nữa. Có dũng khí nghi ngờ mắng chửi bé, chỉ sợ cũng chỉ có thể vụng trộm mắng thầm trong lòng.

Ngoài ra, Văn công công từ trước đến giờ vốn không định mở miệng, thứ nhất ông ta không muốn đắc tội với các vị đại quan kia, thứ hai ông ta cho rằng một vị tiểu hoàng tử thì sao có thể dứt khoát như vậy, có dũng khí lấy tính mạng người khác. Cho dù Thục phi trước khi chết bị thương trên tay tiểu hoàng tử, nhưng đó là Hoàng thượng hạ lệnh không cho ngự y tới khám, và lại khi đó cũng không có ai có thể cầu xin Hoàng thượng tha thứ cho nàng, thế nên mới khiến cho nàng hương tiêu ngọc vãn. Nhưng ông ta khác với Thục phi, ông ta cầm trên tay nhược điểm của rất nhiều người, những người này vì chính mình mà cũng phải ra tay cứu ông ta! Đó chính là lý do vì sao Văn công công không sợ hãi mà chuẩn bị chết cũng không nhận tội, còn vất nát óc để nghĩ ra làm thế nào để nguy biện cho tốt. Thế nhưng đến Thôi Hiểu Phong kia còn bị đánh chết tươi trước mặt ông ta, hơn nữa vị tiểu hoàng tử này còn tuyệt tình sai người vất thi thể ra ngoài, nhất thời ông ta bị dọa hãi hùng, sợ chết đến mức ngay lập tức thay đổi chủ ý ban đầu, muốn khai ra hết tất cả mọi người, nói như vậy không chừng còn có một đường sống.

Dịch Vũ Liễn ra hiệu ngừng đánh Văn công công. Khi Văn công công vừa được đỡ xuống ghế, ông ta ngay lập tức quỳ trên mặt đất, trước tiên khai ra hai nhà Thôi, Ô trực tiếp sai ông loại bỏ tư cách tham dự phần lớn đứa nhỏ tham gia dự tuyển, đến lúc đó chỉ cần nộp bài thi của con cháu hai nhà này cho Thập lục hoàng tử, để bảo đảm rằng thư đồng của hoàng tử phải từ hai nhà mà ra. Tiếp theo, ông ta khai ra nhà Vũ Văn yêu cầu ông lên kế hoạch để cho thiếu tông chủ nhà họ trúng tuyển, lại thêm hễ là quan viên nào muốn con em nhà mình trúng tuyển đều hối lộ ông ta cả, cuối cùng là dặn dò ông ta chuẩn bị đưa đáp án cho mấy đứa nhỏ đó.

Những người bị điểm tên sắc mặt trở nên tái nhợt, phần lớn vừa tức vừa giận, tức vì Văn công công lại dám vạch trần bọn họ ra, giận là Văn công công nói ông chỉ chuẩn bị đưa lời giải cho con em ba nhà Thôi, Ô, Vũ Văn, đã như vậy sao ông ta còn dám nhận hối lộ của họ chứ!

Đôi mắt của Hoàng thượng rốt cuộc cũng mở ra, vẻ mặt lạnh như băng nhìn vào mặt Văn công công, sau lại dời ánh mắt về những đại thần đang đứng đó, xem từng người một, ánh mắt của ông có phần âm u đáng sợ.

Ngày hôm nay có hơn mười vị đại thần cùng đến Mậu Học Hiên với Hoàng thượng, bị khai ra thì có 8 người. Thôi thừa tướng lúc này nào có còn lo lắng đến chuyện cháu trai bị đánh chết nữa, việc hối lộ thì cũng là có lớn có nhỏ, chỉ là tâm ý Hoàng thượng ra sao thôi. Vì thế chỉ thấy ông ta dẫn đầu kêu oan, nhưng người bị điểm tên cũng noi gương mà làm.

Bọn họ đổ sạch mọi tội lên đầu Văn công công, nói rằng ông ta khai xằng bậy, đồng thời không quên đánh mặt về phía Văn công công tạo áp lực. Văn công công chỉ chùn bước một chút rồi sau lại nghĩ đến ông ta trốn không thoát, phải kéo theo mấy vị đại thần kia xuống ngựa cùng, còn tỏ vẻ ông ta là bản cùng bất đắc dĩ mới làm sai như vậy, sau đó, ông còn bạo gan nói hết mấy chuyện hối lộ gì đó ra, còn khai ra mấy chỗ ông ta cất giấu đồ hối lộ.

Hoàng thượng lập tức phái Hoàng công công bên mình dẫn người đi tìm kiếm đồ hối lộ như Văn công công đã nói, đem mấy thứ kia lại đây.

Bởi vì chuyện Hoàng thượng đề Thập lục hoàng tử vào An Khang điện ở rồi tự mình dạy dỗ là chuyện trước nay chưa từng có trong lịch sử, có thể suy được rằng các đại thần hối lộ Văn công công lần này là muốn đặt hy vọng lên vị hoàng tử này, hay là xấp xếp con cháu nhà mình bên cạnh để sau này tiện theo dõi, bởi vậy cạnh tranh quyết liệt, Văn công công lại muốn kiếm thêm chút đỉnh, thế nên về cơ bản là bọn họ đều xuất hết vốn, ngoài trừ nhà Vũ Văn, thì tất cả các nhà khác đều tặng đồ cổ quý hiếm cất giữ đã lâu trong nhà, rất dễ phân biệt được là ai đưa tặng. Chẳng có ai ngờ tới rằng vị tiểu hoàng tử này lại phái người đi thăm dò tình hình thực tế, hơn nữa tiểu thái giám mà người phái đi không phải những người e sợ thế lực khắp nơi giữ gìn chính mình mà ngậm miệng như trước, vì thế giờ khắc này đây, mỗi người bọn họ chỉ có thể đứng nơi này đổ mồ hôi lạnh, hối hận về hành động lần này của mình.

Nếu như Hoàng công công dẫn người trở lại, cầm theo những đồ cổ quý hiếm kia, đó là bằng chứng xác thực nhất, đến lúc đó mới nhận tội tựa hồ như hơi muộn, suy nghĩ hết lần này đến lần khác, Thôi thừa tướng nhận tội đầu tiên, nói là chính mình nhất thời hồ đồ, mong rằng Hoàng thượng có thể xử nhẹ, ngoại trừ anh em Vũ Văn, những người khác đều tìm cách đẩy, từng người từng người cúi đầu nhận tội, còn về mặt của Hoàng thượng thì càng lúc càng khó coi.

Người xung quanh đều cúi đầu nhận tội, Vũ Văn Hạo Nhiên còn đang cân nhắc xem có phải nhận tội hay không, mà Vũ Văn Hạo Chính đang quỳ với ông bỗng hô lớn trong lúc ông đang cân nhắc: “Hoàng thượng! Thịnh ngài mình xét! Vì thần không biết đắc tội Văn công công khi nào, hoặc có ai dạy Văn công công hãm hại thần và huynh trưởng vi thần! Vũ Văn gia nhà thần hôm nay không hề có bất kỳ ai tới tham gia thi tuyển, tại sao Văn công công lại nói tới chuyện hối lộ ngân phiếu! Văn công công đây là ngậm máu phun người rồi!”

Vũ Văn Hạo Chính là một người kỹ tính mà gan lại lớn, quan điểm về việc lo liệu một sự việc đều không dứt khoát, khi ông làm việc dù sao vẫn thích xuy xét đến các khả năng không tốt, hề có việc gì đều thích chuẩn bị mọi mặt, thế nên đêm qua ông mới can ngăn việc tam ca của ông đi tặng đồ cổ quý hiếm cho Văn công công, vẫn là nên đưa số lượng lớn ngân phiếu cho lão ấy thì hơn, vì vạn nhất chuyện này có bị vỡ lở sẽ bị người ta nắm gậy xác định là nhà mình tặng. Đưa tặng ngân phiếu là cách tốt nhất phải sạch quan hệ, chỉ cần dù chết cũng không nhận, có ai dám nói là nhà Vũ Văn đưa ra? Hơn nữa, đưa cháu khờ mình vẫn lo lắng từ nãy đến giờ theo như lời của tiểu hoàng tử và Văn công công mà phân tích thì vừa vào tới Mậu Học hiền, tiểu hoàng tử trước hết đã tìm đứa nhỏ Thôi gia gây phiền phức, có vẻ như căn bản chưa từng nhìn thấy cháu trai nhà ông, mặc khác, cho dù nói rằng hôm nay người gặp chuyện không may đa số là quan lại chức vị cao trong triều, nhưng ông xem cái chết của đứa cháu Thôi gia hôm nay mà có loại dự cảm không tốt, đó chính là Hoàng thượng hôm nay tuyệt đối sẽ không nương tay, đó là lý do tuy rằng ông không biết cháu trai mình đang ở đâu, thế nhưng ông gan lớn đánh cược! Đánh cược rằng cháu trai nhà ông căn bản chưa từng xuất hiện tại Mậu Học hiền này! Chỉ cần cháu trai trưởng nhà ông chưa từng xuất hiện ở nơi này, các tình huống khác ông đều có thể chống đỡ!

“Hoàng thượng, thịnh ngài mình xét ă! Thần đây là bị oan uổng!” Hai anh em có sự ăn ý ngầm, Vũ Văn Hạo Nhiên phản ứng lại rất nhanh, ngay lập tức đề nén ý nghĩ nhận tội xuống, lên tiếng kêu oan, đừng có nhìn hai anh em nhà họ nói lời chính nghĩa như thế, họ căng thẳng đến nỗi lòng bàn tay đã ăa đầy mồ hôi lạnh.

Hừ! Nhà ông ta không có ai tới tham gia thi tuyển? Gạt người! Nếu nói không có ai tham gia thi tuyển, Bát hoàng tử sẽ đặc biệt tiến cử cho mình cái thằng cha tên Vũ Văn Dật Thần kia sao? Hơn nữa thư đồng của Bát hoàng tử, con cháu nhà Vũ Văn đã nói rất rõ, Thiếu tông chủ Vũ Văn gia hôm nay có tham gia thi tuyển! Khuôn mặt Địch Vũ Liễn hiện lên vẻ khinh thường, quay đầu lên tiếng với đám con cháu danh ra lúng túng đứng đực ra kia, bé hô lên: “Vũ Văn Dật Thần! Đi ra!”

“...” Yên tĩnh, không ai trả lời.

Địch Vũ Liễn thù người, gọi thêm lần nữa, vẫn không có ai đi ra, đồng thời dọc theo tầm mắt của bé, những đứa nhỏ này đều sợ hãi, lui dần từng bước, lắc đầu ý bảo không phải mình.

Gọi hai lần không thấy có người nào đi ra khỏi hàng ngũ, Địch Vũ Liễn bỗng nhiên có phản ứng lại, A—! Văng mặt tại nơi này không phải là cái tên chết tiệt có gan ném tiểu chủ thủ bảo bối của bé đi sao! Hóa ra cậu ta là Vũ Văn Dật Thần! Hừ hừ, ban đầu định bỏ qua cho cậu ta đó, chẳng qua không may rồi, để cho bé biết hăn là ai, lần này bé sẽ cho cậu ta biết hậu quả của việc dám chọc đến Thập lục hoàng tử! Một loại biểu cảm trẻ con xẹt qua trong ánh mắt bé. Chỉ thấy bé xoay người đi tới bên cạnh anh em Vũ Văn, mặt hướng về Hoàng thượng, quỳ xuống ngay ngắn, “Phụ hoàng, nhi thần có việc bẩm báo!”

Khi hai anh em Vũ Văn vì không rõ tại sao Thập lục hoàng tử lại biết tên đứa trẻ khờ nhà mình mà lo lắng không yên, tâm trạng bồn chồn, chỉ thấy tiểu hoàng tử đang quỳ gối trước khi nói những lời đó đặc biệt liếc bọn họ một cái, về mặt kia giống như đang thị uy, mang tính trẻ con, tựa như một đứa trẻ con bình thường nắm được chuyện quan trọng trong tay, chuẩn bị đắc ý dạt dào tố cáo lên trên.

“Vừa rồi...” Giọng nói trẻ con thanh thúy vang lên, muốn nói ra...

Trong đôi mắt của anh em nhà Vũ Văn hiện lên sự kinh hãi, hai ông nhìn chăm chăm vào đứa trẻ cao một mẩu bên cạnh, trong lòng ai oán la hét: Vừa rồi? Vừa rồi làm sao hả? — Tiểu hoàng tử, ngài tiểu nhân gia giờ cao đánh khê, đừng có nói lung tung đấy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q1 C23: Che dấu sự thật

Nghìn vạn lần đừng nói lung lung nha! Vũ Văn Dật Thần nói thầm trong lòng. Bởi cậu nằm xem sách y rất lâu, thấy mắt hơi đau liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong đầu bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây, bất giác nghĩ đến đứa nhỏ vừa gặp mặt.

Trước đây cậu cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ ngẫm lại cẩn thận, khiến cậu có chút sợ hãi. Tuy nói đã lâu vậy mà chưa có bất kỳ ai đến tìm, thế nhưng dựa theo tính cách của đứa bé kia thì cũng không nói trước được. Cậu sợ đứa bé con trước thì không có việc gì, lúc này chợt nổi lên ý nghĩ muốn áp đặt loạn cho cậu một cái tội danh như lang thang hoàng cung, coi rở hoàng tử các loại. Càng nghĩ lại càng thấy lo lắng, nhưng không thể làm gì được. Cậu chỉ có thể thầm trông mong đứa bé kia có thể hiểu rằng đại ca cậu đây là một người rất tốt, có thể giọng cao đánh khẽ, nghìn vạn lần đừng tìm cậu gây phiền toái!

Sắc trời vẫn còn sáng, nhưng thời điểm tốt đẹp có thể nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời ấm áp đã qua đi. Vì vậy lo lắng rồi lại lo lắng, đứa nhỏ khờ vẫn mờ mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thầm tính toán, buổi thi tuyển chắc gần kết thúc rồi! Lúc này mà xuất hiện, không thể bị chọn nữa. Ừm! Đúng là lúc nên đi tìm thị vệ dẫn cậu đến chỗ của Ngũ thúc! Thị vệ thuộc quyền quản lý của Ngũ thúc, nếu thật có chuyện gì, còn có thể giúp đỡ giấu diếm, hơn nữa ở bên Ngũ thúc, khi chịu đựng mắng chửi còn có người biện hộ giúp cậu.

Chủ ý đã quyết, Vũ Văn Dật Thần thu lại sách thuốc, nhảy từ trên hòn giả sơn xuống, chuẩn bị kết thúc cảnh ngộ “lạc đường” của cậu. Không muốn lại xuất hiện tình huống không cẩn thận gặp phải một vị tiểu hoàng tử như trước, cũng chẳng biết vị tiểu hoàng tử kia cuối cùng có đi nói lung tung về cậu không nữa. Vì thế, cậu cẩn thận từng li từng tý đi về phía mục tiêu của mình, trên đường đi trốn trốn nấp nấp, cũng coi như cậu số may, mỗi thái giám cung nữ tình cờ qua cậu đều tránh được.

Sau khi cậu tới chỗ có thể thấy thị vệ, thầm vui vẻ: Tốt quá đi! Đây là những người mình biết! Tiếp theo chỉ thấy một vị trẻ khờ nào đó đảo mắt xung quanh không thấy ai, trong đôi mắt long lanh bắt đầu ngập nước, khuôn mặt khờ đáng yêu lộ ra chút hoảng loạn, về mặt tui thân đáng thương vô cùng, hướng về phía đám thị vệ kia, ôi, sau khi cậu “lạc đường” cuối cùng cũng lấy được “can đảm” tìm người nói chuyện!

Cậu tưởng rằng buổi thi tuyển đã kết thúc, nhưng trên thực tế buổi thi đó còn chưa chính thức bắt đầu đâu! Mà vị tiểu hoàng tử kia thật sự dự định ăn cho cậu một loạt tội danh, chiến cho cha ruột và chú của cậu đồ mồ hôi lạnh, trong lòng thấp thỏm không yên.

Chẳng qua những lời đó Dịch Vũ Liễn còn chưa thể nói ra, bé vừa nói được hai chữ đã bị Hoàng thượng cắt lời!

“Đứng lên đi, không phải quý! Đến bên trẫm!” Hoàng thượng ôn hòa vẫy Dịch Vũ Liễn, ông rất ưa thích đứa nhỏ này, mọi việc đều tiến hành giống hệt như mong chờ của ông, thậm chí còn tốt hơn cả so với dự định, có thể tạo cho ông cơ hội ra tay biến đổi cục diện trong triều trước thời gian đã tính. Làm sao mà không vui cho được!

Dịch Vũ Liễn nghe lệnh đứng dậy đi tới bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng thượng ôm bé vào trong lòng, cúi đầu ân cần hỏi thăm “Con vừa định bẩm báo chuyện gì?”

“...” Dịch Vũ Liễn vừa định mở miệng tiếp tục nói, nhưng mặt bé đối diện với đám đại thần bị tội đang quỳ, vừa vận thu được vẻ mặt của anh em nhà Vũ Văn đang mở to mắt nhìn bé vào trong mắt. Hai người dù sao cũng là cha ruột và chú ruột của Vũ Văn Dật Thần, ba người dĩ nhiên trông có điểm giống nhau, không khỏi khiến Dịch Vũ Liễn nhớ tới biểu tình vô tội tui thân trên khuôn mặt nhỏ nhỏ khờ khờ của Vũ Văn Dật Thần. “Nhi thần, nhi thần...” Dịch Vũ Liễn khó khăn không nói nên lời, vô tình thoáng nhìn qua chỗ Thôi Hiểu Phong vừa bị đánh chết. Mặc dù thi thể của cậu ta đã bị kéo đi, nhưng chỗ đó vẫn loang lổ vết máu, “Nhi thần vừa định nói... định nói...” Trong đầu không khỏi hiện lên cảnh sau khi mình nói ra tẩm tích của Vũ Văn Dật Thần, căn cứ vào việc bé trai kia đi loạn trong cung, cũng bị bắt lại đánh tàn nhẫn một trận, thế là giữa trán từ từ nhũn chặt lại, cảm thấy vô cùng không thích tình cảnh mình vừa nghĩ đến.

“Liễn Nhi! Con muốn nói gì thế?” Hoàng thượng xoa cái đầu nhỏ của bé, không biết vì sao đứa nhỏ này lại tự nhiên dờ dẩn.

“Phụ hoàng...” Dịch Vũ Liễn hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn phụ hoàng, “Vừa rồi Tiểu Phúc Tử trình báo với nhi thần, nói số người Văn công công tự ý cắt bớt là năm mươi tám người, khi này vào Mậu Hậu Hiên, nhi thần đếm lại số người trong này chỉ có mười bảy người, thế nên...” Đầu bé quay về phía anh em Vũ Văn, khiến hai người họ hãi hùng khiếp vía, bé dừng lại một chút, bỗng nhiên đưa tay chỉ về phía Văn công công, “Thật ra toàn bộ những người tham gia thi tuyển đã đều ở chỗ này rồi! Văn công công người dám đặt chuyện! Các người còn đứng đực ở đây làm gì há! Bắt hán lại đánh cho ta! Đánh đến khi hán nói thật mới thôi!” Dịch Vũ Liễn thay đổi ý định.

“Hoàng thượng! Những lời nô tài nói đều là thật! Không tin ngài có thể hỏi đám Đào công công! Vũ Văn Dật Thần quả thực có tham gia buổi thi tuyển ngày hôm nay, nhưng đứa bé tham gia cũng đã từng gặp cậu ta mà!” Văn công công giãy dụa kêu oan, lão ta không hề chú ý đến bóng dáng của Vũ Văn Dật Thần, đang lúc buồn bực sao lại không thấy đứa nhỏ này, thì bỗng nhiên nghe thấy tiểu hoàng tử ném tội danh áp lên đầu lão ta, thật quá kinh hoàng.

Trái tim hai anh em Vũ Văn đang đặt ở con mắt cuồng hống rơi bịch xuống, sau khi nghe những lời của Văn công công kêu oan, Vũ Văn Hạo Chính muốn giải thích nhưng còn chưa kịp.

“Đào công công, đúng như những lời Văn công công nói sao?” Hoàng thượng hỏi Đào công công, vẫy tay, ngăn lại tên thái giám đang muốn đánh Văn công công.

Dịch Vũ Liễn vừa nghe Văn công công kêu oan mới cảm thấy chính mình vừa rồi chẳng suy nghĩ chu toàn rồi mới nói. Nếu đã thay đổi chủ ý không gây phiền phức cho Vũ Văn Dật Thần, theo bản năng bé đã muốn bảo vệ. Nhưng bé vừa bắt đầu nghĩ cách, đã thấy phụ hoàng đặt câu hỏi rồi. Bé con hơi sốt ruột, không đợi Đào công công đáp lời gì, đã hô lên không cần suy nghĩ: “Đào công công, Vũ Văn Dật Thần căn bản không tới đây dự tuyển, người nhớ lại cho kỹ rồi hẵng trả lời!” Ôi, có phải bé đã biến hiện rất rõ ràng không? Vừa dứt lời bé đã hối hận.

Bởi vì bé ngồi trong lòng Hoàng thượng nên ông không phát hiện ra biểu tình của bé, nhưng những người đối diện với bé đều nhìn thấy khuôn mặt bé xọet qua sự lo lắng, căng thẳng và hối hận.

Lẽ nào tiểu hoàng tử lại che giấu cho đứa nhỏ khờ nhà ông? Không thế nào? Hai anh em Vũ Văn không xác định cho lắm.

Vị tiểu hoàng tử này không phải đang thiên vị người Vũ Văn gia chứ! Không có đạo lý nha! Những người khác đều không thể giải thích được biểu hiện khác thường của bé, nhất là Vương Trí Lợi, theo ông biết, tiểu hoàng tử không quen thiếu tông chủ Vũ Văn gia mới phải, lại càng không có lý do gì để bao che, hơn nữa, tiểu hoàng tử trước giờ vốn lãnh khốc vô cùng, sẽ không bảo vệ bất cứ kẻ nào!

Cuối cùng một người đều cho chẳng bọn họ nhìn lầm rồi, bởi vì khuôn mặt nho nhỏ của Dịch Vũ Liễn không những khôi phục lại sự âm trầm, mà khí thế còn mãnh liệt hơn so với trước. Trên thực tế, là bé dựa theo kinh nghiệm đã qua, những lúc như này càng hung ác càng có thể làm cho mấy tên nô tài này khôn ngoan hơn mà dựa theo những ý tứ trong lời của bé mà làm!

Đào công công vốn đã nhất gan, vừa nghe thấy Hoàng thượng hỏi hần, tim nhảy lên đập thình thịch, lại bị tiểu hoàng tử vừa rống vừa trừng thế này, nhất thời cả người cứng đờ tại chỗ, không biết làm thế nào.

Tiểu Phúc Tử đứng phía sau Đào công công hoang mang, rõ ràng trước đây đã bẩm báo với tiểu chủ tử chuyện Văn công công dẫn đến mười tám đứa nhỏ rồi, cậu còn tí mỉa mai xuất thân của từng người, trong đó có bao gồm cả Vũ Văn Dật Thần kia, vì sao tiểu chủ tử muốn làm như vậy?

Cậu thấy vẻ mặt của Dịch Vũ Liễn, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng hiểu rằng tiểu chủ tử muốn che giấu sự thật Vũ Văn Dật Thần đã từng xuất hiện, nên bộ não xoay chuyển rất nhanh, hơi hơi di động vài bước, người khác không nghe cũng không thấy cậu nói, nhưng Đào công công kia lại nghe được rất rõ ràng: “Đào công công, Thập lục điện hạ nói không đến tức là người không đến, hơn nữa hai vị Vũ Văn đại nhân đang nhìn ngài kia!”

Được cậu nhắc nhở, Đào công công hồi phục tinh thần, liếc mắt nhìn anh em Vũ Văn, quả thật là đang nhìn chăm chăm vào hần, trong lòng lập tức rõ ràng, Văn công công hôm nay coi như xong rồi, bản thân cứ phải theo lời của tiểu hoàng tử mới đúng, như thế cũng không đắc tội người Vũ Văn gia! Vì vậy, chỉ thấy hần đứng ra, quý xuống, không chỉ nói Vũ Văn Dật Thần chưa từng xuất hiện, mà còn tự mình chủ trương nói không viết vì sao Văn công công còn viết tên của đứa bé kia lên danh sách.

Thái giám lẫn lộn trong cung bao năm đều đã thành tinh. Hần nói như thế, rõ ràng là muốn Văn công công chịu họa một mình, những thái giám khác đã từng gặp Vũ Văn Dật Thần cũng liên ào ào phụ họa theo Đào công công.

Nghe đám người đó nói như vậy, Văn công công trực tiếp bị đổ oan, lại còn bị Hoàng thượng lệnh cấm miệng. Mà trong nhóm mấy đứa nhỏ kia, có người biết Vũ Văn Dật Thần, cũng có người nhớ được đôi chút về tên người này, nhin không được khể thi thảo nói chuyện riêng.

“Mấy người bên kia thi thảo cái gì? Muốn lại nói lung tung rồi bị gậy đánh như Trương Hiểu Phong hả?” Mắt Dịch Vũ Liễn lóe lên, thấy nơi kia có tiếng động, lập tức quát lớn mang hàm ý dọa dẫm.

Mấy đứa nhỏ đã khắc sâu hình ảnh Thôi Hiểu Phong bị đánh chết, tâm lý vô cùng bị ảnh hưởng, vì thế đều liều mạng lác đầu, đồng thời còn sợ đến nổi vội vàng phủ nhận chưa từng gặp qua Vũ Văn Dật Thần.

Bất thường! Hoàng thượng giương giương hàng mày, hoàng nhi của ông sao lại cho ông cảm giác như đang bao che cho đứa trẻ nhà Vũ Văn nhỉ? Dù sao cũng là Hoàng thượng, vẫn phát hiện ra. Ông suy nghĩ một lát, hỏi: “Đào công công, vì sao trước đây ngươi không bẩm báo Thập lục hoàng tử về việc Văn công công tự ý viết thêm tên Vũ Văn Dật Thần vào danh sách?”

“Hồi Hoàng thượng, nô tài, nô tài đã bẩm báo cho Thập lục hoàng tử rồi!” Không ngờ Hoàng thượng sẽ hỏi như vậy, Đào công công căng thẳng một chút, nhưng nghĩ đến Thập lục hoàng tử hần sẽ nhất trí với cách giải quyết của mình, nếu như nói đã bẩm báo, có chuyện gì sẽ do tiểu hoàng tử chống đỡ đầu tiên.

“Liễn nhi, nếu Đào công công đã bẩm báo qua việc này, vì sao trước đây con không nói thẳng ra, ngược còn mang bộ dạng chắc chắn, quát tên Vũ Văn Dật Thần, gọi ra từ đám trẻ chứ? Con biết Vũ Văn Dật Thần từ lúc nào?”

“...” Dịch Vũ Liễn không ngờ Đào công công khi trả lời lại nhắc tới danh sách, khiến Hoàng thượng lóe điểm mâu thuẫn ra mà hỏi. Bé bỗng thấy ghen lời, cơ thể căng cứng, mặt hầm hầm. Tên nô tài chết tiệt! Văn công công không nhắc tới chuyện danh sách, hần bịa bậy bạ cái quái gì đây? Không giúp đỡ được bao nhiêu, lại còn nhắc nhở phụ hoàng! Thật là, bé phải nói thế nào mới chu toàn được lời nói dối này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C23: Che dấu sự thật

Nghìn vạn lần đừng nói lung lung nha! Vũ Văn Dật Thần nói thầm trong lòng. Bởi cậu nằm xem sách y rất lâu, thấy mắt hơi đau liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, trong đầu bắt đầu nghĩ đông nghĩ tây, bất giác nghĩ đến đứa nhỏ vừa gặp mặt.

Trước đây cậu cũng không suy nghĩ nhiều, nhưng bây giờ ngẫm lại cẩn thận, khiến cậu có chút sợ hãi. Tuy nói đã lâu vậy mà chưa có bất kỳ ai đến tìm, thế nhưng dựa theo tính cách của đứa bé kia thì cũng không nói trước được. Cậu sợ đứa bé con trước thì không có việc gì, lúc này chợt nổi lên ý nghĩ muốn áp đặt loạn cho cậu một cái tội danh như lang thang hoàng cung, coi rẻ hoàng tử các loại. Càng nghĩ lại càng thấy lo lắng, nhưng không thể làm gì được. Cậu chỉ có thể thầm trông mong đứa bé kia có thể hiểu rằng đại ca cậu đây là một người rất tốt, có thể giọng cao đánh khẽ, nghìn vạn lần đừng tìm cậu gây phiền toái!

Sắc trời vẫn còn sáng, nhưng thời điểm tốt đẹp có thể nằm phơi nắng dưới ánh mặt trời ấm áp đã qua đi. Vì vậy lo lắng rồi lại lo lắng, đứa nhỏ khờ vẫn mờ mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thầm tính toán, buổi thi tuyển chắc gần kết thúc rồi! Lúc này mà xuất hiện, không thể bị chọn nữa. Ừm! Đúng là lúc nên đi tìm thị vệ dẫn cậu đến chỗ của Ngũ thúc! Thị vệ thuộc quyền quản lý của Ngũ thúc, nếu thật có chuyện gì, còn có thể giúp đỡ giấu diếm, hơn nữa ở bên Ngũ thúc, khi chịu đựng mắng chửi còn có người biện hộ giúp cậu.

Chủ ý đã quyết, Vũ Văn Dật Thần thu lại sách thuốc, nhảy từ trên hòn giả sơn xuống, chuẩn bị kết thúc cảnh ngộ “lạc đường” của cậu. Không muốn lại xuất hiện tình huống không cẩn thận gặp phải một vị tiểu hoàng tử như trước, cũng chẳng biết vị tiểu hoàng tử kia cuối cùng có đi nói lung tung về cậu không nữa. Vì thế, cậu cẩn thận từng li từng tý đi về phía mục tiêu của mình, trên đường đi trốn trốn nấp nấp, cũng coi như cậu số may, mỗi thái giám cung nữ tình cờ qua cậu đều tránh được.

Sau khi cậu tới chỗ có thể thấy thị vệ, thầm vui vẻ: Tốt quá đi! Đây là những người mình biết! Tiếp theo chỉ thấy một vị trẻ khờ nào đó đảo mắt xung quanh không thấy ai, trong đôi mắt long lanh bắt đầu ngập nước, khuôn mặt khờ đáng yêu lộ ra chút hoảng loạn, về mặt tui thân đáng thương vô cùng, hướng về phía đám thị vệ kia, ôi, sau khi cậu “lạc đường” cuối cùng cũng lấy được “can đảm” tìm người nói chuyện!

Cậu tưởng rằng buổi thi tuyển đã kết thúc, nhưng trên thực tế buổi thi đó còn chưa chính thức bắt đầu đâu! Mà vị tiểu hoàng tử kia thật sự dự định ăn cho cậu một loạt tội danh, chiến cho cha ruột và chú của cậu đồ mồ hôi lạnh, trong lòng thấp thỏm không yên.

Chẳng qua những lời đó Dịch Vũ Liễn còn chưa thể nói ra, bé vừa nói được hai chữ đã bị Hoàng thượng cắt lời!

“Đứng lên đi, không phải quý! Đến bên trẫm!” Hoàng thượng ôn hòa vẫy Dịch Vũ Liễn, ông rất ưa thích đứa nhỏ này, mọi việc đều tiến hành giống hệt như mong chờ của ông, thậm chí còn tốt hơn cả so với dự định, có thể tạo cho ông cơ hội ra tay biến đổi cục diện trong triều trước thời gian đã tính. Làm sao mà không vui cho được!

Dịch Vũ Liễn nghe lệnh đứng dậy đi tới bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng thượng ôm bé vào trong lòng, cúi đầu ân cần hỏi thăm “Con vừa định bẩm báo chuyện gì?”

“...” Dịch Vũ Liễn vừa định mở miệng tiếp tục nói, nhưng mặt bé đối diện với đám đại thần bị tội đang quỳ, vừa vận thu được vẻ mặt của anh em nhà Vũ Văn đang mở to mắt nhìn bé vào trong mắt. Hai người dù sao cũng là cha ruột và chú ruột của Vũ Văn Dật Thần, ba người dĩ nhiên trông có điểm giống nhau, không khỏi khiến Dịch Vũ Liễn nhớ tới biểu tình vô tội tui thân trên khuôn mặt nhỏ nhỏ khờ khờ của Vũ Văn Dật Thần. “Nhi thần, nhi thần...” Dịch Vũ Liễn khó khăn không nói nên lời, vô tình thoáng nhìn qua chỗ Thôi Hiểu Phong vừa bị đánh chết. Mặc dù thi thể của cậu ta đã bị kéo đi, nhưng chỗ đó vẫn loang lổ vết máu, “Nhi thần vừa định nói... định nói...” Trong đầu không khỏi hiện lên cảnh sau khi mình nói ra tẩm tích của Vũ Văn Dật Thần, căn cứ vào việc bé trai kia đi loạn trong cung, cũng bị bắt lại đánh tàn nhẫn một trận, thế là giữa trán từ từ nhú chặt lại, cảm thấy vô cùng không thích tình cảnh mình vừa nghĩ đến.

“Liễn Nhi! Con muốn nói gì thế?” Hoàng thượng xoa cái đầu nhỏ của bé, không biết vì sao đứa nhỏ này lại tự nhiên dờ dẩn.

“Phụ hoàng...” Dịch Vũ Liễn hồi phục tinh thần, ngẩng đầu nhìn phụ hoàng, “Vừa rồi Tiểu Phúc Tử trình báo với nhi thần, nói số người Văn công công tự ý cắt bớt là năm mươi tám người, khi này vào Mậu Hậu Hiên, nhi thần đếm lại số người trong này chỉ có mười bảy người, thế nên...” Đầu bé quay về phía anh em Vũ Văn, khiến hai người họ hãi hùng khiếp vía, bé dừng lại một chút, bỗng nhiên đưa tay chỉ về phía Văn công công, “Thật ra toàn bộ những người tham gia thi tuyển đã đều ở chỗ này rồi! Văn công công người dám đặt chuyện! Các người còn đứng đực ở đây làm gì há! Bắt hãn lại đánh cho ta! Đánh đến khi hãn nói thật mới thôi!” Dịch Vũ Liễn thay đổi ý định.

“Hoàng thượng! Những lời nô tài nói đều là thật! Không tin ngài có thể hỏi đám Đào công công! Vũ Văn Dật Thần quả thực có tham gia buổi thi tuyển ngày hôm nay, nhưng đứa bé tham gia cũng đã từng gặp cậu ta mà!” Văn công công giãy dụa kêu oan, lão ta không hề chú ý đến bóng dáng của Vũ Văn Dật Thần, đang lúc buồn bực sao lại không thấy đứa nhỏ này, thì bỗng nhiên nghe thấy tiểu hoàng tử ném tội danh áp lên đầu lão ta, thật quá kinh hoàng.

Trái tim hai anh em Vũ Văn đang đặt ở con mắt cuồng hống rơi bịch xuống, sau khi nghe những lời của Văn công công kêu oan, Vũ Văn Hạo Chính muốn giải thích nhưng còn chưa kịp.

“Đào công công, đúng như những lời Văn công công nói sao?” Hoàng thượng hỏi Đào công công, vẫy tay, ngăn lại tên thái giám đang muốn đánh Văn công công.

Dịch Vũ Liễn vừa nghe Văn công công kêu oan mới cảm thấy chính mình vừa rồi chẳng suy nghĩ chu toàn rồi mới nói. Nếu đã thay đổi chủ ý không gây phiền phức cho Vũ Văn Dật Thần, theo bản năng bé đã muốn bảo vệ. Nhưng bé vừa bắt đầu nghĩ cách, đã thấy phụ hoàng đặt câu hỏi rồi. Bé con hơi sốt ruột, không đợi Đào công công đáp lời gì, đã hô lên không cần suy nghĩ: “Đào công công, Vũ Văn Dật Thần căn bản không tới đây dự tuyển, người nhớ lại cho kỹ rồi hẵng trả lời!” Ôi, có phải bé đã biến hiện rất rõ ràng không? Vừa dứt lời bé đã hối hận.

Bởi vì bé ngồi trong lòng Hoàng thượng nên ông không phát hiện ra biểu tình của bé, nhưng những người đối diện với bé đều nhìn thấy khuôn mặt bé xọt qua sự lo lắng, căng thẳng và hối hận.

Lẽ nào tiểu hoàng tử lại che giấu cho đứa nhỏ khờ nhà ông? Không thế nào? Hai anh em Vũ Văn không xác định cho lắm.

Vị tiểu hoàng tử này không phải đang thiên vị người Vũ Văn gia chứ! Không có đạo lý nha! Những người khác đều không thể giải thích được biểu hiện khác thường của bé, nhất là Vương Trí Lợi, theo ông biết, tiểu hoàng tử không quen thiếu tông chủ Vũ Văn gia mới phải, lại càng không có lý do gì để bao che, hơn nữa, tiểu hoàng tử trước giờ vốn lãnh khốc vô cùng, sẽ không bảo vệ bất cứ kẻ nào!

Cuối cùng một người đều cho chẳng bọn họ nhìn lầm rồi, bởi vì khuôn mặt nho nhỏ của Địch Vũ Liễn không những khôi phục lại sự âm trầm, mà khí thế còn mãnh liệt hơn so với trước. Trên thực tế, là bé dựa theo kinh nghiệm đã qua, những lúc như này càng hung ác càng có thể làm cho mấy tên nô tài này khôn ngoan hơn mà dựa theo những ý tứ trong lời của bé mà làm!

Đào công công vốn đã nhất gan, vừa nghe thấy Hoàng thượng hỏi hần, tim nhảy lên đập thình thịch, lại bị tiểu hoàng tử vừa rống vừa trừng thế này, nhất thời cả người cứng đờ tại chỗ, không biết làm thế nào.

Tiểu Phúc Tử đứng phía sau Đào công công hoang mang, rõ ràng trước đây đã bẩm báo với tiểu chủ tử chuyện Văn công công dẫn đến mười tám đứa nhỏ rồi, cậu còn tí mỉa mai xuất thân của từng người, trong đó có bao gồm cả Vũ Văn Dật Thần kia, vì sao tiểu chủ tử muốn làm như vậy?

Cậu thấy vẻ mặt của Địch Vũ Liễn, tuy rằng không biết nguyên nhân, nhưng hiểu rằng tiểu chủ tử muốn che giấu sự thật Vũ Văn Dật Thần đã từng xuất hiện, nên bộ não xoay chuyển rất nhanh, hơi hơi di động vài bước, người khác không nghe cũng không thấy cậu nói, nhưng Đào công công kia lại nghe được rất rõ ràng: “Đào công công, Thập lục điện hạ nói không đến tức là người không đến, hơn nữa hai vị Vũ Văn đại nhân đang nhìn ngài kia!”

Được cậu nhắc nhở, Đào công công hồi phục tinh thần, liếc mắt nhìn anh em Vũ Văn, quả thật là đang nhìn chăm chăm vào hần, trong lòng lập tức rõ ràng, Văn công công hôm nay coi như xong rồi, bản thân cứ phải theo lời của tiểu hoàng tử mới đúng, như thế cũng không đắc tội người Vũ Văn gia! Vì vậy, chỉ thấy hần đứng ra, quý xuống, không chỉ nói Vũ Văn Dật Thần chưa từng xuất hiện, mà còn tự mình chủ trương nói không viết vì sao Văn công công còn viết tên của đứa bé kia lên danh sách.

Thái giám lẫn lộn trong cung bao năm đều đã thành tinh. Hần nói như thế, rõ ràng là muốn Văn công công chịu họa một mình, những thái giám khác đã từng gặp Vũ Văn Dật Thần cũng liên ào ào phụ họa theo Đào công công.

Nghe đám người đó nói như vậy, Văn công công trực tiếp bị đổ oan, lại còn bị Hoàng thượng lệnh cấm miệng. Mà trong nhóm mấy đứa nhỏ kia, có người biết Vũ Văn Dật Thần, cũng có người nhớ được đôi chút về tên người này, nhin không được khể thi thảo nói chuyện riêng.

“Mấy người bên kia thi thảo cái gì? Muốn lại nói lung tung rồi bị gậy đánh như Trương Hiểu Phong hả?” Mắt Địch Vũ Liễn lóe lên, thấy nơi kia có tiếng động, lập tức quát lớn mang hàm ý dọa dẫm.

Mấy đứa nhỏ đã khắc sâu hình ảnh Thôi Hiểu Phong bị đánh chết, tâm lý vô cùng bị ảnh hưởng, vì thế đều liều mạng lác đầu, đồng thời còn sợ đến nổi vội vàng phủ nhận chưa từng gặp qua Vũ Văn Dật Thần.

Bất thường! Hoàng thượng giương giương hàng mày, hoàng nhi của ông sao lại cho ông cảm giác như đang bao che cho đứa trẻ nhà Vũ Văn nhỉ? Dù sao cũng là Hoàng thượng, vẫn phát hiện ra. Ông suy nghĩ một lát, hỏi: “Đào công công, vì sao trước đây ngươi không bẩm báo Thập lục hoàng tử về việc Văn công công tự ý viết thêm tên Vũ Văn Dật Thần vào danh sách?”

“Hồi Hoàng thượng, nô tài, nô tài đã bẩm báo cho Thập lục hoàng tử rồi!” Không ngờ Hoàng thượng sẽ hỏi như vậy, Đào công công căng thẳng một chút, nhưng nghĩ đến Thập lục hoàng tử hần sẽ nhất trí với cách giải quyết của mình, nếu như nói đã bẩm báo, có chuyện gì sẽ do tiểu hoàng tử chống đỡ đầu tiên.

“Liễn nhi, nếu Đào công công đã bẩm báo qua việc này, vì sao trước đây con không nói thẳng ra, ngược còn mang bộ dạng chắc chắn, quát tên Vũ Văn Dật Thần, gọi ra từ đám trẻ chứ? Con biết Vũ Văn Dật Thần từ lúc nào?”

“...” Địch Vũ Liễn không ngờ Đào công công khi trả lời lại nhắc tới danh sách, khiến Hoàng thượng lời điếm mâu thuẫn ra mà hỏi. Bé bỗng thấy ghen lời, cơ thể căng cứng, mắng thầm: Tên nô tài chết tiệt! Văn công công không nhắc tới chuyện danh sách, hần bịa bậy bạ cái quái gì đây? Không giúp đỡ được bao nhiêu, lại còn nhắc nhở phụ hoàng! Thật là, bé phải nói thế nào mới chu toàn được lời nói dối này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q1 C24: Kẻ thù đã định

“Liễn nhi!” Hoàng thượng nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ trong lòng, nhưng khuôn mặt cũng không khó chịu, đưa tay vỗ nhẹ vào bờ vai đứa nhỏ. Ông không tức giận, chỉ là hoàn toàn không giải thích được. Nếu đứa nhỏ này đã trưởng thành, thì còn có thể hiểu, nhưng nó vẫn còn nhỏ, căn bản không có

liên quan gì đến Vũ Văn gia, cũng không tồn tại lợi ích chung, càng không phù hợp với tính cách của nó, sao lại có loại hành vi bảo vệ này?

“Nhi thần cũng không biết Vũ Văn Dật Thần. Nhi thần là vì trước khi tới Mậu Học Hiên, Bát ca có nhắc đến tên Vũ Văn Dật Thần...” Không biết nên giải quyết phiền phức Đào công công gây ra thế nào, Địch Vũ Liễn chợt nhớ tới lần đầu tiên nghe được tên này là từ chỗ Bát hoàng tử, buộc lòng phải nhắc tới chuyện này, nhưng trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ xem nói thế nào mới hợp lý nên tạm thời dừng lại.

Nhắc tới một vị hoàng tử khác, Hoàng thượng cau mày hỏi: “Hả? Vì sao Bát ca của con lại nhắc đến cậu ta?”

Cái này anh em Vũ Văn cũng không hiểu, mà bây giờ lại đến phiên Hộ bộ thượng thư Ô Nghiễm Hoa bắt đầu cảm thấy căng thẳng, ông ta sợ tiểu hoàng tử nói lung tung.

Đáng tiếc, ông ta rất bất hạnh, Địch Vũ Liễn tuy có căng thẳng thật, nhưng bộ não của bé vẫn hoạt động bình thường. Nhắc đến Bát hoàng tử, khiến bé nhớ tới sắc mặt quá mức vồn vã khi cậu ta tiến cử Vũ Văn Dật Thần, vừa lúc Ô Nghiễm Hoa vốn đang buồn mắt quý dưới kia giương mi lên trộm nhìn bé vài lần, khiến bé vô tình bắt được. Bé như bình thường sẽ nghĩ lại một chút xem người kia là ai, sau đó vô cùng dễ dàng căn cứ vào triều phục mà đối chiếu được tên người và chức vị, biết lão già ấy là ông ngoại của Bát hoàng tử.

Mấy tháng nay, bé liên tục học lịch sử tiền triều, Thái phó của bé cứ ba câu lại nhắc tới chuyện tranh quyền đoạt vị, hàng ngày đều quẳng vài câu hỏi cho bé tự mình tìm hiểu giải thích tại sao lại thế này tại sao lại thế kia, sau đó ông mới giải thích tường tận đáp án. Vì thế, theo quán tính tư duy của đứa nhỏ này, mọi thứ đều được nghĩ theo hướng những phương diện đó, thế nên mới nảy sinh ra nghi ngờ, sao sau khi bé nhắc tới chuyện này lão già đó lại nhìn mình? Bát hoàng tử vì sao lại vồn vã như thế, anh ta cùng Vũ Văn Dật thần cũng là quan hệ anh em họ hàng?

Đứa trẻ bắt đầu im lặng nhớ lại những gì phụ hoàng từng bắt bé ghi nhớ về mạng lưới quan hệ khổng lồ, cuối cùng cũng xác định được Bát hoàng tử và thư đồng cạnh anh ta lúc đây là quan hệ anh em họ hàng, đều là cháu ngoại của Ô Nghiễm Hoa, mà Vũ Văn Dật Thần và Ô gia thì không có quan hệ gì hết! Trong đầu bé đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, lão già này, ông ta muốn cháu ngoại mình đoạt được vị trí Thiếu tông chủ của Vũ Văn Dật Thần sao?

Vì vậy, bé con dùng sức nhớ lại đứa trẻ nhà Vũ Văn đứng cạnh Bát ca của bé trông như thế nào, ừm, là hình dạng bé không thích! Vừa nghĩ đến chuyện Vũ Văn Dật Thần sẽ bị tên kia đoạt mất vị trí Thiếu tông chủ, khuôn mặt của bé tự nhiên dài ra, âm trầm nhìn Ô Nghiễm Hoa, khiến không ta không hiểu vì sao hết.

Thấy đứa nhỏ trong lòng mình không nói gì, Hoàng thượng buồn bực, hoàng nhi hôm nay lúc nào cũng dờ dẩn, không như những ngày trước phản ứng nhanh nhạy, ông trực tiếp đưa tay lôi đầu bé về phía mình, hỏi lại một lần: “Liễn Nhi, đang nghĩ gì đấy?”

Lúc này bé con đã có ý tưởng, nói: “Phụ hoàng, Bát ca nói khi con tuyển thư đồng, nhất định phải chọn Vũ Văn Dật Thần!” Tốc độ nói của bé vẫn rất chậm, vì muốn nghĩ kỹ xem làm thế nào để tổ chức câu chữ sao chính mình giải thích nghe hợp lý, “Bát ca nói hy vọng con có thể bắt lỗi Vũ Văn Dật Thần, nếu cậu ta gây họa trong cung, đến lúc đó biểu đệ của Bát ca – Vũ Văn Dật Phàm có thể giành được vị trí Thiếu tông chủ của Vũ Văn gia!” Bé suy nghĩ một lát, lại đặc biệt chèn thêm một câu, trong lúc vô tình đã chia rẽ quan hệ hai nhà Ô gia và Vũ Văn gia, “Bát ca nói như vậy mới có lợi với ông ngoại của huynh ấy!” Phụ hoàng bé hẳn là sẽ không vì chuyện này mà tìm Bát ca đến đối chiếu đi? Địch Vũ Liễn sau khi nói xong phát hiện bản thân mình lại không cần thận.

Sắc mặt Ô Nghiễm Hoa ngay lập tức tái đi, bởi vì Địch Vũ Liễn nói úp úp mở mở, khiến ông ta tưởng rằng con gái đầu của ông ta không xử lý tốt, nói quá rõ ràng mấy chuyện này cho Bát hoàng tử, mà trẻ con thì lại không biết chừng biết mực, cứ nói ra ngoài, việc này quả thật là tức chết ông ta mà, muốn giải thích, nhưng bởi từ đầu đến cuối Địch Vũ Liễn nhắc tới đều là lời nói của Bát hoàng tử, khiến ông không biết đường nào mà giải thích.

Anh em Vũ Văn nghe vậy chợt tỉnh ngộ hiểu ra sự việc này, đứa nhỏ khờ nhà ông tham gia thi tuyển đến khi quyết định cũng không tìm Ô gia giúp đỡ, vì sao Bát hoàng tử lại muốn Thập lục hoàng tử nhất định phải chọn Vũ Văn Dật Thần nhà ông? Mà Vũ Văn Hạo Nghiễm nhớ lại đêm qua ông ta ở tại phòng Tam phu nhân Ô thị, từng nhắc tới chuyện thi tuyển ngày hôm nay, chẳng lẽ là Ô gia muốn làm cái gì, mà bà ấy trước buổi trưa đã mật báo cho Ô gia? Trong lòng Vũ Văn Hạo Nghiễm nổi lên sự khó chịu, liếc Ô Nghiễm Hoa một cái, có cảm giác căm ghét.

“Nhi thần mặt dù nghe Đào công công nói Văn công công tự ý viết thêm tên Vũ Văn Dật Thần, nhưng nhi thần không tin tưởng nhiều vào đấy lắm, cho rằng nếu Bát ca đã bảo nhi thần chọn cậu ta, cậu ta nên ở trong danh sách mới phải, vì vậy nhi thần mới quát gọi tên Vũ Văn Dật Thần, để xác định lại xem thật giả thế nào!” Phụ hoàng trong lúc bé nói, thần sắc cũng không khó chịu, mà bé nói xong cũng khá hợp lý mà! Địch Vũ Liễn cảm thấy yên lòng trong thoáng chốc.

Hoàng thượng trầm mặc không nói gì, suy nghĩ đi suy nghĩ lại, quyết định không truy cứu đến chuyện rốt cuộc hôm nay đứa nhỏ nhà Vũ Văn có đến tham gia thi tuyển không nữa. Ban đầu ông muốn chèn ép mạnh mẽ phe phái Thôi thị, bao gồm cả tộc Vũ Văn, nhưng lúc này vì những lời hoàng nhi nói, có vẻ như Ô gia và Vũ Văn Gia sẽ nổi lên hiềm khích, vậy để tự họ tranh đấu nội bộ là được rồi! Tin rằng bọn Vũ Văn Hạo Nghiễm cũng phát hiện ra Liễn Nhi che chở cho nhà họ, đã như vậy, ông sao lại không biết thời biết thế, để cho Vũ Văn gia chịu ân của Liễn Nhi. Ông đã hạ quyết tâm sau này truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Liễn Nhi, như vậy thì có lẽ ông vẫn nên giữ lại người Vũ Văn gia vì Liễn Nhi thôi.

“Nếu sự việc đã rõ ràng, hai vị ái khanh cũng đứng lên đi! Oan uổng các người rồi! Người đâu! Kéo Văn công công ra ngoài!” Hoàng thượng vẻ mặt ôn hòa bảo hai anh em Vũ Văn đứng dậy, sau đó lập tức hạ lệnh xử lý Văn công công, ông vốn không có ý định bỏ qua cho Văn công công, đương nhiên không thêm quan tâm đến việc lão ta khóc lóc cầu xin tha thứ rồi.

“Thần xin khấu tạ ân điển của Hoàng thượng!” Hai người mau chóng thi lễ, thâm cảm thấy may mắn khi tránh được một kiếp. Anh em Vũ Văn hai người này cuối cùng cũng yên lòng, nhìn tiểu hoàng tử một cách biết ơn, không biết vì sao lại giúp họ một đại ân thế này, nhưng sau được đáp lại bằng khuôn mặt nhỏ lạnh lùng, lập tức nghi ngờ chuyện tiểu hoàng tử giúp đỡ bọn họ thật ra là ảo giác của bản thân! Rõ là một đứa trẻ không biết đâu mà lần!

Đúng lúc này, đoàn người Hoàng công công đi lục soát vật phẩm hối lộ đã trở về. Thấy những đồ cổ quý hiếm kia, Hoàng thượng mặt rùng rợn giận dữ,

đứng dậy, nhanh chóng đặt đĩa nhỏ trong lòng xuống mặt đất, sau đó chấp tay thông thả bước tới, cao giọng răn dạy sáu người gấp quỹ không may còn lại.

Thôi thừa tướng nước mắt tung hoành, lần thứ hai nói rằng mình trong lúc nhất thời hồ đồ phạm phải sai lầm lớn, quỳ sụp trên mặt đất cầu xin hoàng thượng khai ân.

“Ừ, người quả thật hồ đồ, nhưng người tuổi cũng đã cao, làm những chuyện hồ đồ cũng là bình thường!” Giọng điệu của Hoàng thượng đột nhiên trở nên hòa nhã, dừng chân, đứng trước mặt Thôi thừa tướng, cúi người, vờn tay vỗ lên bả vai Thôi thừa tướng, giống như đang trấn an vậy. Tại lúc Thôi thừa tướng cho rằng Hoàng thượng có ý định bỏ qua cho ông, thì tay hoàng thượng lại duỗi ra hướng về áo triều phục của ông ta, từ hai tay áo và eo lưng, lần lượt từng chiếc đai Hoa Tuệ được thêu hoa văn đặc biệt của Diên Huyền Quốc tại ba nơi ấy, đại biểu cho chức vị thuộc quyền, từ từ bị cời xuống trước mặt, “Tuổi tác của ái khanh đã cao đến nỗi phạm phải hồ đồ, trăm làm sao nhân tâm khiến người lại vất vả thêm nữa chứ? Không bằng người cứ nên về nhà an dưỡng tuổi thọ, ngâm kẹo chơi với cháu đi! Cũng miễn cho trường hợp Thôi gia lại đưa đến một đĩa nhỏ giống Thôi Hiểu Phong không hiểu chuyện, tùy tiện cười đùa, coi rẻ hoàng uy!” Hoàng thượng nói rất nhẹ nhàng, đôi mắt phượng mờ hồ lộ ra tia lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên nụ cười mang vẻ tà ác.

“Hoàng, Hoàng thượng!” Hoàng thượng bất thành linh trở mặt là điều Thôi thừa tướng không hề dự đoán đến! Chỉ thấy ông ngay lập tức ngồi co quắp trên mặt đất, nhìn Hoàng thượng một cách khó tin.

“Sao? Người không hài lòng với quyết định của trẫm sao? Cậu, cậu!” Hoàng thượng đột nhiên thay đổi xưng hô, nhưng lại bao hàm ý tứ đe dọa.

“Cựu thần không dám! Tạ ơn Hoàng thượng ân điển!” Thôi thừa tướng vội vàng quỳ xuống.

“Thế là tốt!” Nói xong, Hoàng thượng đứng thẳng dậy, đường mắt quét về phía năm người còn lại, “Người đâu! Cởi bỏ triều phục Hoa Tuệ của bọn họ, trước tiên đưa người vào đại lao, do người của chùa Đại Lý, Hình bộ thượng thư, Trung thừa Ngự Sử cùng xét thẩm! Ngay mai lâm triều trẫm phải có được kết quả!” Hoàng thượng khoắc tay, ra hiệu cho Vũ Văn Hạo Chính dẫn người bắt năm người kia đi.

Người của chùa Đại Lý có mặt tại nơi này đợi ba người trả lời rồi tiến ra, theo năm người bị cời bỏ triều phục Hoa Tuệ, đồng thời bị ngự lâm quân áp giải kia đi.

Năm người cầu xin tha thứ vô ích, Vũ Văn Hạo Nhiên ở một bên phát hiện ra e rằng Hoàng thượng hôm nay sớm đã có chuẩn bị, chẳng trách lại gặp nhiều hộ vệ tùy tùng hơn trước, mà Phó thống lĩnh ngự lâm quân đã ở đây, chẳng lẽ là trước đó ông và Ngũ đệ đều nằm trong danh sách Hoàng thượng muốn loại bỏ? Trong lòng nghĩ mà sợ, Vũ Văn Hạo Nhiên trước khi cậu em mình rời đi đã liếc Hạo Chính một cái. Vũ Văn Hạo Chính hiểu ý đại ca ông nhất định phải tìm được cậu cháu trưởng nhà mình, nhất thiết không được để nó bị người ta tìm thấy trong cung!

Cảm giác rất vừa ý, Hoàng thượng xoa xoa đầu đĩa nhỏ đứng bên mình, chỉ vào mấy phẩm vật quý hiếm trên tay bọn Hoàng công công, nói với bé con: “Liên nhi, con chọn từ trong đồng kia mấy thứ con thích đi, còn lại thì nhập vào quốc khố! Rồi sau đó có thể tiếp tục buổi thi tuyển! Kết thúc sớm một chút, tối nay con và trẫm cùng dùng bữa với nhau đi!”

“Dạ, phụ hoàng!”

“Không còn sớm nữa, chúng ái khanh có thể trở về, còn tuyển lâm triều ngày mai, sẽ thảo luận sau! Vương ái khanh, chuyện thi tuyển cũng giao cho Thập lục hoàng tử phụ trách, khanh đi theo trẫm!” Nói xong, Hoàng thượng không thèm để ý tới Thôi Tường Tích vẫn còn quỳ trên mặt đất mà nghênh ngang rời đi, Vương Trí Lợi nói gót.

Hôm nay Thôi Tường Tích vừa mất đi đứa cháu út, lại vừa mất đi chức quan, có thể nói là một ngày không may thê thảm đủ đường. Ông từ từ đứng dậy thấy Dịch Vũ Liễn ở một bên, không nhìn được nổi lên nổi hận từ trong tim, thế lực Thôi gia ông sẽ không gục ngã dễ dàng như vậy! Sớm muộn gì cũng có một ngày, ông sẽ làm cho vị tiểu hoàng tử sát tinh này nợ máu phải trả bằng máu!

Sau khi trả qua chuyện này, không chỉ có Thôi gia coi Dịch Vũ Liễn là địch, Bát hoàng tử vốn chưa nói lộ ra mục đích của mình về sau biết được, lại thêm Ô gia bị Vũ Văn gia đề phòng càng hao tổn tâm sức mà muốn diệt trừ vị tiểu hoàng tử này.

Dịch Vũ Liễn vẫn còn chưa trưởng thành đã bị hai đại gia tộc trong triều coi như kẻ thù, lúc này đây bé căn bản không hề lo nghĩ đến mấy chuyện đó. Bé chọn ra mấy đồ khác nhau từ chỗ Hoàng công công, đưa cho Bích Tiêu cầm, sau đó liền ngồi ngay ngắn tại vị trí chủ thượng, nhìn thái giám cung nữ mau chóng thu dọn Mậu Học Hiên, chuẩn bị bắt đầu thi tuyển.

“Mười sáu người các người bị bãi bỏ tư cách dự thi, có thể xuất cung!” Nhìn mấy đứa nhỏ dự tuyển mong ngóng ngồi vào chỗ ngồi, bé con cau mày, chỉ vào mười sáu con cháu danh môn nói, bé còn khua khua cánh tay nhỏ, ra lệnh đưa bọn chúng ra ngoài.

Điều này khiến các đại thần vừa cáo lui mới đi ra đến ngoài cửa Mậu Học Hiên đều nghe thấy được. Bước chân mọi người chững lại một chút, rồi mới rời đi. Thôi Tường Tích cũng đi ra, ông chỉ ngoảnh lại liếc vào bên trong Hiên một cái, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, sau đó phát tay áo mà đi. Bởi vì còn chưa tới thời điểm cảm cung, ông đi thẳng về phía tam cung Thái hậu.

Vũ Văn Hạo Nhiên thở ra một hơi, may mắn tránh được một kiếp, không hề quan tâm kết quả thi tuyển lần này ra làm sao, ông vừa cùng người khác hàn huyên rời khỏi Tuệ Vũ Điện, vừa muốn sớm đi tới chỗ Ngũ đệ của ông một chuyến, không biết thuộc hạ của Ngũ đệ có tìm ra tung tích của đĩa nhỏ khờ nhà ông không?

“Vũ Văn đại nhân!” Vũ Văn Hạo Nhiên với mới tách ra cũng những người khác đột nhiên nghe thấy sau mình có người gọi, nhìn lại, là tiểu thái giám bên cạnh Dịch Vũ Liễn.

“Tiểu công công có chuyện gì sao?” Đứa nhỏ này hẳn là người của Phong gia! Vào cung, đổi thành tên gì nhỏ? Vũ Văn Dật Thần nhận ra lai lịch của Tiểu Phúc Tử.

“Vũ Văn đại nhân, Thập lục điện hạ mời ngài quay trở lại!” Tiểu Phúc Tử vô cùng có lễ khom người, khua tay làm một động tác mời.

Vị tiểu hoàng tử sát tinh kia? Nghe vậy, khoe miệng Vũ văn Hạo Nhiên hơi co giật. Trải qua những việc xảy ra vừa rồi, ông bỗng nhiên có cảm giác những lời này giống con ác mộng đồ ập xuống đầu, đứa bé kia tìm ông quay lại làm cái gì?

Còn Dịch Vũ Liễn nhìn mấy đứa nhỏ ngồi vào ghế mà lòng khó chịu, bé vừa mới tốt bụng thế để làm gì? Dám ném tiểu chủ thủ bảo bối của bé, dù sao cũng phải có người đến trả nợ! Hừ! Thế thì con nợ cha trả là được!

Vì thế, lần đầu tiên giao thủ giữa bố chồng và con dâu tương lai được diễn ra!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q1 C24: Kẻ thù đã định

“Liễn nhi!” Hoàng thượng nhìn chăm chăm vào đứa nhỏ trong lòng, nhưng khuôn mặt cũng không khó chịu, đưa tay vỗ nhẹ vào bờ vai đứa nhỏ. Ông không tức giận, chỉ là hoàn toàn không giải thích được. Nếu đứa nhỏ này đã trưởng thành, thì còn có thể hiểu, nhưng nó vẫn còn nhỏ, căn bản không có liên quan gì đến Vũ Văn gia, cũng không tồn tại lợi ích chung, càng không phù hợp với tính cách của nó, sao lại có loại hành vi bảo vệ này?

“Nhi thần cũng không biết Vũ Văn Dật Thần. Nhi thần là vì trước khi tới Mậu Học Hiên, Bát ca có nhắc đến tên Vũ Văn Dật Thần...” Không biết nên giải quyết phiền phức Đào công công gây ra thế nào, Dịch Vũ Liễn chợt nhớ tới lần đầu tiên nghe được tên này là từ chỗ Bát hoàng tử, buộc lòng phải nhắc tới chuyện này, nhưng trong đầu vẫn còn đang suy nghĩ xem nói thế nào mới hợp lý nên tạm thời dừng lại.

Nhắc tới một vị hoàng tử khác, Hoàng thượng cau mày hỏi: “Há? Vì sao Bát ca của con lại nhắc đến cậu ta?”

Cái này anh em Vũ Văn cũng không hiểu, mà bây giờ lại đến phiên Hộ bộ thượng thư Ô Nghiễm Hoa bắt đầu cảm thấy căng thẳng, ông ta sợ tiểu hoàng tử nói lung tung.

Đáng tiếc, ông ta rất bất hạnh, Dịch Vũ Liễn tuy có căng thẳng thật, nhưng bộ não của bé vẫn hoạt động bình thường. Nhắc đến Bát hoàng tử, khiến bé nhớ tới sắc mặt quá mức vốn dĩ khi cậu ta tiến cử Vũ Văn Dật Thần, vừa lúc Ô Nghiễm Hoa vốn đang buông mắt quý dưới kia giương mí lên trộm nhìn bé vài lần, khiến bé vô tình bắt được. Bé như bình thường sẽ nghĩ lại một chút xem người kia là ai, sau đó vô cùng dễ dàng căn cứ vào triều phục mà đối chiếu được tên người và chức vị, biết lão già ấy là ông ngoại của Bát hoàng tử.

Mấy tháng nay, bé liên tục học lịch sử tiền triều, Thái phó của bé cứ ba câu lại nhắc tới chuyện tranh quyền đoạt vị, hàng ngày đều quăng vài câu hỏi cho bé tự mình tìm hiểu giải thích tại sao lại thế này tại sao lại thế kia, sau đó ông mới giải thích tường tận đáp án. Vì thế, theo quán tính tư duy của đứa nhỏ này, mọi thứ đều được nghĩ theo hướng những phương diện đó, thế nên mới nảy sinh ra nghi ngờ, sao sau khi bé nhắc tới chuyện này lão già đó lại nhìn mình? Bát hoàng tử vì sao lại vốn dĩ như thế, anh ta cùng Vũ Văn Dật thần cũng là quan hệ anh em họ hàng?

Đứa trẻ bắt đầu im lặng nhớ lại những gì phụ hoàng từng bắt bé ghi nhớ về mạng lưới quan hệ khổng lồ, cuối cùng cũng xác định được Bát hoàng tử và thư đồng cạnh anh ta lúc đây là quan hệ anh em họ hàng, đều là cháu ngoại của Ô Nghiễm Hoa, mà Vũ Văn Dật Thần và Ô gia thì không có quan hệ gì hết! Trong đầu bé đột nhiên lóe lên một suy nghĩ, lão già này, ông ta muốn cháu ngoại mình đoạt được vị trí Thiếu tông của Vũ Văn Dật Thần sao?

Vì vậy, bé con dùng sức nhớ lại đứa trẻ nhà Vũ Văn đứng cạnh Bát ca của bé trông như thế nào, ừm, là hình dạng bé không thích! Vừa nghĩ đến chuyện Vũ Văn Dật Thần sẽ bị tên kia đoạt mất vị trí Thiếu tông chủ, khuôn mặt của bé tự nhiên dài ra, âm trầm nhìn Ô Nghiễm Hoa, khiến không ta không hiểu vì sao hết.

Thấy đứa nhỏ trong lòng mình không nói gì, Hoàng thượng buồn bực, hoàng nhi hôm nay lúc nào cũng dờ dẩn, không như những ngày trước phản ứng nhanh nhạy, ông trực tiếp đưa tay lôi đầu bé về phía mình, hỏi lại một lần: “Liễn Nhi, đang nghĩ gì đấy?”

Lúc này bé con đã có ý tưởng, nói: “Phụ hoàng, Bát ca nói khi con tuyển thư đồng, nhất định phải chọn Vũ Văn Dật Thần!” Tốc độ nói của bé vẫn rất chậm, vì muốn nghĩ kỹ xem làm thế nào để tổ chức câu chữ sao chính mình giải thích nghe hợp lý, “Bát ca nói hy vọng con có thể bắt lỗi Vũ Văn Dật Thần, nếu cậu ta gây họa trong cung, đến lúc đó biểu đệ của Bát ca – Vũ Văn Dật Phàm có thể giành được vị trí Thiếu tông chủ của Vũ Văn gia!” Bé suy nghĩ một lát, lại đặc biệt chèn thêm một câu, trong lúc vô tình đã chia rẽ quan hệ hai nhà Ô gia và Vũ Văn gia, “Bát ca nói như vậy mới có lợi với ông ngoại của huynh ấy!” Phụ hoàng bé hẳn là sẽ không vì chuyện này mà tìm Bát ca đến đối chiếu đi? Dịch Vũ Liễn sau khi nói xong phát hiện bản thân mình

lại không cần thận.

Sắc mặt Ô Nghiễm Hoa ngay lập tức tái đi, bởi vì Dịch Vũ Liễn nói úp úp mở mở, khiến ông ta tưởng rằng con gái đầu của ông ta không xử lý tốt, nói quá rõ ràng mấy chuyện này cho Bát hoàng tử, mà trẻ con thì lại không biết chừng biết mực, cứ nói ra ngoài, việc này quả thật là tức chết ông ta mà, muốn giải thích, nhưng bởi từ đầu đến cuối Dịch Vũ Liễn nhắc tới đều là lời nói của Bát hoàng tử, khiến ông không biết đường nào mà giải thích.

Anh em Vũ Văn nghe vậy chợt tỉnh ngộ hiểu ra sự việc này, đứa nhỏ nhà ông tham gia thi tuyển đến khi quyết định cũng không tìm Ô gia giúp đỡ, vì sao Bát hoàng tử lại muốn Thập lục hoàng tử nhất định phải chọn Vũ Văn Dật Thần nhà ông? Mà Vũ Văn Hạo Nghiễm nhớ lại đêm qua ông ta ở tại phòng Tam phu nhân Ô thị, từng nhắc tới chuyện thi tuyển ngày hôm nay, chẳng lẽ là Ô gia muốn làm cái gì, mà bà ấy trước buổi trưa đã mật báo cho Ô gia? Trong lòng Vũ Văn Hạo Nghiễm nổi lên sự khó chịu, liếc Ô Nghiễm Hoa một cái, có cảm giác căm ghét.

“Nhi thần mặt dù nghe Đào công công nói Văn công công tự ý viết thêm tên Vũ Văn Dật Thần, nhưng nhi thần không tin tưởng nhiều vào đấy lắm, cho rằng nếu Bát ca đã bảo nhi thần chọn cậu ta, cậu ta nên ở trong danh sách mới phải, vì vậy nhi thần mới quát gọi tên Vũ Văn Dật Thần, để xác định lại xem thật giả thế nào!” Phụ hoàng trong lúc bé nói, thần sắc cũng không khó chịu, mà bé nói xong cũng khá hợp lý mà! Dịch Vũ Liễn cảm thấy yên lòng trong thoáng chốc.

Hoàng thượng trầm mặc không nói gì, suy nghĩ đi suy nghĩ lại, quyết định không truy cứu đến chuyện rốt cuộc hôm nay đứa nhỏ nhà Vũ Văn có đến tham gia thi tuyển không nữa. Ban đầu ông muốn chen ép mạnh mẽ phe phái Thôi thị, bao gồm cả tộc Vũ Văn, nhưng lúc này vì những lời hoàng nhi nói, có vẻ như Ô gia và Vũ Văn Gia sẽ nổi lên hiềm khích, vậy để tự họ tranh đấu nội bộ là được rồi! Tin rằng bọn Vũ Văn Hạo Nghiễm cũng phát hiện ra Liễn Nhi che chở cho nhà họ, đã như vậy, ông sao lại không biết thời biết thế, để cho Vũ Văn gia chịu ân của Liễn Nhi. Ông đã hạ quyết tâm sau này truyền lại ngôi vị hoàng đế cho Liễn Nhi, như vậy thì có lẽ ông vẫn nên giữ lại người Vũ Văn gia vì Liễn Nhi thôi.

“Nếu sự việc đã rõ ràng, hai vị ái khanh cũng đứng lên đi! Oan uổng các người rồi! Người đâu! Kéo Văn công công ra ngoài!” Hoàng thượng vẻ mặt ôn hòa bảo hai anh em Vũ Văn đứng dậy, sau đó lập tức hạ lệnh xử lý Văn công công, ông vốn không có ý định bỏ qua cho Văn công công, đương nhiên không thêm quan tâm đến việc lão ta khóc lóc cầu xin tha thứ rồi.

“Thần xin khấu tạ ân điển của Hoàng thượng!” Hai người mau chóng thi lễ, thâm cảm thấy may mắn khi tránh được một kiếp. Anh em Vũ Văn hai người này cuối cùng cũng yên lòng, nhìn tiểu hoàng tử một cách biết ơn, không biết vì sao lại giúp họ một đại ân thế này, nhưng sau được đáp lại bằng khuôn mặt nhỏ lạnh lùng, lập tức nghi ngờ chuyện tiểu hoàng tử giúp đỡ bọn họ thật ra là ảo giác của bản thân! Rõ là một đứa trẻ không biết đâu mà lần!

Đúng lúc này, đoàn người Hoàng công công đi lục soát vật phẩm hồi lễ đã trở về. Thấy những đồ cổ quý hiếm kia, Hoàng thượng mặt rồng giận dữ, đứng dậy, nhanh chóng đặt đứa nhỏ trong lòng xuống mặt đất, sau đó chấp tay thông thả bước tới, cao giọng răn dạy sáu người gặp quý không may còn lại.

Thôi thừa tướng nước mắt tung hoành, lần thứ hai nói rằng mình trong lúc nhất thời hồ đồ phạm phải sai lầm lớn, quỳ sụp trên mặt đất cầu xin hoàng thượng khai ân.

“Ừ, người quả thật hồ đồ, nhưng người tuổi cũng đã cao, làm những chuyện hồ đồ cũng là bình thường!” Giọng điệu của Hoàng thượng đột nhiên trở nên hòa nhã, dừng chân, đứng trước mặt Thôi thừa tướng, cúi người, vươn tay vỗ lên bả vai Thôi thừa tướng, giống như đang trấn an vậy. Tại lúc Thôi thừa tướng cho rằng Hoàng thượng có ý định bỏ qua cho ông, thì tay hoàng thượng lại duỗi ra hướng về áo triều phục của ông ta, từ hai tay áo và eo lưng, lần lượt từng chiếc đai Hoa Tuệ được thêu hoa văn đặc biệt của Diên Huyền Quốc tại ba nơi ấy, đại biểu cho chức vị thuộc quyền, từ từ bị cởi xuống trước mặt, “Tuổi tác của ái khanh đã cao đến nỗi phạm phải hồ đồ, trầm làm sao nhẫn tâm khiến người lại vất vả thêm nữa chứ? Không bằng người cứ nên về nhà an dưỡng tuổi thọ, ngâm kẹo chơi với cháu đi! Cũng miễn cho trường hợp Thôi gia lại đưa đến một đứa nhỏ giống Thôi Hiểu Phong không hiểu chuyện, tùy tiện cười đùa, coi rẻ hoàng uy!” Hoàng thượng nói rất nhẹ nhàng, đôi mắt phượng mờ hồ lộ ra tia lạnh lùng, khóe miệng nhếch lên nụ cười mang vẻ tà ác.

“Hoàng, Hoàng thượng!” Hoàng thượng bất thành linh trở mặt là điều Thôi thừa tướng không hề dự đoán đến! Chỉ thấy ông ngay lập tức ngồi co quắp trên mặt đất, nhìn Hoàng thượng một cách khó tin.

“Sao? Người không hài lòng với quyết định của trẫm sao? Cậu, cậu!” Hoàng thượng đột nhiên thay đổi xưng hô, nhưng lại bao hàm ý tứ đe dọa.

“Cựu thần không dám! Tạ ơn Hoàng thượng ân điển!” Thôi thừa tướng vội vàng quỳ xuống.

“Thế là tốt!” Nói xong, Hoàng thượng đứng thẳng dậy, đường mắt quét về phía năm người còn lại, “Người đâu! Cởi bỏ triều phục Hoa Tuệ của bọn họ, trước tiên đưa người vào đại lao, do người của chùa Đại Lý, Hình bộ thượng thư, Trung thừa Ngự Sử cùng xét thẩm! Ngay mai lâm triều trẫm phải có được kết quả!” Hoàng thượng khoác tay, ra hiệu cho Vũ Văn Hạo Chính dẫn người bắt năm người kia đi.

Người của chùa Đại Lý có mặt tại nơi này đợi ba người trả lời rồi tiến ra, theo năm người bị cởi bỏ triều phục Hoa Tuệ, đồng thời bị ngự lâm quân áp giải kia đi.

Năm người cầu xin tha thứ vô ích, Vũ Văn Hạo Nghiễm ở một bên phát hiện ra e rằng Hoàng thượng hôm nay sớm đã có chuẩn bị, chẳng trách lại gặp nhiều hộ vệ tùy tùng hơn trước, mà Phó thống lĩnh ngự lâm quân đã ở đây, chẳng lẽ là trước đó ông và Ngũ đệ đều nằm trong danh sách Hoàng thượng muốn loại bỏ? Trong lòng nghĩ mà sợ, Vũ Văn Hạo Nghiễm trước khi cậu em mình rời đi đã liếc Hạo Chính một cái. Vũ Văn Hạo Chính hiểu ý đại ca ông, nhất định phải tìm được cậu cháu trưởng nhà mình, nhất thiết không được để nó bị người ta tìm thấy trong cung!

Cảm giác rất vừa ý, Hoàng thượng xoa xoa đầu đứa nhỏ đứng bên mình, chỉ vào mấy phẩm vật quý hiếm trên tay bọn Hoàng công công, nói với bé con: “Liễn nhi, con chọn từ trong đồng kia mấy thứ con thích đi, còn lại thì nhập vào quốc khố! Rồi sau đó có thể tiếp tục buổi thi tuyển! Kết thúc sớm một chút, tối nay con và trẫm cùng dùng bữa với nhau đi!”

“Đạ, phụ hoàng!”

“Không còn sớm nữa, chúng ái khanh có thể trở về, còn truyện lâm triều ngày mai, sẽ thảo luận sau! Vương ái khanh, chuyện thi tuyển cũng giao cho Thập lục hoàng tử phụ trách, khanh đi theo trăm!” Nói xong, Hoàng thượng không thèm để ý tới Thôi Tường Tích vẫn còn quỳ trên mặt đất mà nghênh ngang rời đi, Vương Trí Lợi nổi gót.

Hôm nay Thôi Tường Tích vừa mất đi đứa cháu út, lại vừa mất đi chức quan, có thể nói là một ngày không may thê thảm đủ đường. Ông từ từ đứng dậy thấy Địch Vũ Liễn ở một bên, không nhìn được nổi lên nổi hận từ trong tim, thế lực Thôi gia ông sẽ không gục ngã dễ dàng như vậy! Sớm muộn gì cũng có một ngày, ông sẽ làm cho vị tiểu hoàng tử sát tinh này nợ máu phải trả bằng máu!

Sau khi trả qua chuyện này, không chỉ có Thôi gia coi Địch Vũ Liễn là địch, Bát hoàng tử vốn chưa nói lộ ra mục đích của mình về sau biết được, lại thêm Ô gia bị Vũ Văn gia đề phòng càng hao tổn tâm sức mà muốn diệt trừ vị tiểu hoàng tử này.

Địch Vũ Liễn vẫn còn chưa trưởng thành đã bị hai đại gia tộc trong triều coi như kẻ thù, lúc này đây bé căn bản không hề lo nghĩ đến mấy chuyện đó. Bé chọn ra mấy đồ khác nhau từ chỗ Hoàng công công, đưa cho Bích Tiêu cầm, sau đó liền ngồi ngay ngắn tại vị trí chủ thượng, nhìn thái giám cung nữ mau chóng thu dọn Mậu Học Hiên, chuẩn bị bắt đầu thi tuyển.

“Mười sáu người các ngươi bị bãi bỏ tư cách dự thi, có thể xuất cung!” Nhìn mấy đứa nhỏ dự tuyển mong ngóng ngồi vào chỗ ngồi, bé con cau mày, chỉ vào mười sáu con cháu danh môn nói, bé còn khua khua cánh tay nhỏ, ra lệnh đưa bọn chúng ra ngoài.

Điều này khiến các đại thần vừa cáo lui mới đi ra đến ngoài cửa Mậu Học Hiên đều nghe thấy được. Bước chân mọi người chững lại một chút, rồi mới rời đi. Thôi Tường Tích cũng đi ra, ông chỉ ngoảnh lại liếc vào bên trong Hiên một cái, trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi, sau đó phất tay áo mà đi. Bởi vì còn chưa tới thời điểm cầm cung, ông đi thẳng về phía tâm cung Thái hậu.

Vũ Văn Hạo Nhiên thở ra một hơi, may mắn tránh được một kiếp, không hề quan tâm kết quả thi tuyển lần này ra làm sao, ông vừa cùng người khác hàn huyên rời khỏi Tuệ Vũ Điện, vừa muốn sớm đi tới chỗ Ngũ đệ của ông một chuyến, không biết thuộc hạ của Ngũ đệ có tìm ra tung tích của đứa nhỏ khờ nhà ông không?

“Vũ Văn đại nhân!” Vũ Văn Hạo Nhiên với mới tách ra cũng những người khác đột nhiên nghe thấy sau mình có người gọi, nhìn lại, là tiểu thái giám bên cạnh Địch Vũ Liễn.

“Tiểu công công có chuyện gì sao?” Đứa nhỏ này hẳn là người của Phong gia! Vào cung, đổi thành tên gì nhỏ? Vũ Văn Dật Thần nhận ra lai lịch của Tiểu Phúc Tử.

“Vũ Văn đại nhân, Thập lục điện hạ mời ngài quay trở lại!” Tiểu Phúc Tử vô cùng có lễ khom người, khua tay làm một động tác mời.

Vị tiểu hoàng tử sát tinh kia? Nghe vậy, khóe miệng Vũ Văn Hạo Nhiên hơi co giật. Trải qua những việc xảy ra vừa rồi, ông bỗng nhiên có cảm giác những lời này giống con ác mộng đồ ập xuống đầu, đứa bé kia tìm ông quay lại làm cái gì?

Còn Địch Vũ Liễn nhìn mấy đứa nhỏ ngồi vào ghế mà lòng khó chịu, bé vừa mới tốt bụng thế để làm gì? Dám ném tiểu chủ thủ bảo bối của bé, dù sao cũng phải có người đến trả nợ! Hừ! Thế thì con nợ cha trả là được!

Vì thế, lần đầu tiên giao thủ giữa bố chồng và con dâu tương lai được diễn ra!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C25: Phương án con nợ cha trả

Cho dù bên mời người là một đứa trẻ con mới bốn tuổi, nhưng thân phận người ta là hoàng tử, lại còn là vị hoàng tử mà Hoàng thượng yêu mến, thế nên Vũ Văn Hạo Nhiên buộc lòng phải đi theo Tiểu Phúc Tử trở về Tuệ Vũ Điện.

Dọc đường đi, ông liên tục suy nghĩ xem tiểu hoàng tử tìm ông ta vì chuyện gì. Dựa vào những hành động trước đó của tiểu hoàng tử, ông nghĩ rằng có khả năng rất lớn là tiểu hoàng tử đã gặp mặt đứa con trai trưởng nhà mình rồi. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, ông lập tức lại phủ định, bởi vì căn cứ theo tính cách của tiểu hoàng tử sát tinh này, đứa nhỏ khờ không thông minh nhà ông mà có mạo phạm tới tiểu hoàng tử, nói vậy, không bị tiểu hoàng tử hành hạ lột mất ba tầng da rồi, sao có thể bình an vô sự?

Nghĩ đến đây, trong đầu ông đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, chẳng lẽ hai người thật sự đã gặp nhau, mà đứa nhỏ khờ nhà ông đã bất hạnh mạo phạm tới tiểu hoàng tử, vì thế mà thật sự đã bị hủy thi diệt tích rồi?

Không thể nào, không thể nào! Vũ Văn Hạo Nhiên lập tức phủ định loại suy nghĩ xui xẻo này, Dật Thần nhất định không có chuyện gì! Thế nhưng cuối cùng tiểu hoàng tử muốn làm gì?

Cứ như vậy, Vũ Văn Hạo Nhiên suy nghĩ miên man, trong lòng phập phồng lo sợ đi tới Tuệ Vũ Điện. Lần thứ hai ông vào trong Mậu Học Hiên, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là khuôn mặt âm trầm u tối trên vị trí chủ thượng.

Đứa bé ngồi ngay ngắn, lạnh lùng nhìn chằm chằm tất cả những đứa nhỏ đã ngồi vào vị trí. Tuy rằng bé vẫn còn rất nhỏ, nhưng vẫn lộ ra một tư thế cao quý nhìn xuống thiên hạ, lời Vũ Văn Hạo Nhiên từ trong tâm tình thấp thỏm ra, lần thứ hai thở dài: Vị tiểu hoàng tử này nhìn thế nào cũng đều khiến người ta có cảm giác vương giả trời sinh!

Địch Vũ Liễn vừa thấy Vũ Văn Hạo Nhiên tới, cái đầu nho nhỏ gật gật một chút về hướng ông, ra hiệu cho ông tới trước bé.

Vũ Văn Hạo Nhiên đi tới trước mặt Địch Vũ Liễn, trước hết khom mình thi lễ, nói: “Thần tham kiến Thập lục điện hạ!”

“Vũ Văn đại nhân miễn lễ!” Giọng nói trẻ con lộ ra khí thế cao cao tại thượng.

Bạc bẽ trên thi lễ với mình, Địch Vũ Liễn không hề có cảm giác không được tự nhiên, chỉ ngẩng đầu liếc nhìn ông một cái, sau đó tầm mắt lại chuyển về những đứa nhỏ trước mặt bé.

Chỉ thấy những đứa nhỏ phía trước đã bày biện bút viết sẵn sàng, ngồi ngay ngắn im lặng chờ đợi. Địch Vũ Liễn gật đầu với Tiểu Phúc Tử đã trở về bên cạnh bé, ra hiệu cho phép người bắt đầu phát đề thi.

Tuy rằng mười bảy đứa nhỏ trước đó đã từng trả lời mấy đề này rồi, nhưng chúng mới trả lời được một nửa thì đã bị gián đoạn bởi chuyện tình của Thôi Hiểu Phong, hơn nữa khi những đứa nhỏ hiện tại vào Mậu Học Hiên, những đề thi kia đã sớm được thu lại, để lấy chỗ đánh Thôi Hiểu Phong. Bởi vậy đề thi cũng không đổi lại nữa, vẫn là cái đề mà Hoàng thượng tự mình ra.

Mấy đứa trẻ bắt đầu nhấc bút trả lời, Tiểu Phúc Tử lại quay về chỗ cũ, giống hai người Bích Tiêu và Tử Địch đứng bên cạnh Địch Vũ Liễn.

Vũ Văn Hạo Nhiên tưởng rằng tiếp theo tiểu hoàng tử sẽ đề ý đến mình, vậy mà khi giọng nói không vừa lòng xen lẫn ngờ vực của bé con vang lên, cũng không nói với ông, mà nói với tiểu thái giám và tiểu cung nữ bên cạnh bé: “Các người sao vẫn còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Ba người Tiểu Phúc Tử sùng sốt, không hiểu ý của tiểu chủ tử là gì, nhìn bé mang theo sự khó hiểu.

“Ngậy ra đây làm cái gì? Ngồi xuống giải đề thi đi chứ!” Cánh tay nhỏ bé chỉ vào ba vị trí trống không trên dãy đầu tiên, Địch Vũ Liễn cau mày khó chịu.

“Tiểu chủ tử, ngài đang nói tôi, chúng tôi?” Ba người không hiểu sao xuất hiện ba vị trí trống không thừa ra này cho bọn họ? Tiểu Phúc Tử không dám tin chỉ vào ba người mình.

“Đứng! Còn không mau đi giải đề! Đừng để ta nói lần thứ ba!” Địch Vũ Liễn trả lời rất quả quyết.

Những biểu hiện ngoài ý muốn, kinh ngạc, kích động, biết ơn hiện lên khuôn mặt của ba người. Cuối cùng, ba người nghe lệnh đi tới những vị trí trống đó, từng người ngồi xuống, mài mực, mở giấy thi, cầm bút, nhưng bởi vì tâm tình không thể bình tĩnh mà tay run rẩy, không hạ bút xuống được.

Không chỉ có Tiểu Phúc Tử xuất thân quý tộc, hai chị em Bích Tiêu cũng xuất thân quý tộc. Chỉ có điều dòng tộc hai người không phải vì lụn bại, mà do chịu tội, dẫn đến việc hai người bị giáng làm quan tỳ. Sau đó trải qua quá trình qua tay nhiều người, dài dòng phức tạp, hai người trở thành cung nữ tạp dịch bậc thấp nhất trong số cung nữ trong hoàng cung của Diên Huyền Quốc. Vì thế, tình cảnh của hai người cũng không khác mấy so với Tiểu Phúc Tử, thế thảm như nhau.

Độ trung thành của ba người đối với Địch Vũ Liễn lại tăng lên bội lần. Thật ra bé cũng không ngờ chính mình đã cho phép chuyện gì đó quan trọng. Phụ hoàng bé đã từng nói, chọn người ở bên cạnh phải chọn người trung tâm, mà hiện tại trong cung, trong số những người mà bé biết thì chỉ có ba người này là thuận mắt một chút, cho nên bé đã sớm suy nghĩ tới việc cho bọn họ tham gia tuyển chọn, chỉ là chưa từng đề cập qua mà thôi.

Vũ Văn Hạo Nhiên đứng một bên nhìn bọn Tiểu Phúc Tử một cách khó tin, thầm nghĩ: Tiểu hoàng tử không phải đang muốn tuyển thái giám hoặc cung nữ làm thư đồng đây chứ? Cái này thật chưa từng có, mới nghe thấy lần đầu, vô cùng hoang đường! Ông quay đầu, nhìn xuống đứa bé ngồi bên cạnh, thấy bé cầm bản danh sách trong tay, mở ra nhìn một lượt, không hề có dấu hiệu gì là đề ý đến ông, điều đó càng khiến Vũ Văn Hạo Nhiên cảm thấy bức mình, rốt cuộc gọi mình đến làm gì? Bé con! Không phải sẽ để ông đứng ngây ngốc ở đây chứ?

Thật ra nếu thật muốn ông đứng ngây ngốc thì vậy cũng là không tệ rồi. Địch Vũ Liễn lúc này chẳng nhìn vào bản danh sách đang được lật, thật ra trước đó tuy là có ý định để Vũ Văn Hạo Nhiên trả nợ, nhưng vẫn chưa nghĩ ra phương thức trả nợ nào cho tốt. Thế nên bây giờ bé vẫn còn đang suy xét xem nên dùng loại phương pháp nào.

Đánh Vũ Văn đại nhân một trận là được! Cùng lúc đó trong đầu bé con hiện lên tình cảnh ông bị đánh kêu gào thảm thiết. Quá thông dụng rồi, tẻ nhạt! Vậy để cho ông ta ngồi ngốc trong tù? Hình ảnh trong cái đầu nho nhỏ lập tức chuyển thành cảnh Vũ Văn Hạo Nhiên đề tay lên chân song, bộ dạng thê thảm, nước mắt rơi đầy mặt. Hừ, coi như ông ta gặp may, không tìm được tội danh thích hợp! Hay cứ vắt ông ta vào một phòng tối khóa lại, ở trong căn phòng u u ám ám, sẽ dọa ông ta cả đêm! Hình ảnh tiếp tục thay đổi, tưởng tượng ra vẻ mặt Vũ Văn Hạo Nhiên bị kinh sợ đến nỗi gào khóc oa oa khiến

tâm tình Địch Vũ Liễn tốt lên, nhưng cuối cùng khuôn mặt lạnh lùng lại bủn rủn, bỏ qua phương án đấy, ngày mai người này còn phải vào triều sớm, nếu để cho phụ hoàng biết, không tốt! Đáng ghét, bé nhất định phải nghĩ đến một phương pháp hoàn hảo nhất, để ông ta phải hoàn trả khoản nợ của con trai ông ta!

A, có rồi! Trong đầu Địch Vũ Liễn chợt lóe sáng, nếu Vũ Văn Dật Thần vất tiểu chủ thủ của bé đi, vậy thì cha cậu ta nên xuống hồ nhặt về cho bé! Phương pháp này vừa hợp lý lại vừa tốt!

Rất được! Trong lòng Địch Vũ Liễn rất thoải mái, trong đầu toàn là hình ảnh đẹp đẽ Vũ Văn Hạo Nhiên bị trói thành bánh chưng thịt bị thái giã nát ra ngoài, “vèo” một tiếng, vèo trên không trung một đường cong, rơi “tôm” vào hồ nước giống tiểu chủ thủ của bé.

Vũ Văn Hạo Nhiên không biết suy nghĩ trong đầu bé, nếu không thì chắc chắn sẽ bắt chước con trai ông, ba chân bốn cẳng bỏ chạy như bị ma đuổi. Tiếc là ông không biết, thế nên ông vẫn kiên nhẫn lắng lắng chờ đợi bé giải thích mục đích mời ông đến. Ông nhìn bé đóng bản danh sách lại, buông nó xuống, rồi ngẩng đầu lên.

Bé con đánh giá ông từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên đến mấy lần, nhìn đến độ trong lòng ông sợ hãi. Bé vốn định sau khi quan sát tử tế người này một lượt, sẽ hạ lệnh bắt ông xuống hồ nhặt tiểu chủ thủ! Nhưng khi nhìn đến ống tay áo của ông, bé vô tình nhớ tới tay áo bách bảo giống như của Vũ Văn Dật Thần, có thể lòi ra rất nhiều đồ vật. Vì thế, dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ con, hiếu kỳ trong bé nổi lên, trong tay áo cha cậu ta cũng có mấy đồ gì đó chứ?

Sau đó chỉ thấy vị bé con nào đó vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vào cái bàn bên cạnh, bộ dạng như là lẽ dĩ nhiên, hạ lệnh nói: “Vũ Văn đại nhân, lòi hết mấy thứ gì đó trong người ông ra đây, để ở chỗ này!”

Hả? Muốn làm gì vậy? Sao ông lại có loại dự cảm không tốt, sẽ bị người ăn cướp nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q1 C25: Phương án con nợ cha trả

Cho dù bên mời người là một đứa trẻ con mới bốn tuổi, nhưng thân phận người ta là hoàng tử, lại còn là vị hoàng tử mà Hoàng thượng yêu mến, thế nên Vũ Văn Hạo Nhiên buộc lòng phải đi theo Tiểu Phúc Tử trở về Tuệ Vũ Điện.

Dọc đường đi, ông liên tục suy nghĩ xem tiểu hoàng tử tìm ông ta vì chuyện gì. Dựa vào những hành động trước đó của tiểu hoàng tử, ông nghĩ rằng có khả năng rất lớn là tiểu hoàng tử đã gặp mặt đứa con trai trưởng nhà mình rồi. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, ông lập tức lại phủ định, bởi vì căn cứ theo tính cách của tiểu hoàng tử sát tinh này, đứa nhỏ khờ không thông minh nhà ông mà có mạo phạm tới tiểu hoàng tử, nói vậy, không bị tiểu hoàng tử hành hạ lột mất ba tầng da rồi, sao có thể bình an vô sự?

Nghĩ đến đây, trong đầu ông đột nhiên hiện lên một suy nghĩ, chẳng lẽ hai người thật sự đã gặp nhau, mà đứa nhỏ khờ nhà ông đã bất hạnh mạo phạm tới tiểu hoàng tử, vì thế mà thật sự đã bị hủy thi diệt tích rồi?

Không thể nào, không thể nào! Vũ Văn Hạo Nhiên lập tức phủ định loại suy nghĩ xui xẻo này, Dật Thần nhất định không có chuyện gì! Thế nhưng cuối cùng tiểu hoàng tử muốn làm gì?

Cứ như vậy, Vũ Văn Hạo Nhiên suy nghĩ miên man, trong lòng pháp phòng lo sợ đi tới Tuệ Vũ Điện. Lần thứ hai ông vào trong Mậu Học Hiên, thứ đập vào mắt đầu tiên chính là khuôn mặt âm trầm u tối trên vị trí chủ thượng.

Đứa bé ngồi ngay ngắn, lạnh lùng nhìn chăm chú tất cả những đứa nhỏ đã ngồi vào vị trí. Tuy rằng bé vẫn còn rất nhỏ, nhưng vẫn lộ ra một tư thế cao quý nhìn xuống thiên hạ, lời Vũ Văn Hạo Nhiên từ trong tâm tình thấp thỏm ra, lần thứ hai thờ dài: Vị tiểu hoàng tử này nhìn thế nào cũng đều khiến người ta có cảm giác vương giả trời sinh!

Địch Vũ Liễn vừa thấy Vũ Văn Hạo Nhiên tới, cái đầu nho nhỏ gật gù một chút về hướng ông, ra hiệu cho ông tới trước bé.

Vũ Văn Hạo Nhiên đi tới trước mặt Địch Vũ Liễn, trước hết khom mình thi lễ, nói: “Thần tham kiến Thập lục điện hạ!”

“Vũ Văn đại nhân miễn lễ!” Giọng nói trẻ con lộ ra khí thế cao cao tại thượng.

Bạc bẽ trên thi lễ với mình, Địch Vũ Liễn không hề có cảm giác không được tự nhiên, chỉ ngẩng đầu liếc nhìn ông một cái, sau đó tầm mắt lại chuyển về những đứa nhỏ trước mặt bé.

Chỉ thấy những đứa nhỏ phía trước đã bày biện bút viết sẵn sàng, ngồi ngay ngắn im lặng chờ đợi. Địch Vũ Liễn gật đầu với Tiểu Phúc Từ đã trở về bên cạnh bé, ra hiệu cho phép người bắt đầu phát đề thi.

Tuy rằng mười bảy đứa nhỏ trước đó đã từng trả lời mấy đề này rồi, nhưng chúng mới trả lời được một nửa thì đã bị gián đoạn bởi chuyện tình của Thôi Hiểu Phong, hơn nữa khi những đứa nhỏ hiện tại vào Mậu Học Hiên, những đề thi kia đã sớm được thu lại, để lấy chỗ đánh Thôi Hiểu Phong. Bởi vậy đề thi cũng không đổi lại nữa, vẫn là cái đề mà Hoàng thượng tự mình ra.

Mấy đứa trẻ bắt đầu nhắc bút trả lời, Tiểu Phúc Từ lại quay về chỗ cũ, giống hai người Bích Tiêu và Từ Dịch đứng bên cạnh Địch Vũ Liễn.

Vũ Văn Hạo Nhiên tưởng rằng tiếp theo tiểu hoàng tử sẽ đề ý đến mình, vậy mà khi giọng nói không vừa lòng xen lẫn ngữ vực của bé con vang lên, cũng không nói với ông, mà nói với tiểu thái giám và tiểu cung nữ bên cạnh bé: “Các người sao vẫn còn đứng ở chỗ này làm gì?”

Ba người Tiểu Phúc Từ sùng sốt, không hiểu ý của tiểu chủ tử là gì, nhìn bé mang theo sự khó hiểu.

“Ngay ra đây làm cái gì? Ngồi xuống giải đề thi đi chứ!” Cánh tay nhỏ bé chỉ vào ba vị trí trống không trên dãy đầu tiên, Địch Vũ Liễn cau mày khó chịu.

“Tiểu chủ tử, ngài đang nói tôi, chúng tôi?” Ba người không hiểu sao xuất hiện ba vị trí trống không thừa ra này cho bọn họ? Tiểu Phúc Từ không dám tin chỉ vào ba người mình.

“Đứng! Còn không mau đi giải đề! Đừng để ta nói lần thứ ba!” Địch Vũ Liễn trả lời rất quả quyết.

Những biểu hiện ngoài ý muốn, kinh ngạc, kích động, biết ơn hiện lên khuôn mặt của ba người. Cuối cùng, ba người nghe lệnh đi tới những vị trí trống đó, từng người ngồi xuống, mài mực, mở giấy thi, cầm bút, nhưng bởi vì tâm tình không thể bình tĩnh mà tay run rẩy, không hạ bút xuống được.

Không chỉ có Tiểu Phúc Từ xuất thân quý tộc, hai chị em Bích Tiêu cũng xuất thân quý tộc. Chỉ có điều dòng tộc hai người không phải vì lụn bại, mà do chịu tội, dẫn đến việc hai người bị giáng làm quan tỳ. Sau đó trải qua quá trình qua tay nhiều người, dài dòng phức tạp, hai người trở thành cung nữ tạp dịch bậc thấp nhất trong số cung nữ trong hoàng cung của Diên Huyền Quốc. Vì thế, tình cảnh của hai người cũng không khác mấy so với Tiểu Phúc Từ, thê thảm như nhau.

Độ trung thành của ba người đối với Địch Vũ Liễn lại tăng lên bội lần. Thật ra bé cũng không ngờ chính mình đã cho phép chuyện gì đó quan trọng. Phụ hoàng bé đã từng nói, chọn người ở bên cạnh phải chọn người trung tâm, mà hiện tại trong cung, trong số những người mà bé biết thì chỉ có ba người này là thuận mắt một chút, cho nên bé đã sớm suy nghĩ tới việc cho bọn họ tham gia tuyển chọn, chỉ là chưa từng đề cập qua mà thôi.

Vũ Văn Hạo Nhiên đứng một bên nhìn bọn Tiểu Phúc Từ một cách khó tin, thầm nghĩ: Tiểu hoàng tử không phải đang muốn tuyển thái giám hoặc cung nữ làm thư đồng đây chứ? Cái này thật chưa từng có, mới nghe thấy lần đầu, vô cùng hoang đường! Ông quay đầu, nhìn xuống đứa bé ngồi bên cạnh, thấy bé cầm bản danh sách trong tay, mở ra nhìn một lượt, không hề có dấu hiệu gì là đề ý đến ông, điều đó càng khiến Vũ Văn Hạo Nhiên cảm thấy bức mình, rốt cuộc gọi mình đến làm gì? Bé con! Không phải sẽ để ông đứng ngây ngốc ở đây chứ?

Thật ra nếu thật muốn ông đứng ngây ngốc thì vậy cũng là không tệ rồi. Địch Vũ Liễn lúc này chẳng nhìn vào bản danh sách đang được lật, thật ra trước đó tuy là có ý định để Vũ Văn Hạo Nhiên trả nợ, nhưng vẫn chưa nghĩ ra phương thức trả nợ nào cho tốt. Thế nên bây giờ bé vẫn còn đang suy xét xem nên dùng loại phương pháp nào.

Đánh Vũ Văn đại nhân một trận là được! Cùng lúc đó trong đầu bé con hiện lên tình cảnh ông bị đánh kêu gào thảm thiết. Quá thông dụng rồi, tẻ nhạt! Vậy để cho ông ta ngồi ngốc trong tù? Hình ảnh trong cái đầu nhỏ nhỏ lập tức chuyển thành cảnh Vũ Văn Hạo Nhiên đề tay lên chân song, bộ dạng thê thảm, nước mắt rơi đầy mặt. Hừ, coi như ông ta gặp may, không tìm được tội danh thích hợp! Hay cứ vất ông ta vào một phòng tối khóa lại, ở trong căn phòng u u ám ám, sẽ dọa ông ta cả đêm! Hình ảnh tiếp tục thay đổi, tưởng tượng ra vẻ mặt Vũ Văn Hạo Nhiên bị kinh sợ đến nỗi gào khóc oa oa khiến tâm tình Địch Vũ Liễn tốt lên, nhưng cuối cùng khuôn mặt lạnh lùng lại bủn rủn, bỏ qua phương án đấy, ngày mai người này còn phải vào triều sớm, nếu để cho phụ hoàng biết, không tốt! Đáng ghét, bé nhất định phải nghĩ đến một phương pháp hoàn hảo nhất, để ông ta phải hoàn trả khoản nợ của con trai ông ta!

A, có rồi! Trong đầu Địch Vũ Liễn chợt lóe sáng, nếu Vũ Văn Dật Thần vất tiểu chủ tử của bé đi, vậy thì cha cậu ta nên xuống hồ nhốt về cho bé! Phương pháp này vừa hợp lý lại vừa tốt!

Rất được! Trong lòng Địch Vũ Liễn rất thoải mái, trong đầu toàn là hình ảnh đẹp để Vũ Văn Hạo Nhiên bị trói thành bánh chưng thịt bị thái giám vớt ra ngoài, “vèo” một tiếng, văng trên không trung một đường cong, rơi “tôm” vào hồ nước giống tiểu chủ tử của bé.

Vũ Văn Hạo Nhiên không biết suy nghĩ trong đầu bé, nếu không thì chắc chắn sẽ bắt chước con trai ông, ba chân bốn cẳng bỏ chạy như bị ma đuổi. Tiếc là ông không biết, thế nên ông vẫn kiên nhẫn lắng lắng chờ đợi bé giải thích mục đích mời ông đến. Ông nhìn bé đóng bản danh sách lại, buông nó xuống, rồi ngẩng đầu lên.

Bé con đánh giá ông từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên đến mấy lần, nhìn đến độ trong lòng ông sợ hãi. Bé vốn định sau khi quan sát từ tế người này một lượt, sẽ hạ lệnh bắt ông xuống hồ nhốt tiểu chủ tử! Nhưng khi nhìn đến ống tay áo của ông, bé vô tình nhớ tới tay áo bách bảo giống như của Vũ Văn Dật Thần, có thể lòi ra rất nhiều đồ vật. Vì thế, dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ con, hiếu kỳ trong bé nổi lên, trong tay áo cha cậu ta cũng có mấy đồ gì đó chứ?

Sau đó chỉ thấy vị bé con nào đó vươn bàn tay nhỏ bé vỗ vào cái bàn bên cạnh, bộ dạng như là lẽ dĩ nhiên, hạ lệnh nói: “Vũ Văn đại nhân, lỗi hết mấy thứ gì đó trong người ông ra đây, để ở chỗ này!”

Hà? Muốn làm gì vậy? Sao ông lại có loại dự cảm không tốt, sẽ bị người ăn cướp nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q1 C26: Tiểu hoàng tử cướp bóc

Sau khi bé con hạ mệnh lệnh, liền nhìn chăm chăm vào tay áo Vũ Văn Hạo Nhiên, không dời mắt. Bị bức bách bất đắc dĩ, Vũ Văn Hạo Nhiên chỉ có thể rất không tình nguyện lôi ra mấy thứ đồ này nọ từ trong áo.

Quả đúng là cha nào con nấy, rất nhiều thói quen Vũ Văn Dật Thần học theo cha cậu ta. Tiếp đó, chỉ thấy Vũ Văn Hạo Nhiên đặt xuống bàn không biết bao nhiêu là đồ, nào là khăn lau mồ hôi, ống đánh lửa, túi tiền, bình thuốc các loại.

Bé con thấy Vũ Văn Hạo Nhiên còn lôi ra một gói giấy dầu, nhớ lại mấy cái bánh đậu xanh Vũ Văn Dật Thần cho bé ăn cũng được gói trong loại giấy này, bé lập tức chia bàn tay nhỏ bé ra, lôi cái bọc nhỏ gì đó kia đến trước mặt mình, mở ra, vừa nhìn thấy, quả nhiên là bánh đậu xanh.

Hai cha con này đều có một sở thích nho nhỏ đáng yêu, chính là thích ăn điểm tâm, hơn nữa chỉ ăn đồ ăn làm từ một gia đình duy nhất trong Yến Đô. Vũ Văn Dật Thần là vì muốn gết thời gian cả buổi chiều buồn tẻ, nên mới mang theo người hai miếng bánh cậu ta thích ăn. Còn Vũ Văn Hạo Nhiên thì lại thường xuyên ăn mấy thứ này khi xử lý công vụ buổi chiều, kết quả là chiều hôm nay ông chưa kịp ăn, đã bị Hoàng thượng triệu kiến. Khi ông đi từ bộ Binh ra, tiện tay mang theo gói bánh đậu xanh đã chuẩn bị từ sớm, nghĩ sau khi bàn bạc xong việc liền ra cung về nhà, đến lúc trên đường về, ở trong ông sẽ lại ăn.

Nhưng... Kế hoạch bị ngâm nước nóng rồi, Vũ Văn Hạo Nhiên liếc mắt thấy vị bé con nào đó không hề khách khí cầm lên một miếng, mở cái miệng nhỏ, cắn một ngụm.

Ừm! Mùi vị giống hệt cái ăn buổi chiều, rất được, bé thích! Bé dương dương tự đắc, nhướn hai hàng mày, trước đó khi Vũ Văn Dật Thần cho bé ăn, bé vẫn còn muốn ăn tiếp, mà vừa rồi bé vừa tức giận lại vừa phải động não, tiêu hao không ít thể lực, lúc này đây, bé liền tập trung ăn nhanh diệt gọn từng miếng bánh đậu xanh “cướp được”.

Vũ Văn Hạo Nhiên còn đang móc ra mấy vật này nọ thấy động tác của bé hung hăng như thế, trán nổi lên vài đường hắc tuyến, không chịu được nghĩ thầm: đừng nói với ông cái chuyện vô vị là vị tiểu hoàng tử này gọi ông đến đây là vì muốn ăn bánh đậu xanh mà ông mang theo đây nhé.

Lúc này ông mò tới được đồ vật hình như là cuối cùng trong tay áo, bàn tay dừng lại một chút, xác định rằng Dịch Vũ Liễn đang tập trung ăn cái gì đó, sự chú ý không đặt trên người ông, ngay lập tức ông rút tay ra, không lôi thứ đấy ra nữa.

Hường thụ xong một miếng, Dịch Vũ Liễn nghĩ đến chuyện sau đó còn phải dùng bữa tối với phụ hoàng, liền không ăn tiếp nữa, lại còn nhắc gói bánh đậu xanh từ bên trái lên, đặt xuống chiếc bàn bên phải bé, xem ra là muốn giữ lại cho chính mình, không định trả lại cho Vũ Văn Hạo Nhiên.

Trong hoàng cung không có điểm tâm để ăn à? Khóe miệng Vũ Văn Hạo Nhiên hơi co giật, thật muốn ngẩng đầu nhìn trời, không lời cảm thán.

Thật ra, Dịch Vũ Liễn thường ngày không thích ăn đồ ngọt, nhưng bánh đậu xanh ăn ngày hôm nay thì vị ngọt khá nhạt, hương thơm nồng đậm, toi xộp vừa phải, vừa vào miệng đã tan, không khiến bé có cảm giác ngấy ngấy, bé rất thích, hơn nữa trước đó Vũ Văn Dật Thần lại rất thành thạo đút cho bé ăn, nên tính cách trẻ con bốc lên, chẳng suy nghĩ nhiều, liền chiếm lấy bánh đậu xanh mình thích làm của riêng.

Lần thứ hai bé nhìn về phía Vũ Văn Hạo Nhiên, bé ngẩng cái đầu nho nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với ông, cái miệng nhỏ nhỏ khê nhếch, hai mắt mở to, chẳng hề chớp mà theo dõi ông.

Vũ Văn Hạo Nhiên chờ bé cất lời, nhưng bé từ đầu đến cuối đều duy trì im lặng, điều này khiến ông chẳng nắm được manh mối, chỉ có thể cũng duy trì im lặng mà nhìn lại bé.

Khuôn mặt bé xú lạnh lùng dần dần hiện lên chút không kiên nhẫn, mày nhỏ cau lại, cuối cùng bé con rất khinh thường lườm ông một cái.

Vũ Văn Hạo Nhiên không hiểu vì sao, trong lòng giận dữ hét: Đây rốt cuộc là muốn làm gì? Tiểu nhân gia ngài có chuyện gì mà không nói thẳng, cứ nhìn chăm chăm ta làm gì? Không nói lời nào, làm sao ta biết được mục đích của ngài chứ! Ông cảm thấy bản thân mình rất xui xẻo, sao lại bị vị tiểu hoàng tử sát tinh này nhìn chòng chọc thế?

Dịch Vũ Liễn cúi đầu, lấy khăn tay của mình ra lau chùi miệng, thầm nghĩ: vừa dằn lại vừa ngốc, nào có sự thông minh của con ông ta! Con của ông ta

còn rất có mắt đấy! Còn biết lau miệng cho bé, hừ!

Thu khăn tay lại, bé nhìn vài thứ đặt ở trên bàn, lại thấy chẳng có gì thu hút bé, liền ngẩng cái đầu nhỏ: “Là những thứ này?”

“Đúng vậy, Thập lục điện hạ.” Vũ Văn Hạo Nhiên trả lời cung kính mà có lễ, không hề mấy may biểu lộ ra sự bất mãn của ông đối với bé, cùng thứ mà mình chưa lấy ra.

“Ông lấy về hết đi!” Bàn tay nhỏ bé chìa ra, đẩy đẩy mấy thứ đồ về phía Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Vâng.” Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên thở dài nặng nề, không giải thích được mấy hành động của tiểu hoàng tử, ông chuẩn bị rút từng thứ từng thứ đồ vào trong tay áo, nhưng ông vừa mới vươn tay, đã bị bé con lên tiếng ngăn cản.

“Ông chờ một chút!” Bé con nghi ngờ mà nhìn tới nhìn lui hai ống tay áo của ông, “Vũ Văn đại nhân, qua đây một chút!” Ngón tay bé tí ngoắc ngoắc, Vũ Văn Hạo Nhiên đẩy lòng vô cùng không tình nguyện. Khi vừa đến gần, bàn tay nhỏ của bé đột ngột nắm được cổ tay trái của ông, sau đó luồn tay vào ống tay áo, lục ngang lục dọc.

A a a! Tên nhóc chết tiệt này! Về mặt Vũ Văn Hạo Nhiên có chút vận vẹo, mắt mở trừng trừng nhìn bé con thành công lôi ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo từ trong tay áo.

Hừ hừ! Bé đã nói hai tay áo nhìn qua không giống nhau mà, tay áo bên trái trông kềnh càng hơn so với tay áo phải một chút.

“Đây là cái gì?” Dám lừa gạt bé? Tay bé giờ lên chiếc hộp nhỏ, khó chịu hỏi.

Dựa vào động tác vừa rồi của tiểu hoàng tử, Vũ Văn Hạo Nhiên cho rằng bé con có thói quen xấu thích tự tiện chiếm đồ vật yêu thích làm của riêng, ông có cảm giác nguy hiểm, thứ đồ này tuyệt đối không thể bị đứa nhỏ này lấy đi! Vì vậy, chỉ trong nháy mắt, mặt ông tràn đầy vẻ tươi cười vô cùng ân cần, dùng giọng nói mà mình cho là rất nhẹ nhàng trả lời: “Hồi bẩm Thập lục điện hạ, chỉ là một cái hộp nhỏ mà thôi.” Ông vừa nói vừa lặng lẽ vươn tay nắm lấy đồ vật nhỏ, nghĩ đến chuyện tập kích bất thành linh để cướp nó về, vậy mà đã thấy bé con dùng tay phải nhỏ nhỏ gắng sức giữ lại cái hộp, hơn nữa còn mang tính cảnh giác cực cao, vươn tay trái tới. Bé đồng thời nắm chiếc hộp bằng cả hai tay, gắt gao không chịu thả.

Vì thế hai người giằng co, mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc lan tràn, bầu không khí kỳ dị.

“Thập lục điện hạ, thứ này không phải của thần, là của người khác gửi tạm ở chỗ thần thôi. Thế nên” Lại kéo, nhưng chẳng hề thấy nhúc nhích, cái trán của Vũ Văn Hạo Nhiên không tự giác mà nổi lên gân xanh, rất muốn dùng sức cướp về, tuy ông hoàn toàn có thể làm được, nhưng thân phận đối phương ở trong này cao như thế, không thể cứng rắn được.

“Người khác? Là ai?” Trách không được ông ta có động tác muốn đoạt về.

“...., là con trai trưởng của thần.” Vốn định lừa bé nói là của vị đại thần nào đấy, nhưng cảm giác thấy đứa bé này đã thành tinh, chuyện gì cũng có thể làm được, ngộ nhờ bé phái người đi điều tra, hoặc mở hộp ra trông thấy trong đó có hoa văn gia huy dòng họ Vũ Văn, vậy thì lời nói dối của ông sẽ bị bóc trần, thế nên Vũ Văn Hạo Nhiên vẫn thấy nên nói thật.

“Của Vũ Văn Dật Thần?” Hàng mày ngắn cùn của bé nhếch lên một chút, hừ hừ!

“Đúng vậy.” Vũ Văn Hạo Nhiên lại có cảm giác không tốt là mình đã nói sai, hơi có phần ân hận.

“Ta chỉ mở ra xem xem một tí mà thôi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trung ra vẻ lạnh lùng không đổi, nhưng con mắt lại chớp chớp liên tục vài cái.

Bé nói như vậy, Vũ Văn Hạo Nhiên lại không thể nói không đồng ý, đành phải buồn bực buông tay, mong rằng bé thật sự chỉ xem mà thôi.

“Thứ này rất quan trọng với Vũ Văn Dật Thần sao?” Bé con hỏi một câu rất có ý đồ, đặt chiếc hộp lên trên bàn sau khi mở ra.

“Đúng! Rất quan trọng! Vô cùng quan trọng! Tuyệt đối không thể làm mất, cũng không thể tùy tiện tặng người!” Vũ Văn Hạo Nhiên cố gắng nhấn mạnh, chính là muốn vị tiểu hoàng tử này hiểu rõ đừng có chiếm thứ này làm của riêng, lại không ngờ rằng trong lòng bé con rất đặc ý thâm nói: Hừ hừ! Thật là quá tốt! Đồ gì đó quan trọng với Vũ Văn Dật Thần, vừa vận bồi thường tiểu chủ tử của bé!

Nằm trong chiếc hộp nó mà một miếng ngọc bội nhẵn bóng, màu sắc âm áp, khắc hoa văn tinh xảo, hoa văn trên bề mặt là gia huy của dòng họ Vũ Văn. Định Vũ Liễn nhìn rất ưa thích, bàn tay nhỏ bé cầm nó lên.

Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên hoang hồn một trận, rất sợ bé đập hoặc làm rơi vỡ. Miếng ngọc bội này chính là vật bộ tộc Vũ Văn truyền trao tay đời này qua đời khác, là vật đính ước của mỗi đời tông chủ. Đời sau khi tông chủ lấy vợ sinh con trai, nó liền trở thành vật đính ước của thiếu tông chủ.

Thật ra ngọc bội này hẳn là được bảo quản bên trong thư phòng của Vũ Văn Hạo Nhiên, nhưng trước đó bọn họ đã dự định thay Vũ Văn Dật Thần cầu hôn quận chúa nhà Quyết Vương, ông liền giao thứ này cho Ngủ đệ Vũ Văn Hạo Chính, để Vũ Văn Hạo Chính toàn quyền xử lý việc đính hôn. Tối qua do bởi một lời nói của Kỳ Toán Tử, cửa hôn sự này đành xóa bỏ, thế nên Vũ Văn Hạo Chính nhớ được phải đem trả ngọc bội cho đại ca ông.

Vũ Văn Hạo Chính là một người nghĩ đến chuyện gì sẽ đi làm ngay, có việc kéo dài để trong lòng làm ông rất khó chịu, đó là lý do vì sao ông sợ chính mình sẽ quên mất việc này, liền mới sáng sớm tỉnh mơ, vào lúc Vũ Văn Hạo Nhiên đang muốn ra cửa vào triều sớm đã giao lại cho ông. Vũ Văn Hạo Nhiên lo lắng tới tự đặt để này nọ, liền tiện tay nhét vào trong tay áo, muốn tối về sẽ đặt lại trong thư phòng.

Ông thật cảm thấy hối hận lúc này, vừa trách Ngũ đệ, trả vật sao lại phải trả vào sáng sớm, lại chọn đúng lúc người ta sắp đi ra ngoài? Nếu hôm nay ông không mang theo thứ này đến, không phải sẽ không có loại nguy cơ mất đi ngọc bội gia truyền này chứ?

Ông đang suy nghĩ, chỉ thấy bé con cúi đầu chơi ngọc bội rất không an phận, bàn tay nhỏ nhỏ găng sức chọc chọc gầy gầy vào miếng ngọc bội, khiến Vũ Văn Hạo Nhiên hết hồn, không nghĩ ngợi gì, vuron tay, mạnh mẽ cướp về.

Kết quả, ông lập tức lọt vào tầm ngắm của một đôi mắt phượng tràn đầy giận dữ, sắc mặt của bé con rất u ám.

“... Thập lục điện hạ, thứ này được tách ra thế này!” Ôi, thân phận mình dưới người ta, không thể không cúi đầu mà! Bé con thì phải đồ, phải đồ! Vũ Văn Hạo Nhiên vội vàng trưng lên khuôn mặt cười, bàn tay lật giờ hai ba lần, rồi đưa tay đến trước mặt Địch Vũ Liễn, hai lòng bàn tay đều có một miếng ngọc bội. Hóa ra miếng ngọc bội kia lại biến thành hai phần, giống nhau như đúc, một lớn một nhỏ.

Về mặt Địch Vũ Liễn dịu dần, cảm giác vô cùng thần kỳ, nhìn trái rồi lại nhìn phải, chia bàn tay nhỏ bé lấy nó về nghiên cứu, Bé vừa mới thấy phần giữa ngọc bội có thể chuyển động, thì ra là tháo được ra như thế hả! Thú vị đây! Hợp thành một thì trông như hoa văn phức tạp, ở giữa lại có một miếng ngọc bội nhỏ, tách ra thành hai miếng ngọc bội hình tròn giống nhau như đúc, to nhỏ không đồng nhất. Thảo nào bé phát hiện ra có hai sợi dây, hóa ra là xỏ vào cái đó, như thế này lại như thế này, ừm, hợp lại với nhau được!

Thú vị! Bé con một mình chơi tiếp, chơi đi chơi lại mấy lần, khiến sắc mặt Vũ Văn Hạo Nhiên tái đi.

Ừ, bé thích cái nhỏ! Cứ dùng cái này để bù lại món nợ thanh tiểu chủ thủ của bé bị quẳng đi là được rồi! Vị bé con nào đó cuối cùng cũng chơi đủ, rất có lòng tốt quyết định bỏ qua cho Vũ Văn Hạo Nhiên, không quẳng phịch ông xuống hồ nước lạnh lẽo nữa. Thế là sau đó đã xuất hiện tình cảnh khiến Vũ Văn Hạo Nhiên suýt chút nữa bất tỉnh nhân sự.

Chỉ thấy bé thả miếng ngọc bội to vào trong hộp, đóng hộp, đẩy đến trước mặt ông, ý bảo ông cầm đi, tiếp theo cầm miếng ngọc bội nhỏ đeo lên cổ của bé.

A a a! Tiểu hoàng tử, người muốn làm gì? Miếng ngọc bội kia là cho con dâu tương lai của ông đó! Cho dù thiên hạ xảy ra chuyện lạ, tiểu hoàng tử biến thành con gái, thì cũng tuyệt đối không phải là lựa chọn thích hợp cho vị trí con dâu trong suy nghĩ của ông! Bởi vì đứa nhỏ nhà ông chắc chắn không đối phó nổi với loại vợ kinh khủng thế này! Huống hồ, trên thực tế, mặc dù tiểu hoàng tử trông có thiên về tướng nữ, nhưng vẫn là con trai hàng thật giá thật! Là con trai, là con trai mà! Ông muốn một con dâu trai làm cái gì?

“Thập lục điện hạ, miếng ngọc bội này rất quan trọng, không thể tùy tiện tặng người đâu!” Hiểu không? Bé con? Không thể tặng cho người đâu! Mau trả lại đi! Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên giờ tay giậm chân, nhưng nét mặt vẫn duy trì sự cung kính thận trọng như trước.

Đáng tiếc là phương thức lý giải của đứa trẻ nào đó rất khác biệt, vừa nhét miếng ngọc bội đeo trên cổ vào bên trong áo, vừa dùng ánh mắt nhìn một tên ngu dốt lườm ông một cái, nghiêm túc tuyên bố: “Ta biết rồi, ta sẽ không tặng cho người khác đâu! Minh ta đeo!”

Có nhầm hay không đó! Chính là người đeo nên mới không thích hợp. Vũ Văn Hạo Nhiên buồn bực bởi một câu của bé con, suýt nữa học máu. Trong đầu ông xoay chuyển thần tốc, nghĩ nghĩ biện pháp muốn dưới tình huống không chọc giận tiểu hoàng tử mà lấy lại được ngọc bội đình hôn gia truyền.

Tiếc là, Địch Vũ Liễn không hề giống trẻ con bình thường, bé cũng biết vật phẩm ngọc bội loại này là đồ rất quý báu, có vẻ như tùy tiện lấy của người ta là có phần hơi quá đáng. Nhưng Vũ Văn Dật Thần ném tiểu chủ thủ của bé trước, nên mình chỉ cầm một cái miếng nhỏ trong ngọc bội của cậu ta thì có là chuyện gì quá nghiêm trọng đâu, bé vẫn để lại cho cậu ta miếng lớn đấy chứ. Lại còn chưa lấy đi hết nhé!

Cho rằng Vũ Văn Hạo Nhiên có lẽ không muốn đưa cho bé, bé quyết định muốn miếng ngọc bội nhỏ này, căn bản không cho ông có cơ hội, lập tức đã ra tay trước chiếm lợi thế. Bàn tay nhỏ nhỏ của bé vỗ trên bàn, nói to: “Người đâu! Tiền Vũ Văn đại nhân ra ngoài!” Sau đó bé còn giảng giải với Vũ Văn Hạo Nhiên, “Vũ Văn đại nhân, trường thì là nơi quan trọng, ngồi ở đây không thích hợp lắm, sắc trời đã gần tối, ngài vẫn nên mau chóng ra cung đi.” Nói xong bé nhảy từ trên ghế xuống đất, chấp tay lần lượt đi xem xét mấy đứa nhỏ giải bài thi.

Ông ở chỗ này không thích hợp? Là ai kiên quyết gọi ông tới bằng được? Quả thật là một tiểu hoàng tử cướp bóc! Nhìn vài tên thái giám xuất hiện bên mình làm như là tiền ông, nhưng thật ra là uy hiếp ông phải đi, Vũ Văn Hạo Nhiên mang cảm giác tức giận phân tích tình huống một chút, phát hiện ra mình đã định phải ngấm bồ hòn rồi. Mặc kệ tương lai có ra sao, vị bé con độc tài trước mặt không chỉ là một vị tiểu hoàng tử mà còn là cục cưng của Hoàng thượng, không thể đắc tội được!

Cuối cùng đây là chuyện quái gì thế? Tiểu hoàng tử gọi ông qua chỉ để cướp lấy ngọc bội gia truyền nhà ông? Ông rốt cuộc chọc tới vị tiểu hoàng tử này ở điểm nào? Vũ Văn Hạo Nhiên trừng mắt thái giám, lòng sinh buồn phiền mà rời đi.

Dọc đường đi, ông vừa giận mình hôm nay mang ngọc bội theo vào trong cung, vừa tức Địch Vũ Liễn trắng trợn cướp đoạt ngọc bội nhà ông, càng cảm thấy buồn bực khi một đứa bé con mà ông cũng không đối phó được!

Cứ như vậy, ông mang về mặt u ám ra cung, đi về phía phó dừng kiệu chờ. Mà ở nơi nào đó, có một vị trẻ khờ đang đợi ông.

Q1 C26: Tiểu hoàng tử cướp bóc

Sau khi bé con hạ mệnh lệnh, liền nhìn chăm chăm vào tay áo Vũ Văn Hạo Nhiên, không dời mắt. Bị bức bách bất đắc dĩ, Vũ Văn Hạo Nhiên chỉ có thể rất không tình nguyện lôi ra mấy thứ đồ này từ trong áo.

Quả đúng là cha nào con nấy, rất nhiều thói quen Vũ Văn Dật Thần học theo cha cậu ta. Tiếp đó, chỉ thấy Vũ Văn Hạo Nhiên đặt xuống bàn không biết bao nhiêu là đồ, nào là khăn lau mồ hôi, ống đánh lửa, túi tiền, bình thuốc các loại.

Bé con thấy Vũ Văn Hạo Nhiên còn lôi ra một gói giấy dầu, nhớ lại mấy cái bánh đậu xanh Vũ Văn Dật Thần cho bé ăn cũng được gói trong loại giấy này, bé lập tức chìa bàn tay nhỏ bé ra, lôi cái bọc nhỏ gì gì đó kia đến trước mặt mình, mở ra, vừa nhìn thấy, quả nhiên là bánh đậu xanh.

Hai cha con này đều có một sở thích nho nhỏ đáng yêu, chính là thích ăn điểm tâm, hơn nữa chỉ ăn đồ ăn làm từ một gia đình duy nhất trong Yên Đô. Vũ Văn Dật Thần là vì muốn giết thời gian cả buổi chiều buồn tẻ, nên mới mang theo người hai miếng bánh cậu ta thích ăn. Còn Vũ Văn Hạo Nhiên thì lại thường xuyên ăn mấy thứ này khi xử lý công vụ buổi chiều, kết quả là chiều hôm nay ông chưa kịp ăn, đã bị Hoàng thượng triệu kiến. Khi ông đi từ bộ Binh ra, tiện tay mang theo gói bánh đậu xanh đã chuẩn bị từ sớm, nghĩ sau khi bàn bạc xong việc liền ra cung về nhà, đến lúc trên đường về, ở trong ông sẽ lại ăn.

Nhưng... Kế hoạch bị ngâm nước nóng rồi, Vũ Văn Hạo Nhiên liếc mắt thấy vị bé con nào đó không hề khách khí cầm lên một miếng, mở cái miệng nhỏ, cắn một ngụm.

Ừm! Mùi vị giống hệt cái ăn buổi chiều, rất được, bé thích! Bé dương dương tự đắc, nhướn hai hàng mày, trước đó khi Vũ Văn Dật Thần cho bé ăn, bé vẫn còn muốn ăn tiếp, mà vừa rồi bé vừa tức giận lại vừa phải động não, tiêu hao không ít thể lực, lúc này đây, bé liền tập trung ăn nhanh diệt gọn từng miếng bánh đậu xanh “cướp được”.

Vũ Văn Hạo Nhiên còn đang móc ra mấy vật này nọ thấy động tác của bé hung hăng như thế, trán nổi lên vài đường hắc tuyến, không chịu được nghĩ thầm: đừng nói với ông cái chuyện vô vị là vị tiểu hoàng tử này gọi ông đến đây là vì muốn ăn bánh đậu xanh mà ông mang theo đấy nhé.

Lúc này ông mò tới được đồ vật hình như là cuối cùng trong tay áo, bàn tay dừng lại một chút, xác định rằng Dịch Vũ Liễn đang tập trung ăn cái gì đó, sự chú ý không đặt trên người ông, ngay lập tức ông rút tay ra, không lôi thứ đấy ra nữa.

Hường thụ xong một miếng, Dịch Vũ Liễn nghĩ đến chuyện sau đó còn phải dùng bữa tối với phụ hoàng, liền không ăn tiếp nữa, lại còn nhắc gói bánh đậu xanh từ bàn bên trái lên, đặt xuống chiếc bàn bên phải bé, xem ra là muốn giữ lại cho chính mình, không định trả lại cho Vũ Văn Hạo Nhiên.

Trong hoàng cung không có điểm tâm để ăn à? Khóe miệng Vũ Văn Hạo Nhiên hơi co giật, thật muốn ngẩng đầu nhìn trời, không lời cảm thán.

Thật ra, Dịch Vũ Liễn thường ngày không thích ăn đồ ngọt, nhưng bánh đậu xanh ăn ngày hôm nay thì vị ngọt khá nhạt, hương thơm nồng đậm, hơi xốp vừa phải, vừa vào miệng đã tan, không khiến bé có cảm giác ngấy ngấy, bé rất thích, hơn nữa trước đó Vũ Văn Dật Thần lại rất thành thạo đút cho bé ăn, nên tính cách trẻ con bốc lên, chẳng suy nghĩ nhiều, liền chiếm lấy bánh đậu xanh mình thích làm của riêng.

Lần thứ hai bé nhìn về phía Vũ Văn Hạo Nhiên, bé ngẩng cái đầu nho nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn đối diện với ông, cái miệng nhỏ nhỏ khẽ nhếch, hai mắt mở to, chẳng hề chớp mà theo dõi ông.

Vũ Văn Hạo Nhiên chờ bé cất lời, nhưng bé từ đầu đến cuối đều duy trì im lặng, điều này khiến ông chẳng nắm được manh mối, chỉ có thể cũng duy trì im lặng mà nhìn lại bé.

Khuôn mặt bé xịu lạnh lùng dần dần hiện lên chút không kiên nhẫn, mày nhỏ cau lại, cuối cùng bé con rất khinh thường lườm ông một cái.

Vũ Văn Hạo Nhiên không hiểu vì sao, trong lòng giận dữ hết: Đây rốt cuộc là muốn làm gì? Tiểu nhân gia ngài có chuyện gì mà không nói thẳng, cứ nhìn chăm chăm ta làm gì? Không nói lời nào, làm sao ta biết được mục đích của ngài chứ! Ông cảm thấy bản thân mình rất xui xẻo, sao lại bị vị tiểu hoàng tử sát tính này nhìn chòng chọc thế?

Dịch Vũ Liễn cúi đầu, lấy khăn tay của mình ra lau chùi miệng, thầm nghĩ: vừa đần lại vừa ngốc, nào có sự thông minh của con ông ta! Con của ông ta còn rất có mắt đấy! Còn biết lau miệng cho bé, hừ!

Thu khăn tay lại, bé nhìn vài thứ đặt ở trên bàn, lại thấy chẳng có gì thu hút bé, liền ngẩng cái đầu nhỏ: “Là những thứ này?”

“Đúng vậy, Thập lục điện hạ.” Vũ Văn Hạo Nhiên trả lời cung kính mà có lễ, không hề mấy may biểu lộ ra sự bất mãn của ông đối với bé, cùng thứ mà mình chưa lấy ra.

“Ông lấy về hết đi!” Bàn tay nhỏ bé chìa ra, đẩy đẩy mấy thứ đồ về phía Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Vâng.” Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên thở dài nặng nề, không giải thích được mấy hành động của tiểu hoàng tử, ông chuẩn bị dứt từng thử từng thử đồ vào trong tay áo, nhưng ông vừa mới vươn tay, đã bị bé con lên tiếng ngăn cản.

“Ông chờ một chút!” Bé con nghi ngờ mà nhìn tới nhìn lui hai ông tay áo của ông, “Vũ Văn đại nhân, qua đây một chút!” Ngón tay bé tí ngoắc ngoắc, Vũ Văn Hạo Nhiên đáy lòng vô cùng không tình nguyện. Khi vừa đến gần, bàn tay nhỏ của bé đột ngột nắm được cổ tay trái của ông, sau đó luồn tay vào ông tay áo, lục ngang lục dọc.

A a a! Tên nhóc chết tiệt này! Về mặt Vũ Văn Hạo Nhiên có chút vận may, mắt mở trừng trừng nhìn bé con thành công lôi ra một chiếc hộp nhỏ tinh xảo từ trong tay áo.

Hừ hừ! Bé đã nói hai tay áo nhìn qua không giống nhau mà, tay áo bên trái trông kệnh càng hơn so với tay áo phải một chút.

“Đây là cái gì?” Dám lừa gạt bé? Tay bé giờ lên chiếc hộp nhỏ, khó chịu hỏi.

Dựa vào động tác vừa rồi của tiểu hoàng tử, Vũ Văn Hạo Nhiên cho rằng bé con có thói quen xấu thích tự tiện chiếm đồ vật yêu thích làm của riêng, ông có cảm giác nguy hiểm, thứ đồ này tuyệt đối không thể bị đứa nhỏ này lấy đi! Vì vậy, chỉ trong nháy mắt, mặt ông tràn đầy vẻ tươi cười vô cùng ân cần, dùng giọng nói mà mình cho là rất nhẹ nhàng trả lời: “Hồi bẩm Thập lục điện hạ, chỉ là một cái hộp nhỏ mà thôi.” Ông vừa nói vừa lặng lẽ vươn tay nắm lấy đồ vật nhỏ, nghĩ đến chuyện tập kích bất thành linh đề cướp nó về, vậy mà đã thấy bé con dùng tay phải nhỏ nhỏ gắng sức giữ lại cái hộp, hơn nữa còn mang tính cảnh giác cực cao, vươn tay trái tới. Bé đồng thời nắm chiếc hộp bằng cả hai tay, gắt gao không chịu thả.

Vì thế hai người giằng co, mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc lan tràn, bầu không khí kỳ dị.

“Thập lục điện hạ, thứ này không phải của thần, là của người khác gửi tạm ở chỗ thần thôi. Thế nên” Lại kéo, nhưng chẳng hề thấy nhúc nhích, cái trán của Vũ Văn Hạo Nhiên không tự giác mà nổi lên gân xanh, rất muốn dùng sức cướp về, tuy ông hoàn toàn có thể làm được, nhưng thân phận đối phương ở trong này cao như thế, không thể cứng rắn được.

“Người khác? Là ai?” Trách không được ông ta có động tác muốn đoạt về.

“...., là con trai trưởng của thần.” Vốn định lừa bé nói là của vị đại thần nào đấy, nhưng cảm giác thấy đứa bé này đã thành tinh, chuyện gì cũng có thể làm được, ngộ nhờ bé phái người đi điều tra, hoặc mở hộp ra trông thấy trong đó có hoa văn gia huy dòng họ Vũ Văn, vậy thì lời nói dối của ông sẽ bị bóc trần, thế nên Vũ Văn Hạo Nhiên vẫn thấy nên nói thật.

“Của Vũ Văn Dật Thần?” Hàng mày ngắn cùn của bé nhếch lên một chút, hừ hừ!

“Đúng vậy.” Vũ Văn Hạo Nhiên lại có cảm giác không tốt là mình đã nói sai, hơi có phần ân hận.

“Ta chỉ mở ra xem xem một tí mà thôi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn trung ra vẻ lạnh lùng không đổi, nhưng con mắt lại chớp chớp liên tục vài cái.

Bé nói như vậy, Vũ Văn Hạo Nhiên lại không thể nói không đồng ý, đành phải buồn bực buông tay, mong rằng bé thật sự chỉ xem mà thôi.

“Thứ này rất quan trọng với Vũ Văn Dật Thần sao?” Bé con hỏi một câu rất có ý đồ, đặt chiếc hộp lên trên bàn sau khi mở ra.

“Đúng! Rất quan trọng! Vô cùng quan trọng! Tuyệt đối không thể làm mất, cũng không thể tùy tiện tặng người!” Vũ Văn Hạo Nhiên cố gắng nhấn mạnh, chính là muốn vị tiểu hoàng tử này hiểu rõ đừng có chiếm thứ này làm của riêng, lại không ngờ rằng trong lòng bé con rất đặc ý thâm nói: Hừ hừ! Thật là quá tốt! Đồ gì đó quan trọng với Vũ Văn Dật Thần, vừa vận bồi thường tiểu chủ tử của bé!

Nằm trong chiếc hộp nó mà một miếng ngọc bội nhẵn bóng, màu sắc âm áp, khắc hoa văn tinh xảo, hoa văn trên bề mặt là gia huy của dòng họ Vũ Văn. Dịch Vũ Liễn nhìn rất ưa thích, bàn tay nhỏ bé cảm nó lên.

Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên hoang hốt một trận, rất sợ bé đập hoặc làm rơi vỡ. Miếng ngọc bội này chính là vật bộ tộc Vũ Văn truyền trao tay đời này qua đời khác, là vật đính ước của mỗi đời tông chủ. Đời sau khi tông chủ lấy vợ sinh con trai, nó liền trở thành vật đính ước của thiếu tông chủ.

Thật ra ngọc bội này hẳn là được bảo quản bên trong thư phòng của Vũ Văn Hạo Nhiên, nhưng trước đó bọn họ đã dự định thay Vũ Văn Dật Thần cầu hôn quận chúa nhà Quyết Vương, ông liền giao thứ này cho Ngũ đệ Vũ Văn Hạo Chính, để Vũ Văn Hạo Chính toàn quyền xử lý việc đính hôn. Tội qua do bởi một lời nói của Kỳ Toán Tử, cửa hôn sự này đành xóa bỏ, thế nên Vũ Văn Hạo Chính nhớ được phải đem trả ngọc bội cho đại ca ông.

Vũ Văn Hạo Chính là một người nghĩ đến chuyện gì sẽ đi làm ngay, có việc kéo dài để trong lòng làm ông rất khó chịu, đó là lý do vì sao ông sợ chính mình sẽ quên mất việc này, liền mới sáng sớm tỉnh mơ, vào lúc Vũ Văn Hạo Nhiên đang muốn ra cửa vào triều sớm đã giao lại cho ông. Vũ Văn Hạo Nhiên lo lắng tới tờ đặt đề này nọ, liền tiện tay nhét vào trong tay áo, muốn tối về sẽ đặt lại trong thư phòng.

Ông thật cảm thấy hối hận lúc này, vừa trách Ngũ đệ, trả vật sao lại phải trả vào sáng sớm, lại chọn đúng lúc người ta sắp đi ra ngoài? Nếu hôm nay ông không mang theo thứ này đến, không phải sẽ không có loại nguy cơ mất đi ngọc bội gia truyền này chứ?

Ông đang suy nghĩ, chỉ thấy bé con cúi đầu chơi ngọc bội rất không an phận, bàn tay nhỏ nhỏ gắng sức chọc chọc gậy gậy vào miếng ngọc bội, khiến Vũ Văn Hạo Nhiên hết hồn, không nghĩ ngợi gì, vươn tay, mạnh mẽ cướp về.

Kết quả, ông lập tức lọt vào tầm ngắm của một đôi mắt phượng tràn đầy giận dữ, sắc mặt của bé con rất u ám.

“... Thập lục điện hạ, thứ này được tách ra thế này!” Ôi, thân phận mình dưới người ta, không thể không cúi đầu mà! Bé con thì phải đổ, phải đổ! Vũ Văn Hạo Nhiên vội vàng trưng lên khuôn mặt cười, bàn tay lật giờ hai ba lần, rồi đưa tay đến trước mặt Địch Vũ Liễn, hai lòng bàn tay đều có một miếng ngọc bội. Hóa ra miếng ngọc bội kia lại biến thành hai phần, giống nhau như đúc, một lớn một nhỏ.

Về mặt Địch Vũ Liễn dịu dần, cảm giác vô cùng thần kỳ, nhìn trái rồi lại nhìn phải, chìa bàn tay nhỏ bé lấy nó về nghiên cứu, Bé vừa mới thấy phần giữa ngọc bội có thể chuyển động, thì ra là tháo được ra như thế hả! Thú vị đây! Hộp thành một thì trông như hoa văn phức tạp, ở giữa lại có một miếng ngọc bội nhỏ, tách ra thành hai miếng ngọc bội hình tròn giống nhau như đúc, to nhỏ không đồng nhất. Thảo nào bé phát hiện ra có hai sợi dây, hóa ra là xỏ vào cái đó, như thế này lại như thế này, ừm, hộp lại với nhau được!

Thú vị! Bé con một mình chơi tiếp, chơi đi chơi lại mấy lần, khiến sắc mặt Vũ Văn Hạo Nhiên tái đi.

Ừ, bé thích cái nhỏ! Cứ dùng cái này để bù lại món nợ thanh tiểu chủ thủ của bé bị quẳng đi là được rồi! Vị bé con nào đó cuối cùng cũng chơi đủ, rất có lòng tốt quyết định bỏ qua cho Vũ Văn Hạo Nhiên, không quẳng phịch ông xuống hồ nước lạnh lẽo nữa. Thế là sau đó đã xuất hiện tình cảnh khiến Vũ Văn Hạo Nhiên suýt chút nữa bất tỉnh nhân sự.

Chỉ thấy bé thả miếng ngọc bội to vào trong hộp, đóng hộp, đẩy đến trước mặt ông, ý bảo ông cầm đi, tiếp theo cầm miếng ngọc bội nhỏ đeo lên cổ của bé.

A a a! Tiểu hoàng tử, người muốn làm gì? Miếng ngọc bội kia là cho con dâu tương lai của ông đó! Cho dù thiên hạ xảy ra chuyện lạ, tiểu hoàng tử biến thành con gái, thì cũng tuyệt đối không phải là lựa chọn thích hợp cho vị trí con dâu trong suy nghĩ của ông! Bởi vì đứa nhỏ nhà ông chắc chắn không đối phó nổi với loại vợ kinh khủng thế này! Huống hồ, trên thực tế, mặc dù tiểu hoàng tử trông có thiên về tướng nữ, nhưng vẫn là con trai hàng thật giá thật! Là con trai, là con trai mà! Ông muốn một con dâu trai làm cái gì?

“Thập lục điện hạ, miếng ngọc bội này rất quan trọng, không thể tùy tiện tặng người đâu!” Hiểu không? Bé con? Không thể tặng cho người đâu! Mau trả lại đi! Trong lòng Vũ Văn Hạo Nhiên giờ tay giậm chân, nhưng nét mặt vẫn duy trì sự cung kính thận trọng như trước.

Đáng tiếc là phương thức lý giải của đứa trẻ nào đó rất khác biệt, vừa nhét miếng ngọc bội đeo trên cổ vào bên trong áo, vừa dùng ánh mắt nhìn một tên ngu dốt lườm ông một cái, nghiêm túc tuyên bố: “Ta biết rồi, ta sẽ không tặng cho người khác đâu! Minh ta đeo!”

Có nhầm hay không đó! Chính là người đeo nên mới không thích hộp. Vũ Văn Hạo Nhiên buồn bực bởi một câu của bé con, suýt nữa học máu. Trong đầu ông xoay chuyển thần tốc, nghĩ nghĩ biện pháp muốn dưới tình huống không chọc giận tiểu hoàng tử mà lấy lại được ngọc bội đính hôn gia truyền.

Tiếc là, Địch Vũ Liễn không hề giống trẻ con bình thường, bé cũng biết vật phẩm ngọc bội loại này là đồ rất quý báu, có vẻ như tùy tiện lấy của người ta là có phần hơi quá đáng. Nhưng Vũ Văn Dật Thần ném tiểu chủ thủ của bé trước, nên mình chỉ cầm một cái miếng nhỏ trong ngọc bội của cậu ta thì có là chuyện gì quá nghiêm trọng đâu, bé vẫn để lại cho cậu ta miếng lớn đấy chứ. Lại còn chưa lấy đi hết nhé!

Cho rằng Vũ Văn Hạo Nhiên có lẽ không muốn đưa cho bé, bé quyết định muốn miếng ngọc bội nhỏ này, căn bản không cho ông có cơ hội, lập tức đã ra tay trước chiếm lợi thế. Bàn tay nhỏ nhỏ của bé vỗ trên bàn, nói to: “Người đâu! Tiễn Vũ Văn đại nhân ra ngoài!” Sau đó bé còn giảng giải với Vũ Văn Hạo Nhiên, “Vũ Văn đại nhân, trường thi là nơi quan trọng, ngài ở đây không thích hợp lắm, sắc trời đã gần tối, ngài vẫn nên mau chóng ra cung đi.” Nói xong bé nhảy từ trên ghế xuống đất, chấp tay lần lượt đi xem xét mấy đứa nhỏ giải bài thi.

Ông ở chỗ này không thích hợp? Là ai kiên quyết gọi ông tới bằng được? Quả thật là một tiểu hoàng tử cướp bóc! Nhìn vài tên thái giám xuất hiện bên mình làm như là tiễn ông, nhưng thật ra là uy hiếp ông phải đi, Vũ Văn Hạo Nhiên mang cảm giác tức giận phân tích tình huống một chút, phát hiện ra mình đã định phải ngấm bô hồn rồi. Mặc kệ tương lai có ra sao, vị bé con độc tài trước mặt không chỉ là một vị tiểu hoàng tử mà còn là cục cưng của Hoàng thượng, không thể đắc tội được!

Cuối cùng đây là chuyện quái gì thế? Tiểu hoàng tử gọi ông qua chỉ để cướp lấy ngọc bội gia truyền nhà ông? Ông rút cuộc chọc tới vị tiểu hoàng tử này ở điểm nào? Vũ Văn Hạo Nhiên trừng mắt thái giám, lòng sinh buồn phiền mà rời đi.

Dọc đường đi, ông vừa giận mình hôm nay mang ngọc bội theo vào trong cung, vừa tức Địch Vũ Liễn trắng trợn cướp đoạt ngọc bội nhà ông, càng cảm thấy buồn bực khi một đứa bé con mà ông cũng không đối phó được!

Cứ như vậy, ông mang về mặt u ám ra cung, đi về phía gia phó dừng kiệu chờ. Mà ở nơi nào đó, có một vị trẻ khờ đang đợi ông.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q1 C27: Đứa trẻ khờ vui vẻ

Vũ Văn Dật Thần từ xa đã trông thấy cha cậu mang sắc mặt khó coi đi tới, cậu lập tức rụt rè dò hỏi Vũ Văn Hạo Chính đứng bên: “Ngũ thúc, cháu không tham gia thi tuyển, cha cháu thật sự sẽ không tức giận chứ?”

“Thật sự không tức giận! Ta đảm bảo!” Vũ Văn Hạo Chính mỉm cười xoa đầu cậu, nói rõ ràng một cách khẳng định.

Trước đó ông áp giải năm người có tội kia ra khỏi Tuệ Võ Điện, đi không được bao lâu, ông đã để cho Phó thống lĩnh tiếp tục áp giải, bản thân mình thì cáo từ luôn ba vị quan của chùa Đại Lý.

Ông muốn mau mau chóng chóng tìm ra đứa trẻ khờ đang không thấy đâu của nhà ông, lại chẳng ngờ tới bọn thuộc hạ báo lại, nói rằng đứa trẻ khờ nhà ông bị lạc đường, đáng thương vô cùng tìm bọn họ cầu cứu, đã được bọn họ dẫn tới nơi họ vệ đôi phiên rồi.

Vũ Văn Hạo Chính thở phào một hơi, sau lại thảm than một tiếng: đứa trẻ khờ nhà ông thật đúng là ngốc nghếch, đi theo người ta mà cũng có thể lạc được! Tiếp đó ông lại thấy may mắn, người ngốc cũng có phúc của người ngốc, may mà ngày hôm nay cậu cháu cả nhà ông lạc đường, sau đó lại gặp được người quen, bằng không hôm nay bọn họ nhất định cũng xui xẻo.

Vũ Văn Hạo Nhiên đi tới thấy đứa con cả và Ngũ đệ ông đứng bên kiệu, ông vừa đi tới trước mặt hai người đã nổi giận dưng dưng quát hỏi Vũ Văn Dật Thần: “Tại sao hôm nay con không xuất hiện tại Mậu Học hiền? Con đi đâu làm gì hả?”

Oa, Ngũ thúc cậu lừa gạt người khác! Cha cậu rất dữ dội mà! Đứa trẻ khờ khỏe mắt rung rung treo một giọt nước mắt, cụp đầu, vòng vo ấp úng nói: “Con, con, con lạc đường ạ...” Bốn chữ cuối cùng, cậu nói bằng giọng rất nhỏ, đứa trẻ khờ nào đó thật ra có chút chột dạ.

“Lạc đường?” Âm lượng vút cao không thể tin, “Lạc đường là tốt!” Lời nói tiếp đó là lời khen ngợi vang dội, đồng thời Vũ Văn Hạo Nhiên còn đưa tay vỗ vai con trai, may là lạc đường! Bằng không thì ngay hôm nay con trai quý báu của ông nhất định sẽ có kết cục đứng thẳng đi vào, bị đánh nằm ngang bê ra Mậu học hiền!

Cái gì? Sao lại nói giống hệt Ngũ thúc cậu thế kia, lạc được là tốt? Hôm nay xảy ra chuyện gì sao? Vũ Văn Dật Thần cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn, ngẩng đầu lên nhìn cha cậu, trong lòng vô cùng buồn bực.

Tên hoàng tử tiểu sát tinh kia! Vừa nghĩ tới Dịch Vũ Liên, Vũ Văn Hạo Nhiên đã tức đến ngứa răng ngứa lợi, mặt mũi sa sầm, quay sang hỏi con ông: “Hôm nay con có chạm mặt Thập lục hoàng tử không?”

“...” Thập lục hoàng tử? Là ai hả? Vũ Văn Dật Thần hoàn toàn quên mất ngày hôm nay cậu tham gia buổi tuyển chọn thư đồng chính là cho Thập lục hoàng tử, càng không biết bé con áo đen mặt lạnh bản thân gặp bên hồ chính là vị hoàng tử nhỏ theo lời cha cậu, cậu dùng sức lắc đầu. Hôm nay cậu từng gặp một vị hoàng tử nhỏ, ai mà biết được là thứ bao nhiêu, quản làm gì cơ chứ, mọi việc cứ phủ định là đúng không sai!

Vậy thật sự là kỳ quái, rốt cuộc thì do đâu vị tiểu hoàng tử kia hôm nay không được bình thường? Vũ Văn Hạo Nhiên nghĩ không ra, ông trầm giọng răn đe con mình: “Sau này chỉ cần thấy Thập lục hoàng tử thì tránh xa ra một chút!”

Vũ Văn Dật Thần gật đầu không hiểu ra sao, nghĩ thầm, phụ thân đại nhân à, xin cứ yên tâm, chả quản cậu ta là thập lục hay lục thập, chỉ cần là hoàng tử, cậu đều trốn vô cùng xa! Sau đó tâm tư đứa trẻ khờ chuyển dời, may thay hôm nay lại chẳng hề bị mắng chửi, thật sự là số đỏ à! Cậu âm thầm vui vẻ, lại phát hiện ra cha cậu vòng qua đầu cậu vật gì đó, đáp xuống cổ cậu.

Vũ Văn Dật Thần cúi đầu nhìn, thì ra là ngọc bội gia truyền. Cậu lại ngẩng đầu nhìn cha, vừa định cười khờ khạo rồi lại không cười được nữa, động tác cương cứng, bởi vì cậu phản ứng chậm lại một sự việc, chờ đã! Cậu vừa mới thấy cái gì nhỉ? Đứa trẻ khờ nhanh chóng cúi đầu nhìn, cảm miếng ngọc bội trên cổ lên nhìn!

AAAAAAAAAAAA! Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong lòng đứa trẻ khờ nào đó, mẹ ơi! Miếng ngọc bội nhỏ ở giữa đâu rồi? Đi đâu mất rồi? Không phải là do cha cậu đã đánh hôn thay cậu chứ, đưa cho ai rồi sao?

“Cha, miếng ngọc bội nhỏ ở giữa đâu ạ?” Giọng nói run rẩy, trái tim đập bùm bùm, tay trái Vũ Văn Dật Thần khẽ kéo áo cha cậu, kéo lực chú ý của Vũ Văn Hạo Nhiên đang nói chuyện với Ngũ thúc cậu trở về, khuôn mặt khờ nhỏ nhăn suy sụp, ngẩng mặt nhìn cha, chỉ cho cha thấy miếng ngọc bội ở bên tay phải cậu. Cậu rất nhỏ yếu, trái tim cậu cũng rất mỏng manh, thế nên, cha à, ngàn vạn lần xin đừng có nói là ông đã đánh hôn cho cậu rồi nhé. Thời gian tốt đẹp sau này của cậu không phải đã chôn vùi ngay bây giờ trên người một cô gái nào đó mà cậu chưa từng gặp mặt đâu!

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi lại càng tức, Vũ Văn Hạo Nhiên nổi giận trùng trùng miếng ngọc bội trong tay con trai, vô cùng không cam lòng rút ra hai chữ từ kẽ răng: “Đã mất!” Tiếp theo lại quay về phía Ngũ đệ nhà ông trùng trùng, oán giận nói: “Đều tại đệ! Sáng sớm tỉnh mơ trả lại vật quan trọng như vậy làm cái gì!”

“Nghĩa là sao? Đại ca, khi đệ trả cho huynh, hai miếng ngọc bội vẫn còn mà!” Vũ Văn Hạo Chính cảm thấy mình chẳng hiểu gì, đại ca ông sao lại nổi giận thế, hai miếng ngọc bội này vẫn luôn để cùng nhau, chỉ khi nào dùng để đính ước mới tách ra, ông lại không cảm nó đi đâu.

Khi Vũ Văn Hạo Nhiên vừa định kể ra hành động của vị hoàng tử nhỏ nào đó độc tài chuyên chế, con của ông lại đưa tay ra quấy rối ông.

“Cha, không phải vì đính ước mà đưa cho người ta hả?” Đứa trẻ khờ lo lắng, yếu ớt bật lời, sau hỏi xác nhận lại một lần.

“Không phải! Nếu như đúng ước thì đã tốt! Là bị người ta đoạt mất rồi!” Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện đó, sự bất mãn của Vũ Văn Hạo Nhiên đối với Dịch Vũ Liên như nước sông chảy cuộn cuộn, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

“Cái gì?” Vũ Văn Hạo Chính trung vẻ mặt kinh ngạc nhìn huynh trưởng, ai có lá gan lớn vậy đoạt mất ngọc bội gia truyền nhà Vũ Văn bọn họ

“Về rồi nói!” Mặt mũi Vũ Văn Hạo Nhiên hầm hầm, quyết định về bàn bạc cùng các trưởng lão nên cướp đoạt, hay lừa gạt, hay trộm ngọc bội lại từ tay Thập lục hoàng tử về.

Vũ Văn Dật Thần nặng nề thở ra một hơi, cất ngọc bội vào trong người, may không phải là đúng ước! Quan tâm gì nó là bị cướp hay bị trộm, nói chung là không phải đúng hôn, cậu cũng rất vui về! Ha haaa!

Cậu yên lòng lặng lẽ vui mừng, còn cha cậu lại xụ mặt, Ngũ thúc cậu cau mày không cười nữa. Hai người lớn dẫn đứa trẻ là cậu lên kiệu về nhà, có việc gì về nhà bàn sau.

Lúc này, Dịch Vũ Liên trong Mậu Học hiển ra lệnh thu giấy viết.

Giấy viết được nộp lên, toàn bộ những đứa trẻ đều cho rằng cuộc tuyển chọn đã kết thúc, lại bị ra lệnh xếp thành hàng đứng bên ngoài đình viện.

Dịch Vũ Liên đứng ngay phía trước, một chân ngăn người bước ra, làm mẫu động tác trung bình tấn, bé con giảng giải nói: “Toàn bộ đều ngồi làm trung bình tấn như ta vậy.” Sau đó bé thu chân, chấp tay đứng thẳng, “Nếu người nào không kiên trì được có thể đứng thẳng dậy, tuy nhiên nhớ kỹ, người nào đứng dậy sớm hơn, khả năng được tuyển sẽ thấp hơn người đứng dậy muộn hơn! Nếu ngay cả đứng cũng không được, người nào càng sớm lăn trên đất trước người đó càng sớm bị loại! Lần thi tuyển này, khi nào bản hoàng tử nói kết thúc, các người mới có thể về nhà!”

“Thập lục hoàng tử, chẳng phải Hoàng thượng đã nói chỉ kiểm tra một canh giờ thôi sao? Người nhà những đứa bé này cũng không biết...” Đào công công không rõ dò hỏi.

“Vậy bây giờ tốt nhất là người nghĩ cách thông báo cho người nhà bọn chúng đi, còn muốn kiểm tra thật lâu nữa!” Khuôn mặt bé con lạnh lùng bình tĩnh

“Dạ!” Đào công công vội vàng đáp lời.

“Còn có, Đào công công, người phải ghi lại rõ ràng tên tuổi đúng lúc người nào không kiên trì được nữa!” Thấy ba người Tiểu Phúc Tử muốn nói rồi lại thôi, Dịch Vũ Liên không đợi Đào công công đáp lại đã quay sang nói với ba người họ, “Ba người các người cũng tiếp tục đứng đây kiểm tra, đêm nay khỏi cần hầu hạ, Tiểu Phúc Tử, người đứng đầu đi, Bích Tiêu, Tử Dịch, hai người đứng phía sau! Bắt đầu đi!”

Dịch Vũ Liên uốn nắn tư thế của lũ trẻ một lần, cảm giác ổn thỏa rồi liền để thái giám cầm giấy viết theo bé quay về An Khang điện.

Vào bữa tối, Dịch Vũ Liên dùng cơm với Hoàng thượng. Còn Vũ Văn Dật Thần, suốt một ngày không gặp mẫu thân mình, sau khi về đến nhà thấy cha cậu nói muốn nghị sự với các vị trưởng lão, cậu liền chuẩn tới nơi ở của mẹ cậu.

“Mẹ!” Vũ Văn Dật Thần vào nhà, đầu tiên gọi một tiếng mẹ.

“Thần nhi, sang đây để mẹ nhìn nào!” Mẫn Mẫn đang ngồi đó, vẻ mặt tươi cười, nhẹ giọng gọi Vũ Văn Dật Thần đến bên cạnh bà.

“Mẹ...” Thấy mẫu thân cậu giống như tỉnh táo lại, có thể nhận ra con trai là cậu đây, Vũ Văn Dật Thần quá mức kích động, lại có chút lúng túng đứng lặng một bên.

“Thần nhi, mau tới đây nào!” Mẫn Mẫn nhìn cậu khó hiểu, sau lại vẫy tay với cậu.

Vũ Văn Dật Thần bình ổn tâm tình, ngoan ngoãn đi tới bên người mẫu thân cậu.

Mẫn Mẫn đưa tay dịu dàng chỉnh trang vài sợi tóc xõa xuống của cậu, hơi khó hiểu hỏi thăm: “Thần nhi cao thế này từ khi nào?” Chẳng đợi cậu đáp lời, bà lại vui vẻ nói tiếp: “Hôm nay là sinh nhật của Thần nhi, biết mẹ chuẩn bị cho con cái gì không?”

“...” Những biểu hiện kinh hãi, thất vọng, khổ sở xuất hiện lần lượt trên khuôn mặt Vũ Văn Dật Thần, tâm tình vui vẻ vừa mới rồi sa sút trong nháy mắt, thì ra mẫu thân không hề bình phục.

“Mẹ chuẩn bị cho con một cái túi hương nhỏ này!” Mẫn Mẫn cúi người bắt đầu tìm kiếm cái mà bà gọi là túi hương nhỏ, thế nhưng tìm thế nào cũng không thấy, “Ồi, rốt cuộc là mẹ để ở đâu nhỉ?” bà hơi sốt ruột, bỗng nhiên thấy túi hương nhỏ hiện ra trước mặt, bà lập tức vui mừng nói. “À, tìm được rồi, ở chỗ này!”

Thật ra không phải do bà tìm được rồi, mà Vũ Văn Dật Thần đã tháo thật nhanh túi hương nhỏ bên hông xuống, đặt trước mặt bà. Cậu hiểu ra trí nhớ của mẹ cậu đã dừng lại ở lúc nào, là vào ngày sinh nhật ba tuổi của cậu. Ngày đó là ngày cuối cùng cậu nhìn thấy mẫu thân bình thường, hưởng thụ tình thương dịu dàng của mẹ, cũng là hồi ức quý báu nhất của cậu.

Có thể để cậu ôn lại hồi ức tốt đẹp nhất như thế, cậu hẳn là phải thấy thỏa mãn rồi! Chỉ ít cậu còn có thể gặp mặt mẫu thân hàng ngày, thỉnh thoảng còn có thể hưởng thụ sự yêu thương của mẫu thân. Còn đứa bé cậu gặp buổi chiều ngày hôm nay, đến mẫu thân cũng không có, cậu còn hạnh phúc hơn đứa bé ấy nhiều! Sau khi nghĩ như vậy, tâm tình Vũ Văn Dật Thần yên bình hơn rất nhiều.

Vì vậy, tuy nói rằng thần trí Mẫn Mẫn không bình thường, thế nhưng chàng vạng ngày hôm nay hai người một mẹ một con đều rất vui vẻ. Lan Tú chuẩn bị xong cơm tối, Mẫn Mẫn coi Vũ Văn Dật Thần thành đứa trẻ ba tuổi, đút cơm cho cậu ăn, cậu rất ngoan ngoãn há miệng để bà đút, khuôn mặt khờ khạo nhỏ bé nở nụ cười vui sướng dào dạt.

Sau bữa tối, Lan Tú mỉm cười nhìn hai mẹ con, Mẫn Mẫn thì kéo con trai ôm vào ngực, kể cho cậu nghe chuyện xưa. Lần thứ hai ôn lại những chuyện xưa đã từng nghe qua, Vũ Văn Dật Thần cũng chẳng hề cảm thấy phiền. Cậu tham lam hưởng thụ tình cảm ấm áp từ trên người mẫu thân tỏa ra, không ngừng hy vọng thời khắc này có thể dừng lại mãi mãi.

Ngay tại lúc áp áp ấy, ngoài phòng bỗng nhiên có tiếng động, giống như có rất nhiều đi về hướng này. Ngay sau đó, cửa phòng bị mở ra, Vũ Văn Hạo Nhiên xuất hiện ở trước cửa, phía sau ông là những vị trưởng lão, còn có quân gia và đám nô bộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q1 C27: Đứa trẻ khờ vui vẻ

Vũ Văn Dật Thần từ xa đã trông thấy cha cậu mang sắc mặt khó coi đi tới, cậu lập tức rụt rè dò hỏi Vũ Văn Hạo Chính đứng bên: “Ngũ thúc, cháu không tham gia thi tuyển, cha cháu thật sự sẽ không tức giận chứ?”

“Thật sự không tức giận! Ta đảm bảo!” Vũ Văn Hạo Chính mỉm cười xoa đầu cậu, nói rõ ràng một cách khẳng định.

Trước đó ông áp giải năm người có tội kia ra khỏi Tuệ Võ Điện, đi không được bao lâu, ông đã để cho Phó thống lĩnh tiếp tục áp giải, bản thân mình thì cáo từ luôn ba vị quan của chùa Đại Lý.

Ông muốn mau mau chóng chóng tìm ra đứa trẻ khờ đang không thấy đâu của nhà ông, lại chẳng ngờ tới bọn thuộc hạ báo lại, nói rằng đứa trẻ khờ nhà ông bị lạc đường, đáng thương vô cùng tìm bọn họ cầu cứu, đã được bọn họ dẫn tới nơi họ vệ đối phiên rồi.

Vũ Văn Hạo Chính thở phào một hơi, sau lại thảm thán một tiếng: đứa trẻ khờ nhà ông thật đúng là ngốc nghếch, đi theo người ta mà cũng có thể lạc được! Tiếp đó ông lại thấy may mắn, người ngốc cũng có phúc của người ngốc, may mà ngày hôm nay cậu cháu cả nhà ông lạc đường, sau đó lại gặp được người quen, bằng không hôm nay bọn họ nhất định cũng xui xẻo.

Vũ Văn Hạo Nhiên đi tới thấy đứa con cả và Ngũ đệ ông đứng bên kiệu, ông vừa đi tới trước mặt hai người đã nổi giận dưng dưng quát hỏi Vũ Văn Dật Thần: “Tại sao hôm nay con không xuất hiện tại Mậu Học viện? Con đi đâu làm gì hả?”

Oa, Ngũ thúc cậu lừa gạt người khác! Cha cậu rất dữ dội mà! Đứa trẻ khờ khỏe mắt rung rung treo một giọt nước mắt, cụp đầu, vòng vo ấp úng nói: “Con, con, con lạc đường ạ...” Bốn chữ cuối cùng, cậu nói bằng giọng rất nhỏ, đứa trẻ khờ nào đó thật ra có chút chột dạ.

“Lạc đường?” Âm lượng vút cao không thể tin, “Lạc đường là tốt!” Lời nói tiếp đó là lời khen ngợi vang dội, đồng thời Vũ Văn Hạo Nhiên còn đưa tay vỗ vai con trai, may là lạc đường! Bằng không thì ngày hôm nay con trai quý báu của ông nhất định sẽ có kết cục đứng thẳng đi vào, bị đánh nằm ngang bê ra Mậu học viện!

Cái gì? Sao lại nói giống hệt Ngũ thúc cậu thế kia, lạc được là tốt? Hôm nay xảy ra chuyện gì sao? Vũ Văn Dật Thần cảm thấy bất ngờ ngoài ý muốn, ngẩng đầu lên nhìn cha cậu, trong lòng vô cùng buồn bực.

Tên hoàng tử tiểu sát tinh kia! Vừa nghĩ tới Dịch Vũ Liên, Vũ Văn Hạo Nhiên đã tức đến ngứa răng ngứa lợi, mặt mũi sa sầm, quay sang hỏi con ông: “Hôm nay con có chạm mặt Thập lục hoàng tử không?”

“...” Thập lục hoàng tử? Là ai hả? Vũ Văn Dật Thần hoàn toàn quên mất ngày hôm nay cậu tham gia buổi tuyển chọn thư đồng chính là cho Thập lục hoàng tử, càng không biết bé con áo đen mặt lạnh bản thân gặp bên hồ chính là vị hoàng tử nhỏ theo lời cha cậu, cậu dùng sức lắc đầu. Hôm nay cậu từng gặp một vị hoàng tử nhỏ, ai mà biết được là thứ bao nhiêu, quản làm gì cơ chứ, mọi việc cứ phủ định là đúng không sai!

Vậy thật sự là kỳ quái, rốt cuộc thì do đâu vị tiểu hoàng tử kia hôm nay không được bình thường? Vũ Văn Hạo Nhiên nghĩ không ra, ông trầm giọng răn đe con mình: “Sau này chỉ cần thấy Thập lục hoàng tử thì tránh xa ra một chút!”

Vũ Văn Dật Thần gật đầu không hiểu ra sao, nghĩ thầm, phụ thân đại nhân à, xin cứ yên tâm, chả quản cậu ta là thập lục hay lục thập, chỉ cần là hoàng tử, cậu đều trốn vô cùng xa! Sau đó tâm tư đứa trẻ khờ chuyển dời, may thay hôm nay lại chẳng hề bị mắng chửi, thật sự là số đỏ à! Cậu âm thầm vui vẻ, lại phát hiện ra cha cậu vòng qua đầu cậu vật gì đó, đáp xuống cổ cậu.

Vũ Văn Dật Thần cúi đầu nhìn, thì ra là ngọc bội gia truyền. Cậu lại ngẩng đầu nhìn cha, vừa định cười khờ khạo rồi lại không cười được nữa, động tác cương cứng, bởi vì cậu phản ứng chậm lại một sự việc, chờ đã! Cậu vừa mới thấy cái gì nhỉ? Đứa trẻ khờ nhanh chóng cúi đầu nhìn, cảm miếng ngọc bội trên cổ lên nhìn!

AAAAAAAAAAAA! Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong lòng đứa trẻ khờ nào đó, mẹ ơi! Miếng ngọc bội nhỏ ở giữa đâu rồi? Đi đâu mất rồi? Không phải là do cha cậu đã đánh hôn thay cậu chứ, đưa cho ai rồi sao?

“Cha, miếng ngọc bội nhỏ ở giữa đâu ạ?” Giọng nói run rẩy, trái tim đập bùm bùm, tay trái Vũ Văn Dật Thần khẽ kéo áo cha cậu, kéo lực chú ý của Vũ Văn Hạo Nhiên đang nói chuyện với Ngũ thúc cậu trở về, khuôn mặt khờ nhỏ nhắn suy sụp, ngẩng mặt nhìn cha, chỉ cho cha thấy miếng ngọc bội ở bên tay phải cậu. Cậu rất nhỏ yếu, trái tim cậu cũng rất mỏng manh, thế nên, cha à, ngàn vạn lần xin đừng có nói là ông đã đánh hôn cho cậu rồi nhé. Thời gian tốt đẹp sau này của cậu không phải đã chôn vùi ngay bây giờ trên người một cô gái nào đó mà cậu chưa từng gặp mặt đâu!

Không hỏi còn tốt, vừa hỏi lại càng tức, Vũ Văn Hạo Nhiên nổi giận trùng trùng miếng ngọc bội trong tay con trai, vô cùng không cam lòng rút ra hai chữ từ kẽ răng: “Đã mất!” Tiếp theo lại quay về phía Ngũ đệ nhà ông trùng trùng, oán giận nói: “Đều tại đệ! Sáng sớm tỉnh mơ trả lại vật quan trọng như vậy làm cái gì!”

“Nghĩa là sao? Đại ca, khi đệ trả cho huynh, hai miếng ngọc bội vẫn còn mà!” Vũ Văn Hạo Chính cảm thấy mình chẳng hiểu gì, đại ca ông sao lại nổi giận thế, hai miếng ngọc bội này vẫn luôn để cùng nhau, chỉ khi nào dùng để đính ước mới tách ra, ông lại không cảm nó đi đâu.

Khi Vũ Văn Hạo Nhiên vừa định kể ra hành động của vị hoàng tử nhỏ nào đó độc tài chuyên chế, con của ông lại đưa tay ra quấy rối ông.

“Cha, không phải vì đính ước mà đưa cho người ta hả?” Đứa trẻ khờ lo lắng, yếu ớt bật lời, sau hỏi xác nhận lại một lần.

“Không phải! Nếu như đính ước thì đã tốt! Là bị người ta đoạt mất rồi!” Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện đó, sự bất mãn của Vũ Văn Hạo Nhiên đối với Dịch Vũ Liên như nước sông chảy cuộn cuộn, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi!

“Cái gì?” Vũ Văn Hạo Chính trung vệ mặt kinh ngạc nhìn huynh trưởng, ai có lá gan lớn vậy đoạt mất ngọc bội gia truyền nhà Vũ Văn bọn họ

“Về rồi nói!” Mặt mũi Vũ Văn Hạo Nhiên hầm hầm, quyết định về bàn bạc cùng các trưởng lão nên cướp đoạt, hay lừa gạt, hay trộm ngọc bội lại từ tay Thập lục hoàng tử về.

Vũ Văn Dật Thần nặng nề thở ra một hơi, cất ngọc bội vào trong người, may không phải là đính ước! Quan tâm gì nó là bị cướp hay bị trộm, nói chung là không phải đính hôn, cậu cũng rất vui về! Ha haaa!

Cậu yên lòng lặng lẽ vui mừng, còn cha cậu lại xụ mặt, Ngũ thúc cậu cau mày không cười nữa. Hai người lớn dẫn đứa trẻ là cậu lên kiệu về nhà, có việc gì về nhà bàn sau.

Lúc này, Dịch Vũ Liên trong Mậu Học hiển ra lệnh thu giấy viết.

Giấy viết được nộp lên, toàn bộ những đứa trẻ đều cho rằng cuộc tuyển chọn đã kết thúc, lại bị ra lệnh xếp thành hàng đứng bên ngoài đình viện.

Dịch Vũ Liên đứng ngay phía trước, một chân ngăn ngửi bước ra, làm mẫu động tác trung bình tấn, bé con giằng giải nói: “Toàn bộ đều ngồi làm trung bình tấn như ta vậy.” Sau đó bé thu chân, chấp tay đứng thẳng, “Nếu người nào không kiên trì được có thể đứng thẳng dậy, tuy nhiên nhớ kỹ, người nào đứng dậy sớm hơn, khả năng được tuyển sẽ thấp hơn người đứng dậy muộn hơn! Nếu ngay cả đứng cũng không được, người nào càng sớm lăn trên đất trước người đó càng sớm bị loại! Lần thi tuyển này, khi nào bản hoàng tử nói kết thúc, các người mới có thể về nhà!”

“Thập lục hoàng tử, chẳng phải Hoàng thượng đã nói chỉ kiểm tra một canh giờ thôi sao? Người nhà những đứa bé này cũng không biết...” Đào công công không rõ dò hỏi.

“Vậy bây giờ tốt nhất là người nghĩ cách thông báo cho người nhà bọn chúng đi, còn muốn kiểm tra thật lâu nữa!” Khuôn mặt bé con lạnh lùng bình tĩnh

“Dạ!” Đào công công vội vàng đáp lời.

“Còn có, Đào công công, người phải ghi lại rõ ràng tên tuổi đúng lúc người nào không kiên trì được nữa!” Thấy ba người Tiểu Phúc Tử muốn nói rồi lại thôi, Dịch Vũ Liên không đợi Đào công công đáp lại đã quay sang nói với ba người họ, “Ba người các người cũng tiếp tục đứng đây kiểm tra, đêm nay khỏi cần hầu hạ, Tiểu Phúc Tử, người đứng đầu đi, Bích Tiêu, Tử Dịch, hai người đứng phía sau! Bắt đầu đi!”

Dịch Vũ Liên uốn nắn tư thế của lũ trẻ một lần, cảm giác ổn thỏa rồi liền để thái giám cầm giấy viết theo bé quay về An Khang điện.

Vào bữa tối, Dịch Vũ Liên dùng cơm với Hoàng thượng. Còn Vũ Văn Dật Thần, suốt một ngày không gặp mẫu thân mình, sau khi về đến nhà thấy cha cậu nói muốn nghị sự với các vị trưởng lão, cậu liền chuẩn tới nơi ở của mẹ cậu.

“Mẹ!” Vũ Văn Dật Thần vào nhà, đầu tiên gọi một tiếng mẹ.

“Thần nhi, sang đây để mẹ nhìn nào!” Mẫn Mẫn đang ngồi đó, vẻ mặt tươi cười, nhẹ giọng gọi Vũ Văn Dật Thần đến bên cạnh bà.

“Mẹ...” Thấy mẫu thân cậu giống như tỉnh táo lại, có thể nhận ra con trai là cậu đây, Vũ Văn Dật Thần quá mức kích động, lại có chút lúng túng đứng lặng một bên.

“Thần nhi, mau tới đây nào!” Mẫn Mẫn nhìn cậu khó hiểu, sau lại vẫy tay với cậu.

Vũ Văn Dật Thần bình ổn tâm tình, ngoan ngoãn đi tới bên người mẫu thân cậu.

Mẫn Mẫn đưa tay dịu dàng chỉnh trang vài sợi tóc xõa xuống của cậu, hơi khó hiểu hỏi thăm: “Thần nhi cao thế này từ khi nào?” Chẳng đợi cậu đáp lời, bà lại vui vẻ nói tiếp: “Hôm nay là sinh nhật của Thần nhi, biết mẹ chuẩn bị cho con cái gì không?”

“...” Những biểu hiện kinh hãi, thất vọng, khổ sở xuất hiện lần lượt trên khuôn mặt Vũ Văn Dật Thần, tâm tình vui vẻ vừa mới rồi sa sút trong nháy mắt, thì ra mẫu thân không hề bình phục.

“Mẹ chuẩn bị cho con một cái túi hương nhỏ này!” Mẫn Mẫn cúi người bắt đầu tìm kiếm cái mà bà gọi là túi hương nhỏ, thế nhưng tìm thế nào cũng không thấy, “Ôi, rốt cuộc là mẹ để ở đâu nhỉ?” bà hơi sốt ruột, bỗng nhiên thấy túi hương nhỏ hiện ra trước mặt, bà lập tức vui mừng nói. “À, tìm được rồi, ở chỗ này!”

Thật ra không phải do bà tìm được rồi, mà Vũ Văn Dật Thần đã tháo thật nhanh túi hương nhỏ bên hông xuống, đặt trước mặt bà. Cậu hiểu ra trí nhớ của mẹ cậu đã dừng lại ở lúc nào, là vào ngày sinh nhật ba tuổi của cậu. Ngày đó là ngày cuối cùng cậu nhìn thấy mẫu thân bình thường, hưởng thụ tình thương dịu dàng của mẹ, cũng là hồi ức quý báu nhất của cậu.

Có thể để cậu ôn lại hồi ức tốt đẹp nhất như thế, cậu hẳn là phải thấy thỏa mãn rồi! Chỉ ít cậu còn có thể gặp mặt mẫu thân hàng ngày, thỉnh thoảng còn có thể hưởng thụ sự yêu thương của mẫu thân. Còn đứa bé cậu gặp buổi chiều ngày hôm nay, đến mẫu thân cũng không có, cậu còn hạnh phúc hơn đứa bé ấy nhiều! Sau khi nghĩ như vậy, tâm tình Vũ Văn Dật Thần yên bình hơn rất nhiều.

Vì vậy, tuy nói rằng thần trí Mẫn Mẫn không bình thường, thế nhưng chàng vạng ngày hôm nay hai người một mẹ một con đều rất vui vẻ. Lan Tú chuẩn bị xong cơm tối, Mẫn Mẫn coi Vũ Văn Dật Thần thành đứa trẻ ba tuổi, đút cơm cho cậu ăn, cậu rất ngoan ngoãn há miệng để bà đút, khuôn mặt khờ khạo nhỏ bé nở nụ cười vui sướng dào dạt.

Sau bữa tối, Lan Tú mỉm cười nhìn hai mẹ con, Mẫn Mẫn thì kéo con trai ôm vào ngực, kể cho cậu nghe chuyện xưa. Lần thứ hai ôn lại những chuyện xưa đã từng nghe qua, Vũ Văn Dật Thần cũng chẳng hề cảm thấy phiền. Cậu tham lam hưởng thụ tình cảm ấm áp từ trên người mẫu thân tỏa ra, không ngừng hy vọng thời khắc này có thể dừng lại mãi mãi.

Ngay tại lúc áp áp ấy, ngoài phòng bỗng nhiên có tiếng động, giống như có rất nhiều đi về hướng này. Ngay sau đó, cửa phòng bị mở ra, Vũ Văn Hạo Nhiên xuất hiện ở trước cửa, phía sau ông là những vị trưởng lão, còn có quân gia và đám nô bộc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C28: Giác mộng đẹp khó dài lâu

“Cha...” Việc này thật sự khiến Vũ Văn Dật Thần cảm thấy ngoài ý muốn, vì từ sau khi mẫu thân cậu phát điên, cha cậu chưa từng đặt chân lại một lần vào phòng mẫu thân cậu.

“Huynh đến nơi này làm cái gì! Đi tìm mấy bà phu nhân khác của huynh đi!” Mẫn Mẫn giận dữ, ký ức dừng tại thời điểm bị chồng phản bội bắt đầu kích thích bà, sau đó bà giống như không thấy những người khác mà phát điên.

Vũ Văn Hạo Nhiên thấy dáng vẻ của bà như vậy, sắc mặt ông rất xấu. Không khí trong phòng tồn tại dưới dạng áp suất thấp, ông trầm mặt, không đáp lại bà, sau đó lại khó chịu nhìn về phía con trai cả của mình, rồi ra lệnh với Lan Tú: “Lan Tú, trước sáng sớm ngày mai, sắp xếp toàn bộ đồ đạc cho phu nhân cho tốt!”

“Chủ thượng, cái này là...” Lan Tú đứng ngây ra tại một chỗ.

“Cha, sắp xếp đồ đạc cho mẹ làm gì?” Vũ Văn Dật Thần không rõ hỏi lại, có một loại dư cảm không tốt nổi lên trong lòng.

“Ngày mai bốn vị đại trưởng lão quay về đất phong sẽ mang mẹ con đi! Từ nay về sau, mẹ con sẽ ở trong tộc, tháng ba hàng năm con có thể về đất phong thăm mẹ con!”

Mấy câu nói ấy tựa như sấm sét giữa trời quang, chấn động đến nỗi khiến cho Vũ Văn Dật Thần đứng lạng người tại chỗ. Thời khắc tốt đẹp vừa mới rồi đã một đi không trở lại, tất cả đều như cảnh tượng trong giấc mộng, tựa như bọt biển dễ vỡ, trong nháy mắt đã tan biến...

“Vi sao!” Phục hồi lại tinh thần, cậu không dám tin cất lời hỏi, “Cha! Cha không thể làm như vậy! Hàng năm chỉ cho phép con gặp mẹ một lần, sao có thể như thế được!” Cậu vội vàng đưa tay bắt lấy Mẫn Mẫn đang lăm bằm bên cạnh, rất sợ rằng cha cậu sẽ thật sự tách cậu và mẫu thân ra.

“Cháu cũng không còn là một đứa trẻ con còn chưa dứt sữa! Đã lớn như vậy rồi, cả ngày chỉ ý ôi bên cạnh mẹ, giống như gì hả!” Đại trưởng lão khó chịu xen lời.

“Nhất định là bởi vì suốt ngày cháu chỉ thích chạy tới nơi ở của mẹ nên chuyện gì cũng làm không tốt!” Nhị trưởng lão không vừa lòng tiếp lời.

“Chẳng chín chắn chút nào, không bằng cả đứa trẻ con bốn tuổi. Hôm nay cháu tiến cung, thật sự phải để cháu nhìn xem thập lục hoàng tử xử lý các việc ra sao, rất lợi hại!” Tam trưởng lão bĩu môi nói.

“Cháu là thiếu tông chủ của tộc Vũ Văn chúng ta, nên có dáng vẻ của thiếu tông chủ một chút! Nhìn thập lục hoàng tử người ta xem, tuy còn nhỏ nhưng không mất uy nghiêm cao quý! Hôm nay cháu không gặp được vị tiểu hoàng tử kia thật rất đáng tiếc, rất đáng tiếc!” Tứ trưởng lão lắc đầu.

“Ba ngày sau, cháu sẽ vào thượng viện của Quốc tử học đọc sách, để không làm cháu phân tâm, mẹ cháu trước hết sẽ ở đất phong. Không phải mẹ cháu sẽ ở đây mãi không trở lại, đợi cháu lớn lên, sau khi có thành tựu thì hằng đón mẹ cháu quay về!” Vũ Văn Hạo Kỳ giải thích với cháu trai cả nhà mình.

“Đương nhiên, không phải chỉ cho cháu một năm thấy mẹ cháu một lần đâu! Nếu cháu biểu hiện tốt, còn có thể gặp vài lần!” Vũ Văn Hạo Chính không nỡ để cháu trai cả nhà mình buồn bã, dỗ dành cậu.

Từ đại trưởng lão đến lục trưởng lão, mỗi người một câu, khiến cho Vũ Văn Dật Thần cảm thấy việc này chắc chắn đã trải qua sự đồng thuận của chư vị trưởng lão, cậu không khỏi sốt ruột, kêu lên: “Không! Con tuyệt không đồng ý!” Mẹ cậu ở chỗ này đã khổ lắm rồi, nếu như tới đất phong thì còn sống ra sao! Mẹ cậu phải ở bên cạnh cậu, như thế cậu mới chăm sóc tốt cho mẹ được!

“Việc này không phải do con quyết định! Bay đâu! Đi tách thiếu tông chủ và phu nhân ra!” Vũ Văn Hạo Nhiên trầm mặt trầm giọng ra lệnh.

Sở dĩ phải như thế này vì trước đây ông đã gặp sáu vị trưởng lão, tường thuật lại chuyện phát sinh buổi chiều tại Mậu học hiên. Trừ Vũ Văn Hạo Chính lúc đó đang có mặt ở đây, năm người khác đều vui mừng khi nhà mình gặp may tránh được một kiếp, lại càng thêm khiếp sợ năng lực vị thập lục hoàng tử kia thể hiện ra. Cũng vì vậy về phần ngọc bội kia, họ phân tích rất lâu, cảm giác rằng khả năng lấy lại được là rất thấp, không bằng coi như mất rồi! Thật sự rõ là xui xẻo mà vẫn phải ngâm bỏ hòn làm ngọc!

Bảy người vừa tức giận lại vừa cảm thán, mồm năm miệng mười thảo luận về Dịch Vũ Liễn. Không biết là ai đó đã than một câu, thập lục hoàng tử lợi hại như vậy chính là do không còn mẫu thân! Những người khác đều cảm thấy câu này rất có lý, kết quả là trọng tâm đề tài đã được chuyển sang Vũ Văn Dật Thần.

Đứa trẻ khờ thích dán lấy mẫu thân là điều ai ai cũng biết. Chuyện không được làm bạn bên cạnh hoàng tử là điều không thể thay đổi được rồi, vậy thì tiếp đó nó chỉ có thể đến thượng viện Quốc tử học mà thôi. Họ cho rằng muốn thay đổi đứa trẻ này, để nó có thể trưởng thành hơn một chút, không cho một liều thuốc mạnh là không được. Vì vậy, xét theo trường hợp thập lục hoàng tử, mọi người nhất trí quyết định hẳn là nên tách nó và mẫu thân ra, không thể để nó tiếp tục dán lấy mẫu thân nó giống như đứa trẻ chưa dứt sữa thế.

“Cha! Cha không thể làm như vậy! Cha không thể tàn nhẫn chia tách mẹ và con như vậy!” Vũ Văn Dật Thần ôm lấy cánh tay mẫu thân cậu, không chịu tách ra. Gia phó cũng không dám dùng sức, sợ làm cậu bị thương, chỉ có thể lúng túng nhìn về phía Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Đứng ngốc ở nơi đây làm gì! Còn không mau tách thiếu tông chủ và phu nhân ra! Đưa thiếu tông chủ về phòng đi!” Vũ Văn Hạo Nhiên lớn tiếng quát.

“Cha! Cha không thể làm như vậy! Buông ta ra! Mẹ! Mẹ!” Vũ Văn Dật Thần gát gao ôm lấy cánh tay mẹ cậu, nhưng dưới tình huống gia phó có sức tách hai người họ ra, cậu đã làm đau Mẫn Mẫn. Nghe thấy tiếng bà kêu lên, cậu sợ làm mẹ bị thương, buột lòng phải buông tay. Hai mẹ con cậu cuối cùng cũng bị tách ra.

Cảm giác bị ép chia rẽ với mẫu thân khiến Vũ Văn Dật Thần có cảm giác hoang mang mà trước nay chưa từng có, “Buông ra!” Cậu dùng sức giãy dụa, lại phát hiện ra bản thân mình càng lúc càng rời xa mẫu thân. Cảm giác kinh hoàng khi mất đi mẫu thân tràn ngập khoang ngực, thúc đẩy phản oán niệm bị cậu đè ép dưới đáy lòng, ần sâu vô cùng đi ra ngoài.

Bị mấy người tới giữ lại, cậu quay đầu nhìn về phía cha cậu, chẳng hề lựa lời mà kêu la với cha, “Vi sao, vi sao lại không bắt mẹ đi không được! Cha đã hại mẹ đến điên rồi, bây giờ còn muốn chia tách con và mẹ! Vi sao cha phải tàn nhẫn đối xử với người mà cha đã từng yêu như vậy? Muốn đi thì hãy để mẹ và con cùng đi! Mẹ con chỉ có một đứa con trai này, con chỉ muốn mẹ con, con chỉ muốn sống những ngày yên bình với mẹ mà thôi. Dù sao cha cũng đầu thiếu con trai, chọn người con khác làm thiếu tông chủ đi! Vừa lúc mẹ của con đã điên rồi, sẽ chẳng để ý cha lấy thêm 10 người hay 8 người hay cả 100 người vào cửa. Thế nên nếu cha cảm thấy mấy người con trai này vẫn chưa tốt thì cha cứ tiếp tục lấy, để các bà ấy tiếp tục sinh, cuối cùng cũng sẽ sinh cho cha một người con trai khiến cha thỏa mãn! Con chần thêm vị trí kế thừa của cha!”

Một tiếng “Bốp!” vang lên, Vũ Văn Hạo Nhiên hung hăng tát cậu một cái.

Khuôn mặt Vũ Văn Hạo Nhiên đỏ bừng, cả người tức đến phát run, thu bàn tay đánh con trai trưởng về sau lưng, nhưng lại nắm lại thành nắm, nắm rất chặt. Đây là lần đầu ông ra tay đánh con trai trưởng mình thương yêu nhất, sau khi ra tay thì lại hối hận.

Sau khi Vũ Văn Dật Thần hét xong hết những câu kia thì thấy trong ánh mắt cha hiện lên một chút đau đớn. Khi đó cậu đã hối hận, cho rằng bản thân

mình có phần hơi quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q1 C28: Giấc mộng đẹp khó dài lâu

“Cha...” Việc này thật sự khiến Vũ Văn Dật Thần cảm thấy ngoài ý muốn, vì từ sau khi mẫu thân cậu phát điên, cha cậu chưa từng đặt chân lại một lần vào phòng mẫu thân cậu.

“Huynh đến nơi này làm cái gì! Đi tìm mấy bà phu nhân khác của huynh đi!” Mẫn Mẫn giận dữ, ký ức dừng tại thời điểm bị chồng phản bội bắt đầu kích thích bà, sau đó bà giống như không thấy những người khác mà phát điên.

Vũ Văn Hạo Nhiên thấy đáng vẻ của bà như vậy, sắc mặt ông rất xấu. Không khí trong phòng tồn tại dưới dạng áp suất thấp, ông trầm mặt, không đáp lại bà, sau đó lại khó chịu nhìn về phía con trai cả của mình, rồi ra lệnh với Lan Tú: “Lan Tú, trước sáng sớm ngày mai, sắp xếp toàn bộ đồ đạc cho phu nhân cho tốt!”

“Chủ thượng, cái này là...” Lan Tú đứng ngây ra tại một chỗ.

“Cha, sắp xếp đồ đạc cho mẹ làm gì?” Vũ Văn Dật Thần không rõ hỏi lại, có một loại dư cảm không tốt nổi lên trong lòng.

“Ngày mai bốn vị đại trưởng lão quay về đất phong sẽ mang mẹ con đi! Từ nay về sau, mẹ con sẽ ở trong tộc, tháng ba hàng năm con có thể về đất phong thăm mẹ con!”

Mấy câu nói ấy tựa như sấm sét giữa trời quang, chấn động đến nỗi khiến cho Vũ Văn Dật Thần đứng lặng người tại chỗ. Thời khắc tốt đẹp vừa mới rồi đã một đi không trở lại, tất cả đều như cảnh tượng trong giấc mộng, tựa như bọt biển dễ vỡ, trong nháy mắt đã tan biến...

“Vi sao!” Phục hồi lại tinh thần, cậu không dám tin cất lời hỏi, “Cha! Cha không thể làm như vậy! Hàng năm chỉ cho phép con gặp mẹ một lần, sao có thể như thế được!” Cậu vội vàng đưa tay bắt lấy Mẫn Mẫn đang lăm bầm bên cạnh, rất sợ rằng cha cậu sẽ thật sự tách cậu và mẫu thân ra.

“Cháu cũng không còn là một đứa trẻ con còn chưa dứt sữa! Đã lớn như vậy rồi, cả ngày chỉ ý ỏi bên cạnh mẹ, giống như gì hả!” Đại trưởng lão khó chịu xen lời.

“Nhất định là bởi vì suốt ngày cháu chỉ thích chạy tới nơi ở của mẹ nên chuyện gì cũng làm không tốt!” Nhị trưởng lão không vừa lòng tiếp lời.

“Chẳng chín chắn chút nào, không bằng cả đứa trẻ con bốn tuổi. Hôm nay cháu tiến cung, thật sự phải để cháu nhìn xem thập lục hoàng tử xử lý các việc ra sao, rất lợi hại!” Tam trưởng lão bĩu môi nói.

“Cháu là thiếu tông chủ của tộc Vũ Văn chúng ta, nên có đáng vẻ của thiếu tông chủ một chút! Nhìn thập lục hoàng tử người ta xem, tuy còn nhỏ nhưng không mất uy nghiêm cao quý! Hôm nay cháu không gặp được vị tiểu hoàng tử kia thật rất đáng tiếc, rất đáng tiếc!” Tứ trưởng lão lắc đầu.

“Ba ngày sau, cháu sẽ vào thượng viện của Quốc tử học đọc sách, để không làm cháu phân tâm, mẹ cháu trước hết sẽ ở đất phong. Không phải mẹ cháu sẽ ở đây mãi không trở lại, đợi cháu lớn lên, sau khi có thành tựu thì hẵng đón mẹ cháu quay về!” Vũ Văn Hạo Kỳ giải thích với cháu trai cả nhà mình.

“Đương nhiên, không phải chỉ cho cháu một năm thấy mẹ cháu một lần đâu! Nếu cháu biểu hiện tốt, còn có thể gặp vài lần!” Vũ Văn Hạo Chính không nề để cháu trai cả nhà mình buồn bã, dỗ dành cậu.

Từ đại trưởng lão đến lục trưởng lão, mỗi người một câu, khiến cho Vũ Văn Dật Thần cảm thấy việc này chắc chắn đã trải qua sự đồng thuận của chư vị trưởng lão, cậu không khỏi sốt ruột, kêu lên: “Không! Con tuyệt không đồng ý!” Mẹ cậu ở chỗ này đã khổ lắm rồi, nếu như tới đất phong thì còn sống ra sao! Mẹ cậu phải ở bên cạnh cậu, như thế cậu mới chăm sóc tốt cho mẹ được!

“Việc này không phải do con quyết định! Bay đâu! Đi tách thiếu tông chủ và phu nhân ra!” Vũ Văn Hạo Nhiên trầm mặt trầm giọng ra lệnh.

Sợ dĩ phải như thế này vì trước đây ông đã gặp sáu vị trưởng lão, tường thuật lại chuyện phát sinh buổi chiều tại Mậu học hiên. Trừ Vũ Văn Hạo Chính lúc đó đang có mặt ở đây, năm người khác đều vui mừng khi nhà mình gặp may tránh được một kiếp, lại càng thêm khiếp sợ năng lực vị thập lục hoàng tử kia thể hiện ra. Cũng vì vậy về phần ngọc bội kia, họ phân tích rất lâu, cảm giác rằng khả năng lấy lại được là rất thấp, không bằng coi như mất rồi! Thật sự rõ là xui xẻo mà vẫn phải ngâm bồ hòn làm ngọc!

Bảy người vừa tức giận lại vừa cảm thán, mồm năm miệng mười thảo luận về Địch Vũ Liễn. Không biết là ai đó đã than một câu, thập lục hoàng tử lợi hại như vậy chính là do không còn mẫu thân! Những người khác đều cảm thấy câu này rất có lý, kết quả là trọng tâm đề tài đã được chuyển sang Vũ Văn Dật Thần.

Đứa trẻ khờ thích dán lấy mẫu thân là điều ai ai cũng biết. Chuyện không được làm bạn bên cạnh hoàng tử là điều không thể thay đổi được rồi, vậy thì tiếp đó nó chỉ có thể đến thượng viện Quốc tử học mà thôi. Họ cho rằng muốn thay đổi đứa trẻ này, để nó có thể trưởng thành hơn một chút, không cho một liều thuốc mạnh là không được. Vì vậy, xét theo trường hợp thập lục hoàng tử, mọi người nhất trí quyết định hẳn là nên tách nó và mẫu thân ra, không thể để nó tiếp tục dán lấy mẫu thân nó giống như đứa trẻ chưa dứt sữa thế.

“Cha! Cha không thể làm như vậy! Cha không thể tàn nhẫn chia tách mẹ và con như vậy!” Vũ Văn Dật Thần ôm lấy cánh tay mẫu thân cậu, không chịu tách ra. Gia phó cũng không dám dùng sức, sợ làm cậu bị thương, chỉ có thể lúng túng nhìn về phía Vũ Văn Hạo Nhiên.

“Đừng ngốc ở nơi đây làm gì! Còn không mau tách thiếu tông chủ và phu nhân ra! Đưa thiếu tông chủ về phòng đi!” Vũ Văn Hạo Nhiên lớn tiếng quát.

“Cha! Cha không thể làm như vậy! Buông ta ra! Mẹ! Mẹ!” Vũ Văn Dật Thần gắt gao ôm lấy cánh tay mẹ cậu, nhưng dưới tình huống gia phó cố sức tách hai người họ ra, cậu đã làm đau Mẫn Mẫn. Nghe thấy tiếng bà kêu lên, cậu sợ làm mẹ bị thương, buộc lòng phải buông tay. Hai mẹ con cậu cuối cùng cũng bị tách ra.

Cảm giác bị ép chia rẽ với mẫu thân khiến Vũ Văn Dật Thần có cảm giác hoang mang mà trước nay chưa từng có, “Buông ra!” Cậu dùng sức giãy dụa, lại phát hiện ra bản thân mình càng lúc càng rời xa mẫu thân. Cảm giác kinh hoàng khi mất đi mẫu thân tràn ngập khoang ngực, thúc đẩy phản oán niệm bị cậu đè ép dưới đáy lòng, ẩn sâu vô cùng đi ra ngoài.

Bị mấy người tới giữ lại, cậu quay đầu nhìn về phía cha cậu, chẳng hề lựa lời mà kêu la với cha, “Vì sao, vì sao lại không bắt mẹ đi không được! Cha đã hại mẹ đến điên rồi, bây giờ còn muốn chia tách con và mẹ! Vì sao cha phải tàn nhẫn đối xử với người mà cha đã từng yêu như vậy? Muốn đi thì hãy để mẹ và con cùng đi! Mẹ con chỉ có một đứa con trai này, con chỉ muốn mẹ con, con chỉ muốn sống những ngày yên bình với mẹ mà thôi. Dù sao cha cũng đâu thiếu con trai, chọn người con khác làm thiếu tông chủ đi! Vừa lúc mẹ của con đã điên rồi, sẽ chẳng để ý cha lấy thêm 10 người hay 8 người hay cả 100 người vào cửa. Thế nên nếu cha cảm thấy mấy người con trai này vẫn chưa tốt thì cha cứ tiếp tục lấy, để các bà ấy tiếp tục sinh, cuối cùng cũng sẽ sinh cho cha một người con trai khiến cha thỏa mãn! Con chần thềm vị trí kế thừa của cha!”

Một tiếng “Bốp!” vang lên, Vũ Văn Hạo Nhiên hung hăng tát cậu một cái.

Khuôn mặt Vũ Văn Hạo Nhiên đỏ bừng, cả người tức đến phát run, thu bàn tay đánh con trai trưởng về sau lưng, nhưng lại nắm lại thành nắm, nắm rất chặt. Đây là lần đầu ông ra tay đánh con trai trưởng mình thương yêu nhất, sau khi ra tay thì lại hối hận.

Sau khi Vũ Văn Dật Thần hét xong hết những câu kia thì thấy trong ánh mắt cha hiện lên một chút đau đớn. Khi đó cậu đã hối hận, cho rằng bản thân mình có phần hơi quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q1 C29: Mẹ con xa cách

“Mấy đứa đầy không phải là con! Cho dù con có cần hay không, có thích hay không thì vị trí thừa kế tông chủ chỉ có thể là con! Còn chuyện giữa cha và mẹ chưa đến lượt phân làm con trai như con bình luận! Muốn gặp mẹ thì hãy gắng sức học tập cho tốt! Khi nào con có tiền đồ, khi ấy mới có thể bàn đến chuyện đưa mẹ con quay về! Bay đâu! Đưa thiếu tông chủ nhốt vào lầu tây! Không có lệnh của ta, không ai được thả nó ra!” Vũ Văn Hạo Nhiên thay đổi chủ ý đưa con trai trưởng về phòng nó, lần này ông thật sự quyết tâm, và lại ông nhận thấy điều bất thường từ những lời của con trai, nó chưa hề biểu hiện ra việc không muốn kế nhiệm vị trí tông chủ, vậy mà bây giờ chỉ cần mẹ của nó cũng không cần vị trí thiếu tông chủ? Mẫn Mẫn thật sự là chương ngại vật của đứa trẻ này.

“Cha! Con cầu xin cha, đừng đưa mẹ đi!” Nước mắt xuôi theo gò má rơi xuống, Vũ Văn Dật Thần không ngừng giãy dụa, quỳ xuống về phía cha cậu, “Chỉ cần không đưa mẹ con đi, con đảm bảo sẽ học thật tốt, đảm bảo sẽ khiến cho mọi người vừa lòng!”

Vũ Văn Dật Thần thật sự quyết định, nếu mẹ cậu được ở lại, cậu sẽ không như ngày xưa nữa. Chỉ đáng tiếc, Vũ Văn Hạo Nhiên đã cho rằng Mẫn Mẫn là vật cản đối với đứa con trai trưởng này, ông không hề đếm xỉa đến cậu dù có khóc lóc van xin. Ông lớn tiếng sai gia phó dẫn cậu đi.

“Không! Buông ta ra!” Vũ Văn Dật Thần bị nhấc lên trước cửa lần thứ hai từ chối đứng dậy, khuôn mặt khờ dầm dề nước mắt cầu xin sự giúp đỡ từ hai người chú của cậu, “Tam thúc, ngũ thúc, xin hai người, giúp cháu nói chuyện với cha đi! Đừng đưa mẹ cháu đi mà!”

Hai người bị cậu điểm tên cảm thấy không nề, nhưng lại cho rằng điều này tốt cho cậu nên cuối cùng hai người cũng quay đầu đi không lên tiếng.

“Chủ thượng...” Lan Tú cũng muốn cầu xin không cần đưa phu nhân đi đã bị Vũ Văn Hạo Nhiên cắt lời.

“Nơi này không có chuyện của cô. Cô đi dọn dẹp đồ đạc cho tốt, cùng phu nhân về đất phong ở!”

“Cha, con cầu xin người, đừng đưa mẹ đi! Buông ta ra! Mẹ! Mẹ!” Dù sao cậu cũng chỉ là một đứa bé con, làm sao có thể chống lại được sức lực của hai gia phó. Tiếng kêu la gào khóc của cậu không ngừng, cậu liều mạng đưa tay về phía mẫu thân cậu, nhưng rồi lại bị bắt buộc phải rời đi.

Người làm con trai vì sắp phân ly mà khóc khàn cả giọng, nhưng người làm mẫu thân lại vẫn lăm bắm một mình, bị điên chẳng nhận ra ai, lại càng không biết biệt ly là thứ gì, vì vậy đau lòng giận dữ chỉ có đứa trẻ niên thiếu...

Một đêm ấy, quý phủ Vũ Văn không hề yên ổn, tiếng khóc lóc la hét của thiếu niên truyền ra từ lầu tây, vang vọng trên không trung mãi không tiêu tán.

Vũ Văn Hạo Nhiên để chúng đại trưởng lão đi nghỉ ngơi, còn chính ông vẫn đứng bên ngoài khu lầu giam giữ con trai trưởng, chấp tay ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Tiếng cầu xin, khóc than, tiếng gõ cửa, tiếng đập cửa của con trai trưởng không ngừng vang tới bên tai. Ông dù thương xót cũng không chịu thỏa hiệp cứ đứng như vậy bên ngoài cả một đêm.

Cùng dưới một mảng trời sao, người khó đi vào giấc ngủ cũng không chỉ có cha con nhà Vũ Văn mà còn có những người khác.

Bé con bốn tuổi sau khi ăn bữa tối suy nghĩ một lúc, lại sai người mang giấy viết thi về Mậu Học hiển với bé, cầm đuốc soi, ngồi xem những tấm giấy mà những đứa trẻ kia đã viết. Khi đôi mắt đau nhức, bé lại đi qua phía trong đình viện nhìn qua những đứa trẻ kia. Trong lòng bé không ngừng lặp lại mục tiêu của bé: bé muốn chọn người ưu tú nhất, có tiềm lực nhất, phải trung thành với bé nhất! Người có thể bầu bạn bên cạnh bé nhất định phải văn võ song toàn! Như vậy bé mới có thể sống sót được trong hoàng cung ăn thịt người này, mới có năng lực tìm được người đàn bà kia!

Muộn như vậy rồi, những đứa trẻ trong đình viện đã không còn khả năng kiên trì ngồi trung bình tán nữa, đều sớm đổi thành đứng thẳng. Họ đều chưa được ăn cơm chiều, vừa khổ vừa đói vừa mệt thành thử phần lớn ngã lăn trên mặt đất, thậm chí còn ngủ gật.

Ba người Tiểu Phúc tử lưng vẫn còn thẳng, trái tim tri ơn đã thúc đẩy ba người kiên trì đứng tán tiếp. Ngoại trừ bọn họ còn có một thiếu niên vẫn còn đứng tán, ánh mắt cậu luôn hướng về Tiểu Phúc tử đứng phía trước, không hề dời đi.

Trong đầu cậu quanh quẩn lời cuối cùng của đại ca nói với cậu khi còn thơ bé là sẽ nghĩ cách chuẩn bị tiền mua thuốc chữa bệnh cho mẫu thân, cho cậu nơi ăn chốn ở. Thế nhưng sau lần đó, tiền thì được người ta đưa về còn đại ca cậu đã đi và không hề quay trở về.

Con trai trưởng mà cha cảm thấy tự hào nhất, niềm hy vọng của nhà họ Phong, đại ca của cậu đã trở thành thái giám. Tuổi nhỏ cậu không hiểu điều đấy có ý nghĩa gì, nhưng ngày hôm nay, cậu đã chín tuổi, đã hoàn toàn hiểu ra đại ca cậu vì cứu mẹ, vì không để em trai chết đói mà cuối cùng tự mình làm vật hy sinh! Trong lòng vô cùng chua xót, cắn chặt răng, quên đi sự khó chịu toàn thân, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Cậu phải kiên trì tiếp, cậu nhất định phải được thập lục hoàng tử tuyển chọn! Chỉ như vậy thì nhà họ Phong bọn họ mới có tương lai! Mà quan trọng hơn là như vậy cậu mới có thể gặp được đại ca.

Thời gian trôi rất nhanh, còn một canh giờ nữa là Vũ Văn Hạo Nhiên phải vào triều sớm. Vũ Văn Dật Thần ở trong lầu đã sớm không còn gõ hay đập cửa nữa, thế nhưng tiếng khóc bên trong lầu lại biến thành tiếng gào thét, và lại còn kèm theo tiếng giọng khàn khàn đứa trẻ khờ gọi “mẹ” không ngừng.

Chúng đại trưởng lão đã sớm thức giấc để chuẩn bị các thứ, rồi có qua xem tình hình, tiện thể nói với Vũ Văn Hạo Nhiên các ông sẽ khởi hành bây giờ, như vậy có thể sớm thả thiếu tông chủ ra.

Vũ Văn Hạo Nhiên thờ dài một hơi, dằn dò gia phó coi chừng thiếu tông chủ, đồng thời phái người làm cho con trai trưởng vài thứ nó thích ăn, đợi sau khi thả nó ra dỗ nó vui vẻ. Sau đó ông rời đi cùng mấy vị trưởng lão, định bụng sau khi tiễn bốn vị về thì đi thẳng vào triều.

Chẳng qua cảnh tượng bên trong lầu tây không giống như bọn họ nghĩ trong đầu.

Lầu tây của phủ Vũ Văn là chỗ chỉ để dùng cho những đứa trẻ phạm lỗi tự kiểm điểm, tuy có cửa sổ nhưng về sau cũng bị đóng chặt lại.

Vũ Văn Dật Thần lần đầu tiên vào nơi này toàn toàn không quen, cậu vừa khóc vừa tìm đường ra ngoài. Không tìm được thì đập phá cửa. Sau khi cậu cảm thấy bản thân mình không đập được cửa chính liền chuyển mục tiêu thành sửa sổ đã bị đóng kín. Thật ra cậu đã sớm chùi sạch nước mắt, gào khóc chỉ để che giấu âm thanh cậu sửa sổ của cậu mà thôi.

Đoàn người Vũ Văn Hạo Nhiên vừa mới cất bước thì chẳng bao lâu sau đó Vũ Văn Dật Thần đã mở được cửa sổ. Phía cửa sổ không có gia phó đứng trực như phía kia nên không ai phát hiện ra hành động của cậu, chỉ là tiếng khóc tiếng gào đột nhiên ngừng lại. Cậu bị nhốt trên lầu, nhìn từ cửa sổ xuống độ cao hai tầng lầu, cậu chẳng hề nghĩ ngợi, nhảy vọt qua song cửa sổ xuống dưới.

Thật ra với trình độ khinh công của cậu, độ cao ấy không là gì. Thế nhưng vì cậu quá mức sốt ruột, khi nhảy xuống chân phải không cẩn thận bị vấp phải một hòn đá ngầm, chân hơi bị trượt.

Không biết chúng đại trưởng lão lên đường khi nào, cậu mang lòng nóng như lửa đốt bất chấp sự đau đớn ở chân, đứng dậy chạy về Thiên viện của mẫu thân. Đáng tiếc khi cậu đến nơi, người không nhà trống...

Không muốn tin tưởng rằng toàn bộ đây là sự thật, cậu chạy ra khỏi Thiền viện, dọc đường đi bắt lấy một gã nô bộc, hùng hổ chất vấn chúng đại trưởng lão đang ở nơi đâu. Biết được cả đoàn đang ở cổng chính, cậu buông tên nô bộc kia ra, bỏ chạy.

Bởi vì vẻ mặt của cậu không ngốc nghếch như ngày xưa, trái lại còn lộ ra khí thế uy hiếp, khiến tên người hầu kia còn tưởng hai mắt mình xảy ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q1 C29: Mẹ con xa cách

“Mấy đứa đây không phải là con! Cho dù con có cần hay không, có thích hay không thì vị trí thừa kế tông chủ chỉ có thể là con! Còn chuyện giữa cha và mẹ chưa đến lượt phân làm con trai như con bình luận! Muốn gặp mẹ thì hãy gắng sức học tập cho tốt! Khi nào con có tiền đồ, khi ấy mới có thể bàn đến chuyện đưa mẹ con quay về! Bay đâu! Đưa thiếu tông chủ nhốt vào lâu tây! Không có lệnh của ta, không ai được thả nó ra!” Vũ Văn Hạo Nhiên thay đổi chủ ý đưa con trai trưởng về phòng nó, lần này ông thật sự quyết tâm, và lại ông nhận thấy điều bất thường từ những lời của con trai, nó chưa hề biểu hiện ra việc không muốn kế nhiệm vị trí tông chủ, vậy mà bây giờ chỉ cần mẹ của nó cũng không cần vị trí thiếu tông chủ? Mẫn Mẫn thật sự là chứng ngại vật của đứa trẻ này.

“Cha! Con cầu xin cha, đừng đưa mẹ đi!” Nước mắt xuôi theo gò má rơi xuống, Vũ Văn Dật Thần không ngừng gầy dựa, quỳ xuống về phía cha cậu, “Chỉ cần không đưa mẹ con đi, con đảm bảo sẽ học thật tốt, đảm bảo sẽ khiến cho mọi người vừa lòng!”

Vũ Văn Dật Thần thật sự quyết định, nếu mẹ cậu được ở lại, cậu sẽ không như ngày xưa nữa. Chỉ đáng tiếc, Vũ Văn Hạo Nhiên đã cho rằng Mẫn Mẫn là vật cản đối với đứa con trai trưởng này, ông không hề đếm xỉa đến cậu dù có khóc lóc van xin. Ông lớn tiếng sai gia phò dẫn cậu đi.

“Không! Buông ta ra!” Vũ Văn Dật Thần bị nhấc lên trước cửa lần thứ hai từ chối đứng dậy, khuôn mặt khò dầm dề nước mắt cầu xin sự giúp đỡ từ hai người chủ của cậu, “Tam thúc, ngũ thúc, xin hai người, giúp cháu nói chuyện với cha đi! Đừng đưa mẹ cháu đi nữa!”

Hai người bị cậu điểm tên cảm thấy không nỡ, nhưng lại cho rằng điều này tốt cho cậu nên cuối cùng hai người cũng quay đầu đi không lên tiếng.

“Chủ thượng...” Lan Tú cũng muốn cầu xin không cần đưa phu nhân đi đã bị Vũ Văn Hạo Nhiên cắt lời.

“Nơi này không có chuyện của cô. Cô đi dọn dẹp đồ đạc cho tốt, cùng phu nhân về đất phong ở!”

“Cha, con cầu xin người, đừng đưa mẹ đi! Buông ta ra! Mẹ! Mẹ!” Dù sao cậu cũng chỉ là một đứa bé con, làm sao có thể chống lại được sức lực của hai gia phò. Tiếng kêu la gào khóc của cậu không ngừng, cậu liều mạng đưa tay về phía mẫu thân cậu, nhưng rồi lại bị bắt buộc phải rời đi.

Người làm con trai vì sắp phân ly mà khóc khàn cả giọng, nhưng người làm mẫu thân lại vẫn lăm bầm một mình, bị điên chẳng nhận ra ai, lại càng không biết biệt ly là thứ gì, vì vậy đau lòng giận dữ chỉ có đứa trẻ niên thiếu...

Một đêm ấy, quý phủ Vũ Văn không hề yên ổn, tiếng khóc lóc la hét của thiếu niên truyền ra từ lâu tây, vang vọng trên không trung mãi không tiêu tán.

Vũ Văn Hạo Nhiên để chúng đại trưởng lão đi nghỉ ngơi, còn chính ông vẫn đứng bên ngoài khu lâu giam giữ con trai trưởng, chấp tay ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Tiếng cầu xin, khóc than, tiếng gõ cửa, tiếng đập cửa của con trai trưởng không ngừng vang tới bên tai. Ông dù thương xót cũng không chịu thỏa hiệp cứ đứng như vậy bên ngoài cả một đêm.

Cùng dưới một mảng trời sao, người khó đi vào giấc ngủ cũng không chỉ có cha con nhà Vũ Văn mà còn có những người khác.

Bé con bốn tuổi sau khi ăn bữa tối suy nghĩ một lúc, lại sai người mang giấy viết thi về Mậu Học hiến với bé, cầm đuốc soi, ngồi xem những tấm giấy mà những đứa trẻ kia đã viết. Khi đôi mắt đau nhức, bé lại đi qua phía trong đình viện nhìn qua những đứa trẻ kia. Trong lòng bé không ngừng lặp lại mục tiêu của bé: bé muốn chọn người ưu tú nhất, có tiềm lực nhất, phải trung thành với bé nhất! Người có thể bầu bạn bên cạnh bé nhất định phải văn võ song toàn! Như vậy bé mới có thể sống sót được trong hoàng cung ăn thịt người này, mới có năng lực tìm được người đàn bà kia!

Muộn như vậy rồi, những đứa trẻ trong đình viện đã không còn khả năng kiên trì ngồi trung bình tán nữa, đều sớm đổi thành đứng thẳng. Họ đều chưa được ăn cơm chiều, vừa khổ vừa đói vừa mệt thành thử phần lớn ngã lăn trên mặt đất, thậm chí còn ngủ gật.

Ba người Tiểu Phúc tử lưng vẫn còn thẳng, trái tim tri on đã thúc đẩy ba người kiên trì đứng tán tiếp. Ngoại trừ bọn họ còn có một thiếu niên vẫn còn đứng tán, ánh mắt cậu luôn hướng về Tiểu Phúc tử đứng phía trước, không hề dời đi.

Trong đầu cậu quanh quẩn lời cuối cùng của đại ca nói với cậu khi còn thơ bé là sẽ nghĩ cách chuẩn bị tiền mua thuốc chữa bệnh cho mẫu thân, cho cậu

nơi ẩn chốn ở. Thế nhưng sau lần đó, tiền thì được người ta đưa về còn đại ca cậu đã đi và không hề quay trở về.

Con trai trưởng mà cha cảm thấy tự hào nhất, niềm hy vọng của nhà họ Phong, đại ca của cậu đã trở thành thái giám. Tuổi nhỏ cậu không hiểu điều đấy có ý nghĩa gì, nhưng ngày hôm nay, cậu đã chín tuổi, đã hoàn toàn hiểu ra đại ca cậu vì cứu mẹ, vì không để em trai chết đói mà cuối cùng tự mình làm vật hy sinh! Trong lòng vô cùng chua xót, cắn chặt răng, quên đi sự khó chịu toàn thân, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất: Cậu phải kiên trì tiếp, cậu nhất định phải được thập lục hoàng tử tuyển chọn! Chỉ như vậy thì nhà họ Phong bọn họ mới có tương lai! Mà quan trọng hơn là như vậy cậu mới có thể gặp được đại ca.

Thời gian trôi rất nhanh, còn một canh giờ nữa là Vũ Văn Hạo Nhiên phải vào triều sớm. Vũ Văn Dật Thần ở trong lâu đã sớm không còn gõ hay đập cửa nữa, thế nhưng tiếng khóc bên trong lâu lại biến thành tiếng gào thét, và lại còn kèm theo tiếng giọng khàn khàn đứa trẻ khờ gọi “mẹ” không ngừng.

Chúng đại trưởng lão đã sớm thức giấc để chuẩn bị các thứ, rồi có qua xem tình hình, tiện thể nói với Vũ Văn Hạo Nhiên các ông sẽ khởi hành bây giờ, như vậy có thể sớm thả thiếu tông chủ ra.

Vũ Văn Hạo Nhiên thở dài một hơi, dặn dò gia phó coi chừng thiếu tông chủ, đồng thời phái người làm cho con trai trưởng vài thứ nó thích ăn, đợi sau khi thả nó ra rồi nó vui vẻ. Sau đó ông rời đi cùng mấy vị trưởng lão, định bụng sau khi tiễn bốn vị về thì đi thẳng vào triều.

Chẳng qua cảnh tượng bên trong lâu tây không giống như bọn họ nghĩ trong đầu.

Lầu tây của phủ Vũ Văn là chỗ chỉ để dùng cho những đứa trẻ phạm lỗi tự kiểm điểm, tuy có cửa sổ nhưng về sau cũng bị đóng chặt lại.

Vũ Văn Dật Thần lần đầu tiên vào nơi này toàn toàn không quen, cậu vừa khóc vừa tìm đường ra ngoài. Không tìm được thì đập phá cửa. Sau khi cậu cảm thấy bản thân mình không đập được cửa chính liền chuyển mục tiêu thành cửa sổ đã bị đóng kín. Thật ra cậu đã sớm cúi rửa sạch nước mắt, gào khóc chỉ để che giấu âm thanh cậu cửa sổ của cậu mà thôi.

Đoàn người Vũ Văn Hạo Nhiên vừa mới cất bước thì chẳng bao lâu sau đó Vũ Văn Dật Thần đã mở được cửa sổ. Phía cửa sổ không có gia phó đứng trực như phía kia nên không ai phát hiện ra hành động của cậu, chỉ là tiếng khóc tiếng gào đột nhiên ngừng lại. Cậu bị nhốt trên lầu, nhìn từ cửa sổ xuống, độ cao hai tầng lầu, cậu chẳng hề nghĩ ngợi, nhảy vọt qua song cửa sổ xuống dưới.

Thật ra với trình độ khinh công của cậu, độ cao ấy không là gì. Thế nhưng vì cậu quá mức sốt ruột, khi nhảy xuống chân phải không cẩn thận bị vấp phải một hòn đá ngã xuống, chân hơi bị trật.

Không biết chúng đại trưởng lão lên đường khi nào, cậu mang lòng nóng như lửa đốt bất chấp sự đau đớn ở chân, đứng dậy chạy về Thiên viện của mẫu thân. Đáng tiếc khi cậu đến nơi, người không nhà trông...

Không muốn tin tưởng rằng toàn bộ đây là sự thật, cậu chạy ra khỏi Thiên viện, dọc đường đi bắt lấy một gã nô bộc, hùng hổ chất vấn chúng đại trưởng lão đang ở nơi đâu. Biết được cả đoàn đang ở cổng chính, cậu buông tên nô bộc kia ra, bỏ chạy.

Bởi vì vẻ mặt của cậu không ngốc nghếch như ngày xưa, trái lại còn lộ ra khí thế uy hiếp, khiến tên người hầu kia còn tưởng hai mắt mình xảy ra vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q1 C30: Con đường của mỗi người

Vũ Văn Hạo Nhiên tiễn đoàn xe của nhóm đại trưởng lão lên đường rồi sau đó cùng với hai người em trai, mỗi người ngồi vào kiệu của chính mình, chuẩn bị đi tới Huyền Cẩm thành. Thế nhưng cỗ kiệu vừa được nhắc lên, ba người đột nhiên thấy ngoài kiệu có ai đó sừng sốt hô “Thiếu tông chủ”, tiếp đó lại được nghe thấy đứa trẻ khờ nhà ông cất giọng khàn khàn gọi “mẹ”.

Ba cỗ kiệu lập tức được đặt lại chỗ cũ, ba người ngồi trong kiệu vội vàng đi ra vừa lúc trông thấy Vũ Văn Dật Thần chạy đuổi theo đội xe, hướng về bóng hình ấy.

Bước chân của đứa trẻ khờ tập tễnh, nặng nề ngã xuống đất. Nó bất chấp vết thương ở cánh tay và đầu gối, nhanh chóng bò dậy, tiếp tục đuổi theo đội xe.

Vũ Văn Hạo Nhiên đứng bên thân ở đó một lúc lâu rồi mới hoàn hồn. Ông vội vàng hạ lệnh cho người theo sau, ông cho rằng con trai mình không thể đuổi kịp thế nên ông chỉ cho người theo để chú ý an toàn của nó mà thôi.

Ba anh em nhìn nhau, đồng thời thở dài một hơi rồi lại vào kiệu, tiến về phía hoàng cung.

Bên trong chiếc xe ngựa đang lăn bánh, Lan Tú nghe thấy tiếng tiểu chủ tử nhà mình la hét sau xe nhưng bà không có cách nào hết, chỉ có thể mắt rung rung nhìn Mẫn Mẫn đang say giấc nồng. Vài vị trưởng lão cũng đều nghe thấy tiếng gọi “mẹ” của ai đó phía sau, bọn họ xốc tẩm màn bên cửa sổ nhỏ lên nhìn, bất ngờ thấy thiếu tông chủ nhà mình đã chạy ra, nhưng không thể để cậu đuổi kịp, tốt nhất là chặt đứt cái ý nghĩ đấy trong đầu cậu sớm một chút. Thế nên đại trưởng lão đã trầm giọng hạ lệnh để đội ngũ đi nhanh hơn.

Xem nhẹ đau nhức truyền đến từ cổ chân, Vũ Văn Dật Thần vừa gọi mẹ vừa liều mạng đuổi theo đội xe.

Bởi vì vẫn còn rất sớm, dọc đường đi không hề có bóng người, đội xe chạy không hề có trở ngại thế nên đoàn xe trong nháy mắt đã đi xa.

Vũ Văn Dật Thần trông thấy khoảng cách của mình và đội xe đột nhiên bị kéo giãn, dưới tình thế cấp bách này mới nhớ ra bản thân bình biết khinh công vội vàng đề khí, thi triển khinh công đuổi người.

Khi chúng đại trưởng lão thò đầu ra thăm dò lần nữa thì phát hiện ra khoảng cách không hề được kéo giãn mà lại còn gần hơn, sau lại trộm nhìn lần nữa, có làm hay không, khinh công của thiếu tông chủ tốt như thế từ lúc nào vậy? Quả nhiên đưa mẫu thân cậu ta đi là chuyện đúng đắn!

Dù sao thì chân Vũ Văn Dật Thần cũng bị thương, trước đó đã chạy rất lâu thương thế lại càng nặng thêm. Hơn nữa, cậu không ngủ cả một đêm, thần kinh căng thẳng, người mệt lả, tốc độ của cậu càng lúc càng chậm, sau đó lại rơi xuống thêm lần nữa, bước chân lại càng chênh vênh. Cậu lại ngã, không đội vững lại cậu đã bò dậy.

Cứ như vậy dọc đường đi, ngã rồi lại dậy không ngừng lặp lại, sau khi cậu kiên trì đuổi tới ngoài cửa thành, dù thế nào cũng không đuổi kịp đội xe ngựa đang chạy kia nữa.

“Mẹ...” Cậu ngơ ngẩn nhìn theo đội xe rời xa, nghẹn ngào bật lời, “Mẹ..., mẹ —!” Giọng cậu khàn khàn đau thương chập chờn khắp đất trời hoang vu mênh mang nơi ngoại ô cửa thành.

Ánh sáng tờ mờ xuất hiện nơi chân trời, đứa trẻ khờ vốn đang đứng nặng nề quỳ xuống, nước mắt đau đớn không ngừng chảy. Sau đó, hai tay cậu chống xuống mặt đất, đỡ trọng lượng nửa người trên, đầu cúi gằm xuống, nước mắt từng giọt rơi. Trong lòng cậu không ngừng kêu gào, mẹ! Mẹ! Sớm muộn gì cũng có một ngày đội sau khi con chuẩn bị tốt mọi thứ, con nhất định sẽ mang người rời khỏi nhà Vũ Văn!

Cậu quyết không thỏa hiệp, quyết không bước chân vào triều đình, tuyệt đối sẽ không kế thừa gia nghiệp Vũ Văn! Trên đời này không có bất kỳ ai có thể thay đổi được quyết tâm và tín niệm của cậu!

Trái tim kiên định, mục tiêu rõ ràng, chỉ là, một lần chờ đợi là đợi tận mười hai năm, tất cả mọi thứ chỉ vì một người mà toàn bộ tan vỡ...

Mặc khác, trong Kim Chính điện buổi lâm triều, toàn bộ các đại thần và vài vị hoàng tử trưởng thành đều bất ngờ nhìn chăm chăm vào đứa bé con không nên xuất hiện ở nơi này.

Khi bắt đầu lâm triều, đứa bé con đứng ở vị trí đầu, cái đầu nho nhỏ xuất hiện giữa mọi người có vẻ vô cùng quái dị. Mỗi vị đại thần khi thương nghị triều sự đều không kim được quay lại nhìn bé, đoán không ra vì sao bé lại có mặt tại nơi đây.

Tuy rằng là tiêu điểm ngắm nhìn của mọi người, nhưng bé con nào đó không hề khó chịu mà vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng đạm mạc.

Thời điểm lâm triều không được tùy tiện ra vào Kim Chính điện, giới nữ hậu cung không được tự ý can thiệp triều chính, thế nên khi con người phú quý kia đột nhiên xuất hiện ở nơi này, trong nháy mắt, sự chú ý của chúng thần dời khỏi đứa bé con, tất cả đều nghĩ: hôm nay lâm triều, chuyện kỳ lạ thật nhiều!

“Mẫu hậu! Người làm cái gì vậy? Từ lúc nào giới nữ hậu cung có thể xuất hiện tại Kim Chính điện vậy? Phải chăng người muốn tự tiện can thiệp vào triều chính sao?” Tuy là mẫu thân của mình thế nhưng hành vi lớn mật của bà lại là điều ngoài ý muốn và vô cùng phản cảm khiến Duyên Lâm Đế cực kỳ khó chịu.

“Hoàng thượng! Ai gia làm sao lại muốn can thiệp vào triều chính chứ? Ai gia chỉ muốn tự mình tới đây mời vị cháu trai phách lối vô cùng mà ai gia đã mời cả đêm cũng chẳng mời được tới mà thôi! Ai gia vừa mới tới Tuệ Võ điện nhưng nghe nói thập lục hoàng tôn hôm nay không hề tới Mặc Hương các học tập mà đi theo hoàng thượng lên triều! Ai gia sợ sẽ giống như hôm qua không mời được người, thế nên không thể làm gì khác đành buộc lòng phải đích thân tới đây!” Một trong những nguyên nhân bà tới nơi này quả thật là tối hôm qua bà đã bị bé con nào đó gây ức chế vô cùng, phái người mời cả đêm mà chẳng thấy người xuất hiện tại tẩm cung của bà. Vì thế bà bèn ý vào Hoàng thượng là con ruột của mình, sẽ chẳng làm gì mình, thái hậu Thôi thị không đếm xỉa gì đến quy củ chạy tới đây. Thế nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là bà tức Hoàng thượng không ngăn cản cách làm của thập lục hoàng tử, hại chết Thôi Hiểu Phong. Bà muốn hiện tại, ở đây, có hết sức phô bày con giận dữ của bà, đồng thời bà còn có cảm giác có nguy cơ và bất ngờ với việc thập lục hoàng tử được phép vào triều.

“Liền nhì!” Hoàng thượng nhún mảy.

Bé bước lên trước một bước, thông thả trả lời: “Bẩm phụ hoàng, đêm qua đã quá muộn, nhi thần bận tâm đến hoàng tổ mẫu tuổi cao sức yếu, cần phải đi nghỉ sớm vì vậy mới không tới. Sáng nay phụ hoàng muốn nhi thần lên triều bẩm báo kết quả buổi tuyển chọn, thế nên nhi thần tạm thời không thể tới vấn an hoàng tổ mẫu được!” Tiếp đó bé lại hướng về thái hậu, “Mặt khác, vẫn xin hoàng tổ mẫu thứ lỗi cho tôn nhi lo lắng không chu toàn, tôn nhi không ngờ tới việc Hoàng tổ mẫu có thể dậy sớm như vậy! Một cho Hoàng tổ mẫu phải thức khuya dậy sớm, tôn nhi thật sự vạn phần lo sợ!” Bé cũng không phản đồ dằn độn, rõ ràng bà già này muốn tìm bé gây phiền phức, sao có thể tự mình dâng lên cửa được chứ!

Mấy câu này Thái hậu nghe cực kỳ khó chịu, đứa trẻ này ngoài mặt cung kính sao mà những lời nói ra đều chứng tỏ thứ sự thật là bà đã già? Bà vừa định nổi giận trừng trị đứa bé này thì đã thấy Hoàng thượng trầm giọng răn dạy tiểu hoàng tử: “Sao lại thế được! Sao con có thể để Hoàng tổ mẫu của con mệt thế! Không tương xứng được!” Sau đó Hoàng thượng lại nói với Thái hậu, “Mẫu hậu, người lại vì đứa trẻ này mà không nghỉ ngơi tốt được, chắc hiện giờ rất mệt và khó chịu rồi! Bay đây, còn không mau tiễn Thái hậu về tẩm cung nghỉ ngơi đi!”

Vì vậy, vị Thái hậu đang tức giận đến mức sông biển chao đảo trong lồng ngực, thiếu chút nữa hộc máu không kịp phản bác, vèn vèn chỉ xuất hiện có một hồi đã bị đưa về.

“Liễn nhi, kết quả tuyển chọn thế nào, nói trẫm nghe một chút.” Hoàng thượng chẳng hề để ý đến việc lời răn dạy vừa rồi của mình đi lệch khỏi trọng tâm mà Hoàng thái hậu đề cập đến, ông rất thỏa mãn nương theo lời Dịch Vũ Liễn đuổi Thái hậu quay về.

“Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần đã tuyển được bốn đứa trẻ, tuy nhiên vẫn chưa chọn ra hai người cuối cùng có thể trở thành thư đồng của nhi thần, còn xin phụ hoàng quyết định!” Dịch Vũ Liễn quỳ gối, tay nâng lên bản danh sách đã viết.

“Trẫm đã từng nói để cho con toàn quyền quyết định, sao Liễn Nhi lại để trẫm ra quyết định cuối cùng thế này?” Hoàng thượng có chút bất ngờ. Ông còn tưởng rằng Dịch Vũ Liễn sẽ trực tiếp nói cho ông tên hai người. Do muốn biết ánh mắt tuyển người của đứa trẻ này như thế nào, ông đã để quyền tuyển chọn trong tay nó. Hôm nay ông đưa Dịch Vũ Liễn vào triều cốt để đứa trẻ này lộ mặt trước toàn bộ quần thần, chẳng ngờ lại ngoài dự đoán của ông.

“Cái gọi là đạo quân thần chính là trước là quân thần, sau là phụ tử! Nhi thần tuy là con, nhưng lại càng là thần, vì vậy chuyện của thần nên để phụ hoàng ra quyết định cuối cùng! Mặc khác, thư đồng của chư vị hoàng huynh đều do phụ hoàng định đoạt, nhi thần sao có thể có điều vượt quá!” Tiếng nói trẻ thơ vang ra đều khiến mọi người sững sờ.

“Ha ha, hay cho một câu trước là quân thần sau là phụ tử!” Hoàng thượng vui vẻ, ra hiệu cho Hoàng công công dâng danh sách lên.

Vương Trí Lợi sáng nay cũng xuất hiện tại triều, ông vui mừng nhìn tiểu hoàng tử. Những điều ông dạy tiểu hoàng tử đều nhớ kỹ không hề vô ích.

Sau khi bản danh sách kia được đưa đến tận tay Hoàng thượng, ông nhìn không nói một câu, sau đó mới đóng bản danh sách lại cất lời: “Con đứng lên đi! Cứ chọn bốn đứa này, khỏi cần phải giẫm!”

Lời vừa nói ra khiến mọi người xôn xao. Họ còn chưa hồi thần từ những câu nói có lẽ của tiểu hoàng tử đã nghe thấy Hoàng thượng phá lệ để tiểu hoàng tử có bốn thư đồng. Mọi người đều phát giác ra rằng Hoàng thượng rất sủng ái vị tiểu hoàng tử này, đặc biệt là thái tử.

“Nhi thần tạ ơn ân điển phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn tuế!” Bé con chẳng hề chối từ, bé lúc này đâu còn có sợ điều gì như trước kia. Hơn các vị hoàng tử khác hai thư đồng bé chẳng hề cảm thấy có điều gì bất thường. Điều này làm cho sắc mặt thái tử trở nên khó coi vô cùng.

“Hoàng công công, tuyên chỉ đi!” Xong một quyết định, Hoàng thượng không để mọi người có dịp nghỉ ngơi, hạ lệnh cho Hoàng công công tuyên đọc thánh chỉ ông đã sớm viết.

Vì vậy ngay sau đó vì nội dung của thánh chỉ, mọi người đều hoặc hoảng hốt hoặc vui mừng, lại có người càng kinh hãi.

Điều kinh hãi chính là Hoàng thượng đã bãi miễn chức quan mấy vị trọng thần triều đình chỉ trong một lần. Trong sáu người bị hoạch tội chiều hôm qua, Thôi Thừa tướng trực tiếp bị bãi miễn chức quan; Thượng thư bộ Hộ – Ô Quảng Hoa, Thượng thư bộ Binh – Phương Thuận Đoàn bị hoạch tội nhưng do hai người đều là nguyên lão hai triều nên chỉ bị miễn chức quan, còn ba người còn lại thì bị hoạch tội vào tù. Không chỉ thế, với Thị lang bộ Lễ, hoàng thượng còn lấy cớ thân là quan viên bộ Lễ mà con trai không hiểu được lễ đã điều cha của Thôi Hiểu Phong ra khỏi Yên đô, còn hạ ba bậc! Còn những chuyện khác, Hoàng thượng ngày hôm nay nhất định tiến hành trừng phạt, rất nhiều chức vị của quan viên trong triều đình vì thế mà biến động.

Vui vẻ nhất là người của nhà Vũ Văn! Vũ Văn Hạo Kỳ được phong là Trung Đức tướng quân cấp tứ phẩm, đi theo chủ soái, cũng chính là Hộ quốc đại tướng quân Lận Tương Tân xuất chinh tới nơi biên giới của ba nước, đồng thời Vũ Văn Hạo Nhiên được thăng chức thành Thượng thư bộ Binh! Ngày đó, sau khi lâm triều, các phái quan viên mới giật mình phát hiện ra cán cân thế lực khắp nơi đã bị Hoàng thượng cân bằng!

Điều đáng kinh ngạc nữa là Hoàng thượng đã phong thái phó Vương Trí Lợi lập tức nhậm chức Hữu thừa tướng mà vẫn duy trì chức Thái phó cho Thập lục hoàng tử. Ngoại trừ lúc lâm triều, Thập lục hoàng tử có quyền đi theo Thái phó đến các bộ. Nói cách khác, lịch làm việc và nghỉ ngơi của Thập lục hoàng tử từ nay trở đi sẽ khác các hoàng tử khác. Sáng sớm bé tập võ, sau khi lâm triều sẽ đi theo Vương Trí Lợi học tập. Trên thực tế, ngoài việc dạy bé những kiến thức căn bản và lịch sử tiền triều, Vương Trí Lợi đã bắt đầu dùng những ví dụ thực tế để chỉ bảo bé, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mới có 10 tuổi bé đã được vào triều. Trong thánh chỉ Hoàng thượng đưa ra còn có một thứ khiến thái tử và mấy vị hoàng tử trưởng thành khác không chấp nhận được là võ công của Thập lục hoàng tử từ sau sẽ do đệ nhất võ thuật của hoàng thất – Quyết Vương gia đích thân truyền dạy. Võ công của các vị hoàng tử khác đều do các vị Vương gia lớn tuổi chỉ dạy. Võ công của Quyết Vương gia là cao nhất, và lại ông còn tinh thông binh pháp, cự tuyệt không nhận chuyện truyền thụ võ công cho hoàng tử. Ngoại lệ của ông khiến cho nhóm người Thái tử mang lòng đố kỵ, hận chết Dịch Vũ Liễn có vận tốt!

“Thoái— triều—!” Giọng nói lạnh lạnh của thái giám vang lên trên triều đường.

Hoàng thượng đứng dậy, trước khi đi còn nhìn qua Dịch Vũ Liễn đứng dưới đây thâm ý. Ông thầm nghĩ: Liễn nhi, có được thì tất có mất! Trẫm hướng con vào vị trí kế tục ngôi vị hoàng đế của trẫm, từ nay về sau con sẽ có chỗ dựa hoàng quyền của trẫm. Trẫm tạo ra tất cả những cơ hội tốt nhất cho con, thế nhưng cũng chính vì như thế, con nhất định sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của các phe phái ủng hộ các hoàng tử khác trong triều! Con có thể ngăn trở toàn bộ những âm mưu quỷ kế trùng trùng điệp điệp, những cuộc ám sát đầu độc hay không, đó là bài thử thách cuối cùng

trăm đưa ra với con! Nếu con có thể đứng vững trong hoàn cảnh này, còn được nhiều thế lực ủng hộ hơn các hoàng tử khác, vậy thì mười hai năm sau, đợi khi con tròn mười sáu tuổi, trăm sẽ phê lập Thái tử!

Thời gian sau đó, có rất nhiều chuyện khiến chúng thần phỏng đoán rằng Hoàng thượng sẽ phế lập Thái tử. Tuy nhiên trừ Vương Trí Lợi, chẳng ai có thể xác định được việc này bởi vì ròng rã mười hai năm, Hoàng thượng chẳng hề có tí động tác phế Thái tử! Chẳng qua trong lòng Hoàng thượng thật sự tính toán gì, rốt cuộc cũng lệch với kết quả bói toán của Kỳ Toán Tử! Vậy đó là do Kỳ Toán Tử bói sai, hay tương lai sẽ có biến, ai cũng đều không rõ!

Bất quá Dịch Vũ Liên lại hiểu rất rõ bản thân mình muốn cái gì! Lần đầu tiên nhìn thấy phụ hoàng ngồi trên long y, lần đầu tiên cảm nhận được khoảng cách với người trên cao cao trên triều kia xa xôi tựa như khoảng cách giữa trời và đất. Vì vậy trước khi đi theo thái phó rời khỏi Kim Chính điện, bé lại chăm chú nhìn kỹ long y kai một lần nữa, ra quyết định, hạ quyết tâm, một ngày nào đó bé sẽ ngồi trên kia, khiến cho toàn bộ những người có dũng khí khinh thường, có dũng khí thù hận bé đều phủ phục dưới chân bé, nhất là người đàn bà đã vất bỏ bé kia!

Năm đó, hai người có mẫu thân nhưng lại không giống nhau đều nỗ lực vì mục tiêu của chính mình. Chỉ là vì trong lòng đau xót, một vị tâm từ như Phật, thành danh A Đầu, tiếng tăm lan xa, người gặp người thương; một vị tâm ác như ma, thành danh sát tinh, không ai không biết, người gặp người sợ!

Mười hai năm sau.

“Đại đường ca, chờ đệ một chút!” Thiếu niên vừa gọi vừa lao về phía chàng trai đang đi phía trước.

Chàng trai nghe được tiếng gọi phía sau lập tức dừng bước quay người. Chỉ thấy anh chàng có đôi mắt cười cong cong, sống mũi không cao không thấp, môi đỏ răng trắng, khuôn mặt khiến cho người ta có cảm giác vô cùng vừa mắt, nhưng quyết không làm người kinh diễm. Khô người của anh chàng khá cao, vóc dáng rắn rỏi, thể nhưng bởi bây giờ là mùa đông mà ba tầng trong ba tầng ngoài y phục đã khiến anh ta có vẻ cực kỳ mập mạp vụng về, cũng khiến người ta mỗi lần trông thấy anh ta đều muốn nói mùa đông này sao nóng đến vậy?

Chàng trai đã hai mươi tư tuổi thể nhưng trên mặt vẫn có nét khô không khớp với tuổi. Anh ta phát hiện ra người tới là tiểu đường đệ nhà mình ngay lập tức liền niềm từ chào hỏi: “Dật Tân, đệ đã đến rồi à! Đến lúc nào đấy?”

“Đệ đến lâu rồi! Đại đường ca, hôm nay sao huynh không đi vào phủ từ cửa sau hả? Hại đệ đợi huynh thật là lâu!” Thiếu niên hơi giậm giậm chân.

“À, à, ra thế hả? Ngại quá đi! Cha ta ấy, ông buộc ta không được đi cửa sau nữa! Thế nên ta đã về bằng cổng chính.” Khuôn mặt đáng yêu của chàng trai sụp đổ trong nháy mắt, đưa tay gãi đầu, có chút xấu hổ nói ra nguyên nhân, sau đó lại nói thêm một câu, “Thật ra đi cửa sau rất tốt mà!” Ngay sau đó dường như anh ta lại nghĩ đến điều gì đó, trên khuôn mặt khô trăn đầy nghi vấn, “Đúng rồi, Dật Tân, khi ta mới đi từ cổng chính vào cảm thấy phủ đệ bên cạnh có chút khác! Là có người nào sắp vào ở sao?”

“...” Thiếu niên không nhịn được, khóe miệng co giật, “Đại ca, huynh có biết tam bá phụ và Dật Luân đường ca đã trở về từ biên cảnh không?”

“Biết mà! Trong thư nhà có nói mà! Nhị nương rất vui về đó!” Chàng trai buồn bực, chuyện này có liên quan gì đến câu hỏi của chàng à?

“Điều ấy cũng có nghĩa là Liên vương đã trở lại!”

“Ừ!” Người nào đó vẫn còn còn không rõ có gì liên quan.

“Liên vương mười sáu tuổi rồi! Hẳn quay về sẽ dọn ra khỏi cung! Thế nên Hoàng thượng đã hạ chỉ ban thưởng phụ đệ, nhưng do Liên vương tự mình chọn. Hẳn chọn trúng cái phủ đệ bên cạnh nhà các huynh đấy!”

“À, quả nhiên là có người sẽ vào ở!” Ôi, sau này chàng không thể leo tường vào nữa rồi, vậy mà cũng có người ở à! Trong lòng chàng trai thờ dài một tiếng, quay người dự định đi tiếp.

“Đại đường ca! Huynh không muốn nói gì sao?” Rốt cuộc đại đường ca của cậu có rõ người nào vào ở không hả? Thiếu niên buồn bực giậm chân, nhận không được hỏi lại chàng.

“...” Nói cái gì? Chàng trai không rõ, nhưng dưới sức ép của cái nhìn chòng chọc của tiểu đường đệ, chàng buộc lòng phải cố gắng nhớ lại những gì vừa thấy, cổng chính sơn đen như mực, cột nhà màu đen, vách tường màu đen, ngay cả con sư tử trước cổng chính cũng bị tô thành màu đen, hiếm có khi nào khóe miệng chàng trai co giật, để lại ba chữ cho tiểu đường đệ, “Thật, khó, nhìn!” Người sắp tới ở bên cạnh rốt cuộc có thị hiếu gì hả?

Hoàn toàn không liên quan đến trọng điểm, thiếu niên không nói gì nhìn trời, sự thật chứng minh, quả nhiên không thể có kỳ vọng gì đối với đại đường ca của cậu...

Cùng lúc đó, nơi lưu vong xa xôi, nhân vật chính trong miệng hai người mặc khôi giáp màu đen, kiếm đeo bên hông, áo choàng màu đen tuyền, cười tuấn mã lông đen.

Đôi mắt phượng dọa người của nàng chốc chốc lại phóng ra ánh nhìn hung ác, dung mạo tựa người trời nhưng lại lạnh lùng u ám, quý khí cao cao tại thượng khiến mọi người quỳ trên đất bất giác cúi đầu phủ phục.

Mười ba người hộ vệ đến cùng nàng dường như cũng giống như chủ nhân của họ, trang phục màu đen, mặt không cảm xúc.

Màu đen cuốn tròn vùng hàm mỏ này mang đến áp suất thấp khiến cho những tội nhân bị lưu vong đã cách biệt với cuộc sống con người rất lâu này kinh hồn bạt vía!

Năm tháng như thoi đưa, hai người năm ấy đều đã trưởng thành...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khò Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q1 C30: Con đường của mỗi người

Vũ Văn Hạo Nhiên tiến đoàn xe của nhóm đại trưởng lão lên đường rồi sau đó cùng với hai người em trai, mỗi người ngồi vào kiệu của chính mình, chuẩn bị đi tới Huyền Cẩm thành. Thế nhưng cỗ kiệu vừa được nhắc lên, ba người đột nhiên thấy ngoài kiệu có ai đó sừng sốt hô “Thiếu tông chủ”, tiếp đó lại được nghe thấy đứa trẻ khờ nhà ông cất giọng khàn khàn gọi “mẹ”.

Ba cỗ kiệu lập tức được đặt lại chỗ cũ, ba người ngồi trong kiệu vội vàng đi ra vừa lúc trông thấy Vũ Văn Dật Thần chạy đuổi theo đội xe, hướng về bóng hình ấy.

Bước chân của đứa trẻ khờ tập tễnh, nặng nề ngã xuống đất. Nó bất chấp vết thương ở cánh tay và đầu gối, nhanh chóng bò dậy, tiếp tục đuổi theo đội xe.

Vũ Văn Hạo Nhiên đứng bần thần ở đó một lúc lâu rồi mới hoàn hồn. Ông vội vàng hạ lệnh cho người theo sau, ông cho rằng con trai mình không thể đuổi kịp thế nên ông chỉ cho người theo để chú ý an toàn của nó mà thôi.

Ba anh em nhìn nhau, đồng thời thở dài một hơi rồi lại vào kiệu, tiến về phía hoàng cung.

Bên trong chiếc xe ngựa đang lăn bánh, Lan Tú nghe thấy tiếng tiểu chủ tử nhà mình la hét sau xe nhưng bà không có cách nào hết, chỉ có thể mắt rung rung nhìn Mẫn Mẫn đang say giấc nồng. Vài vị trưởng lão cũng đều nghe thấy tiếng gọi “mẹ” của ai đó phía sau, bọn họ xóc tấm màn bên cửa sổ nhỏ lên nhìn, bất ngờ thấy thiếu tông chủ nhà mình đã chạy ra, nhưng không thể để cậu đuổi kịp, tốt nhất là chặt đứt cái ý nghĩ đẩy trong đầu cậu sớm một chút. Thế nên đại trưởng lão đã trầm giọng hạ lệnh để đội ngũ đi nhanh hơn.

Xem nhẹ đau nhức truyền đến từ cổ chân, Vũ Văn Dật Thần vừa gọi mẹ vừa liều mạng đuổi theo đội xe.

Bởi vì vẫn còn rất sớm, dọc đường đi không hề có bóng người, đội xe chạy không hề có trở ngại thế nên đoàn xe trong nháy mắt đã đi xa.

Vũ Văn Dật Thần trông thấy khoảng cách của mình và đội xe đột nhiên bị kéo giãn, dưới tình thế cấp bách này mới nhớ ra bản thân bình biết khinh công, vội vàng đề khí, thi triển khinh công đuổi người.

Khi chúng đại trưởng lão thò đầu ra thăm dò lần nữa thì phát hiện ra khoảng cách không hề được kéo giãn mà lại còn gần hơn, sau lại trộm nhìn lần nữa, có làm hay không, khinh công của thiếu tông chủ tốt như thế từ lúc nào vậy? Quả nhiên đưa mẫu thân cậu ta đi là chuyện đúng đắn!

Dù sao thì chân Vũ Văn Dật Thần cũng bị thương, trước đó đã chạy rất lâu thương thế lại càng nặng thêm. Hơn nữa, cậu không ngủ cả một đêm, thần kinh căng thẳng, người mệt lả, tốc độ của cậu càng lúc càng chậm, sau đó lại rơi xuống thêm lần nữa, bước chân lại càng chênh vênh. Cậu lại ngã, không đội vững lại cậu đã bò dậy.

Cứ như vậy dọc đường đi, ngã rồi lại dậy không ngừng lặp lại, sau khi cậu kiên trì đuổi tới ngoài cửa thành, dù thế nào cũng không đuổi kịp đội xe ngựa đang chạy kia nữa.

“Mẹ...” Cậu ngơ ngẩn nhìn theo đội xe rồi xa, nghẹn ngào bật lời, “Mẹ..., mẹ —!” Giọng cậu khàn khàn đau thương chập chờn khắp đất trời hoang vu mênh mông nơi ngoại ô cửa thành.

Ánh sáng tờ mờ xuất hiện nơi chân trời, đứa trẻ khờ vốn đang đứng nặng nề quỵ xuống, nước mắt đau đớn không ngừng chảy. Sau đó, hai tay cậu chống xuống mặt đất, đỡ trọng lượng nửa người trên, đầu cúi gằm xuống, nước mắt từng giọt rơi. Trong lòng cậu không ngừng kêu gào, mẹ! Mẹ! Sớm muộn gì cũng có một ngày đội sau khi con chuẩn bị tốt mọi thứ, con nhất định sẽ mang người rời khỏi nhà Vũ Văn!

Cậu quyết không thỏa hiệp, quyết không bước chân vào triều đình, tuyệt đối sẽ không kế thừa gia nghiệp Vũ Văn! Trên đời này không có bất kỳ ai có thể thay đổi được quyết tâm và tín niệm của cậu!

Trái tim kiên định, mục tiêu rõ ràng, chỉ là, một lần chờ đợi là đợi tận mười hai năm, tất cả mọi thứ chỉ vì một người mà toàn bộ tan vỡ...

Mặc khác, trong Kim Chính điện buổi lâm triều, toàn bộ các đại thần và vài vị hoàng tử trưởng thành đều bất ngờ nhìn chăm chăm vào đứa bé con không nên xuất hiện ở nơi này.

Khi bắt đầu lâm triều, đứa bé con đứng ở vị trí đầu, cái đầu nho nhỏ xuất hiện giữa mọi người có vẻ vô cùng quái dị. Mỗi vị đại thần khi thương nghị triều sự đều không kim được quay lại nhìn bé, đoán không ra vì sao bé lại có mặt tại nơi đây.

Tuy rằng là tiêu điểm ngắm nhìn của mọi người, nhưng bé con nào đó không hề khó chịu mà vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng đăm đăm.

Thời điểm lâm triều không được tùy tiện ra vào Kim Chính điện, giới nữ hậu cung không được tự ý can thiệp triều chính, thế nên khi con người phú quý kia đột nhiên xuất hiện ở nơi này, trong nháy mắt, sự chú ý của chúng thần dồn khỏi đứa bé con, tất cả đều nghĩ: hôm nay lâm triều, chuyện kỳ lạ thật nhiều!

“Mẫu hậu! Người làm cái gì vậy? Từ lúc nào giới nữ hậu cung có thể xuất hiện tại Kim Chính điện vậy? Phải chăng người muốn tự tiện can thiệp vào triều chính sao?” Tuy là mẫu thân của mình thế nhưng hành vi lớn mật của bà lại là điều ngoài ý muốn và vô cùng phản cảm khiến Duyên Lâm Đế cực kỳ khó chịu.

“Hoàng thượng! Ai gia làm sao lại muốn can thiệp vào triều chính chứ? Ai gia chỉ muốn tự mình tới đây mời vị cháu trai phách lối vô cùng mà ai gia đã mời cả đêm cũng chẳng mời được tới mà thôi! Ai gia vừa mới tới Tuệ Võ điện nhưng nghe nói thập lục hoàng tôn hôm nay không hề tới Mặc Hương các học tập mà đi theo hoàng thượng lên triều! Ai gia sợ sẽ giống như hôm qua không mời được người, thế nên không thể làm gì khác đành buộc lòng phải đích thân tới đây!” Một trong những nguyên nhân bà tới nơi này quả thật là tối hôm qua bà đã bị bé con nào đó gây ức chế vô cùng, phái người mời cả đêm mà chẳng thấy người xuất hiện tại tam cung của bà. Vì thế bà bèn ý vào Hoàng thượng là con ruột của mình, sẽ chẳng làm gì mình, thái hậu Thôi thị không đếm xỉa gì đến quy củ chạy tới đây. Thế nhưng nguyên nhân quan trọng hơn là bà tức Hoàng thượng không ngăn cản cách làm của thập lục hoàng tử, hại chết Thôi Hiểu Phong. Bà muốn hiện tại, ở đây, có hết sức phở bày con giận dữ của bà, đồng thời bà còn có cảm giác có nguy cơ và bất ngờ với việc thập lục hoàng tử được phép vào triều.

“Liền nhi!” Hoàng thượng nhướn mày.

Bé bước lên trước một bước, thong thả trả lời: “Bẩm phụ hoàng, đêm qua đã quá muộn, nhi thần bận tâm đến hoàng tổ mẫu tuổi cao sức yếu, cần phải đi nghỉ sớm vì vậy mới không tới. Sáng nay phụ hoàng muốn nhi thần lên triều bẩm báo kết quả buổi tuyển chọn, thế nên nhi thần tạm thời không thể tới vấn an hoàng tổ mẫu được!” Tiếp đó bé lại hướng về thái hậu, “Mặt khác, vẫn xin hoàng tổ mẫu thứ lỗi cho tôn nhi lo lắng không chu toàn, tôn nhi không ngờ tới việc Hoàng tổ mẫu có thể dậy sớm như vậy! Một cho Hoàng tổ mẫu phải thức khuya dậy sớm, tôn nhi thật sự vạn phần lo sợ!” Bé cũng không phản đồ dằn dặt, rõ ràng bà già này muốn tìm bé gây phiền phức, sao có thể tự mình dâng lên cửa được chứ!

Mấy câu này Thái hậu nghe cực kỳ khó chịu, đứa trẻ này ngoài mặt cung kính sao mà những lời nói ra đều chứng tỏ thứ sự thật là bà đã già? Bà vừa định nổi giận trừng trị đứa bé này thì đã thấy Hoàng thượng trầm giọng răn dạy tiểu hoàng tử: “Sao lại thế được! Sao con có thể để Hoàng tổ mẫu của con mệt thế! Không tương tượng được!” Sau đó Hoàng thượng lại nói với Thái hậu, “Mẫu hậu, người lại vì đứa trẻ này mà không nghỉ ngơi tốt được, chắc hẳn giờ rất mệt và khó chịu rồi! Bay đâu, còn không mau tiễn Thái hậu về tam cung nghỉ ngơi đi!”

Vì vậy, vị Thái hậu đang tức giận đến mức sông biển chao đảo trong lồng ngực, thiếu chút nữa hộc máu không kịp phản bác, vèn vèn chỉ xuất hiện có một hồi đã bị đưa về.

“Liền nhi, kết quả tuyển chọn thế nào, nói trẫm nghe một chút.” Hoàng thượng chẳng hề để ý đến việc lời răn dạy vừa rồi của mình đi lệch khỏi trọng tâm mà Hoàng thái hậu đề cập đến, ông rất thỏa mãn nương theo lời Dịch Vũ Liễn đuổi Thái hậu quay về.

“Hồi bẩm phụ hoàng, nhi thần đã tuyển được bốn đứa trẻ, tuy nhiên vẫn chưa chọn ra hai người cuối cùng có thể trở thành thư đồng của nhi thần, còn xin phụ hoàng quyết định!” Dịch Vũ Liễn quỳ gối, tay nâng lên bản danh sách đã viết.

“Trẫm đã từng nói để cho con toàn quyền quyết định, sao Liền Nhi lại để trẫm ra quyết định cuối cùng thế này?” Hoàng thượng có chút bất ngờ. Ông còn tưởng rằng Dịch Vũ Liễn sẽ trực tiếp nói cho ông tên hai người. Do muốn biết ánh mắt tuyển người của đứa trẻ này như thế nào, ông đã để quyền tuyển chọn trong tay nó. Hôm nay ông đưa Dịch Vũ Liễn vào triều cốt để đứa trẻ này lộ mặt trước toàn bộ quần thần, chẳng ngờ lại ngoài dự đoán của ông.

“Cái gọi là đạo quân thần chính là trước là quân thần, sau là phụ tử! Nhi thần tuy là con, nhưng lại càng là thần, vì vậy chuyện của thần nên để phụ hoàng ra quyết định cuối cùng! Mặc khác, thư đồng của chư vị hoàng huynh đều do phụ hoàng định đoạt, nhi thần sao có thể có điều vượt quá!” Tiếng nói trẻ thơ vang ra đều khiến mọi người sững sờ.

“Ha ha, hay cho một câu trước là quân thần sau là phụ tử!” Hoàng thượng vui vẻ, ra hiệu cho Hoàng công công dâng danh sách lên.

Vương Trí Lợi sáng nay cũng xuất hiện tại triều, ông vui mừng nhìn tiểu hoàng tử. Những điều ông dạy tiểu hoàng tử đều nhớ kỹ không hề vô ích.

Sau khi bản danh sách kia được đưa đến tận tay Hoàng thượng, ông nhìn không nói một câu, sau đó mới đóng bản danh sách lại cất lời: “Con đứng lên đi! Cứ chọn bốn đứa này, khỏi cần phải giải!”

Lời vừa nói ra khiến mọi người xôn xao. Họ còn chưa hồi thần từ những câu nói có lẽ của tiểu hoàng tử đã nghe thấy Hoàng thượng phá lệ để tiểu hoàng tử có bốn thư đồng. Mọi người đều phát giác ra rằng Hoàng thượng rất sủng ái vị tiểu hoàng tử này, đặc biệt là thái tử.

“Nhi thần tạ ơn ân điển phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!” Bé con chẳng hề chối từ, bé lúc này đầu còn có sợ điều gì như trước kia. Hơn các vị

hoàng tử khác hai thư đồng bé chẳng hề cảm thấy có điều gì bất thường. Điều này làm cho sắc mặt thái tử trở nên khó coi vô cùng.

“Hoàng công công, tuyên chỉ đi!” Xong một quyết định, Hoàng thượng không để mọi người có dịp nghỉ ngơi, hạ lệnh cho Hoàng công công tuyên đọc thánh chỉ ông đã sớm viết.

Vì vậy ngay sau đó vì nội dung của thánh chỉ, mọi người đều hoặc hoảng hốt hoặc vui mừng, lại có người càng kinh hãi.

Điều kinh hãi chính là Hoàng thượng đã bãi miễn chức quan mấy vị trọng thần triều đình chỉ trong một lần. Trong sáu người bị hoạch tội chiều hôm qua, Thôi thừa tướng trực tiếp bị bãi miễn chức quan; Thượng thư bộ Hộ – Ô Quảng Hoa, Thượng thư bộ Binh – Phương Thuận Đoàn bị hoạch tội nhưng do hai người đều là nguyên lão hai triều nên chỉ bị miễn chức quan, còn ba người còn lại thì bị hoạch tội vào tù. Không chỉ thế, với Thị lang bộ Lễ, hoàng thượng còn lấy có thân là quan viên bộ Lễ mà con trai không hiểu được lễ đã điều cha của Thôi Hiểu Phong ra khỏi Yên đô, còn hạ ba bậc! Còn những chuyện khác, Hoàng thượng ngày hôm nay nhất định tiến hành trừng phạt, rất nhiều chức vị của quan viên trong triều đình vì thế mà biến động.

Vui vẻ nhất là người của nhà Vũ Văn! Vũ Văn Hạo Kỳ được phong là Trung Đứcc tướng quân cấp tứ phẩm, đi theo chủ soái, cũng chính là Hộ quốc đại tướng quân Lận Tương Tân xuất chinh tới nơi biên giới của ba nước, đồng thời Vũ Văn Hạo Nhiên được thăng chức thành Thượng thư bộ Binh! Ngày đó, sau khi lâm triều, các phái quan viên mới giật mình phát hiện ra cán cân thế lực khắp nơi đã bị Hoàng thượng cân bằng!

Điều đáng kinh ngạc nữa là Hoàng thượng đã phong thái phó Vương Trí Lợi lập tức nhậm chức Hữu thừa tướng mà vẫn duy trì chức Thái phó cho Thập lục hoàng tử. Ngoại trừ lúc lâm triều, Thập lục hoàng tử có quyền đi theo Thái phó đến các bộ. Nói cách khác, lịch làm việc và nghỉ ngơi của Thập lục hoàng tử từ nay trở đi sẽ khác các hoàng tử khác. Sáng sớm bé tập võ, sau khi lâm triều sẽ đi theo Vương Trí Lợi học tập. Trên thực tế, ngoài việc dạy bé những kiến thức căn bản và lịch sử tiền triều, Vương Trí Lợi đã bắt đầu dùng những ví dụ thực tế để chỉ bảo bé, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao mới có 10 tuổi bé đã được vào triều. Trong thánh chỉ Hoàng thượng đưa ra còn có một thứ khiến thái tử và mấy vị hoàng tử trưởng thành khác không chấp nhận được là võ công của Thập lục hoàng tử từ sau sẽ do đệ nhất võ thuật của hoàng thất – Quyết Vương gia đích thân truyền dạy. Võ công của các vị hoàng tử khác đều do các vị Vương gia lớn tuổi chỉ dạy. Võ công của Quyết Vương gia là cao nhất, và lại ông còn tinh thông binh pháp, cự tuyệt không nhận chuyện truyền thụ võ công cho hoàng tử. Ngoại lệ của ông khiến cho nhóm người Thái tử mang lòng đố kỵ, hận chết Địch Vũ Liễn có vận tốt!

“Thoái— triều—!” Giọng nói lạnh lạnh của thái giám vang lên trên triều đường.

Hoàng thượng đứng dậy, trước khi đi còn nhìn qua Địch Vũ Liễn đứng dưới đây thăm ý. Ông thầm nghĩ: Liễn nhi, có được thì tất có mất! Trẫm hướng con vào vị trí kế tục ngôi vị hoàng đế của trẫm, từ nay về sau con sẽ có chỗ dựa hoàng quyền của trẫm. Trẫm tạo ra tất cả những cơ hội tốt nhất cho con, thế nhưng cũng chính vì như thế, con nhất định sẽ trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của các phe phái ủng hộ các hoàng tử khác trong triều! Con có thể ngăn trở toàn bộ những âm mưu quỷ kế trùng trùng điệp điệp, những cuộc ám sát đầu độc hay không, đó là bài thử thách cuối cùng trẫm đưa ra với con! Nếu con có thể đứng vững trong hoàn cảnh này, còn được nhiều thế lực ủng hộ hơn các hoàng tử khác, vậy thì mười hai năm sau, đợi khi con tròn mười sáu tuổi, trẫm sẽ phế lập Thái tử!

Thời gian sau đó, có rất nhiều chuyện khiến chúng thần phỏng đoán rằng Hoàng thượng sẽ phế lập Thái tử. Tuy nhiên trừ Vương Trí Lợi, chẳng ai có thể xác định được việc này bởi vì rỗng rã mười hai năm, Hoàng thượng chẳng hề có tí động tác phế Thái tử! Chẳng qua trong lòng Hoàng thượng thật sự tính toán gì, rốt cuộc cũng lệch với kết quả bói toán của Kỳ Toán Tử! Vậy đó là do Kỳ Toán Tử bói sai, hay tương lai sẽ có biến, ai cũng đều không rõ!

Bất quá Địch Vũ Liễn lại hiểu rất rõ bản thân mình muốn cái gì! Lần đầu tiên nhìn thấy phụ hoàng ngồi trên long ý, lần đầu tiên cảm nhận được khoảng cách với người trên cao cao trên triều kia xa xôi tựa như khoảng cách giữa trời và đất. Vì vậy trước khi đi theo thái phó rời khỏi Kim Chính điện, bé lại chăm chú nhìn kỹ long ý kai một lần nữa, ra quyết định, hạ quyết tâm, một ngày nào đó bé sẽ ngồi trên kia, khiến cho toàn bộ những người có dũng khí khinh thường, có dũng khí thù hận bé đều phủ phục dưới chân bé, nhất là người đàn bà đã vất bỏ bé kia!

Năm đó, hai người có mẫu thân nhưng lại không giống nhau đều nỗ lực vì mục tiêu của chính mình. Chỉ là vì trong lòng đau xót, một vị tâm từ như Phật, thành danh A Đầu, tiếng tăm lan xa, người gặp người than; một vị tâm ác như ma, thành danh sát tinh, không ai không biết, người gặp người sợ!

Mười hai năm sau.

“Đại đường ca, chờ đệ một chút!” Thiếu niên vừa gọi vừa lao về phía chàng trai đang đi phía trước.

Chàng trai nghe được tiếng gọi phía sau lập tức dừng bước quay người. Chỉ thấy anh chàng có đôi mắt cười cong cong, sống mũi không cao không thấp, môi đỏ răng trắng, khuôn mặt khiến cho người ta có cảm giác vô cùng vừa mắt, nhưng quyết không làm người kinh diễm. Khổ người của anh chàng khá cao, vóc dáng rắn rỏi, thế nhưng bởi bây giờ là mùa đông mà ba tầng trong ba tầng ngoài y phục đã khiến anh ta có vẻ cực kỳ mập mạp vụng về, cũng khiến người ta mỗi lần trông thấy anh ta đều muốn nói mùa đông này sao nóng đến vậy?

Chàng trai đã hai mươi tư tuổi thế nhưng trên mặt vẫn có nét khờ không khớp với tuổi. Anh ta phát hiện ra người tới là tiểu đường đệ nhà mình ngay lập tức liền niềm từ chào hỏi: “Dật Tân, đệ đã đến rồi à! Đến lúc nào đấy?”

“Đệ đến lâu rồi! Đại đường ca, hôm nay sao huynh không đi vào phủ từ cửa sau hả? Hại đệ đợi huynh thật là lâu!” Thiếu niên hơi giậm giậm chân.

“À, à, ra thế hả? Ngại quá đi! Cha ta ấy, ông buộc ta không được đi cửa sau nữa! Thế nên ta đã về bằng cổng chính.” Khuôn mặt đáng yêu của chàng trai sụp đổ trong nháy mắt, đưa tay gỡ đầu, có chút xấu hổ nói ra nguyên nhân, sau đó lại nói thêm một câu, “Thật ra đi cửa sau rất tốt mà!” Ngay sau đó dường như anh ta lại nghĩ đến điều gì đó, trên khuôn mặt khờ tràn đầy nghi vấn, “Đúng rồi, Dật Tân, khi ta mới đi từ cổng chính vào cảm thấy phủ đệ bên cạnh có chút khác! Là có người nào sắp vào ở sao?”

“...” Thiếu niên không nhận được, khóe miệng co giật, “Đại ca, huynh có biết tam bá phụ và Dật Luân đường ca đã trở về từ biên cảnh không!”

“Biết mà! Trong thư nhà có nói mà! Nhị nương rất vui về đó!” chàng trai buồn bực, chuyện này có liên quan gì đến câu hỏi của chàng à?

“Điều ấy cũng có nghĩa là Liễn vương đã trở lại!”

“Ừ!” Người nào đó vẫn còn còn không rõ có gì liên quan.

“Liễn vương mười sáu tuổi rồi! Hắn quay về sẽ dọn ra khỏi cung! Thế nên Hoàng thượng đã hạ chỉ ban thưởng phụ đệ, nhưng do Liễn vương tự mình chọn. Hắn chọn trúng cái phủ đệ bên cạnh nhà các huynh đấy!”

“À, quả nhiên là có người sẽ vào ớ!” Ôi, sau này chàng không thể leo tường vào nữa rồi, vậy mà cũng có người ở à! Trong lòng chàng trai thờ dài một tiếng, quay người dự định đi tiếp.

“Đại đường ca! Huynh không muốn nói gì sao?” Rốt cuộc đại đường ca của cậu có rõ người nào vào ở không hả? Thiếu niên buồn bực giậm chân, nhận không được hỏi lại chàng.

“...” Nói cái gì? Chàng trai không rõ, nhưng dưới sức ép của cái nhìn chòng chọc của tiểu đường đệ, chàng buộc lòng phải cố gắng nhớ lại những gì vừa thấy, công chính son đen như mực, cột nhà màu đen, vách tường màu đen, ngay cả con sư tử trước cổng chính cũng bị tô thành màu đen, hiếm có khi nào khóe miệng chàng trai co giật, để lại ba chữ cho tiểu đường đệ, “Thật, khó, nhìn!” Người sắp tới ở bên cạnh rốt cuộc có thị hiếu gì hả?

Hoàn toàn không liên quan đến trọng điểm, thiếu niên không nói gì nhìn trời, sự thật chứng minh, quả nhiên không thể có kỳ vọng gì đối với đại đường ca của cậu...

Cùng lúc đó, nơi lưu vong xa xôi, nhân vật chính trong miệng hai người mặc khôi giáp màu đen, kiếm đeo bên hông, áo choàng màu đen tuyền, cười tuấn mã lông đen.

Đôi mắt phượng dọa người của nàng chốc chốc lại phóng ra ánh nhìn hung ác, dung mạo tựa người trời nhưng lại lạnh lùng u ám, quý khí cao cao tại thượng khiến mọi người quỳ trên đất bất giác cúi đầu phủ phục.

Mười ba người hộ vệ đến cùng nàng dường như cũng giống như chủ nhân của họ, trang phục màu đen, mặt không cảm xúc.

Màu đen cuốn tròn vùng hầm mỏ này mang đến áp suất thấp khiến cho những tội nhân bị lưu vong đã cách biệt với cuộc sống con người rất lâu này kinh hồn bạt vía!

Năm tháng như thoi đưa, hai người năm ấy đều đã trưởng thành...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q2: Cao thấp không phân, lời đồn kinh hãi. C1: VÙNG ĐẤT PHÂN TRANH

Cảnh Quan năm thứ 36 —

Đại Liệt cốc nơi Đông Phàn là biên giới giữa ba nước Diên Huyền, Minh Lôi và Hắc Nhai. Nơi đây tài nguyên khoáng sản phong phú, từ 12 năm trước, khi Diên Huyền và Minh Lôi khai mào tranh chấp thì chiến loạn đã nổi lên không ngừng.

Trận mở màn năm đó giằng co hơn 2 năm, cuối cùng do chiến lực của Diên Huyền quốc chiếm ưu thế, chiếm được hơn phân nửa thổ địa, Minh Lôi quốc chiếm được phần còn lại, còn Hắc Nhai quốc hầu như không có cách nào đặt chân vào kết quả tạm thời này. Trong 6 năm sau đó, tuy nói ba nước vì thế mà tranh chấp vô số lần, nhưng lại không hề có cuộc chiến tranh nào lớn.

Chỉ là bốn năm trước, tình huống khiến cho Diên Huyền quốc được lợi đã bị đánh vỡ sau khi Hắc Kỳ vương của Hắc Nhai quốc kết thúc bảy phiên cát cứ duy trì đã trăm năm. Vị Vương gia này vào lúc cuộc chiến tranh trong nước mình vừa kết thúc, đột nhiên phái Xích quân đánh Diên Huyền quốc trở tay không kịp. Thế công của Xích quân như chẻ tre, sắc bén không thể chặn, nhất là người lính quân đi đánh, nghe đâu đó là Xích Nguyệt tướng quân, cánh tay phải của Hắc Kỳ vương. Dưới tay anh ta, Diên Huyền quốc liên tiếp thiệt hại ba viên đại tướng, trong có bao gồm đại tướng quân Lận Tương

Tân.

Diên Huyền quốc liên tiếp thất bại, dẫn đến việc họ mất đi một mảnh đất lớn ở Đại Liệt cốc. Cuối cùng chỉ bởi Trung Đức tướng quân Vũ Văn Hạo Kỳ dẫn quân liều mạng chống cự mới có thể giữ lại được Tinh Khê Bồn Cốc ở phía tây Đại Liệt cốc. Trận chiến ấy, Vũ Văn Hạo Kỳ thành danh, còn Hắc Nhai quốc do thiệt hại mất danh tướng Xích Nguyên nên đã ngừng tấn công, hai nước đình chiến.

Trên thực tế, chỉ có Vũ Văn Hạo Kỳ mới biết được tại sao danh tướng Xích Nguyên lại bị tổn hại. Cái tên kia, ngay cả da lông ông cũng chưa làm y bị thương, bản thân lại suýt nữa mất đi nửa cái mạng. Muốn ông nói thì người kia tám phần mười là có nguyên do muốn giả chết! Chẳng qua, mặc kệ chuyện của y, coi như vớ được một món lợi to, vì ông là người duy nhất thắng trận, được tăng lên ba bậc, được Hoàng thượng phong làm Trấn Cương đại tướng quân tòng nhị phẩm.

Nguyên khí của Diên Huyền quốc bị thương tổn, Minh Lôi quốc luôn hiếu chiến tuyệt đối sẽ không bỏ qua dịp này. Vì thế nơi biên giới hai nước, khói lửa nổi lên bốn phía.

Chiến tranh kéo dài, hao người tổn của, Diên Huyền quốc liên tiếp phái binh ra biên cảnh phía đông, nhưng lại không thể ngăn cản hành động vượt biên của Minh Lôi quốc, liên tiếp mất đi vài tòa thành trì.

Diên Lân đế vừa vội vừa giận, vài vị hoàng tử trưởng thành đều xin dẫn binh giết giặc. Hoàng thượng chấp thuận, phong Quyết vương làm chủ soái, Vũ Văn Hạo Kỳ làm phó soái, bên trong bao gồm Thái tử và bốn vị hoàng tử lãnh binh đi theo. Hoàng tộc tự mình xuất chinh, đoạt lại hai tòa thành trì, tình hình chiến đấu bắt đầu xuất hiện trạng thái giằng co, Minh Lôi quốc không thể tiến thêm một bước, Diên Huyền quốc cũng không thể đoạt lại thành trì đã bị mất đi.

Khi đó, về đối ngoại, chúng thần trong triều đình nhất trí coi Minh Lôi quốc là kẻ thù; về đối nội, bởi vì các phái bất đồng trong việc duy trì hoàng tử, các phái đều như Hoàng thượng dự liệu, trên cơ bản đều coi Vương gia Dịch Vũ Liễn mới được phong Vương, nhận sủng ái vạn phần làm cái đinh trong mắt.

Vì thế, đến năm Dịch Vũ Liễn qua tuổi mười bốn, đại thần trong triều không một ai có ý kiến bất đồng, toàn bộ đề cử Liễn Vương đi sứ Ngự Phong quốc. Mọi người chỉ lớn gặp nhau đều muốn nàng có đi không có về, nhưng không ngờ tiểu vương gia trở về bình yên vô sự, còn hoàn thành nhiệm vụ đi sứ, làm lũ tiểu tử muốn hại người tức đến hộc máu.

Việc diệt trừ không xong cái đinh trong mắt làm người ta cực kì kiên kị này, mỗi người đều vất kiệt óc mà nghĩ nhỏ nó ra. Kế tiếp, mấy nhóm người đều không hẹn mà gặp cùng nghĩ tới phương án muốn Liễn vương xuất chinh. Một đứa nhỏ mới mười bốn tuổi đến chiến trường nơi đó, có một cái chết “ngoài ý muốn” là cực kì bình thường. Lý do đề cử của bọn họ rất đơn giản, Liễn vương là chân truyền võ công và binh pháp của Quyết vương, công lực đứng đầu trong nhóm hoàng tử, mà Hoàng thượng lo lắng cũng đến lúc đề Dịch Vũ Liễn thay thế binh quyền nên liền chấp thuận.

Cứ như vậy, Liễn vương Dịch Vũ Liễn mười bốn tuổi, tuổi nhỏ suất lĩnh đội ngũ tân binh xuất chinh. Ban đầu nàng bị phái tới nơi của Quyết Vương gia, chưa đến ba tháng đã bị Quyết Vương gia lấy cớ chỗ Thái tử cần trợ giúp, đưa nàng qua đó. Thái tử kiên trì được 2 tháng, đưa nàng tới nơi của Tam Hoàng tử, kế tiếp, Liễn vương cùng đội ngũ tân binh của nàng giống như củ khoai nướng bỏng tay bị người ta chuyển đi chuyển lại, ai cũng không muốn nhận.

Người trước kia đưa ra đề nghị Liễn vương xuất chinh đã hối hận đến nổi ruột cũng biến xanh lét rồi, muốn nói đề vị tiểu vương gia sát tinh này chết trên chiến trường, vậy mà lại đưa sát tinh của nước mình xuất môn, dọa cho Minh Lôi quốc sợ đến tè ra quần, kêu cha gọi mẹ, đề tiểu vương gia đoạt mất công lao của mình! Bọn họ càng thất sách hơn chính là vốn trông mong đội tân binh có thể níu chân chân tiểu vương gia thì đội ấy lại bị đứa trẻ này huấn luyện thành một đội quân tinh anh Hắc Kỳ quân chỉ nghe mệnh lệnh của Liễn Vương, khiến quân địch vừa nghe thấy đã sợ vỡ mật, khiến phe ta kinh dè.

Đội tân binh có tổng số năm nghìn người, mới lên chiến trường được một tháng đã chết một nghìn tám trăm người, trong đó một phần tư đều chết do vi phạm quân quy Liễn vương quy định, vì vậy tiểu vương gia sát tinh đã được cải danh thành tiểu vương gia thị huyết. Ba nghìn hai trăm người còn lại không ai dám trái bất kỳ câu nói nào của Liễn vương. Cũng bởi vậy, sau ba tháng Liễn vương xuất chinh, thế giằng co hơn hai năm đã bị đánh vỡ, nhưng dù sao cũng do Dịch Vũ Liễn bị người ta đuổi tới đuổi lui, thế nên phân nửa thời gian nàng đều bị hao phí cho việc dẫn binh đi lại, thế nên chiến tranh lại tiếp tục giằng co thêm hai năm, mà đến khi gần kết thúc, quân đội của Dịch Vũ Liễn về cơ bản là bị người ta vắt kiệt nơi hậu phương.

Tiếng lòng của các tướng lĩnh đều rất giống nhau, chính là tiểu vương gia muốn đánh địch ở nơi nào cũng có thể miễn là đừng đi theo đội ngũ của họ là được, điều này khiến cho Dịch Vũ Liễn chỉ có thể nhàm chán luyện binh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khi vô tình nhận được tin tức Hắc Kỳ vương của Hắc Nhai quốc mất tích, nàng chỉ thoáng cân nhắc rồi phái người đi hỏi Quyết vương nàng nên chi viện Hoàng thúc hay Vũ Văn Hạo Kỳ. Quyết vương lập tức gửi tin trả lời cho nàng đi tới nơi của Vũ Văn Hạo Kỳ. Ngay sau đó nàng lại phái người đi hỏi Vũ Văn Hạo Kỳ, nàng nên chi viện cho ông hay dẫn quân đến Tinh Khê Bồn Cốc để tiếp quản quyền đóng quân nơi đó.

Vũ Văn Hạo Kỳ buồn bực, nơi Tinh Khê chẳng hề có chiến sự, không cần thêm binh, thế nhưng đề tiểu vương gia chạy đến nơi của ông thì thật giống một con ác mộng ập đến. Ông bối rối đánh phải trung cầu ý kiến của Thái tử điện hạ đang ở cùng một nơi với ông, kết quả là, Thái tử chẳng cần nghĩ ngợi gì đã quyết định đề Dịch Vũ Liễn dẫn binh tới Tinh Khê đóng quân, nghìn vạn lần đừng có đề cậu ta tới nơi này.

Nhận được câu trả lời vừa đúng ý mình, sau khi Dịch Vũ Liễn dẫn binh tới Tinh Khê, việc thứ nhất nàng làm là nương theo thân phận của mình mà tiếp quản quân đóng ở đây, chuyện thứ hai là dẫn quân tấn công về phía mảnh đất mà Hắc Nhai quốc chiếm giữ ở Đại Liệt cốc kia, cố gắng giết giết giết, sau đó lại tấn công về phần đất mà Minh Lôi quốc sở hữu.

Đội đến khi Diên Huyền quốc và Minh Lôi quốc đình chiến, vào lúc đám người Thái tử đang đắc ý rung đùi với công lao chinh chiến mấy năm gần đây của mình, ảo tưởng rằng hoàng thượng sẽ rất hài lòng, ban thưởng ra sao, thì một tin tức từ trên trời giáng xuống đã chém tan giấc mộng của mấy người, Liễn vương đã hoàn toàn chiếm đóng Đại Liệt cốc tại Đông Phần, từ nay về sau, Đông Phần hoàn toàn thuộc về bờ cõi của Diên Huyền quốc.

Khi muốn truy cứu tội Địch Vũ Liễn tự tiện chạy đến Tinh Khê thì Thái tử mới phát hiện ra rằng bản thân mình đã bị cái vị tiểu vương gia đáng ghét kia lừa dối. Địch Vũ Liễn không hỏi mình cần giúp đỡ ở nơi nào mà cứ hỏi câu hỏi khiến người ta phải lựa chọn, lại còn đặc biệt đưa ra hai lựa chọn. Nàng lợi dụng tâm lý đám người Thái tử không muốn nàng tới chi viện, mượn tay Thái tử, quang minh chính đại chạy tới Tinh Khê, còn về phần nguyên nhân khởi binh thì kệ nàng bày thế nào, dù sao sau khi Hoàng thượng nghe được tin tức này cũng hốt hoảng, không chỉ để cho Địch Vũ Liễn tự chọn phủ đệ khi chuyển quân, mà còn ban thưởng không ít tiền tài và mỹ nữ, lại còn cho phép nàng chọn ba trăm người trong đội Hắc Kỳ quân của nàng làm đội hộ vệ bên người.

Tháng mười năm ấy, toàn bộ chiến sự đã kết thúc, binh lực vùng biên cảnh bị sắp xếp lại một lần nữa, các địa phương khác lần lượt áp giải phạm nhân bị lưu đày và nô lệ đến Đại Liệt cốc ở Đông Phần. Cũng bởi Diên Huyền quốc vốn là nơi thiếu các khoáng sản, sắp tới lại trắng trợn chuẩn bị khai thác mỏ sắt nơi đây, chế tạo binh khí nhằm tăng thế lực quân đội bên mình, lại thêm khai thác các mỏ vàng, mặt khác để có thể buôn bán vật hiếm của đất nước để giải quyết tình trạng quốc khố trống rỗng và cuộc sống của bách tính khó khăn do chinh chiến mấy năm nay.

Các tướng lĩnh và hoàng tử chuẩn bị quay về Yên đô đều đã khởi hành. Địch Vũ Liễn dự định phái Tiểu Phúc tử về Yên đô xấp xỉ tặng phẩm của phụ hoàng và phủ đệ mới của nàng.

Trước khi đi, Tiểu Phúc tử hỏi: “Vương gia, ngài muốn chọn mảnh đất nào?”

Địch Vũ Liễn nhìn qua mấy chỗ phụ hoàng liệt kê trên thánh chỉ, trong đầu không nghĩ gì nhưng vẫn để Tiểu Phúc tử nói tường tận về người ở bên cạnh những nơi này.

Nghe đến một tòa phủ đệ có hàng xóm là nhà của Vũ Văn Hạo Nhiên, dáng dấp của cậu bé kờ vốn đã quên mất nhiều năm bất chợt hiện ra trong đầu Địch Vũ Liễn. Tựa như bị ma xui quỷ khiến, nàng đã chọn tòa phủ đệ kia.

“Vương gia... Ngài khẳng định? Tòa phủ đệ kia đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, do có lời đồn người vào đó ở đều bị nguyên rửa, và lại, gia đình ở cuối cùng ở đó là Mạc gia.”

“...” Nàng trầm mặc không nói gì, nhắc đến gia tộc của mẫu phi, bầu không khí xung quanh Địch Vũ Liễn chợt giảm xuống mấy độ trong nháy mắt. Có điều, so sánh giữa khuôn mặt kờ trong trí nhớ và nhà ông ngoại chưa từng gặp mặt thì sức quyến rũ của khuôn mặt kờ lớn hơn một chút, nàng không muốn thay đổi quyết định, “Cái nhà đó đi! Nhớ là ngoại trừ màu đen, những màu sắc khác không được xuất hiện trong phủ!”

“Dạ!” Hiên nhiên là người hầu hạ nhiều năm nên biểu cảm của Tiểu Phúc tử khi nghe được sự đam mê ấy cũng chẳng hề thay đổi, nhận lệnh rồi đi. Chỉ là, thói quen của cậu không có nghĩ là người khác có thể chấp nhận được.

Nghe nói Liễn Vương muốn ở bên cạnh mình, ngoại trừ Vũ Văn Dật Thần thì mọi người trong nhà họ Vũ Văn đều có cảm giác xui xẻo. Vào lúc Tiểu Phúc tử xuất hiện tại Yên đô chỉ huy tới tới son lại phủ đệ kia thì ngay cả Vũ Văn Dật Thần mấy ngày hôm nay bị ép đi công chính cũng cảm thấy có vẻ sự hắc ám khủng bố phủ xuống bên cạnh nhà mình rồi, ác mộng quá đi!

Tiểu Phúc tử bị sai đi, Địch Vũ Liễn cũng không lập tức khởi hành quay về Yên đô, để chọn lựa những người ưu tú nhất vào đội hộ vệ thân cận của mình, nàng đã chậm mất hai tháng, sau đó trên đường trở về Yên đô, nàng lại đi tới khu vực khai thác mỏ khoáng tại Tinh Khê Bồn Cốc chờ đợi vùng khác đưa tới một tên phạm nhân bảy năm trước bị lưu đày, nguyên Tả thừa tướng Liễu Chí Thành để xử lý một chuyện quan trọng.

Nàng chỉ mang theo mười ba hộ vệ áo đen đi tới hầm mỏ, khi toàn bộ phạm nhân nô bộc tập trung lại thì thấy Liễu Chí Thành còn chưa bị áp giải tới nơi này.

“Vương gia, để thuộc hạ dẫn người đi xử lý những người đó!” Phong Tử Diệu lo lắng chuyện khác, cầm dây cương, vội vàng hỏi Địch Vũ Liễn. Phong Tử Diệu đã trưởng thành dường như giống huynh trưởng của anh ta, Tiểu Phúc tử, mi thanh mục tú, thể nhưng có thêm chút khí cương dương, khiến người ta cảm giác được tư thế oai hùng hiên ngang. Thân là một trong số những thư đồng của Địch Vũ Liễn, hiện giờ anh ta là thủ lĩnh của mười ba hộ vệ áo đen, rất được nàng trọng dụng.

“Không cần!” Sớm đã phát hiện ra dọc đường tới mỏ khoáng bị người ta theo dõi, Địch Vũ Liễn vô tình nói. Sau đó, nàng quét nhìn đám nô lệ và phạm nhân bị tập trung lại đang quỳ mọp dưới mặt đất, nói với người phụ trách ở đó, “Được rồi, để chúng cần làm gì thì làm đi!”

“Dạ!”

Liễu Chí Thành vẫn chưa được đưa tới đây, vậy nàng chờ ở nơi này là được rồi, Địch Vũ Liễn đang muốn để Phong Tử Diệu đi chuẩn bị chuyện tối nay ngủ lại đây, khéo mắt lại tình cờ nhìn thấy trong số những người đó có khuôn mặt nàng thấy quen mắt, nàng đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm vào người đó.

Khuôn mặt người nô trầm đắm sự tang thương, nhưng cũng là khuôn mặt Địch Vũ Liễn khắc sâu trong lòng, hận đến thấu xương. Đã nhiều năm qua chẳng tìm được tăm tích, người phụ nữ này sao lại ở cùng với đám tiện nô và phạm nhân lưu đày! Thì ra là như vậy bà ta mới không hề bị người ta tìm được sao? Mẫu phi của Địch Vũ Liễn nàng, Mạc Tương Vân! Trong mắt Địch Vũ Liễn trào lên cuồng phong bão táp, trầm giọng nói: “Đưa ả đàn bà kia qua đây cho bản vương.”

Q2: Cao thấp không phân, lời đồn kinh hãi. C1: VÙNG ĐẤT PHÂN TRANH

Cảnh Quan năm thứ 36 —

Đại Liệt cốc nơi Đông Phàn là biên giới giữa ba nước Diên Huyền, Minh Lôi và Hắc Nhai. Nơi đây tài nguyên khoáng sản phong phú, từ 12 năm trước, khi Diên Huyền và Minh Lôi khai mào tranh chấp thì chiến loạn đã nổi lên không ngừng.

Trận mở màn năm đó giằng co hơn 2 năm, cuối cùng do chiến lược của Diên Huyền quốc chiếm ưu thế, chiếm được hơn phân nửa thổ địa, Minh Lôi quốc chiếm được phần còn lại, còn Hắc Nhai quốc hầu như không có cách nào đặt chân vào kết quả tạm thời này. Trong 6 năm sau đó, tuy nói ba nước vì thế mà tranh chấp vô số lần, nhưng lại không hề có cuộc chiến tranh nào lớn.

Chỉ là bốn năm trước, tình huống khiến cho Diên Huyền quốc được lợi đã bị đánh vỡ sau khi Hắc Kỳ vương của Hắc Nhai quốc kết thúc bảy phiên cát cứ duy trì đã trăm năm. Vị Vương gia này vào lúc cuộc chiến tranh trong nước mình vừa kết thúc, đột nhiên phái Xích quân đánh Diên Huyền quốc trở tay không kịp. Thế công của Xích quân như chẻ tre, sắc bén không thể chặn, nhất là người lĩnh quân đi đánh, nghe đâu đó là Xích Nguyệt tướng quân, cánh tay phải của Hắc Kỳ vương. Dưới tay anh ta, Diên Huyền quốc liên tiếp thiệt hại ba viên đại tướng, trong đó bao gồm đại tướng quân Lận Tương Tần.

Diên Huyền quốc liên tiếp thất bại, dẫn đến việc họ mất đi một mảnh đất lớn ở Đại Liệt cốc. Cuối cùng chỉ bởi Trung Đức tướng quân Vũ Văn Hạo Kỳ dẫn quân liều mạng chống cự mới có thể giữ lại được Tỉnh Khê Bồn Cốc ở phía tây Đại Liệt cốc. Trận chiến ấy, Vũ Văn Hạo Kỳ thành danh, còn Hắc Nhai quốc do thiệt hại mất danh tướng Xích Nguyệt nên đã ngừng tấn công, hai nước đình chiến.

Trên thực tế, chỉ có Vũ Văn Hạo Kỳ mới biết được tại sao danh tướng Xích Nguyệt lại bị tổn hại. Cái tên kia, ngay cả da lông ông cũng chưa làm y bị thương, bản thân lại suýt nữa mất đi nửa cái mạng. Muốn ông nói thì người kia tám phần mười là có nguyên do muốn già chết! Chẳng qua, mặc kệ chuyện của y, coi như vớ được một món lợi to, vì ông là người duy nhất thắng trận, được tăng lên ba bậc, được Hoàng thượng phong làm Trấn Cương đại tướng quân tòng nhị phẩm.

Nguyên khí của Diên Huyền quốc bị thương tổn, Minh Lôi quốc luôn hiếu chiến tuyệt đối sẽ không bỏ qua dịp này. Vì thế nơi biên giới hai nước, khói lửa nổi lên bốn phía.

Chiến tranh kéo dài, hao người tốn của, Diên Huyền quốc liên tiếp phái binh ra biên cảnh phía đông, nhưng lại không thể ngăn cản hành động vượt biên của Minh Lôi quốc, liên tiếp mất đi vài tòa thành trì.

Diên Lân đế vừa vội vừa giận, vài vị hoàng tử trưởng thành đều xin dẫn binh giết giặc. Hoàng thượng chấp thuận, phong Quyết vương làm chủ soái, Vũ Văn Hạo Kỳ làm phó soái, bên trong bao gồm Thái tử và bốn vị hoàng tử lãnh binh đi theo. Hoàng tộc tự mình xuất chinh, đoạt lại hai tòa thành trì, tình hình chiến đấu bắt đầu xuất hiện trạng thái giằng co, Minh Lôi quốc không thể tiến thêm một bước, Diên Huyền quốc cũng không thể đoạt lại thành trì đã bị mất đi.

Khi đó, về đối ngoại, chúng thần trong triều đình nhất trí coi Minh Lôi quốc là kẻ thù; về đối nội, bởi vì các phái bất đồng trong việc duy trì hoàng tử, các phái đều như Hoàng thượng dự liệu, trên cơ bản đều coi Vương gia Định Vũ Liễn mới được phong Vương, nhận sủng ái vạn phần làm cái đinh trong mắt.

Vì thế, đến năm Định Vũ Liễn qua tuổi mười bốn, đại thần trong triều không một ai có ý kiến bất đồng, toàn bộ đề cử Liễn Vương đi sứ Ngự Phong quốc. Mọi người chỉ lớn gặp nhau đều muốn nàng có đi không có về, nhưng không ngờ tiểu vương gia trở về bình yên vô sự, còn hoàn thành nhiệm vụ đi sứ, làm lũ tiểu tử muốn hại người tức đến hộc máu.

Việc diệt trừ không xong cái đinh trong mắt làm người ta cực kì kiêng kỵ này, mỗi người đều vắt kiệt óc mà nghĩ nghĩ nó ra. Kế tiếp, mấy nhóm người đều không hẹn mà gặp cùng nghĩ tới phương án muốn Liễn vương xuất chinh. Một đứa nhỏ mới mười bốn tuổi đến chiến trường nơi đó, có một cái chết “ngoài ý muốn” là cực kì bình thường. Lý do đề cử của bọn họ rất đơn giản, Liễn vương là chân truyền võ công và binh pháp của Quyết vương, công lực đứng đầu trong nhóm hoàng tử, mà Hoàng thượng lo lắng cũng đến lúc để Định Vũ Liễn thay thế binh quyền nên liền chấp thuận.

Cứ như vậy, Liễn vương Định Vũ Liễn mười bốn tuổi, tuổi nhỏ suất lĩnh đội ngũ tân binh xuất chinh. Ban đầu nàng bị phái tới nơi của Quyết Vương gia, chưa đến ba tháng đã bị Quyết Vương gia lấy cớ chỗ Thái tử cần trợ giúp, đưa nàng qua đó. Thái tử kiên trì được 2 tháng, đưa nàng tới nơi của Tam Hoàng tử, kế tiếp, Liễn vương cùng đội ngũ tân binh của nàng giống như củ khoai nướng bỏng tay bị người ta chuyền đi chuyền lại, ai cũng không muốn nhận.

Người trước kia đưa ra đề nghị Liễn vương xuất chinh đã hối hận đến nỗi ruột cũng biến xanh lét rồi, muốn nói để vị tiểu vương gia sát tinh này chết trên chiến trường, vậy mà lại đưa sát tinh của nước mình xuất môn, dọa cho Minh Lôi quốc sợ đến tè ra quần, kêu cha gọi mẹ, để tiểu vương gia đoạt mất công lao của mình! Bọn họ càng thất sách hơn chính là vốn trông mong đội tân binh có thể núp chân chân tiểu vương gia thì đội ấy lại bị đứa trẻ này huấn

luyện thành một đội quân tinh anh Hắc Kỳ quân chỉ nghe mệnh lệnh của Liễn Vương, khiến quân địch vừa nghe thấy đã sợ vỡ mật, khiến phe ta kinh đề.

Đội tân binh có tổng số năm nghìn người, mới lên chiến trường được một tháng đã chết một nghìn tám trăm người, trong đó một phần tư đều chết do vi phạm quân quy Liễn vương quy định, vì vậy tiểu vương gia sát tinh đã được cải danh thành tiểu vương gia thị huyết. Ba nghìn hai trăm người còn lại không ai dám trái bất kỳ câu nói nào của Liễn vương. Cũng bởi vậy, sau ba tháng Liễn vương xuất chinh, thể giăng co hơn hai năm đã bị đánh vỡ, nhưng dù sao cũng do Địch Vũ Liễn bị người ta đuổi tới đuổi lui, thế nên phân nửa thời gian nàng đều bị hao phí cho việc dẫn binh đi lại, thế nên chiến tranh lại tiếp tục giăng co thêm hai năm, mà đến khi gần kết thúc, quân đội của Địch Vũ Liễn về cơ bản là bị người ta vất lại nơi hậu phương.

Tiếng lòng của các tướng lĩnh đều rất giống nhau, chính là tiểu vương gia muốn đánh địch ở nơi nào cũng có thể miễn là đừng đi theo đội ngũ của họ là được, điều này khiến cho Địch Vũ Liễn chỉ có thể nhàm chán luyện binh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Khi vô tình nhận được tin tức Hắc Kỳ vương của Hắc Nhai quốc mất tích, nàng chỉ thoáng cân nhắc rồi phái người đi hỏi Quyết vương nàng nên chi viện Hoàng thúc hay Vũ Văn Hạo Kỳ. Quyết vương lập tức gửi tin trả lời cho nàng đi tới nơi của Vũ Văn Hạo Kỳ. Ngay sau đó nàng lại phái người đi hỏi Vũ Văn Hạo Kỳ, nàng nên chi viện cho ông hay dẫn quân đến Tinh Khê Bồn Cốt để tiếp quản quyền đóng quân nơi đó.

Vũ Văn Hạo Kỳ buồn bực, nơi Tinh Khê chẳng hề có chiến sự, không cần thêm binh, thế nhưng để tiểu vương gia chạy đến nơi của ông thì thật giống một con ác mộng ập đến. Ông bối rối đành phải trung cầu ý kiến của Thái tử điện hạ đang ở cùng một nơi với ông, kết quả là, Thái tử chẳng cần nghĩ ngợi gì đã quyết định để Địch Vũ Liễn dẫn binh tới Tinh Khê đóng quân, nghìn vạn lần đừng có để cậu ta tới nơi này.

Nhận được câu trả lời vừa đúng ý mình, sau khi Địch Vũ Liễn dẫn binh tới Tinh Khê, việc thứ nhất nàng làm là nương theo thân phận của mình mà tiếp quản quân đóng ở đây, chuyện thứ hai là dẫn quân tấn công về phía mảnh đất mà Hắc Nhai quốc chiếm giữ ở Đại Liệt cốc kia, cố gắng giết giết giết, sau đó lại tấn công về phần đất mà Minh Lôi quốc sở hữu.

Đội đến khi Diên Huyền quốc và Minh Lôi quốc đình chiến, vào lúc đám người Thái tử đang đắc ý rung đùi với công lao chinh chiến mấy năm gần đây của mình, ảo tưởng rằng hoàng thượng sẽ rất hài lòng, ban thưởng ra sao, thì một tin tức từ trên trời giáng xuống đã chém tan giấc mộng của mấy người, Liễn vương đã hoàn toàn chiếm đóng Đại Liệt cốc tại Đông Phần, từ nay về sau, Đông Phần hoàn toàn thuộc về bờ cõi của Diên Huyền quốc.

Khi muốn truy cứu tội Địch Vũ Liễn tự tiện chạy đến Tinh Khê thì Thái tử mới phát hiện ra rằng bản thân mình đã bị cái vị tiểu vương gia đáng ghét kia lừa bòn. Địch Vũ Liễn không hỏi mình cần giúp đỡ ở nơi nào mà cứ hỏi câu hỏi khiến người ta phải lựa chọn, lại còn đặc biệt đưa ra hai lựa chọn. Nàng lợi dụng tâm lý đám người Thái tử không muốn nàng tới chi viện, mượn tay Thái tử, quang minh chính đại chạy tới Tinh Khê, còn về phần nguyên nhân khởi binh thì kệ nàng bịa thế nào, dù sao sau khi Hoàng thượng nghe được tin tức này cũng hơn hờ, không chỉ để cho Địch Vũ Liễn tự chọn phủ đệ khi chuyển khỏi cung, mà còn ban thưởng không ít tiền tài và mỹ nữ, lại còn cho phép nàng chọn ba trăm người trong đội Hắc Kỳ quân của nàng làm đội hộ vệ bên người.

Tháng mười năm ấy, toàn bộ chiến sự đã kết thúc, binh lực vùng biên cảnh bị sắp xếp lại một lần nữa, các địa phương khác lần lượt áp giải phạm nhân bị lưu đày và nô lệ đến Đại Liệt cốc ở Đông Phần. Cũng bởi Diên Huyền quốc vốn là nơi thiếu các giếng sắt, sắp tới lại trắng trợn chuẩn bị khai thác mỏ sắt nơi đây, chế tạo binh khí nhằm tăng thể lực quân đội bên mình, lại thêm khai thác các mỏ vàng, mặt khác để có thể buôn bán vật hiếm của đất nước để giải quyết tình trạng quốc khố trống rỗng và cuộc sống của bách tính khó khăn do chinh chiến mấy năm nay.

Các tướng lĩnh và hoàng tử chuẩn bị quay về Yên đô đều đã khởi hành. Địch Vũ Liễn dự định phái Tiểu Phúc tử về Yên đô xấp xỉ tặng phẩm của phụ hoàng và phủ đệ mới của nàng.

Trước khi đi, Tiểu Phúc tử hỏi: “Vương gia, ngài muốn chọn mảnh đất nào?”

Địch Vũ Liễn nhìn qua mấy chỗ phụ hoàng liệt kê trên thánh chỉ, trong đầu không nghĩ gì nhưng vẫn để Tiểu Phúc tử nói tường tận về người ở bên cạnh những nơi này.

Nghe đến một tòa phủ đệ có hàng xóm là nhà của Vũ Văn Hạo Nhiên, dáng đáp của cậu bé khờ vốn đã quên mất nhiều năm bất chợt hiện ra trong đầu Địch Vũ Liễn. Tựa như bị ma xui quỷ khiến, nàng đã chọn tòa phủ đệ kia.

“Vương gia... Ngài khẳng định? Tòa phủ đệ kia đã bị bỏ hoang rất lâu rồi, do có lời đồn người vào đó ở đều bị nguyên rủa, và lại, gia đình ở cuối cùng ở đó là Mạc gia.”

“...” Nàng trầm mặc không nói gì, nhắc đến gia tộc của mẫu phi, bầu không khí xung quanh Địch Vũ Liễn chợt giảm xuống mấy độ trong nháy mắt. Có điều, so sánh giữa khuôn mặt khờ trong trí nhớ và nhà ông ngoại chưa từng gặp mặt thì sức quyến rũ của khuôn mặt khờ lớn hơn một chút, nàng không muốn thay đổi quyết định, “Cái nhà đó đi! Nhớ là ngoại trừ màu đen, những màu sắc khác không được xuất hiện trong phủ!”

“Dạ!” Hiên nhiên là người hầu hạ nhiều năm nên biểu cảm của Tiểu Phúc tử khi nghe được sự đam mê ấy cũng chẳng hề thay đổi, nhận lệnh rồi đi. Chỉ là, thói quen của cậu không có nghĩ là người khác có thể chấp nhận được.

Nghe nói Liễn Vương muốn ở bên cạnh mình, ngoài trừ Vũ Văn Dật Thần thì mọi người trong nhà họ Vũ Văn đều có cảm giác xui xẻo. Vào lúc Tiểu Phúc tử xuất hiện tại Yên đô chỉ huy tới tử son lại phủ đệ kia thì ngay cả Vũ Văn Dật Thần mấy ngày hôm nay bị ép đi công chính cũng cảm thấy có vẻ sự hắc ám khủng bố phủ xuống bên cạnh nhà mình rồi, ác mộng quá đi!

Tiểu Phúc tử bị sai đi, Địch Vũ Liễn cũng không lập tức khởi hành quay về Yên đô, để chọn lựa những người ưu tú nhất vào đội hộ vệ thân cận của mình, nàng đã chậm mất hai tháng, sau đó trên đường trở về Yên đô, nàng lại đi tới khu vực khai thác mỏ giếng tại Tinh Khê Bồn Cốt chờ đợi vùng khác đưa tới một tên phạm nhân bảy năm trước bị lưu đày, nguyên Tả thừa tướng Liễu Chí Thành để xử lý một chuyện quan trọng.

Nàng chỉ mang theo mười ba hộ vệ áo đen đi tới hầm mộ, khi toàn bộ phạm nhân nô bộc tập trung lại thì thấy Liễu Chí Thành còn chưa bị áp giải tới nơi này.

“Vương gia, để thuộc hạ dẫn người đi xử lý những người đó!” Phong Tử Diệu lo lắng chuyện khác, cầm dây cương, vội vàng hỏi Dịch Vũ Liễn. Phong Tử Diễn đã trưởng thành dường như giống huy hiệu trưởng của anh ta, Tiểu Phúc tử, mi thanh mục tú, thể nhưng có thêm chút khí cương dương, khiến người ta cảm giác được tư thế oai hùng hiên ngang. Thân là một trong số những thư đồng của Dịch Vũ Liễn, hiện giờ anh ta là thủ lĩnh của mười ba hộ vệ áo đen, rất được nàng trọng dụng.

“Không cần!” Sớm đã phát hiện ra dọc đường tới mộ quặng bị người ta theo dõi, Dịch Vũ Liễn vô tình nói. Sau đó, nàng quét nhìn đám nô lệ và phạm nhân bị tập trung lại đang quỳ mọp dưới mặt đất, nói với người phụ trách ở đó, “Được rồi, để chúng cần làm gì thì làm đi!”

“Dạ!”

Liễu Chí Thành vẫn chưa được đưa tới đây, vậy nàng chờ ở nơi này là được rồi, Dịch Vũ Liễn đang muốn để Phong Tử Diệu đi chuẩn bị chuyện tối nay ngủ lại đây, khéo mắt lại tình cờ nhìn thấy trong số những người đó có khuôn mặt nàng thấy quen mắt, nàng đột nhiên quay đầu nhìn chăm chăm vào người đó.

Khuôn mặt người nô thám đắm sự tang thương, nhưng cũng là khuôn mặt Dịch Vũ Liễn khắc sâu trong lòng, hận đến thấu xương. Đã nhiều năm qua chẳng tìm được tăm tích, người phụ nữ này sao lại ở cùng với đám tiện nô và phạm nhân lưu đầy! Thì ra là như vậy bà ta mới không hề bị người ta tìm được sao? Mẫu phi của Dịch Vũ Liễn nàng, Mạc Tương Vân! Trong mắt Dịch Vũ Liễn trào lên cuồng phong bão táp, trầm giọng nói: “Đưa ả đàn bà kia qua đây cho bản vương.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Đế Khờ Phu Quân Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.